

Giới thiệu Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu

Trong khi Mộ Dung Gấm suy tư, người kia liền đến trước bàn của nàng, âm thanh khiêm tốn: “Không biết cô nương có hay không đồng ý tại hạ ngồi cùng bàn?”

Mộ Dung Gấm sững sờ, nhìn chung quanh một vòng mới phát hiện quán đã đầy khách, tất cả các bàn cũng đã đầy người. Vừa muốn trả lời “hào”, nhưng đối với đôi trông mắt kia, Mộ Dung Gấm tay khẽ nắm gân tay nổi lên, không nhìn được khe cau mày: Đáng chết! Loại cảm giác này là như thế nào? Vì sao nàng cảm thấy ở trên người nam nhân tản ra hơi thở nguy hiểm?

Mộ Dung Gấm thu tay vào trong tay áo nắm thành quyền, trên mặt lạnh nhạt nói: “Chúng ta đã dùng xong, vị trí này để công tử ngồi!”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Nam nhân nguy hiểm

Mở đầu

Đêm khuya không ánh trăng, trước cổng phủ hoàn toàn yên tĩnh, trên tấm bảng đề mấy chữ to “phủ tướng quân”. Chợt một trận gió lạnh thổi qua, cuốn đi những chiếc lá rơi trước cửa, mấy bóng người quý mị lướt qua tường cao vào viện, bước chân không tiếng động đi lại ở hành lang yên tĩnh.

Trước mắt chợt lóe, gia đình tuần tra ban đêm còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã mất mạng. Mà những ám dạ kia không vì vậy dừng lại, bọn họ tiếp tục đi tới hậu viện, đem lưỡi dao sắc bén trong tay cắt đứt cổ họng những người không một chút phòng bị. Trong hậu viện ngay cả phụ nữ cùng trẻ em đều không bỏ qua một người nào.

Đêm, vẫn yên tĩnh như cũ, nhưng trong phủ tướng quân lại tràn ngập máu tanh. Ngày đó sao băng rơi dày đặc, vong hồn vô tội của ai đang khóc?

Xác nhận tất cả mọi người đều đã chết những sát thủ kia mới rời khỏi. Nhưng bọn họ không biết rằng sau khi rời đi, một bóng dáng nho nhỏ của một đứa bé bước ra, ánh mắt lạnh lẽo của nàng lạnh lẽo vô hồn, trên cổ của nàng máu vẫn còn đang chảy, nhưng nàng vẫn đứng thẳng!

Chợt hình như có người “ah” lên một tiếng, sau đó khẽ cười nói nhẹ “Thú vị”, tiếp đó áo đen chợt lóe, bóng người nho nhỏ trên đất cũng biến mất theo.

Trong núi xanh có một trúc viện nhỏ, trúc cửa viện phơi rất nhiều dược thảo, một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi đang thử những dược thảo này. Nàng diện mạo thanh tú nhưng vẻ mặt lại mệt mỏi, miệng không ngừng nói thầm: “Cam thảo cảm thảo lại cam thảo, ta ghét cam thảo!”

Nói xong, dùng cây kéo chuyên cắt thuốc cắt cam thảo dày trong tay để phát tiết, một lục y nữ tử ôm kiếm đi tới, thấy bộ dạng chà đạp dược liệu của nàng, thật sự không nhìn được, không nhìn được mở miệng: “Mộc Hương, dược liệu này có thù oán với ngươi, nhưng tiểu thư không có thù oán với ngươi nha. Toeur thư khổ cực trông chừng ra không phải để cho ngươi chà đạp!”

Bị nói Mộc Hương vút kéo xuống, hung hăng nhìn chằm chằm nữ tử kia: “Đường Trúc, ngươi cái người này nói chuyện không biết suy nghĩ, ngươi có biết ta đã bao nhiêu ngày cắt cam thảo rồi hả? Hiện tại ta tắm rửa ngủ cũng đều là vị cam thảo, ngươi cả ngày ôm kiếm chuyện gì cũng không làm. Nói ta như vậy, không phải nói ngươi vô công đặc biệt giỏi hay sao? Có bản lĩnh dùng kiếm chặt đứt toàn bộ chỗ cam thảo này đi!”

Đường Trúc lạnh lùng dời đi, thanh âm không mặn không nhạt: “Không thể nói lý!”

Một nữ tử áo trắng tay xách giỏ tre từ bên ngoài đi vào, toàn thân áo trắng bị buộc lên, ống quần cũng xắn lên đến đầu gối, đi chân không dính đầy bùn đất. Nàng đứng ở trước giếng múc chút nước rửa trôi bùn đất trên đôi chân nhỏ, lập tức lộ ra mu bàn chân trơn bóng và mười đầu ngón chân khá ái.

Rốt cuộc cũng xối sạch bùn đất, nàng mới ngẩng lên, lộ ra khuôn mặt thanh tú đáng yêu, nhưng cũng không có vẻ ngây thơ, khiến cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu. Do đi quá nhanh nên trên mặt nàng có một tầng mồ hôi mỏng, da thịt trắng muốt thêm phần đỏ thắm mê người, ai nhìn thấy cũng muốn tiến lên cắn mấy cái.

Nàng đem dược thảo trong giỏ đổ ra mép giếng rồi mới nói: “Đường Trúc em đi lấy tam thất còn dư mang về, Mộc Hương mang Bạch Đậu Khẩu* ra phơi, ta muốn làm một chút Kim Sang dược, chờ đến khi phụ thân trở lại thì mang đi dùng!”

Đường Trúc không nói tiếng nào liền đi, Mộc Hương cong môi, bắt đầu đi đi dọn dược liệu. Sau đó dùng cây tăm bằng trúc gắp từng chút từng chút đất trên số dược nữ tử áo trắng mang về.

Rất nhanh Đường Trúc đã mang về hai giỏ tam thất về, đeo kiếm trên lưng, múc nước giúp đỡ rửa sạch dược liệu, tiếp lại nói: “Hiện tại tình hình ở biên quan càng ngày càng phức tạp. Chỉ sợ đây là lần cuối cùng tướng quân hồi triều báo cáo tình hình, về sau chiến sự nổ ra, tướng quân sẽ rất khó trở lại, tiểu thư mới muốn làm thêm nhiều dược như vậy.”

Nàng, cũng chính là Mộ Dung Gấm, nhìn Đường Trúc tán thưởng cười một tiếng: “Đường Trúc thật thông minh!”

Mộc Hương ở bên cạnh tròn mắt: Nịnh hót!

Âm thanh nhỏ nhỏ kia Đường Trúc nghe thấy, nhưng nàng cũng không để ý tới, chuyên tâm thay Mộ Dung Gấm rửa được liệu. Dù sao đối với tính khí của Mộc Hương nàng đã sớm quen rồi, nếu không phải là tiểu thư thích, nói không chừng nàng đã sớm đem Mộc Hương đi mất!

Chủ tớ ba người mãi mê ba ngày, rốt cuộc đem mười mấy bình kim sang được hoàn thành. Mộ Dung Gấm cẩn thận để vào trong bao quần áo để Đường Trúc cầm, chính mình đi rửa mặt rồi đổi y phục chuẩn bị xuống núi!

“Ôi! Rốt cuộc xuống núi rồi. ....!” Rốt cuộc thoát khỏi những loại dược thảo kia, Mộc Hương là người vui vẻ nhất, là người xuống núi nhanh nhất. Chờ đến khi gần đến chợ càng giống như chim được sỏ lồng, chạy tới chạy lui không ngừng.

Mộ Dung Gấm lắc đầu nhưng cũng không ngăn cản, mang theo Đường Trúc tới quán rượu ngon nhất. Vừa mới gọi một bàn món ăn Mộc Hương đã chạy tới, cặp mắt vụt sáng: “Món ăn ở đây chính là nhất, đã lâu không có được ăn nha!”

Vừa nói vừa lấy đĩa gấp, gấp được nửa chừng thì bị một đôi đĩa khác chặn lại. Mộc Hương căm tức nhìn: “Đường Trúc, ngươi làm gì đấy?”

Đường Trúc mặt lạnh đi: “Tiểu thư còn chưa động đĩa!”

Mộc Hương không cam lòng thu đĩa về, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn món ăn trên bàn. Mộ Dung Gấm buồn cười nói: “Ăn đi! Ăn nhanh còn lên đường!”

“Hắc hắc! Tiểu thư tốt nhất!” Dứt lời, Mộc Hương lập tức cầm đĩa gấp thịt gà để vào bát của mình. Nhất thời lại cảm thấy không đúng, lập tức gấp đùi gà cho mộ dung gấm, cười lấy lòng: “Tiểu thư! Người dùng!”

Mộ Dung Gấm cười một tiếng, lại thấy Đường Trúc nhìn chăm chăm bên ngoài, theo ánh mắt của nàng nhìn ra, thấy hai người kỳ lạ đang từ bên ngoài đi vào. Hai người một trước một sau, rõ ràng cho thấy là một chủ một tớ. Người phía sau tướng mạo khỏe mạnh, cả người đứng chỗ nào liền như lập tường chỗ ấy, cơ bắp đầy người làm cho người ta thấy rất mạnh. Mà người chủ từ đi trước tướng mạo bất phàm, hần một thân màu xanh dương thêu ám văn cảm phục**. Mặc dù khiêm tốn nhưng lại lộ ra sự quý. Mà trên người hần còn tản ra khí tức bá đạo làm cho không người nào có thể bỏ qua nhưng cũng không nổi dậy để kháng lòng, nhưng hần lại có một khuôn mặt rất bình thường. Bởi vì phong cách tuyệt tác kia, khuôn mặt bình thường cũng là hạc đứng trong bầy gà, huấn chi nàng khẳng định người kia dịch dung.

Hình như là nhận thấy được ánh mắt của Mộ Dung Gấm, người nọ chuyển con mắt qua. Mà cái nhìn kia khiến tam Mộ Dung Gấm hoảng sợ, không nhìn được cảm thán. Hần rốt cuộc là thần thánh phương nào, tại sao có trông mắt như vậy. Con người giống tính mệnh, lại duy nhất màu đen nhánh, mang theo khí thế bề ngễ thiên hạ, giống như chúng sinh đều là con kiến mà thôi. Trong con người kia trừ lạnh lẽo chính là vô tình. Người như vậy không phải là trụ cột vương thất cũng là bà chủ một phương, nàng nhất định không nên chọc vào người này.

Trong khi Mộ Dung Gấm suy tư, người kia liền đến trước bàn của nàng, âm thanh khiêm tốn: “Không biết cô nương có hay không đồng ý tại hạ ngồi cùng bàn?”

Mộ Dung Gấm sững sờ, nhìn chung quanh một vòng mới phát hiện quán đã đầy khách, tất cả các bàn cũng đã đầy người. Vừa muốn trả lời “hảo”, nhưng đối với đôi trông mắt kia, Mộ Dung Gấm tay khẽ nắm gân tay nổi lên, không nhìn được khe cau mày: Đáng chết! Loại cảm giác này là như thế nào? Vì sao nàng cảm thấy ở trên người nam nhân tản ra hơi thở nguy hiểm?

Mộ Dung Gấm thu tay vào trong tay áo nắm thành quyền, trên mặt lạnh nhạt nói: “Chúng ta đã dùng xong, vị trí này để công tử ngồi!”

Dứt lời, lôi kéo Mộc Hương và Đường Trúc rời khỏi.

Nam tử nhìn bóng lưng chạy trốn của ba người, long mày nhẹ nhàng nhíu lại: “Bạch Sơn, cô nương là ác lang mãnh hổ sao?”

Người tên Bạch Sơn không trả lời, mà nam tử cũng chỉ là tùy tiện nói, căn bản không nghĩ tới hần trả lời. Nam tử lúc này mới nhớ tới dung mạo nữ tử kia, phát hiện ra căn bản là không nhớ được. Thứ duy nhất khiến hần nhớ chính là cặp mắt bình tĩnh như nước của nàng, giống như hiểu rõ tất cả. Đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy ánh mắt đó trong người một tiểu cô nương! Chỉ là nàng rốt cuộc nhìn thấy cái gì, sao lại vội vàng tránh né như vậy?

Bên ngoài, Mộ Dung Gấm cùng hai người lên xe ngựa mới phát hiện Mộc Hương không nói gì, nghi ngờ nhìn sang, lại thấy nụ cười trên mặt nàng không còn, còn có một loại cảm giác kinh sợ “Thế nào?”

Mộc Hương ngập ngừng lắc đầu một cái, sau mới nói: “Tiểu thư, người mới vừa rồi là ai? Vì sao hần vừa đi tới em liền có cảm giác sắp chết?”

Mộ Dung Gấm không trả lời, Mộc Hương thật ra rất nhát gan, vừa không có tâm tính gì, dễ dàng bị người làm cho kinh sợ. Mất liêu hạ xuống, che đi ánh sáng, hi vọng về sau không cần gặp lại người này!

*Bạch Đậu Khấu

1. Tên dược: Fructus Amomi kravanh

2. Tên thực vật: a) Amomum kravanh Pierre ex Gagnep ; b) Amomum compactum Soland. ex Maton.

3. Tên thông thường: Bạch đậu khấu

4. Bộ phận dùng và phương pháp chế biến: quả chín vàng được thu hái từ tháng 10-12, phơi nắng cho khô rồi tán nhỏ.

5. Tính vị: cay, ấm

6. Quy kinh: phế, tỳ và vị

7. Công năng:

- Hành khí hóa đàm

- Ôn ấm tỳ vị và cầm nôn

** Âm văn cảm phục: y phục bằng gấm thêu mây đen

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Thiên Khải đế đô – Vân Đô

Ở phía nam hoàng thành Vân Đô, có một tòa phủ đệ sơn ngôi hồng, trước cửa có hai hung sư, môn đệ cao vút, vô cùng uy nghiêm. Trước cửa có hai hàng binh lính đứng nghiêm, phong cách trang trọng khiến người đi qua cũng không khỏi hải cẩn thận. Bên trên gắn tấm bảng sơn năm chữ vàng – Trần Nam vương phủ tướng quân.

Binh thường phủ tướng quân không có thù vệ trang nghiêm như vậy, trừ phi đại tiểu thư hoặc tướng quân trở lại.

Một chiếc xe ngựa tầm thường dừng trước phủ, màn xe vén lên, Mộc Hương dẫn đầu nhảy ra ngoài, sau đó là Đường Trúc. Đường Trúc đứng ở một bên kéo màn xe ra, đỡ Mộc Dung Gấm bước xuống.

Mộc Dung Gấm mặc bộ váy áo trắng chậm rãi bước ra ngoài, đập ghế ngồi bước xuống đất. Lúc này mới ngược lên nhìn phủ đệ cao ngất, cuối cùng nâng lên nụ cười lạnh bạc, cất bước đi vào.

Nhìn thấy Mộc Dung Gấm, tướng sĩ giữ cửa mặt nghiêm túc không nhận được nhu hòa đi, khom lưng: “Đại tiểu thư!”

Mộc Dung Gấm nhìn những binh lính đơn thuần, nhàn nhạt cười: “Các ngươi cực khổ, tối nay khi có tiệc rượu cũng không cần giữ cửa, cùng nhau vào đi!”

Nghe vậy, bọn lính vui mừng: “Cảm ơn đại tiểu thư!”

Phải biết trong phủ tướng quân người có quyền lực nhất ngoại trừ tướng quân chính là đại tiểu thư. Khi đại tiểu thư lên tiếng, tướng quân cũng không phản đối. Hôm nay đại tiểu thư đã nói như vậy, tối nay họ có thể theo tướng quân uống rượu với nhau rồi. Như vậy họ làm sao có thể không vui mừng đây?

Cửa phủ to lớn mở ra, dọc đường đi cũng có thể thấy được những binh lính vừa trở về. Mọi người nhìn thấy Mộc Dung Gấm đều nở nụ cười thân thiện, sau đó nói: “Đại tiểu thư mạnh khỏe!” Mộc Dung Gấm luôn đáp lại một nụ cười ôn hòa, không nói lời nào nhưng cũng khiến mọi người cực kỳ vui vẻ.

Đi tới phòng khách lớn nhất của phủ, chưa bước vào đã nghe thấy âm thanh nói chuyện, ba năm không nghe thấy, ngược lại hết sức nhớ nhung! Mộc Hoàng Tịch mỉm cười đi vào, quả nhiên nhìn thấy một phòng nam nhân tùy tiện đang uống rượu. Nhiều người cũng đã ngã xuống không ở đây, đoán chừng cũng đang ở Lạp Tháp quán!

(Lẽ ra ở đây là Mộc Dung Gấm, không hiểu sao bản convert ghi là Mộc Hoàng Tịch)

“A! Mộc Dung, khuê nữ nhà ta đã trở lại!”

“Ha ha! Tiểu nha đầu, ba năm không thấy ngươi cao lên nhiều, lại xinh đẹp hơn nha!”

Mộc Dung Gấm cười khẽ: “Triệu thúc thúc ba năm trước đây cũng nói như vậy nha!”

Phó tướng Triệu Thành ‘ha ha’ cười một tiếng: “Vậy sao? Lão Triệu ta không nhớ rồi!”

Mộc Dung Gấm quay đầu nhìn nam tử hơn bốn mươi tuổi ngồi ở giữa, trong lòng đau nhói, người lại gầy đi. Mộc Dung Chính thật ra chỉ ngoài bốn mươi nhưng bộ dáng của ông lại như hơn 50 tuổi rồi. Phong sương biến quan mại mặt ông thành gầy gò, nhìn ra cũng già hơn rất nhiều. Chỉ có cặp mắt sáng

kia là như cũ, tỏ rõ ông là chiến thần bất bại Mộ Dung Chính!

Đi tới, khẽ gọi: “Phụ thân!”

Mộ Dung Chính nhìn nữ nhi duy nhất của mình, tràn đầy vui mừng. Ban đầu ông nghe tin tức cả nhà Mộ Dung bị diệt cơ hồ nổi điên, nhưng trời cao đúng là không quá tuyệt đường người, để lại cho ông một nữ nhi bảo bối. Giờ tay lên sờ sờ đầu Mộ Dung Gấm, lại siết chặt mặt nằng, an ủi: “Quả nhiên là đẹp hơn rất nhiều!”

“Ha ha! Mộ Dung có phúc khí, có một khuê nữ tốt như vậy!”

“Mộ Dung, người cũng không tốt nha. Muốn tự phụ nữ nhi thì đi qua một bên, đừng khoe khoang trước mặt chúng ta. Đây không phải là để cho những lão độc thân như chúng ta thấy thèm hay sao?”

“Ha ha!” Mộ Dung Chính sáng lạng cười một tiếng: “Thấy thèm thì đi tìm một người kết hôn đi, muốn sinh bao nhiêu liền sinh bấy nhiêu!”

“Là được! Là được! Lão Vương, chút tâm tư người kia người nào không biết!”

Mọi người cùng ồn ào, phó tướng vừa mở miệng nhất thời đỏ mặt, muốn giải thích nhưng không có cơ hội mở miệng, liền cổ cũng đỏ. Mộ Dung Gấm khẽ cười: “Các thúc cũng đừng nói Vương thúc thúc nữa, không thì thúc ấy lại nổi giận!”

Vương Vũ là người đơn thuần nhất, đánh nhau cũng nhất. Đến lúc đó nóng nảy hậu của rất nghiêm trọng. Nghe Mộ Dung Gấm nói như vậy, Vương Vũ cũng không tức giận gì, chỉ không để ý vị trí gãi gãi đầu, nói: “Tiểu cô cô nói như vậy là cười lão Vương ta rồi!”

“Thúc thúc nói oan cho cháu rồi!” Mộ Dung Gấm giọng uất ức nói, nhất thời chọc cho một đám tướng lĩnh “ha ha” cười. Mộ Dung Gấm lúc này mới nhìn về người vẫn ngồi bên cạnh Mộ Dung Chính, một nam tử có chút gầy gò, vẫn nhợt nhạt. Hẳn so với những tướng sĩ kia quả thật không chịu được một kích, nhưng hẳn lại là người không thể thiếu trong Mộ Dung quân, cánh tay phải của Mộ Dung Chính, quân sư Văn Tử Khiêm. Mộ Dung Gấm lễ độ cười một tiếng: “Văn thúc thúc!”

Văn Tử Khiêm gật đầu một cái, sau đó lấy một chút dụng cụ ở bên ra, có kiếm làm bằng trúc, có cung, có châu châu tre..., một đồng đồ vật ly kỳ cổ quái. Cười ôn hòa với mộ dung gấm nói: “Đây là những thứ đám tiểu tử kia bảo ta mang về cho tiểu cô cô. Biết lần này mình không thể trở về, cho nên làm những thứ này. Còn có gửi lời nahwns cho ta, nói là rất nhớ tiểu cô cô!”

Bởi vì quân đội đánh giặc sẽ chết rất nhiều người, mà người thân của bọn họ rất ít, phần lớn đều có cuộc sống gian khổ. Nhất là những đứa bé kia, hơn phân nửa đều là tiểu khát nhi. Cho nên Mộ Dung Chính đem cô nhi quả nẫu an bài đến một nơi, nếu như lớn lên những đứa bé kia nguyện ý nhập ngũ chính ông sẽ đem bọn họ tiến quân, ba năm trước đây nhóm đầu tiên đã đi. Mà thời gian kia đều là do Mộ Dung Gấm chăm sóc bọn họ, cho nên đối với Mộ Dung Gấm có tình cảm đặc biệt sâu, cũng không phải là tôn kính bình thường. Bọn họ không gọi là đại tiểu thư, mà gọi là tiểu cô cô, nói như vậy nghe thân thiết!

Đem một đồng đồ chơi đón lấy, nụ cười trên mặt Mộ Dung Gấm càng thêm sâu: “Bọn họ giờ sao rồi?”

Trả lời cô là mộ dung chính: “Bọn họ được sắp xếp trong cùng một đội, nơi đó đều là người trẻ tuổi, ở chung một chỗ tập trung huấn luyện. Căn cứ theo phương châm của quân sư, theo sở trường của mỗi người mà tiến hành phân tổ huấn luyện, đợi đến khi huấn luyện ra, nhất định trở thành một chi hổ lạc sư phó!”

Mộ Dung Gấm nghe được như vậy cũng an tâm: “Con đi giúp mọi người một tay chuẩn bị dạ tiệc, mọi người cứ nói chuyện phiếm tiếp đi ạ!”

Mộ Dung Gấm vừa đi, tiếng cười trong phòng nhạt đi, Văn Tử Khiêm chuyển mình trong tay luôn là bút Lang Hào, thờ dài nói: “Mộ Dung, trời cao cuối cùng là ưu đãi người nha, tiểu nha đầu này rất hiểu chuyện!”

“Ai nói không phải đây?” Nếu như không có đứa bé này, hẳn sợ rằng hẳn không như bây giờ, chụp bả vai gầy yếu của Văn Tử Khiêm: “Người đến giờ vẫn chưa laopk gia đình, chắc chắn là cũng thấy thèm đi. Không bằng tìm một cơ hội. khiến nha đầu kia bái người làm cha nuôi. Đến lúc đó trong lòng người cũng có người để nhớ nhung, như thế nào?”

Văn Tử Khiêm nhướn miệng cười: “Ta sớm đã có ý tưởng này. Chỉ sợ người nói ta đoạt con gái của người mới không mở miệng. Hôm nay người đã nói vậy, ta không khách khí!”

Nghe vậy Triệu Thành cũng tham gia náo nhiệt: “Tướng quân, người cũng không được một bên nặng một bên nhẹ a! Chúng ta cũng rất thích tiểu cô cô, phải đối xử công bằng nha!”

Vương Vũ cũng nói: “Đúng vậy a tướng quân, không chỉ để tiện nghi cho một mình Tử Khiêm!”

Văn Tử Khiêm lập tức xệ mặt xuống, ghét bỏ nói: “Đi đi đi, XXX các người chuyện gì? Cũng chỉ biết ồn ào!”

Nhất thời bên trong lại khôi phục tiếng ồn ào cười nói. Ngoài cửa Mộ Dung Gấm còn chưa đi xa khẽ cười bước đi. Chuyện này rất tốt, không phải sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Hi vọng và tinh thần phấn chấn của Mộ Dung quân

Dạ tiệc là do những phụ nhân cùng nhau làm, có người là người thân của quân sĩ, có người là con của những tướng sĩ đã vong trận. Nhưng bây giờ những tình cảm thương cảm kia không còn, họ vui vẻ chuẩn bị dạ tiệc của phu tướng quân, trên mặt tràn đầy nụ cười ấm áp, vui vẻ.

Thấy Mộ Dung Gấm đi tới, các phụ nhân ngừng đầu cười: “Tiểu cô cô đã về rồi!”

Mộ Dung Gấm gấm cười một tiếng: “Mọi người cực khổ rồi!”

“Nào có?” Các phụ nhân nở nụ cười, trên tay cũng không ngừng công việc đang làm: “Chúng ta có thể làm cho bọn họ chút chuyện này rất vui vẻ.”

Mộ Dung Gấm dĩ nhiên biết tâm tình của các nàng, giờ tay lên muốn rửa rau lại bị một phụ nhân đỡ lấy: “Những thứ này chúng ta làm là được rồi, ngược lại những tiểu tử kia nhớ tiểu cô cô cực kỳ, tiểu cô cô đi nói chuyện với bọn họ đi!”

“Mấy đứa nhà ta ngày ngày la hét muốn gặp tiểu cô cô!”

Nghe vậy Mộ Dung Gấm thu tay về: “Như vậy ta đi tìm bọn họ nói chuyện, nơi này liền giao cho mọi người!”

“Tiểu cô cô cứ yên tâm!”

Mộ Dung Gấm đi ra khỏi nơi đó, hướng sân nhỏ sát vách đi tới. Chưa bước vào đã nghe thấy tiếng trẻ nô đùa, chuyển qua một khúc quẹo tất cả hình ảnh trong sân đều thu vào trong mắt. Có chừng mười mấy đứa bé, hơi hai mươi đứa tuổi chỉ bảy, tám, cùng vây quanh một chỗ nào thành một đoàn. Mười mấy đứa lớn hơn đứng thành ba hàng, trong tay cầm đao liềm bằng gỗ. Trước mặt bọn chúng là Đường Trúc đang cầm một thanh kiếm từng chút từng chút dạy từng chiêu thức cho chúng. So với bình thường lạnh lùng, Đường Trúc giờ phút này có vẻ nghiêm túc hơn.

Chợt một tiếng “oa” vang lên hấp dẫn Mộ Dung Gấm, quay đầu nhìn lại, lại thấy một hương đang trêu chọc một đứa trẻ không tới hai tuổi. Đứa bé đang học đi bộ, nằng ta luôn đứng trước mặt ngăn nó, đứa bé ki quỳnh lên liền khóc.

“Ai! Đệ đừng khóc a! Làm sao đệ có thể như vậy. Tỷ chỉ trêu trọc đệ chút thôi, tỷ sẽ để cho đệ đi, đừng khóc được không?” Một Hương vội vàng xin tha, đối với những đứa trẻ đang khóc thật không biết phải làm như thế nào.

“Tiểu cô cô!” Không biết là người nào vui mừng hô lên tiếng, nhất thời ánh mắt mọi người chuyển qua. Tất cả mọi người vui mừng trở lại, những đứa trẻ bảy tám tuổi vây lại, bao quanh lấy Mộ Dung Gấm, trên mặt mọi người đều là vui mừng: “Tiểu cô cô, người đã về rồi!”

“Tiểu cô cô, chúng em rất nhớ người.”

“Tiểu cô cô, em là đệ tử của Quy lao rồi!”

“Tiểu cô cô!”

Mộ Dung Gấm kiên nhẫn nghe bọn chúng nói xong, sau đó sờ đầu từng người tỏ vẻ tán thưởng, chúng được khen rất vui mừng. Những đứa trẻ mười mấy tuổi đang tập võ cũng vây lại, không như những đứa kia nhưng sự vui mừng thì không lời nào có thể miêu tả được. Mộ Dung Gấm gật đầu mỉm cười với chúng, năm nay bọn chúng sẽ nhập quân, đây là thời gian cuối cùng chúng ở Mộ Dung phủ.

“Oa.....” Một tiếng khóc động trời vang lên, tiểu oa nhi dùng phương thức này nhắc nhở sự hiện hữu của nó. Một Hương luống cuống đỡ khóc đỡ cười, cô không nghĩ mình lại trêu chọc tên sát tinh này gì rồi.

Mất thấy tiểu oa nhi không chịu ngậm miệng, mọi người nhìn lẫn nhau, ai cũng không dám đi trêu chọc tiểu tử kia. Mộ Dung Gấm khom lưng, ngoác ngoác tay, cười nhẹ một tiếng: “Ngao! Tới đây!”

Sau một khắc, như kỳ tích xuất hiện, tiểu tử kia lăm chầm từng bước từng bước đi tới chỗ Mộ Dung Gấm, đôi tay dang ra, đột nhiên nở nụ cười, còn phát ra tiếng “khanh khách, khanh khách”. Rốt cuộc cứng đi tới trước mặt Mộ Dung Gấm, chỉ kém một bước tự nhiên cả người ngã xuống ôm lấy bắp chân của Mộ Dung Gấm, ôm chặt lấy không buông tay. Thấy cả một bầy con nít đều nở nụ cười, ngay cả Đường Trúc cũng không nhịn được nâng lên nụ cười yếu ớt, chỉ có Một Hương tức giận thở phì phò nhìn tiểu quý đang cười đến rục rã kia, đây là phân biệt đối xử mà.

Mộ Dung Gấm cười một tiếng, khom lưng bế đứa nhỏ lên, mặc dù rất nhỏ nhưng trái lại rất nặng. Bị Mộ Dung Gấm bế lên, tiểu tử kia càng cười vui vẻ hơn, đôi tay tự giác quấn cổ của Mộ Dung Gấm, cái miệng nhỏ nhắn tới gần, thom “chụt” một cái. Trong khi nó đang rất vui mừng lập tức nghênh đón vô số ánh mắt ước ao ghen tị, mọi người cùng chung tiếng lòng: “Chúng ta cũng muốn thom tiểu cô cô!”

Mộ Dung Gấm tự dung bị tiểu tử này “vô lễ”, có chút dở khóc dở cười, điểm một cái lên cái mũi đáng yêu: “Cái tên tiểu tử này, về sau không cho làm

như vậy nha, về sau mà như vậy là không lấy được nàng dâu đâu!”

Không biết tiểu tử kia nghe hiểu được bao nhiêu, lập tức lại “khanh khách, khanh khách” cười.

“Cái đó..... Tiểu cô cô.....” Có người ở sau lưng gọi cô, Mộ Dung Gấm quay người, thấy một vị phụ nhân có chút thận trọng xoa xoa tay, muốn nói nhưng lại ngượng ngừng mở miệng.

“A di có điều gì cứ nói đi!”

Phụ nhân buông chân chừ xuống, nhìn đứa bé trong ngực Mộ Dung Gấm một chút: “Con của tiểu phụ còn chưa có tên. Phu quân và tiểu phụ đều không biết chữ, cũng không biết đặt tên là gì, cho nên muốn xin tiểu cô cô giúp đặt tên!”

“Đặt tên à?” Mộ Dung Gấm nhìn đứa bé trong ngực một chút, nó giờ phút này cũng không cười nữa, thẳng tắp nhìn Mộ Dung Gấm, thật giống như đang chờ mong. Mộ Dung Gấm nhìn đám đông một lượt rồi nói: “Gọi là Diệu Hi đi*! Húc Nhật Đông Thăng** , ngụ ý hi vọng và tinh thần phấn chấn!”

*Diệu Hi: ánh nắng ban mai.

**Húc Nhật Đông Thăng: mặt trời mọc ở hướng đông

Bây giờ Mộ Dung Gấm vẫn không biết, bởi vì nàng đặt cái tên này khiến cho đứa bé trong ngực nàng khắc ghi cả đời. Cũng chỉ dẫn nó trở thành một chiến thần đời mới của Mộ Dung quân!

Phụ nhân vui đến nỗi bật khóc: “Cám ơn tiểu cô cô!”

Mộ Dung Gấm nhìn về những đứa trẻ khác, cuối cùng rời vào những đứa bé lớn hơn: “Các đệ đều là hi vọng của Mộ Dung quân, tương lai của Mộ Dung quân, huy hoàng ngày sau của Mộ Dung quân ở chính trong tay các đệ!”

Đứa bé lớn nhất mười lăm tuổi không sai biệt lắm với Mộ Dung Gấm, nghe vậy trình trọng gật đầu: “Tiểu cô cô yên tâm, về sau chúng ta nhập quân sẽ nghiêm túc huấn luyện, tuyệt đối sẽ không để cho tiểu cô cô mất thể diện!”

“Bọn đệ cũng vậy, bọn đệ sẽ trở thành binh lính tốt nhất!”

Mộ Dung Gấm cười, gật đầu với mọi người bày tỏ khẳng định: “Ta tin tưởng các đệ, cũng như các đệ tin tưởng ta.”

“Vâng!” Mọi người đáp lời vang dội, trên mặt tràn đầy tinh thần phấn chấn của tuổi trẻ. Mộ Dung Gấm tinh tế nhìn nét mặt mỗi người, cảm thụ sự tin tưởng và hi vọng vừa tất cả mọi người, những thứ kia giống như là một tia sáng sáng ngời nhất, chiếu vào tận sâu trong lòng nàng.

Sắc trời vừa tối, bữa tiệc đã bắt đầu. Trong khoảng sân trống của Mộ Dung phủ, ở giữa có một đồng lửa lớn, chiếu sáng cả bốn phía. Những chiếc bàn dài vây quanh thành từng vòng quanh đồng lửa, phía trên bày đầy thức ăn và rượu ngon. Tối nay là tối bọn họ buông lỏng tinh thần nhất.

Các binh lính đều đã ngồi vào vị trí, những đứa bé thì ngồi xen giữa, nhiều đứa thì ngồi ở trong lòng các tướng sĩ. Rất nhiều binh lính không thể cưới vợ sinh con cho nên cực kỳ yêu thích những đứa trẻ này. Mỗi lần nhìn thấy chúng luôn muốn bế lên hão hão thân thiết một phen. Cũng may những đứa trẻ cũng rất yêu thích bọn họ cho nên cũng không sợ, mặc cho bọn họ ôm, còn có thể ngọt ngào gọi ‘thúc thúc’. Nhất thời khiến cho các binh lính cười to.

Văn Từ Khiêm mỉm cười nhìn khung cảnh ấm áp này, nâng chén lên uống một hớp, nhất thời không nói lên được cảm giác khoan khoái dễ chịu ở trong lòng. Vừa nhấp một ngụm liền nhận ra vị thuốc nhàn nhạt trong rượu, ngạc nhiên nhìn về Mộ Dung Gấm đang ngồi cạnh Mộ Dung Chính: “Tiểu cô cô, rượu này là do cháu cất ư?”

Mộ Dung Chính cũng nếm ra mùi vị: “Mùi vị giống rượu mạnh, nhưng uống vào không có cảm giác khó chịu, ngược lại sáng khoái tinh thần, rượu ngon!”

Mộ Dung Gấm mỉm cười với Văn Từ Khiêm, gật đầu một cái: “Đây là rượu thuốc cháu cất đã được ba năm, không giống những loại rượu bình thường kia, chỉ chuyên dùng để uống. Cháu ủ bằng ngũ cốc vẫn thường ủ rượu nhưng kết hợp thêm ít dược liệu. Rượu mặc dù là rượu mạnh nhưng lại không ảnh hưởng đến cơ thể, ngược lại có tác dụng giúp tăng cường thân thể.”

“Tiểu cô cô thật lợi hại!” Văn Từ Khiêm cảm thán, Mộ Dung Gấm là người tốt nhất, thiện lương nhất đồng thời cũng là đứa bé có năng lực nhất mà ông đã từng gặp. Mười sáu tuổi, nàng lại khiến cho cả Mộ Dung quân tôn kính. Không phải cô là đại tiểu thư mà bởi vì nàng là tiểu cô cô. Nàng vì Mộ Dung quân chuẩn bị dược liệu tốt nhất, chuẩn bị lương thực sung túc nhất, còn chuẩn bị chu toàn trước sau mọi việc, khiến cho tất cả các binh lính không phiền lo đến người nhà. Lại nói, người quân sư như hán cảm thấy mình cũng không bằng.

Mộ Dung Gấm khiêm tốn cười cười: “Văn thúc thúc quá khen! Chỉ là thân thể Văn thúc thúc không được tốt, nên uống nhiều một chút mới có lợi!”

Văn Từ Khiêm gật đầu một cái tỏ ý đã nhớ, mà Mộ Dung Chính chính uống ực một hớp rồi nói: “Nếu như uống nhiều loại rượu này quá, về sau uống những loại rượu thô kia chẳng phải sẽ mất hết mùi vị?”

“Chuyện này phụ thân không cần lo lắng! Con đã chuẩn bị xong rượu pha dược liệu, chia làm nhiều bọc nhỏ. Đến lúc đó mang đến quân đội, đổ từng bọc vào trong rượu, không quá mười ngày sẽ có tư vị như thế này. Những dược liệu kia bởi vì không đủ thời gian ủ với rượu nên sẽ không có được hiệu quả tốt nhất, nhưng vẫn rất tốt đối với cơ thể a!”

Nghe vậy Mộ Dung Chính dùng tay lại, vẻ mặt có chút phức tạp nhìn nữ nhi của mình. Trong lòng lại một lần nữa cảm thán, đây là trời cao bồi thường cho hắn sao? Khiến cho hắn mất đi người nhà, lại có một nữ nhi thông tuệ như vậy. Nàng chống đỡ mọi việc sau lưng ông, không để ông phải lo âu chuyện gì. Còn chăm sóc gia quyến của những binh lính kia rất tốt, khiến Mộ Dung quân thượng một lòng. Hôm nay lại vì bọn họ suy tính mọi chuyện.

Rõ ràng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi nhưng không ai coi nàng là một đứa trẻ. Ngược lại là tâm phúc của mọi người, so với người là tướng quân như ông còn có uy hơn! Nghĩ tới đây, Mộ Dung Chính cũng không biết nên cười hay là thờ dài!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4

Dạ tiệc vẫn tiếp tục, qua ba tuần rượu, đã sớm có người gục xuống, có người tinh thần vẫn phấn chấn như cũ, huyền não vui mừng. Mà những đứa trẻ kia càng thêm vui chấp tay vây quanh đồng lửa khiêu vũ, những người còn lại cầm đĩa gỗ chén bát, hát bài ca dao không rõ tên ở biên quan.

Mộ Dung Gấm mỉm cười nhìn một màn này, ánh mắt rời sang bên cạnh, lại thấy Mộc Hương uống rượu đỏ cả mặt, ôm vò rượu ngã vào ngực Đường Trúc. Đường Trúc cau mày bất mãn nhìn chăm chăm, nhưng vẫn không đẩy nàng ra. Tròng mắt của Mộ Dung Gấm dời đi, nhìn vào trung tâm, lại thấy những tướng lĩnh cũng chạy vào khiêu vũ cùng những đứa trẻ, ngày càng nhiều người gia nhập, vây quanh đồng lửa bên ngoài cũng không nhìn thấy.

“Cảm nhĩ qua năm nay chính là 16 phải không?” Mộ Dung Chính đột nhiên lên tiếng nói, Mộ Dung Gấm hơi sững sờ, cười nói: “Phụ thân muốn nói gì?”

Mộ Dung Chính gợn tay lên, mang theo những vết chai sạn trên tay sờ đầu Mộ Dung Gấm, đau lòng áy náy nói: “Ta không phải là người cha tốt, không cách nào chăm sóc tốt cho con, ngược lại con lại phải vì ta quan tâm. Hôm nay mới nhớ tới đã gần ấy năm, mà người phụ thân này lại không làm gì được cho con cả!”

Mộ Dung Gấm âm áp cười một tiếng: “Phụ thân không cần phải áy náy, ở trong mắt nữ nhi, phụ thân là anh hùng đỉnh thiên lập địa, là một vị tướng quân không người nào có thể so sánh. Ngay cả chúng ta không thể lúc nào cũng ở chung một chỗ nhưng nữ nhi vĩnh viễn đứng ở sau lưng phụ thân, không để phụ thân lo lắng cho sau này. Nếu thật sự phụ thân muốn vì con làm cái gì đó thì chỉ cần phụ thân sống thật khỏe mạnh, đừng để nữ nhi một mình sống trên đời này là được!”

Nghe vậy, ngay cả hán tử nhiệt huyết cũng không nhịn được ướm hốc mắt, quay đầu lau đi viên mắt ướt dính, nặng nề gật đầu với Mộ Dung Gấm: “Yên tâm, con là nữ nhi duy nhất của ta, ta làm sao có thể để cho con một mình!”

Một bên Văn Tử Khiêm cũng rất cảm động, trong mắt tang thương và mờ ướt, dề xuống nghẹn ngào trong cổ họng, nói: “Mộ Dung, sang năm nàng làm lễ trưởng thành, đáng tiếc chúng ta không cách nào trở về. Không bằng ngay bây giờ, trước mặt đồng đạo binh lính ở đây làm chi lễ, như thế nào?”

“Đề nghị hay!” Triệu Thanh Nhất đang ở bên uống rượu kêu lên: “Chúng ta có thể chứng kiến lễ trưởng thành của tiểu cô cô chính là phúc khí của chúng ta!”

Các tướng lĩnh khác trở lại chỗ cũng phụ họa: “Được, tướng quân, người đề cho chúng ta chứng kiến nha. Nếu là để năm sau sợ rằng không ai thấy được!”

“A, tiểu cô cô trưởng thành!” Những đứa trẻ vỗ tay ồn ào lên.

“Cáp lễ sao?” Mộ Dung Gấm đầu tiên là sững sờ, dưới đáy lòng dâng lên một cỗ cảm xúc, mang theo một tia khát vọng. Nàng cho đến bây giờ cũng không có nghĩ đến tuổi của mình, bởi vì nàng căn bản không hề để ý đến. Nhưng giờ mọi người nhắc đến, ngược lại nàng lại có chút kích động, chẳng lẽ bởi vì có người thân bên cạnh quan tâm sao?

Đang trong lúc mọi người mong đợi nhìn Mộ Dung Chính, Mộ Dung Gấm đứng lên trước, trước mắt bao nhiêu người tháo tóc của mình ra, sau đó đi tới trước Mộ Dung Chính, hai chân quỳ xuống, ngẩng đầu lên nhìn phụ thân, mỉm cười gọi: “Phụ thân!”

Mộ Dung Chính không cười ngược lại thái độ có chút nặng nề. Nhưng hơn hết là cảm thán, trong ánh mắt mong chờ của mọi người đứng lên, từ trong ngực lấy ra một cây trân ngọc, nói: “Đây vốn là di vật duy nhất của mẫu thân con, hôm nay ta dùng nó để làm lễ cho con, chắc hẳn mẫu thân con trên trời có linh thiêng cũng thấy yên lòng!”

Mộ Dung Gấm không nói gì, chỉ hơi cúi đầu. Một bên sớm có người đi ra ngoài cầm lược đưa cho Mộ Dung Chính. Mộ Dung Chính dùng đôi tay có chút vụng về cầm lược chải đầu cho Mộ Dung Gấm, có lúc kéo Mộ Dung Gấm rất đau, nhưng lông mày nàng cũng không nhíu lại, nhắm mắt lại, khẽ môi mỉm cười. Không ai biết giờ khắc này trong lòng Mộ Dung Gấm hạnh phúc cỡ nào, mẫu thân lời trong Mộ Dung Chính nàng căn bản không để ý. Cây trân ngọc gắn trên đầu nàng là do phụ thân Mộ Dung Chính đỉnh thiên lập địa vụng về cài lên. Nàng nghĩ, đây chính là ông trời ưu đãi với nàng, kiếp trước nàng chịu tất cả đau khổ, kiếp này có một phụ thân như vậy, như thế, cũng đủ rồi!

“Tốt!” Khi Mộ Dung Chính cài cây trân ngọc, lập tức vang lên tiếng vỗ tay.

Mộ Dung Chính khom lưng đỡ Mộ Dung Gấm từ trên mặt đất đứng lên, vui mừng cười nói: “Nữ nhi của ta hôm nay đã thành niên rồi, về sau chính là người lớn!”

“Ha ha!”

Lời nói của Mộ Dung Chính khiến mọi người đều cười vui, người người chạy đến chúc mừng. Mà Mộ Dung Gấm chú ý đến trong đám người có Văn Từ Khiêm, ánh mắt hăm mộ lóe lên trong mắt hắn vừa lúc rơi vào mắt nàng. Mộ Dung Gấm suy tư một chút, đi tới gần hắn, trong khi hắn vẫn còn kinh ngạc, Mộ Dung Gấm nói: “Văn thúc thúc vẫn luôn đối đãi con như nữ nhi ruột thịt của mình. Nếu như Văn thúc thúc không ngại hôm nay con muốn lấy Văn thúc thúc làm nghĩa phụ. Không biết Văn thúc thúc có nguyện ý hay không?”

Trên mặt Văn Từ Khiêm cả kinh, có chút không thể tin được: “Đại tiểu thư nói là sự thật?”

Mộ Dung Chính đi tới, vỗ vỗ vai Văn Từ Khiêm: “Từ Khiêm a! Đây không phải là tâm nguyện của ngươi hay sao? Hôm nay trước mặt mọi người, hãy thu nha đầu Cẩm nhi này. Về sau có nhiều phụ thân thương nàng, không phải tốt hơn sao?”

“Chuyện này.....” Có lẽ là vui mừng đến quá đột ngột, đại cục ở trong tay cũng khiến cho một đời quân sư tay chân luống cuống.

“Quân sư đừng từ chối, người nào mà chẳng biết ngươi vẫn mơ ước nữ nhi bảo bối của tướng quân. Hôm nay cho ngươi cơ hội, quân sư còn làm kiêu!”

“Đúng là, nghĩ tới ta với lão Vương có muốn cũng không có cơ hội đấy!”

Văn Từ Khiêm cảm Lang Hào bút càng chặt, hồi lâu mới tiêu hóa xong tin mừng đột nhiên xuất hiện này. Từ trên người tìm hồi lâu, vẫn như cũ không tìm được thứ gì có thể coi là quà tặng, hơi lúng túng: “Ta không ngờ hôm nay có thể như vậy, cũng không có chuẩn bị quà cẩn thận!”

Mộ Dung Chính buông tiếng thở dài: “Ngày thường cũng không bao giờ thấy ngươi gả mẹ như vậy, tặng quà chẳng qua là ngoài mặt, quý giá đến đâu, có thể hơn được với tình phụ tử sao? Cần gì câu nệ!”

Văn Từ Khiêm cười khê: “Là ta không tốt, lễ vật là không thể thiếu, hiện tại không có, về sau có cơ hội nhất định ta sẽ bổ sung!”

Mộ Dung Gấm quỳ xuống, nghiêm túc cúi đầu: “Cẩm nhi bái kiến nghĩa phụ!”

Văn Từ Khiêm lần này rất kích động, nước mắt không nhịn được rơi xuống. Sau đó vội vàng giơ tay đỡ Mộ Dung Gấm lên, nơi nào còn có nửa phần tinh táo của quân sư, hoàn toàn là một phụ thân đang kích động.

“Ô ô!” Vương Vũ cũng lau nước mắt theo, ôm cổ Triệu Thành bên cạnh: “Lão Triệu, mắt của ta hồng, ta làm sao?”

Triệu Thành liếc mắt đem hắn đẩy ra: “Ngươi đỏ mắt? Lão Triệu ta cũng đỏ mắt đây nè, ta tìm ai khóc đây?”

Lời của hai người chọc vui mọi người, tất cả cùng nhau nở nụ cười, lập tức lại khôi phục không khí vui vẻ hòa thuận.

Mà đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng quát to: “Thái tử giá lâm!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 5: Thái tử Đông Phương Trạch

“Thái tử giá lâm!”

Nghe tiếng tất cả tiếng nói cười đều ngưng, tất cả mọi người đều nghi ngờ không biết tại sao thái tử lại tới. Chỉ là nghi ngờ thì nghi ngờ nhưng khi bóng dáng của thái tử xuất hiện, mọi người đều đồng thời quỳ lạy: “tam kiến thái tử điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế!”

“Ha ha! Đều đứng lên đi! Bản thái tử chẳng qua là nghe nói trong phủ tướng quân có tiệc, cho nên đặc biệt tới tham gia náo nhiệt, mọi người không cần phải thận trọng!” Dứt lời, tự mình đi tới đỡ Mộ Dung Chính: “Mộ Dung tướng quân đứng dậy đi!”

“Tạ thái tử điện hạ!”

Mọi người cùng đứng dậy, lập tức có người an bài vị trí cho thái tử, thái tử vung tay lên: “Tất cả mọi người đều ngồi đi!”

“Tạ thái tử!”

Mọi người ai về vị trí ấy, cũng không có cười đùa nói chuyện như trước, cả bữa tiệc như trầm xuống, Mộ Dung Gấm tìm Đường Trúc: “Đưa bọn trẻ ra ngoài hết đi!”

Đường Trúc gật đầu một cái lĩnh mệnh đi, Mộ Dung Gấm lúc này mới ngẩng đầu nhìn phụ thân đang nói chuyện với thái tử Đông Phương Trạch. Thái tử Đông Phương Trạch là trưởng tử của đương kim hoàng thượng, cũng là con trai trưởng của hoàng hậu, là thái tử danh chính ngôn thuận của vương triều Thiên Khai. Mà thái tử là người xuất chúng, ngũ quan tuần tú, phong cách tao nhã, lịch sự, trên mặt luôn mang nụ cười nhẹ, cao quý nhưng không lộ vẻ xa cách, khiến cho người khác cảm thấy rất thân thiết. Một thân long bào minh hoàng thái tử mặc trên người hẳn không hề lộ ra vẻ trần tục, ngược lại toát ra vẻ cao quý của ngao nhân. Thái tử không chỉ có bề ngoài, hẳn còn thông minh tài trí hơn người, kỹ thuật cười ngửa hẳn cũng bất phàm, hơn nữa không dùng quyền thế để ép người, là người khiêm tốn, luôn có danh tiếng tốt với tất cả mọi người. Có thể nói hẳn là một người hoàn mỹ kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Nhưng hoàn mỹ có thể nói lên tất cả hay sao? Theo Mộ Dung Gấm biết, đương kim hoàng thượng có tất cả mười bảy người con, hoàng tử có mười người, trong đó có thể đoạt vị thì có năm. Nghĩ đến hẳn có thể ngồi lên ngôi vị thái tử này cũng không phải dễ dàng.

Như nhận thấy được quan sát của Mộ Dung Gấm, Đông Phương Trạch xoay đầu lại, nhìn thấy Mộ Dung Gấm trong nháy mắt sững sờ, ngay sau đó cười ôn hòa một tiếng: “Chắc hẳn vị này là thiên kim của Mộ Dung tướng quân?”

Mộ Dung Gấm không có trả lời, chỉ hơi cúi người chào một cái, sau đó rũ hai mắt xuống, thật giống như là thiên kim tiểu thư sợ thấy người lạ.

Mộ Dung Chính cũng không muốn thái tử chú ý đến con gái của mình, gượng rượu lên: “Thái tử hôm nay hạ mình giá lâm, khiến cho hàn xá có thêm sinh khí, thần kính thái tử một ly!”

Câu hỏi bị xem nhẹ, Đông Phương Trạch hơi không vui nhưng trên mặt không có biểu hiện gì, cầm ly rượu lên: “Tướng quân cùng các vị tướng sĩ vì ta luôn ở biên quan, cang vất vả công lao cang lớn, bốn điện mới là người nên kính các vị mới phải!”

Thời điểm mọi người ngồi hàn huyên, Mộ Dung Gấm lặng lẽ lui về phía sau, cuối cùng rời khỏi đám người. Cô không nghĩ trêu chọc những vị vương công quý tử trong những ngày ở đây, có gì nên tránh được thì nên tránh!

Rời khỏi bữa tiệc, Mộ Dung Gấm đi đến nơi nói chuyện con nít đang ở, những phụ nhân kia vì bọn chúng nấu chút đồ ăn khuya. Khi này bọn chúng cũng không ăn được gì nhiều hiện tại được ăn rất vui. Nhìn thấy Mộ Dung Gấm đang đi tới, lập tức mời: “Tiểu cô cô, mau tới đây nếm thử một chút, thịt xào này ăn rất ngon!”

Mộ Dung Gấm khẽ cười rồi ngồi xuống, ôm đứa bé bên cạnh vào lòng, xoa mờ trên mặt nó: “Buổi tối ăn tám phần no thôi, nếu không khi đi ngủ sẽ đau bụng đấy!”

“Chúng đệ nghe tiểu cô cô!”

Mộ Dung Gấm cười cười nhưng không nói thêm cái gì. Thật ra thì nàng đang nghĩ chuyện khác, thái tử đột nhiên giá lâm, rốt cuộc không biết có chuyện gì. Mặc dù nàng có thể đoán được đại khái là gì, nhưng vẫn nhìn không được lo lắng.

Tách khỏi những tiểu tử kia, Mộ Dung Gấm không tự chủ đi đến vườn hoa tương đối vắng vẻ phía sau. Vườn hoa trong phủ Mộ Dung không giống vườn hoa khác bình thường vẫn trồng các loại hoa đẹp, mà trong hoa vườn loại nào cũng có thể làm thuốc, dù tùy ý nhổ một đám cỏ nhỏ cũng đều là dược liệu.

Đi trên hành lang, giàn hoa trên trần rủ xuống thành rèm hoa thiên nhiên, bên trên điểm những bông hoa nhỏ li ti, ngược lại trông rất đẹp.

Mộ Dung Gấm nhìn chằm chằm vườn hoa cách đó không xa, ánh mắt lại không biết nhìn về phương nào, đợi đến khi hồi hồn đột nhiên phát hiện có người nhìn mình, cả kinh trong lòng. Quay đầu lại thấy người là Đông Phương Trạch, nhất thời thu lại cảm xúc, khom mình thật thấp hành lễ.

Không người, Đông Phương Trạch đi hướng về phía nàng, đôi giày thêu Tường Vân Long dừng lại ở trước mặt nàng, âm thanh như ôn tuyền róc rách chảy từ trên đỉnh đầu truyền đến: “Bốn điện giống như bị Mộ Dung tiểu thư ghét, nhìn bốn điện một cái, mở miệng nói một câu cũng không nguyện ý?”

Mộ Dung Gấm nghe thấy vậy, thân thể lại cúi thấp hơn nữa, âm thanh mang tới cảm giác sợ hãi: “Thần nữ sợ hãi, điện hạ tư thể thiên nhân, không phải là người thần nữ có thể nhìn, cũng sợ lỡ làm điện hạ tức giận, cho nên mới không dám mở miệng!”

Đông Phương Trạch cười nhẹ, ánh mắt cũng không cách người trước mắt, nhìn vào đầu nàng, giống như là muốn nhìn ra cái gì: “Lời người vừa nói xong lại khiến cho bốn điện thấy mềm miệng người lạnh lợi, tốt lắm! Miễn lễ, bốn điện chấp thuận người nhìn mặt bốn điện.

Mộ Dung Gấm bắt đắc dĩ, đành phải ngẩng đầu lên, trong mắt là bộ dáng e ngại, thấy Đông Phương Trạch cau mày: “Đại tiểu thư không làm được gì của nhà Mộ Dung chính là đáng về này sao?”

Mộ Dung Gấm thân thể chấn động, nhất thời đối phương có chuẩn bị mà đến. Nghĩ là đã điều tra kỹ về nàng rồi, sau một khắc liền nghe thấy Đông Phương Trạch nói tiếp: “Bốn điện cũng không phải lang sói mãnh hổ, Mộ Dung tiểu thư không cần thiết sợ như cả hạt. Tin tưởng những đứa bé kia cũng không nguyện ý nhìn tiểu cô cô như vậy, ý Mộ Dung tiểu thư thì sao?”

Đông Phương Trạch nói xong, xoay người rồi đi, giống như là sự xuất hiện của hắn chỉ là nói với Mộ Dung Gấm, ta đã sớm biết tất cả, người không cần phải giả vờ với ta. Nhưng hẳn cũng không lộ ra ý đồ hay về ác ý gì, thật khiến người khác không thể đoán được ý của hắn. Nhìn bóng lưng Đông Phương Trạch dần dần biến mất, về mặt hèn nhát của Mộ Dung Gấm dần dần nhạt đi, đổi thành khuôn mặt cười nhạt, ba phần lạnh lùng, năm phần tà mị, còn dư lại hai phần vô tình.

Q.1 - Chương 6: Hảo y đường

Đêm qua bởi vì thái tử đến cho nên bữa tiệc vốn náo nhiệt trở nên không có mùi vị gì. Chỉ là mọi người không nói gì, dù sao cũng là thái tử, bàn luận lung tung sẽ dẫn đến tai họa.

Sáng sớm, Mộ Dung Chính rời giường từ rất sớm, sau đó thay triều phục vào triều. Mộ Dung Gấm cùng Mộc Hương và Đường Trúc đi đến y quán lớn nhất Vân Đô – Hảo y đường!

Hảo y đường là tiệm thuốc lớn nhất Vân Đô đồng thời cũng là y quán lớn nhất. Nơi đây tụ tập rất nhiều đại phu ở bốn phương, đặc biệt có tiểu đồng phụ trách bốc thuốc, sắc thuốc, so với những tiệm thuốc khác lớn và quy mô hơn rất nhiều. Người tới xem bệnh chỗ nào cũng có, hơn nữa phần lớn tất cả đều là người nghèo. Tất cả mọi người ở Vân Đô đều biết đến Hảo y đường có một vị “bàn tay tiên”, mặc kệ mắc chứng nan y gì, ở đâu nặng đều chữa khỏi, nếu như là người nghèo khổ có thể bốc thuốc miễn phí, người nào không muốn nhận thuốc miễn phí thì có thể ở lại hảo y đường làm việc trả nợ. Cho nên rất nhiều người đến nơi đây xem bệnh, mà vị tiên y thần bí kia càng được vạn dân ủng hộ.

Mộ Dung Gấm đi vào từ cửa sau, chào hỏi chương quỹ, sau đó ngồi vào phòng dành riêng cho nàng. Trong phòng được bao quanh kín bằng những bức tường gỗ, phía trung gian có một chiếc cửa sổ nhỏ, đủ để cho người ta cho bàn tay vào, người bên ngoài tuyệt đối không nhìn thấy được người bên trong.

Khi nhìn thấy chương quỹ dẫn một người đi vào phía cửa sổ phòng riêng của vị tiên y kia mọi người lập tức sôi trào hiểu được tiên y đã tới. Nhưng họ cũng không lập tức xông tới mà vẫn như cũ đứng ở vị trí của mình chờ đến lượt. Bởi vì họ bắt quy định của tiên y, chỉ bệnh đặc biệt nặng tiên y mới rat ay.

Người nọ đưa tay từ cửa sổ vào, Mộc Hương lập tức cầm một tấm vải trắng đặt lên tay hắn, sau đó Mộ Dung Gấm giờ tay lên bắt mạch. Chỉ trong chốc lát, Mộ Dung Gấm thu tay lại, lấy bút ở bên cạnh ghi lại triệu chứng và phương thuốc đưa ra ngoài, được đồng ở bên ngoài nhận lấy đơn thuốc mang đi lấy thuốc. Người bên ngoài đã sớm thích ứng với cảnh như vậy, cũng vẫn rất hài lòng. Dù sao tiên y vẫn luôn thần bí như vậy. Mặc dù cũng có người tò mò vị tiên y này rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhưng lại không ai dám nhìn qua cửa sổ hay là đi vào nhìn hình dáng nàng. Bởi vì đã từng có một vị công tử con nhà giàu đùa bỡn muốn đi vào, lập tức bị ném ra, hơn nữa cả người đều nổi mẩn đỏ. Từ đó không một ai dám đi quấy rầy tiên y.

Xem cho năm người, Mộ Dung Gấm liền rời đi. Thật ra thì những bệnh này không nhất định nàng phải tự mình đến. Nhưng nàng vẫn cần phải cho mọi người thấy hảo y đường vẫn có tiên y như trước. Có như vậy mới có thể bảo trụ danh tiếng của hảo y đường!

Từ hảo y đường đi ra, Mộ Dung Gấm đi vòng qua cửa trước. Xa xa nhìn thấy cánh cửa to lớn, nàng mỉm cười xoay người. Hảo y đường thật ra chỉ là tâm huyết của nàng trong lúc bộc phát. Nàng trồng nhiều dược thảo như vậy cùng không thể đưa toàn bộ cho binh lính. Hơn nữa cũng nhiều loại dược liệu nàng không thể trồng được, chắc chắn có nhiều thứ còn thiếu, cho nên nàng liền mở ra y quán này. Vừa có thể bán ra dược liệu của mình cho khắp mọi nơi, đồng thời có thể mua vào các loại dược liệu khác, bổ sung những thứ thiếu của mình. Xem bệnh cho người nghèo không lấy tiền, có thể có được sự ủng hộ của dân chúng. Xem bệnh cho người phú quý, số tiền hảo y đường kiếm được cũng không ít, cho nên còn có thể kiếm được thêm một chút tiền. Coi như nhất cử tứ đắc!

Mộ Dung Gấm cũng không lưu lại trên đường lâu, rất nhanh đã trở về phủ tương quân. Đúng lúc người trong cung vừa đến, nói tới nay trong cung có tiệc, muốn Mộ Dung Gấm đi dự. Mộ Dung Gấm bảo Mộc Hương thương một chút cho thái giám, nói tiếng cảm ơn.

Chờ thái giám rời đi, Mộc Hương liền vui vẻ: “Tiểu thư, được vào hoàng cung nha! Nghe nói trong hoàng cung vô cùng lớn, hơn nữa cực kỳ đẹp, em vẫn luôn muốn vào xem một chút!”

Mộ Dung Gấm đối với tinh thần phấn chấn của Mộc Hương cảm thấy bất đắc dĩ: “Hoàng cung rộng lớn nhưng khắp nơi đều là nguy hiểm. Từng bước đều phải cẩn trọng, nếu đi sai một bước chỉ sợ là mất mạng luôn!”

“Nguy hiểm như vậy sao?” Mộc Hương cảm thấy có chút không tin nhưng vẫn xtu lại cảm xúc.

Mộ Dung Gấm biết Mộc Hương mặc dù đơn giản nhưng lại không phải là loại người thích mạo hiểm, cho nên nàng cũng không cần lo lắng!

Mộ Dung Chính và Văn Tử Khiêm đi vào cung, Triệu Thành và các phó tướng khác lại ở lại trong phủ. Cho nên vương phủ vẫn náo nhiệt như cũ, những đứa bé vui mừng đùa giỡn, mà những binh lính khác thì ngồi ở bên cạnh vừa uống rượu vừa nhìn trẻ nô đùa. Trên mặt mọi người đều nở những nụ cười ấm áp.

Những phó tướng này đại đa số đều là người độc thân, đừng nói là vợ con, ngay cả một người thân đều không còn cho nên bọn họ đều không có nhà để trở về. Mộ Dung phủ hiện tại chính là nhà của họ, mỗi lần trở lại mọi người đều vô cùng vui vẻ.

Mộ Dung Gấm xoay người định đi lại phát hiện vạt áo của mình bị người koes lại. Quay đầu nhìn lại, không phải là tiểu tử Diệu Hi kia sao? Rõ ràng mới vừa học đi lại ngày ngày chạy khắp nơi cũng không sợ ngã.

“Nhỏ.....Cô cô.....Bảo Bảo.....” mặc dù không thể nói liền mạch nhưng từng chữ lại cực kì rõ ràng. Mộ Dung Gấm cười một tiếng khom người bẻ tiểu tử kia lên. Sau đó lần nữa bị tiểu tử thom một chút, Mộ Dung Gấm nhìn tiểu tử cười giống như được ăn kẹo ngọt, im lặng lau đi nước miếng dính trên mặt. Không hiểu sao nó luôn dính lấy mình.

Mộc Hương thờ phỉ phò nhìn chăm chăm tiểu tử kia: “Tiểu tử này quá ghê gớm, tiểu mã cái rắm, hừ!” Nàng còn ghi hận tiểu tử kia không để ý đến nàng!

Diệu Hi mặc kệ nàng nói gì đó, ôm cổ Mộ Dung Gấm không buông, há miệng cười a a, nước miếng chảy dài ra. Bộ dáng rất tức cười.

Mẫu thân của Diệu Hi tìm tới, thấy con lại bám lấy Mộ Dung Gấm nhất thời lại cảm thấy thật có lỗi. Nhìn thấy nhi tử của mình hướng về phía Mộ Dung Gấm chảy nước miếng, nàng không hiểu được ý nghĩ của nó, rốt cuộc đây là đứa bé gì a!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Hoàng thất đấu tranh

Nắng chiều vừa tắt thì mộ dung gấm đã phải chuẩn bị vào cung. Từ trong rương tìm thấy một bộ váy màu vàng nhạt, bên ngoài khoác thêm chiếc áo lụa mỏng màu xanh, sau đó dùng đai lưng rộng buộc lại. Đơn giản nhưng không khiến người ta cảm thấy qua loa, màu sắc thanh lịch nhưng không thô tục, lại rất hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Chỉnh sửa lại tóc một chút, đuôi tóc dài đến ngang hông, phía trên Mộc Hương làm một kiểu tóc đơn giản, cài thêm những bông hoa nhỏ cùng một cây trâm ngọc, như vậy là đã hoàn thành.

“Đi thôi!” Bởi vì cung yến của hoàng gia nên không thể mang theo binh khí cho nên Đường Trúc không thể đi, Mộ Dung Gấm chỉ dẫn theo Mộc Hương. Chính vì vậy mà Mộc Hương rất há hê, vốn định chọc tức Đường Trúc đáng tiếc Đường Trúc chỉ ném cho nàng một ánh mắt “ngu ngốc”, khiến nàng giận đến mức dậm chân, không biết xả tức vào đâu.

Mộ Dung Gấm vừa bước ra khỏi cổng chính liền nhìn thấy trước cửa nhà mình cư nhiên có hai chiếc xe ngựa đang đứng đó. Hơn nữa mỗi cỗ xe đều rất tinh xảo, xa hoa, một chiếc thêu Âm sắc hoa văn màu vàng, một chiếc màu xanh thêu Thanh Hạc Phi Thiên đồ*. Đường như là biết Mộ Dung Gấm đi ra, hai chiếc xe ngựa đồng thời đều có người bước ra ngoài. Xe ngựa màu vàng của mặt trời là người mà Mộ Dung Gấm đã gặp, Đông Phương Trạch. Nhìn nàng bước ra ánh mắt hắn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mới ôn hòa nói: “Bổn điện thay Mộ Dung tướng quân tới đón Mộ Dung tiểu thư vào cung!”

Mà trong chiếc xe ngựa còn lại đi ra là một nam tử mặc áo gấm màu chàm, tuổi không sai biệt với Đông Phương Trạch là mấy, dung mạo cũng có vài phần tương tự, nhưng khóe mắt của hắn xếch, hẹp dài. Khiến cho người nhìn có cảm giác âm u, khóe môi của hắn cũng có nụ cười nhưng không giống loại như gió xuân của Đông Phương Trạch, mà ngược lại khiến cho người ta cảm thấy lạnh cả sống lưng, có cảm giác như là rắn đang rình mồi vạy.

Mộ Dung Gấm không nhìn được ở trong lòng lắc đầu. Rõ ràng cùng một phụ thân sao lại khác nhau như vậy. Trong lòng không ngừng suy nghĩ, nhưng Mộ Dung Gấm vẫn hành lễ: “Thần nữ Mộ Dung Gấm bái kiến thái tử điện hạ, bái kiến Lâm An vương!”

Không sai, nam tử quần áo màu chàm kia chính là nhị hoàng tử đương triều, được phong là Lâm An Vương, con trai của quý phi, cũng chính là tử địch của Đông Phương Trạch!

Đông Phương Trạch giơ tay lên nói với Mộ Dung Gấm: “Miễn lễ!”

Mà Đông Phương Trạch lại đi lên phía trước cười nói: “Bổn vương biết Mộ Dung tiểu thư đi tham gia cung yến, vừa đúng lúc bổn vương thuận đường, như vậy không bằng bổn vương đưa Mộ Dung tiểu thư một đoạn đường?”

Đông Phương Trạch giống như không nghe thấy lời của hắn, đối với Mộ Dung Gấm cười nói: “Mộ Dung tướng quân đã chờ lâu rồi, chúng ta đi thôi!”

Trong lời nói tỏ vẻ thân thiết, mà Đông Phương Trạch xoay người, tựa tiểu phi tiểu: “Hoàng huynh bây giờ không phải là phải đi tiếp các đại thần hay sao? Cần gì phải ở đây lãng phí thời gian? Không bằng huynh cứ đi trước, để sẽ cùng Mộ Dung tiểu thư đi sau!”

Đông Phương Trạch mỉm cười chống lại ánh mắt của hắn: “Bổn điện được Mộ Dung tướng quân nhờ đi đón Mộ Dung tiểu thư, đương nhiên là phải đón được người. Huống chi chỉ mất chút ít thời gian, không có chuyện gì!”

Hai người nói chuyện rất khách khí, nhưng cũng bởi vì khách khí ngược lại cho người nghe có cảm giác như đang giương cung bạt kiếm. Mộ Dung Gấm biết hai người này vẫn luôn là thủy hỏa bất dung, nhưng không nghĩ đến hôm nay mình lại là người ở giữa như thế này. Nàng cũng không muốn đứng đây như thế này, huống chi nếu gây ra chuyện gì, như vậy rất phiền phức, nàng liền nói: “Đa tạ ý tốt của hai vị điện hạ, chỉ là thần nữ đã chuẩn bị xe ngựa, chắc hẳn phụ thân đang chờ, thần nữ mạo muội đi trước, xin hai vị điện hạ tùy ý!”

Dứt lời, cũng không đợi hai người bọn họ đáp lại nàng liền đi tới xe ngựa của mình. Sau khi lên xe lập tức bảo phu x echo xe đi, Mộc Hương đi theo phía sau hiển nhiên cũng bị giật mình.

Thấy Mộ Dung Gấm chạy trốn, Đông Phương Thực cũng không giả bộ nữa, coi như hắn không có thì Đông Phương Trạch cũng không chiếm được. Lạnh lùng nhìn Đông Phương Trạch: “Động tác của ngươi đúng là nhanh thật. Nghe nói tối hôm qua đã tới phủ tướng quân, hôm nay lại ân cần như thế này. Sợ rằng trên dưới triều đình và dân chúng đều biết ngươi đang nịnh bợ Mộ Dung Chính!”

Nụ cười trên mặt Đông Phương Trạch cũng thu lại, lạnh lẽo đến dọa người: “Ta như thế nào không cần ngươi nói, ngươi tự quản mình cho tốt đi!”

Dứt lời, Đông Phương Trạch xoay người lên xe rồi đi, mà Đông Phương Thực hướng về phía xe ngựa của hắn khinh thường “phun” một cái, cũng lập tức lên xe.

Mộ Dung Gấm bảo phu xe đi khỏi tầm mắt của Đông Phương Trạch rồi cho xe vào trong ngõ hẻm. Đợi đến khi hai chiếc xe ngựa một trước một sau rồi đi mới chậm rãi đánh xe tiến đến hoàng cung.

Mộc Hương không hiểu: “Tiểu thư, người so phải tránh thái tử và Lâm An vương vậy?”

Mộ Dung Gấm tựa vào vách xe, một tay xoa huyệt thái dương của mình, nhắm hai mắt nói: “Chuyện triều đình em không hiểu rõ, có nói em cũng không hiểu!”

Mộc Hương không cho là đúng: “Tiểu thư, người không nói làm sao biết em không hiểu? Nói đi tiểu thư!”

Mộ Dung Gấm không chịu được, bắt buộc phải nói: “Đương kim hoàng thượng tổng cộng có mười bảy người con, trong đó có mười hoàng tử. Những người đã trưởng thành, có tư cách tranh ngôi vị hoàng đế tổng cộng có năm. Thái tử là do hoàng hậu sinh ra, sau lưng nhà mẹ hoàng hậu là phủ Tân quốc công, dĩ nhiên là có thực lực nhất. Nhưng mấy vị hoàng tử khác cũng có thể lực, ví dụ như An vương, mẫu phi của hắn là đương kim quý phi, mà nhà mẹ quý phi là Cơ gia và phủ Hàn quốc công, như thế làm sao chịu làm người ở dưới? Hoàng hậu và Hàn quý phi vẫn luôn đấu với nhau, thủy hỏa bất dung, hai cỗ thế lực vẫn luôn va chạm lẫn nhau. ....”

Thấy Mộc Hương mờ mịt nhìn mình, làm cho Mộ Dung Gấm câu cuối cùng cũng không nói nổi nữa, quả nhiên. .... Quá thâm sâu rồi!

Nếu đem những chuyện rối rắm của hoàng thất từ từ nói ra đoán chừng cũng thành cả một quyển sách rồi. Hoàng thất và những đại thần có thể lực kia phân ra rõ ràng, Hoàng tử cùng các đảng phái phân ra mà tranh đấu là chuyện thường có, hơn nữa lại là con cháu hoàng gia lại càng nhiều, tranh đoạt lại càng kịch liệt. Đứng nhìn Đông Phương Trạch là thái tử lại có nhiều người ủng hộ, nhưng tương lai có ngôi được lên ngôi vị hoàng đế hay không vẫn còn là một ẩn số.

Hiện tại hoàng tử có cơ hội đoạt vị, trừ hoàng tử nhỏ nhất Nhuận vương không có thế lực nào ở ngoài, bốn vị khác đều có thế, không ai nhường ai. Nói lạc đề rồi, Mộ Dung Gấm thở dài, cũng lười giải thích. Nàng thật ra rất rõ ý tứ của thái tử và Lâm An vương, sợ rằng không chỉ bọn họ, mấy vị khác cũng muốn lôi kéo nhà Mộ Dung!

Chín năm này, Mộ Dung gia từ một tam phẩm phủ tướng quân, một đường đi lên, trở thành nhất đẳng tướng quân ngày hôm nay, vị trí trong triều đình là rất quan trọng. Trấn thủ biên thùy phía nam, trong tay có trăm vạn đại quân, nhưng thật ra là bởi vì sao, Mộ Dung Chính cũng rất rõ ràng.

Chín năm trước sau trận thảm sát kia, nhà mộ dung chỉ còn hai người bọn họ. Mà Mộ Dung Chính không lấy vợ khác nữa, nhà mộ dung liền tuyệt đường con cháu, đồng thời cũng tuyệt đường dã tâm của nam nhân. Như vậy hoàng đế mới yên tâm giao cho hắn quyền lực lớn như vậy. Hơn nữa Mộ Dung Chính cũng không nịnh bợ bất kỳ một hoàng tử nào, cũng không kết thành đảng phái, dĩ nhiên trong lòng hoàng thượng ông chính là một lương thần.

Mà một dạng “vinh sủng không yếu” đại tướng quân như ông, dĩ nhiên trở thành đối tượng lôi kéo của những vị hoàng tử muốn tranh đoạt ghế rồng. Mà Mộ Dung Chính bản thân luôn cẩn thận tỉ mỉ, muốn kéo ông cực kỳ khó khăn. Nhưng ông cũng có một điểm yếu, đó chính là nàng, Mộ Dung Gấm. Chỉ cần Mộ Dung Gấm gả cho người nào, Mộ Dung Chính sẽ tuyệt đối ủng hộ người đó, chỉ cần Mộ Dung Gấm là con cháu duy nhất của Mộ Dung gia.

Đây chính là nguyên nhân tại sao Mộ Dung Gấm muốn ẩn nấp, tránh né hai người! Rủi mất, quên đi những suy nghĩ phức tạp kia, trước mắt xuất hiện màn đêm huyết sắc kia, đao kiếm vô tình, máu tanh tru diệt. Giơ tay lên sờ vào cổ mình, làn da trắng mịn trơn bóng mẽ người, nhưng nào ai biết đã từng có một cây đao rạch ngang đây, ngăn cách sinh tử của nàng!

Xe ngựa hơi chao đảo một chút, phu xe trước mặt nói: “Đại tiểu thư, đến hoàng cung!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Tô Diệp Ngâm

Hoàng cung đẹp ư? Đáp án đương nhiên là như vậy. Cửa sơn đỏ thắm, tường cao màu hồng, ngói lưu ly, còn có con đường lát bạch ngọc. Những thứ này dân chúng tầm thường đều không thấy được, nơi đây hoa lệ, cao quý, một thân xa hoa, làm sao lại không đẹp được chứ?

Trái với khuôn mặt ngạc nhiên cùng với ánh mắt hâm mộ, Mộ Dung Gấm lại rất bình thản. Ngay cả khi nơi này có hoa lệ hơn nữa nhưng cũng không thể

chọn giấu được sau sự hoa lệ kia chính là bẩn thỉu, hắc ám, máu tanh, giết người không thấy máu. Thật sự còn đáng sợ hơn cả chiến trường.

Khúc quanh, một cô nương xinh đẹp mặc váy màu vàng nhạt liếc thấy bóng dáng Mộ Dung Gấm, long mày hơi nhíu lại: “Đây là tiểu thư nhà nào? Trước kia chưa từng thấy qua?”

Một cung nhân bên cạnh nàng ta nghe vậy bộ dạng chân chó: “Hồi thái tử phi, đây là con gái duy nhất của nhà Mộ Dung tướng quân! Hôm nay đặc biệt đồng ý lời mời tới tham gia yến hội!”

“Nhà Mộ Dung? Chẳng lẽ là nhà mà bị diệt cả nhà trong đêm?” Trong giọng nói có chút hả hê.

“Hồi thái tử phi, đúng vậy!”

Nghe vậy, thái tử phi giễu cợt một tiếng: “Nghe nói đêm qua thái tử tới phủ tướng quân. Ta tưởng là cái dạng mỹ nhân gì, hóa ra cũng chỉ đến thế thôi sao!”

“Thái tử phi nói rất đúng, tiểu nha đầu nhà Mộ Dung lớn lên sao có thể giống như tiểu thư khuê tú như thái tử phi. Huống chi người còn là thái tử phi, so với nàng ta chính là khác nhau một trời một vực!”

Tôn Phi Phi được khoe khoang nịnh bợ sắp bay lên đến trời rồi, trên mặt là sự cao ngạo, tự đắc: “Đi thôi! Chớ để thái tử đợi lâu!”

Cung yến bắt đầu vào giờ Dậu, vẫn còn cách một khoảng thời gian nên tất cả các nữ quyền đều ở ngự hoa viên. Mộ Dung Gấm cũng được dẫn đến nơi này. Đi vào trong ngự hoa viên đã thấy khắp nơi đều là thiên kim tiểu thư, đại gia khuê tú, khắp nơi màu sắc rực rỡ, oanh oanh yến yến rất náo nhiệt. Mộ Dung Gấm khẽ nhăn mày, nàng không thích hợp, cũng không ưa thích những nơi như thế này.

Vì không muốn người khác chú ý đến mình, nàng nói tiếng cảm ơn với công công dẫn đường sau đó liền dẫn Mộc Hương tìm một nơi vắng vẻ trốn. Những người đó không chú ý tới nàng thì phiền toái cũng giảm đi rất nhiều.

Mộc Hương nắm khăn, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, làm sao lại có nhiều người vậy?”

“Đây chính là cung yến, tất cả nữ nhi của các quan viên trong triều đều tới. Còn có cả những phi tử của hoàng thượng nữa, không nhiều người sao được?”

“Thì ra thân phận cũng không tầm thường a! Chỉ là họ đều không lợi hại bằng tiểu thư! Hắc hắc!”

Thấy nàng phớt lờ nói về mình, Mộ Dung Gấm tức giận nãy: “Em không được nói linh tinh, người nơi này đều là người em không thể đắc tội. Không cho phép không có quy củ như vậy!”

Mộc Hương sợ sệt le lưỡi, giả bộ đáng yêu: “Tiểu thư, nô tì hiểu rồi!”

Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái, xoay người sợ bụi mẩu đơn bên cạnh, lại nghe tiếng nói nhát như cây từ sau lưng truyền tới: “Cái đó. .... Vị tiểu thư này. ....”

Mộ Dung Gấm nghe tiếng quay đầu lại, lại thấy một cô nương so với nàng lớn hơn có chút khăn trương nhìn nàng, giống như muốn nói rồi lại thôi. Mộ Dung Gấm nhanh chóng quan sát cô nương đó một chút. Nàng ta mặc váy áo màu xanh dương thêu hoa trắng thuần, khiêm tốn lại cao quý, rất dễ nhận ra thân phận không tầm thường. Nhưng nhìn thái độ của nàng lại không giống đại gia khuê tú, ngược lại giống như là lần đầu tiên tới đây. Chỉ là mặc kệ thân phận nàng ta như thế nào, trên người nàng không hề có những thứ sắc sỡ khiến cho nàng có cảm giác thiên kim tiểu thư kia, ngược lại không hề cho nàng cảm giác bài xích, cho nên nàng thân thiện cười một tiếng, hỏi: “Cô nương có chuyện gì sao?”

“À!” Bị hỏi, nàng ta chột ngắc đầu, gương mặt không biết làm sao, sau đó ngập ngừng: “Ta. .... Ta là. .... Ta tên là Tô. .... Tô Diệp Ngâm, tiểu thư tên gì?”

Vừa nói xong những lời này mặt và cổ nàng ta đều đỏ lên, có thể thấy được đang xấu hổ đến cực điểm. Bộ dáng đơn thuần khiến Mộ Dung Gấm cảm thấy có chút đáng yêu: “Tô Diệp Ngâm? Chẳng lẽ là Tây đạo nhị tiết Tuân phủ Tô gia?”

Nghe vậy, Tô Diệp Ngâm kinh ngạc ngắc đầu, cái miệng nhỏ nhắn khả ái kéo dài: “Làm sao nàng biết?”

Mộ Dung Gấm cười khê: “Đoán!”

Mà Tô Diệp Ngâm vẫn kinh ngạc như cũ, không biết nên trả lời như thế nào, sau đó sắc mặt lại dần dần hồng lên. Mộ Dung Gấm lần này chỉ im lặng, có gì xấu hổ sao? Nàng chỉ thuần miệng đoán, chủ yếu trong triều đình quan viên họ Tô có địa vị cao cơ hồ không có. Mà duy nhất có thể khiến nàng lập tức nghĩ đến cũng chỉ có nhà mẹ Liên phi, tây đạo tuân phủ. Không ngờ nàng chỉ tùy tiện đoán mà lại đúng, chỉ là nàng đối với chuyện nhà Tô gia cũng không được rõ, cho nên thân phận của nữ tử này cũng không có cách nào đoán được.

Tô Diệp Ngâm còn muốn nói gì đó, lại nghe được có người gọi nàng. Nàng giật mình quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái chừng mười lăm tuổi đi tới, nàng ta ăn mặc hoa lệ, ánh mắt cao ngạo coi trời bằng vung. Nhìn thấy Tô Diệp Ngâm, trên mặt không che giấu được khinh thường, cau mày, không tình nguyện nói: “Người ở nơi này làm gì? Mẫu phi đang tìm người!”

“A. .... Ta. .... Ta lập tức đi!” Khăn trương nói xong, quay đầu lại cười cười nói xin lỗi với Mộ Dung Gấm sau đó chạy đi.

Mà cô gái kia đưa mắt đối mặt Mộ Dung Gấm, bất mãn nói: “Ngươi là ai? Vì sao nhìn thấy bản công chúa không hành lễ?”

Mộ Dung Gấm ung dung: “Bái kiến bát công chúa!”

Cô gái này chính là một trong hai người con sinh đôi của Liên phi, bát công chúa Đông Phương Hiểu. Đông Phương Hiểu bất mãn cau mày: “Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của bản công chúa!”

Mộ Dung Gấm cũng không sợ, chỉ nói: “Thần nữ thân phận thấp kém, không xứng để công chúa biết tên!”

“Hừ! Coi như ngươi tự biết rồi!” Nghe vaaayj Đông Phương Hiểu mang theo một đám cung nữ rời đi. Bộ dáng kia cần bao nhiêu cao ngạo thì có bấy nhiêu.

Mộc Hương bất mãn hừ nhẹ: “Không phải chỉ là một công chúa thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người, nếu có thêm cái đuôi đoán chừng nàng ta vênh ngược lên trời rồi!”

“Vị công chúa này khác!” Mộ Dung Gấm chậm rãi nói: “Hiện tại hoàng thượng có tổng cộng bảy vị công chúa, nhưng người được sủng ái nhất chính là bát công chúa này. Mẫu phi nàng thân phận thấp kém, lại sinh ra một đôi long phượng thai, được phong làm Liên phi, từ đó vẫn không ngừng được vinh sủng. Hoàng thượng hình như cực kỳ thích cho nrm vẫn cung chiều họ. Quả thật có thể dùng từ dung túng để hình dung. Ngay những công chúa khác cũng đều kém nàng tab a phần!”

“Không chỉ là một đứa bé bị làm hư thôi sao?” Mộc Hương bĩu môi nói, thật ra trong mọi tâm có chút hâm mộ!

Mộ Dung Gấm mặc kệ nàng, về phần công chúa như thế nào, chỉ cần không dính líu quan hệ với bản thân, nàng đều không để ý. Chỉ là ngày hôm nay đi tới nơi này, nàng luôn có dự cảm xấu, nghĩ đến tối nay sắp có chuyện gì xảy ra

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Cung yến

Lúc dạ tiệc bắt đầu, Mộ Dung Gấm đi theo sau một vài thiên kim tiểu thư vào, vẫn luôn cúi đầu, giống như rất nhút nhát. Tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, cũng không đi tìm Mộ Dung Chính. So với việc ngồi bên cạnh phụ thân, hiển nhiên không khiến người ta chú ý an toàn hơn.

Mà thái tử phi Tôn Phi Phi một mực tìm Mộ Dung Gấm nhưng không thấy bóng dáng nàng đâu. Mặc dù rất hoài nghi nhưng cũng không thể làm gì được.

“Cái đó.....Ta có thể ngồi ở đây được không?” Một âm thanh nhỏ như con muỗi vang lên bên tai, Mộ Dung Gấm quay đầu lại, chính là Tô Diệp Ngâm.

Nhích thân thể ra một chút, ý bảo nàng ngồi xuống: “Làm sao nàng ở nơi này?”

Tô Diệp Ngâm xấu hổ cười một tiếng, quy củ ngồi xuống nói: “Những vị tiểu thư kia ta đều không biết, bát công chúa không thích ta ngồi cùng, cho nên.....” Nói xong vẫn có chút ngập ngừng, nhưng lại không có cả lăm như trước.

Mộ Dung Gấm lắc đầu cười, thầm than cô gái này thật đơn thuần. Chỉ là nàng cũng không nói, chỉ ngồi yên lặng, đầu rũ thấp xuống, để không ai chú ý đến nàng. Thấy Mộ Dung Gấm không để ý đến mình, Tô Diệp Ngâm cũng ngồi nghiêm chỉnh không nói gì nữa, ngồi yên nhưng vẫn có chút thấp thòm. Nhưng so với việc cùng nói chuyện với những tiểu thư kia, nàng ngược lại thích người con gái trước mặt này hơn!

“Hoàng thượng giá lâm!”

Thái giám tư lễ quát to một tiếng, mọi người lập tức đứng dậy quỳ lạy: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Ha ha ha!” Người chưa tới nhưng tiếng cười đã truyền đến. Có thể tưởng tượng đế vương hôm nay cực kỳ vui vẻ.

Mộ Dung Chính đi sau lưng hoàng thượng, ngoài ra còn có thái tử và Đông Phương Thực. Hai vị vương gia cũng ở đây, đoàn người trò chuyện rất vui vẻ, Đông Phương Khải ngồi lên long ý: “Chúng thần bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!”

“Ban thưởng ghế ngồi!”

Nghe vậy mọi người mới ngồi trở lại vị trí, Mộ Dung Gấm nhận nhặt ngẩng đầu lên nhìn, hoàng thượng Đông Phương Khải chỉ chừng năm mươi tuổi, dù đã có dấu vết của năm tháng nhưng tinh thần vẫn còn tốt lắm. Từ trên mặt có thể thấy được hơi trẻ hán tuần mỹ đến nhường nào. Không trách được Đông Phương Trạch xuất sắc như vậy!

Ngồi bên tay phải của hoàng thượng chính là đại thần đương triều, tam đại quốc công và thái sư, thái phó. Mộ Dung Chính ngồi ghế đầu của tam đại quốc công, có thể thấy được hoàng thượng đối với ông cung chiều như thế nào. Ngồi bên cạnh hắn chính là các hoàng tử, chỉ có năm người, hoàng tử còn nhỏ chắc là không có mặt.

Cơ hoàng hậu và Hàn quý phi một phải một trái ngồi hai bên hoàng thượng. Hai người đã từng là những mỹ nhân đẹp nhất, mặc dù đã qua nhiều năm nhưng năm tháng cũng không lưu lại dấu vết trên mặt các nàng, vẫn xinh đẹp, cao quý như cũ. Các phi tần khác được phép ngồi cùng gia quyến, công chúa cũng có mặt.

Đông Phương Khai nói tiếng mở yến, thái giám tư lễ từng người từng người truyền xuống. Rất nhanh vô số cung nữ, thái giám bưng món ngon đến, bắt đầu trên bàn của hoàng đế, một bàn đầy thức ăn. Không bao lâu tất cả các bàn khác cũng đầy.

Thái tử Đông Phương Trạch đứng lên, nâng chén cười nói: “Phụ hoàng, Mộ Dung tướng quân đã vì Thiên Khai vương triều chúng ta luôn đóng ở biên quan, giúp cho dân chúng có thể an hưởng thái bình. Nhi thần muốn thay mặt thiên hạ tất cả lễ dân bách tính kính tướng quân một ly trước!”

Đông Phương Khai giơ tay lên: “Chuẩn!”

Mộ Dung Chính đứng lên: “Thái tử nói quá lời! Thần cũng chỉ vì hoàn thành chức trách thôi, người chân chính khiến cho dân chúng thiên hạ an hưởng thái bình chính là hoàng thượng. Hoàng thượng là minh quân, lo lắng cho dân chúng, vì thiên hạ vạn dân lao tâm lao lực. Ly rượu này của thái tử nên kính hoàng thượng trước mới phải!”

“Ha ha ha!” Đông Phương Khai sáng lạng cười to, chỉ vào Mộ Dung Chính nói: “Mộ Dung a Mộ Dung, không ngờ khanh ở biên quan lâu như vậy, cái khác không học được, học được công phu khua môi múa mép cũng không tệ a!”

Mộ Dung Chính cẩn thận tỉ mỉ: “Thần chỉ là nói thật!”

“Hào hào hảo!! Uống cạn ly!” Đông Phương Khai nâng chén, mọi người lập tức làm theo, nhất thời quân thần dung hợp vô cùng.

Cơ hoàng hậu để ly rượu xuống, nhìn hướng Đông Phương Khai nói: “Nô tì đã lâu không thấy hoàng thượng vui mừng như vậy!”

“Hoàng hậu nói không sai, trăm hôm nay rất vui.”

Hàn quý phi thấy Cơ hoàng hậu và thái tử đều đã lên tiếng, nhất thời hướng con trai mình nháy mắt. Đông Phương Thực cũng nâng chén đứng lên: “Phụ hoàng, hôm nay bách quan tề tụ, quân thần hòa thuận, bên ngoài vạn gia an bình, thiên hạ thái bình. Đây chính là chuyện đáng ăn mừng nhất, nhi thần lấy một ly rượu nhạt, mong ước Thiên Khai vương triều chúng ta vĩnh viễn thịnh vượng, chúc phụ hoàng giang sơn thiên thu vạn đại, vĩnh viễn lưu truyền!”

“Lâm An vương nói rất hay! Chúc Thiên Khai vương triều vĩnh viễn thịnh vượng!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Mọi người một hồi quỳ lạy, Đông Phương Khai cười to giơ tay lên: “Miễn lễ hết đi! Uống rượu uống rượu, hôm nay quân thần chúng ta cùng vui mừng!”

Tiếng đàn nhạc không ngừng, vũ nương uốn éo như rắn nước nhanh nhẹn đến, màu sắc rực rỡ, tư thái mỹ không thể nói. Nói trước mặt cái gì cũng không nghe thấy, chỉ có thể nhìn thấy những bình rượu lần lượt thay đổi, quân thần trò chuyện với nhau thật vui.

“Người đó chính là tướng quân Mộ Dung sao? Tin đồn hắn là một chiến thần bất bại, chỉ cần có hắn đóng ở địa phương, quân địch cũng không dám xâm phạm. Rất lợi hại!”

Mộ Dung Gấm không thể không chuyển ánh mắt sang bên cạnh, nhìn thấy cô gái nhút nhát bên cạnh nhìn chằm chằm Mộ Dung Chính ngồi trên đài cao, trong ánh mắt không còn là thận trọng sợ hãi, mà là sự sung bái, sáng đến mức khiến người ta không dám nhìn vào mắt.

Mộ Dung Gấm nhấc mày, khoe môi cũng giương lên, cuối cùng cũng không nói gì cảm thấy gấp thức ăn. Mộ Dung Gấm không để ý, nhưng người bên cạnh cũng không bằng lòng bỏ qua cho nàng. Chiếc đĩa của nàng còn chưa đựng vào thức ăn, tay lập tức bị người khác cầm lấy. Nghiêng qua thấy Tô Diệp Ngâm mặt đỏ hồng mong đợi nhìn nàng: “Nàng có biết chuyện về Mộ Dung tướng quân không? Nàng biết hắn sao?”

Mộ Dung Gấm bắt đầu dĩ đề đề xuống: “Nàng hỏi chuyện này để làm gì?”

Nghe vậy Tô Diệp Ngâm mặt càng đỏ hơn: “Cái đó.....Ta.....Ta trước kia nghe được chuyện của Mộ Dung tướng quân, cho nên vẫn luôn sung bái hắn, hắn là.....Hắn là một anh hùng!”

Thấy nét mặt này của nàng Mộ Dung Gấm đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là dở khóc dở cười than thở lắc đầu. Có câu nói, người thiếu nữ không có xuân, thế nhưng nha đầu này rõ ràng không làm đối tượng chứ? Cô ấy coi phụ thân là anh hùng, Nàng cũng không nên yêu thích chứ? Thiên hạ không phải có nhiều thanh niên tài tử, hoàng tử hoàng tôn sao? Nàng rốt cuộc là làm đối tượng rồi, cứ nhiên coi trọng phụ thân của nàng?

Không nhận được trong đầu đem người cha không hiểu phong tình của mình cùng con cừu nhỏ đặt chung một chỗ, cuối cùng Mộ Dung Gấm không nhận được rung mình một cái, không dám tương tượng tiếp.

Mộ Dung Gấm từ trong suy nghĩ của mình trở lại, lại nghe được Tô Diệp Ngâm có chút ưu thương mà nói: “Nghe nói người trong nhà Mộ Dung tướng quân gặp nạn, hiện tại chỉ còn lại hai cha con bọn họ, hẳn nhất định rất đau lòng!”

Mộ Dung Gấm nâng ly rượu lên uống một ực hớp, vị cay khiến nang lấy lại được bình tĩnh, hơi thở trên người lạnh xuống!

Cảm thấy ý lạnh trên người Mộ Dung Gấm, Tô Diệp Ngâm tay chân nhất thời trở lên luống cuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch: “Cái đó.....Ta nói sai cái gì sao?”

Mộ Dung Gấm thấy nang thật tâm gấp gáp, chắc hẳn mới vừa vô tâm, thoáng thu lại hơi thở của mình, tránh cho hù dọa nang!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10

Chợt một tiếng sáo du dương, trong trẻo vang lên, phá vỡ không khí cả yến hội, khiến cho mọi người không nhận được dừng lại động tác trên tay, lắng lắng nghe âm thanh tuyệt diệu giống như ở chân trời truyền đến.

Tiếng sáo kia, trong suốt như nước suối chảy trong khe suối Ngọc Thạch, phát ra âm thanh ‘leng keng’ thanh thúy, giống như Thanh Long bay qua, vén lên màn tơ màu xanh biếc, khẽ vuốt gương mặt người. Âm thanh chuyển một cái, giống như người mới gặp gỡ rồi động lòng, mang theo tình cảm đặc biệt của thiếu nữ, lại giống như lời tâm sự giữa hai con người đau khổ triền miên, khiến cho người ta muốn ngừng cũng không ngừng được. Cuối cùng khi kết thúc, khiến cho người ta nhìn thấy một đôi thần tiên quyến lữ cùng nhau giữa núi xanh biển biếc, tình thơ ý họa, tiêu dao tự tại!

“Hào!” Đông Phương Khải vỗ tay, cho nên mọi người mới thu hồi suy nghĩ đang chìm trong âm luật kia lại, vỗ tay theo.

Lúc này, một dáng người yếu điệu chậm rãi, nang toàn thân áo trắng như tuyết, thanh nhã như nước, lại vẻ mặt nhàn nhạt đẹp không gì sánh nổi, trong suốt như từ phía chân trời xa xôi mà đến. Giống như tiên tử rơi xuống phàm trần, mất đi đôi cánh, tuyệt vọng cùng tịch mịch.

Nàng tiêu dao mà đến, đối với tán thưởng của mọi người cũng không lộ ra buồn vui. Trên mặt không một mảnh quan tâm hơn thua, tay nang cầm sáo ngọc cúi người hành lễ: “Thần nữ Hàn Tĩnh Ngọc tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn tuế.”

“Thì ra là nữ nhi bảo bối của Hàn khanh gia a! Không trách được có cây sáo thổi tuyệt vời như vậy.” Đông Phương Khải miễn lễ Hàn Tĩnh Ngọc, cười nói.

Hàn quốc công đứng dậy cười đáp lại, rồi lại tò vò về hải lòng: “Hoàng thượng quá khen, tiểu nữ kém cỏi, có thể được hoàng thượng nghe, chính là phúc khí của nang!”

“Khanh gia chớ khiêm tốn, đây đúng là tiền âm khúc tuyệt!” Nét mặt Đông Phương Khải giống như vẫn còn chưa trở về.

Mà Cơ hoàng hậu ngồi một bên thấy Hàn quỳ phi hã hê như thế, nhất thời tức giận, sắc mặt lại cười nói: “Hoàng thượng, cháu gái nô tì cũng đánh đàn rất hay, nếu không để cho nang dâng một khúc?”

Đông Phương Khải giơ tay lên đồng ý.

Cầm án rất nhanh được bày lên, một cô gái toàn thân trang phục màu tím thêu kim án hoa văn bách hợp đi lên. Nàng cũng rất đẹp, nhưng lại cung Hàn Tĩnh Ngọc như hai thái cực, Hàn Tĩnh Ngọc là thanh nhã xuất thần tựa như tiên, mà nàng lại xinh đẹp cao quý như mẫu đơn. Hai người mỗi người một vẻ, ngược lại có chút không cân xứng.

Trên mặt của nàng hàm chứa nụ cười đắc ý, động tác tay chân thể hiện rõ ràng là cô nương khuê tú được trải qua sự giáo dục tốt, trong mắt hàm chứa sự kiêu ngạo, tự đắc của quý tộc. Nàng cúi nhẹ đầu đối với Đông Phương Khải: “Thần nữ Cơ Lam bêu xấu!”

Nói xong xoay người đi đến nơi đặt đàn, vung ống tay áo lên, lộ ra bàn tay trắng nõn, hồng hào, nhẹ nhàng sờ dây đàn một chút. Tiếng đàn của nàng không thanh nhã bằng Hàn Tĩnh Ngọc, ngược lại mang theo sự cao quý và hoa lệ, không khiến người ta trầm mê ở bên trong nhưng lại đặc biệt ý vị. Mặc dù người nghe không rung động như trước nhưng lại thích hợp với nơi xa hoa này hơn!

“Ba ba!” Âm thanh cuối cùng chấm dứt, lập tức có tiếng vỗ tay vang lên.

Cơ hoàng hậu hải lòng gật đầu: “Không hổ danh đứng đầu ngũ đại tài nữ Vân Đô, tiếng đàn khiến cho người nghe thấy thật thoải mái!”

Đông Phương Khải không hiểu hỏi: “Theo lời hoàng hậu ngũ đại tài nữ là như thế nào?”

Cơ hoàng hậu mi tâm co lại: “Hồi hoàng thượng, đây là cách gọi của dân chúng đối với những nữ tử có tài, dung mạo tuyệt đẹp, người đứng thứ năm chính là tiểu thư Trương gia, nghe nói nang am hiểu nhất là vẽ tranh tùy mặc, một bộ ‘Mẫu đơn các’, càng khiến cho vô số tài nữ ưu ái!”

“Ồ! Thật sự có những tài nữ như thế?” Đông Phương Khải ngạc nhiên nói.

Lần này một người khác trả lời, người nọ ngồi ở dưới Đông Phương Thực, dáng dấp không tính là xuất chúng nhưng lại nhìn cực kỳ thoải mái, hẳn chính là tam vương gia hồng thân vương Đông Phương Hồng, hẳn khẽ cười nói: “Phụ hoàng cũng không biết, ở bên ngoài, ngũ đại tài nữ Vân Đồ phong hoa vô hạn! Danh hiệu thứ tư chính là tiểu thư nhà thái sư, tính đến kì nghệ, thần Liên nhi cũng mặc cảm!”

Nói thế, Đông Phương Khải càng thêm tò mò: “Vậy xếp thứ ba là ai?”

Thủy thái phó đứng lên: “Hoàng thượng chê cười, xếp thứ ba là tiểu nữ Tố Nguyệt của thần, nha đầu kia cái gì cũng không thích, chỉ thích nữ công, dựa vào tay thêu tuyệt kỹ lấy được thứ hạng này, hạ thần rất xấu hổ!”

Hoàng tử thứ sáu Đông Phương Triệt chính là do Thủy đức phi của Thủy gia sinh ra. Hẳn là người giống với thái tử Đông Phương Trạch nhất trong bảy người, không chỉ có dáng vẻ bên ngoài mà còn có cả phong cách. Hẳn khẽ mỉm cười: “Phụ hoàng người còn nhớ ý phục màu trắng người thích nhất, người thêu văn án đồ kia chính là nàng.”

Đông Phương Khải bừng tỉnh hiểu ra: “Cư nhiên là nữ nhi của ái khanh a! Nay tú công, xứng đáng với danh tài nữ.”

“đệ nhị tài nữ, hẳn chính là ái nữ của Hàn khanh?” Đông Phương Khải hiểu ra.

Hàn quốc công đứng dậy: “Hoàng thượng chê cười, chính là tiểu nữ!”

Hàn quý phi cười không cam chịu rơi về phía sau: “Hoàng thượng, mặc dù nói là đệ nhất đệ nhị, nhưng không ai phân biệt được cao thấp. Hai người đều am hiểu âm luật, nhưng dùng khác nhạc khí, sợ là không ai có thể phân cao thấp!”

Đông Phương Khải nghe vậy gật đầu tán đồng: “Ái phi nói đúng!”

Mà lúc này Đông Phương Khải mới nhớ tới một chuyện, quay đầu nhìn Mộ Dung Chính: “Mộ Dung, nếu trăm nhớ không lầm, hôm nay nữ nhi cầu khanh cũng tới. Thế nào lại không mang ra cho mọi người trông thấy?”

Mộ Dung Chính nghĩ thầm, còn là tránh không được sao? Đứng dậy chấp tay nói: “Nữ nhi của thần chưa từng thấy qua yến hội lớn như thế này, chắc là kinh ngạc, kính xin hoàng thượng thứ tội!”

Làm như không nghe thấy lời cự tuyệt của Mộ Dung Chính, giả vờ trêu ghẹo nói: “Hôm nay nếu ái khanh đã mang nữ nhi bảo bối đến, chẳng lẽ còn muốn che giấu?”

Cơ hoàng hậu cũng phụ họa: “Nơi này toàn thể gia tiểu thư, lại cùng lứa với Mộ Dung tiểu thư, để cho nàng có thêm bằng hữu, về sau sẽ không còn kinh hoàng!”

Tần quốc công cũng nói: “Chẳng lẽ Mộ Dung tướng quân không muốn cho nữ nhi gặp người?”

“Khụ! Không phải.” Sắc mặt Mộ Dung Chính có chút không tốt, nhưng lại biết hôm nay không cần được Mộ Dung Gấm xuất hiện trước mặt mọi người rồi.

Tất cả mọi người nhìn xung quanh, giống như là muốn đem tiểu thư thần bí duy nhất của nhà Mộ Dung ra ngoài. Mà ngồi ở phía sau, Tô Diệp Ngâm đứng tay Mộ Dung Gấm, nhìn chung quanh, thận trọng hỏi: “Nàng biết Mộ Dung tiểu thư sao?”

Mộ Dung Gấm sắc mặt bất động: “Biết tíh thế nào? Không biết tíh thế nào?”

Tô Diệp Ngâm há miệng, phát hiện mình không nói được câu nào. Mỗi lần nói chuyện với Mộ Dung Gấm nàng đều có cảm giác mình quá đần. Đúng lúc này phía trên truyền đến tiếng hô của thái giám: “Tuyên Mộ Dung Gấm yết kiến!”

Mọi người nhất thời đưa mắt nhìn sang cửa, giống như muốn nhìn rõ rốt cuộc Mộ Dung Gấm có ba đầu sáu tay gì.

Ngay cả Tô Diệp Ngâm cũng nhìn theo, không để ý đến người ngồi bên cạnh mình đứng dậy rồi đi. Trong chốc lát, một âm thanh thanh thúy vang lên: “Thần nữ Mộ Dung Gấm, tham kiến hoàng thượng!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 11

“Thần nữ Mộ Dung Gấm, tham kiến hoàng thượng!”

Âm thanh trong sáng không chứa tạp chất vang lên dưới đại điện, mọi người kinh ngạc quay đầu nhìn, đã nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ đang quỳ dưới

đại diện. Không đặc biệt, cũng không xuất sắc, nhưng lại khiến người ta không thể bỏ qua.

Đông Phương Trạch là người duy nhất nhìn thấy Mộ Dung Gấm đứng dậy đi tới, nhưng hắn cũng không biểu lộ gì, vẫn giữ nguyên nụ cười như cũ.

“Dừng! Không phải chỉ là một tiểu nha đầu thôi sao?” Âm thanh non nớt giọng khinh thường vang lên. Mặc dù phía sau không nghe được nhưng Mộ Dung Gấm lại nghe thấy rõ ràng. Cho nên nàng ngẩng đầu lên nhìn người nói câu ấy, ánh mắt lạnh bắn tới.

Người vừa nói chính là bát công chúa gương mặt giống như đúc cừu hoang tử Đông Phương Nhuận, hiện nay được phong là Nhuận vương. Trên mặt Đông Phương Hiểu mặc dù cũng là cao ngạo, nhưng lại không mang cho người khác cảm giác coi thường, ngược lại có điểm giống một đứa bé chưa hiểu chuyện. Bị Mộ Dung Gấm đảo qua như vậy, miệng của nàng như bị đông lại, không thể lên tiếng! Chỉ có thể dùng ánh mắt trừng lại, che dấu chột dạ trong nháy mắt của mình!

“Ha ha! Mộ Dung, đây chính là nữ nhi bảo bối của khanh a, cũng giống bát công chúa của trẫm, cũng là một mỹ nhân đây!” Đông Phương Khai cười vang nói, sau đó giơ tay lên: “Đứng lên đi!”

Mộ Dung Gấm đáp tiếng đứng lên, Mộ Dung Chính miễn cưỡng cười một tiếng: “Nàng làm sao có thể đánh đồng với công chúa được, hoàng thượng khiến thần xấu hổ rồi!”

“Ngươi tên là gì?” Đông Phương Khai nhìn Mộ Dung Gấm đang cúi đầu hỏi.

Ngươi không phải đã sớm biết sao? Trong lòng mặc dù nghĩ vậy nhưng Mộ Dung Gấm làm bộ khéo léo trả lời: “Hồi hoàng thượng, thần nữ Mộ Dung Gấm!”

“Mộ Dung Gấm, thêu gấm thêu hoa, ha ha! Tên rất hay!”

Đông Phương Khai khen lớn, sau đó lại cho người mang thưởng cho Mộ Dung Gấm ít đồ vật. Mộ Dung Chính lúc này mới kêu Mộ Dung Gấm ngồi xuống cạnh mình, sau đó không ngừng nhận lấy những lời nịnh nọt khen tặng, nào là nữ nhi rất xinh đẹp..., Mộ Dung Gấm cũng không thể ngồi yên một bên, tiếp nhận mọi người mời rượu.

Cảm thấy nhiều ánh mắt ở đối diện nhìn qua, Mộ Dung Gấm biết đây chính là ánh mắt ôn hòa của Đông Phương Trạch, mang theo hàn băng là của Đông Phương Thực, hai vị vương gia khác chỉ là thăm dò. Chờ có Đông Phương Nhuận nhìn chằm chằm Mộ Dung Gấm, ánh mắt có chút kỳ cục và oán khí.

Mộ Dung Gấm không muốn quan tâm những thứ kia, hiện tại nàng chỉ muốn làm cách nào để không có người mời rượu nữa. Mà nàng cũng biết, kể từ hôm nay, những ngày tháng an nhàn của nàng sẽ chấm dứt!

Trong khi tất cả mọi người đều nịnh bợ, một người tâm tình cũng thấp xuống, đó chính là Tô Diệp Ngâm. Thời điểm nàng nghe thấy âm thanh của mộ dung gấm nàng cả kinh không nói nên lời. Nàng vốn tưởng Mộ Dung Gấm cũng như nàng là tiểu thư con vợ nhỏ, hoặc là thứ nữ không được sủng ái, lại không nghĩ rằng nàng ấy chính là Mộ Dung Gấm tiểu thư, đã thế nàng lại còn hỏi Mộ Dung Gấm đầu rồi, thì ra người đang ở trước mặt mình a!

Vốn nàng còn tưởng mình kết giao được bằng hữu! Nàng ấy là người như vậy, sợ rằng không muốn làm bằng hữu với nàng đi! Nghĩ như vậy tự ti trong lòng nàng dâng lên, từng chút từng chút bao trùm lên cả người.

Mà đối lại bản bên ngoài, Đông Phương Hiểu giận dữ nắm khăn trong tay mình, cắn môi oán hận nói: “Lại là nàng!”

Liên phi ở bên cạnh nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ Hiểu nhi đã gặp qua Mộ Dung tiểu thư?”

Đông Phương Hiểu sắc mặt không tốt nói: “Hôm nay đi tìm nữ nhân kia gặp được. Chỉ là nàng không báo tên cho con, chỉ nói mình là con vợ nhỏ của một kim hộ. Cư nhiên dám lừa con!”

Liên phi nghe vậy, sắc mặt chìm xuống: “Hiểu nhi, mẫu phi nói cho con bao nhiêu lần rồi? Người kia là tiểu di của con, nếu như con cứ xưng hô với nàng như vậy, mẫu phi sẽ tức giận!”

“Biết biết!” Đông Phương Hiểu mặt không nhìn được nói, ngay sau đó chuyển sang chuyện khác: “Mẫu phi, người hôm nay nói con đi tạo quan hệ với Mộ Dung Gấm, có cần thiết phải như vậy không? Không phải chỉ là một tiểu thư thôi sao? Sao con lại phải đi lấy lòng nàng?”

“Hiểu nhi, con không phải hiểu, nàng là người con phải đối đãi cho tốt!” Liên phi thở dài, nhìn đài cao xa xa, vẻ mặt khó lường nói.

“Mẫu phi, nói cho con biết đi!” Đông Phương Hiểu năn nỉ nói, nàng cũng vô cùng hiếu kỳ.

Liên phi suy nghĩ một chút, cũng hỏi ngược lại: “Hiểu nhi! Con có biết đêm qua phụ hoàng con qua đêm ở đâu?”

Đông Phương Hiểu trong lòng kỳ quái, nhưng vẫn hỏi đáp: “Ồ chỗ Lệ quý nhân!”

“Đúng a! Trong hoàng cung này, phi tử được hoàng thượng sủng ái vĩnh viễn không chỉ có một. Khi hoàng thượng sủng ái con hoặc ta, những phi tử và công chúa khác thấy ta và con phải thối lui ba phần, nhưng nếu phụ hoàng con sủng ái người khác, chúng ta phải nhìn sắc mặt họ sống qua ngày!”

Đông Phương Hiểu giận tái mặt, lộ ra bộ dạng không nên thuộc về tuổi của nàng, âm lãnh nói: “Vậy hãy để cho hoàng thượng không thể đi đến chỗ người khác, con. ....”

Đông Phương Hiểu còn muốn nói lại bị Liên phi cắt đứt, đành nghe nàng tiếp tục nói: “Ta chỉ nói một phía, cung chiều của đế vương cho dù là ở một nơi hay nhiều nơi, mặc kệ hiện tại vinh sùng được bao nhiêu, chung quy lại sẽ có ngày mất đi. Nhưng bất đồng với chúng ta, ở trong triều đình này, nhà mộ dung lại vĩnh viễn được hoàng thượng tin tưởng, sùng ái!”

“Mộ Dung Chính tay cầm trăm vạn đại quân, trấn thủ một phương biên thùy, gần mười năm nay luôn cần trọng, khiến cho người ta không thể tìm ra một sai lầm. Mà hoàng thượng lại cực kỳ tin tưởng hắn, mà sự tin tưởng này sẽ vẫn được tiếp tục. Bởi vì sự tin tưởng này, ba vị quốc công và hai đại công thần cũng phải thua Mộ Dung tướng quân ba phần, cũng không có ai dám đắc tội với nhà Mộ Dung!”

“Vì tranh đoạt vị trí kia, hiện tại mấy gia tộc lớn đều muốn lôi kéo Mộ Dung Chính. Nhưng Mộ Dung Chính làm người quá chính trực, muốn lôi kéo cũng cực kỳ khó khăn. Cho nên tất cả mọi người đều hướng tới nữ nhi duy nhất của nhà Mộ Dung. Nếu như ai có thể tạo mối quan hệ cùng nàng, không thể có được sự trợ giúp lớn nhất nhưng tới lúc cần có thể phát huy tác dụng. Nếu con không muốn trải qua những ngày tháng kham khổ, liền theo lời của ta mà làm đi!”

Liên phi nói xong liền trầm mặc không nói nữa, nàng tin tưởng Đông Phương Hiểu sẽ hiểu ý của mình. Hôm nay ngũ vương tranh đấu, nàng có thể lực yếu nhất. Cho nên nàng nhất định phải lấy được sự trợ giúp của nhà Mộ Dung, có binh quyền trong tay, so với cái gì cũng không quan trọng bằng.

Đông Phương Hiểu tự nhiên hiểu lời Liên phi nói, nhưng ngay cả như thế, để cho nàng đường đường là một công chúa đi lấy lòng một tiểu thư thế gia nhỏ nhoi kia, trong lòng nàng làm sao có thể bình tĩnh được?

Nơi không ai thấy, Đông Phương Hiểu rơi vào âm u, nhưng khi quay đầu vẫn là công chúa cao quý như cũ, giống như mới vừa rồi chỉ là ảo giác!

Mà một bên thái tử phi nhìn mọi người vây quanh Mộ Dung Gấm, tay áo bị nắm chặt lại, danh tiếng tài nữ của nàng đã bị đoạt rồi còn chưa nói, tại sao cái bộ dạng bình thường y hệt Mộ Dung Cẩm Đồ kia lại được hoan nghênh hơn nàng? Nàng ta chỉ là tiểu thư của một thế gia nhỏ nhoi, còn mình là thái tử phi tôn quý!

Trong nội tâm không cam lòng, nụ cười trên mặt của Tôn Phi Phi cũng không duy trì được. Nàng đột nhiên nghĩ đến người có lẽ không vui nhất là bát công chúa Đông Phương Hiểu, không khỏi quay đầu lại. Quả nhiên sắc mặt nàng ta có chút khó coi. Nhất thời trong mắt lóe lên một tia tính toán, ngay sau đó đôi môi đỏ thắm nâng lên, xem ra không cần nàng ra tay!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Sao nàng lại tới đây?

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm mình khiến cho Mộ Dung Gấm muốn bỏ chạy cũng không được. Bất đắc dĩ chỉ có thể cùng với Mộ Dung Chính uống rượu, cuối cùng mộ dung chinh lại là người say trước.

Rốt cuộc thoát được nhóm người kia, ra khỏi hoàng cung phát hiện đã là nửa đêm. Văn Từ Khiêm giúp đỡ nàng Mộ Dung Chính lên xe, sau đó mới lo lắng hỏi Mộ Dung Gấm: “Cẩm nhi, thân thể có khó chịu không?”

Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái: “Tất cả rượu đều được phụ thân đỡ giúp, con không uống được bao nhiêu. Ngược lại sợ rằng tối nay phụ thân sẽ rất khó chịu!”

Mộ Dung Gấm nói dối, nàng mới là người phải đỡ rượu thay Mộ Dung Chính. Nếu không tối nay sợ rằng Mộ Dung Chính sớm uống đến phun ra. Hiện tại Mộ Dung Chính không phải là say quá mức, Mộ Dung Gấm thả một số thứ vào rượu của hắn. Như vậy mới khiến hắn mơ hồ, dễ gạt những người kia!

Văn Từ Khiêm đau lòng vỗ vỗ đầu vai nàng: “Đi thôi! Về phủ trước rồi nói.”

Bánh xe ngựa lóc cóc di chuyển, bên trong xe ai cũng không lên tiếng. Văn Từ Khiêm cũng bị mời rượu rất nhiều, hiện tại cũng không khá hơn. Mộ Dung Gấm đẩy không được cái đầu của Mộc Hương đang gối lên vai nàng, lại thấy nha đầu kia ngủ say như chết. Đoán chừng hiện tại có ném nàng ta xuống cũng không biết, bất đắc dĩ lắc đầu. Mộ Dung Gấm lục lọi trên người một hồi, lấy ra một bình sứ nhỏ. Mở nắp lấy một viên thuốc đưa cho Văn Từ Khiêm: “Nghĩa phụ ăn một viên đi, đây là thuốc giải rượu!”

Văn Từ Khiêm liếc nhìn, cũng không hỏi nhiều, cầm lấy trực tiếp nuốt vào. Nhất thời cảm giác mát lạnh từ cổ họng đi xuống, thư thái không ít. Mộ Dung Gấm nuốt một viên, suy nghĩ một chút dứt cho Mộ Dung Chính hai viên, lúc này mới tựa vào vách xe nghỉ ngơi.

Trở lại phủ tướng quân, Mộ Dung Gấm bảo người đi nấu trà giải rượu, lại phân phó người chăm sóc cho Mộ Dung Chính. Lúc này mới trở về phòng của mình, cũng là rất mệt, vừa đặt lên giường liền ngủ thiếp đi!

Đường Trúc đưa Mộc Hương ngủ như heo chết về phòng của nàng, trở lại thấy Mộ Dung Gấm của như vậy nằm trên chăn ngủ thiếp đi, đôi mắt lạnh lùng lóe lên một tia đau lòng. Tiến lên nâng thân thể nhỏ nhoi của Mộ Dung Gấm lên, rón rén cởi áo ngoài cho nàng, chỉ để lại áo lót, lúc này mới đặt nàng vào

trong chăn, sau đó cời bối tóc phức tạp trên đầu nàng. Cả quá trình nàng làm rất cẩn thận, cực kỳ nhẹ nhàng, sợ mình không cẩn thận khiến Mộ Dung Gấm thức giấc.

Rốt cuộc làm xong tất cả, nàng đóng cửa đi ra ngoài, nhưng cũng không đi ngủ mà ôm kiếm đứng tựa vào cột. Mặc dù phủ tướng quân sẽ không có nguy hiểm gì nhưng chuyện thù hận này đã là thói quen của nàng.

Nhìn đêm đen tối mịt, mặc dù không có ánh trăng nhưng trong mắt của Đường Trúc lại rất đẹp, có thể tự do thực hiện công việc của mình, không có gì có thể tốt đẹp hơn!

Ngày thứ hai, Mộ Dung Gấm bị âm thanh như Ma tước của Mộc Hương đánh thức: “Tiểu thư, mau dậy đi, xảy ra chuyện lớn!”

Mộ Dung Gấm xoa xoa cảm giác đau đớn ở trên trán, mặc dù đã uống thuốc, nhưng ngày hôm qua uống thật sự rất nhiều. “Chuyện gì?”

Mộc Hương nắm hai vai của Mộ Dung Gấm, kích động nói: “Tiểu thư, sáng sớm hôm nay hoàng thượng hạ thánh chỉ, phong người làm Cẩm Hoa quận chúa. Còn ban thưởng rất nhiều đồ, tướng quân đã nhận thánh chỉ, hôm nay cũng có rất nhiều người mang quà tặng tới, phòng khách cũng đã chật đầy!”

Mộ Dung Gấm đứng dậy rửa mặt, tiếp theo là bị Mộc Hương lôi đi. Chưa vào đến phòng khách đã nghe thấy tiếng cười nói chúc mừng... Mà cha của nàng cũng đang ở trong đó hàn huyên. Bước vào quả nhiên như Mộc Hương nói. Quà tặng chất đống như núi, hơn nữa mọi thứ đều đắt tiền. Vòng qua đống đồ đi tới đứng bên cạnh Mộ Dung Chính: “Phụ thân!”

Nghe vậy, Mộ Dung Chính xoay người lại, đau lòng nói: “Đêm qua uống nhiều như vậy nhất định con rất khó chịu! Mau trở về ngủ tiếp, nơi này đã có phụ thân!”

“Đừng a! Nghe tướng quân nói, ta mới biết hôm qua con uống không ít. Là ta sợ ý, ta sẽ kêu người đi nấu canh đưa qua cho con!” Văn Tử Khiêm lo lắng nói.

Mộ Dung Gấm nhất thời thấy trong lòng ấm áp: “Phụ thân, nghĩa phụ, không cần lo lắng. Con không sao!”

Hai người không đồng ý nhìn nàng, còn muốn nói tiếp lại bị âm thanh bên ngoài cắt đứt: “Bát công chúa đến!”

Ba người nhìn nhau, đành phải ra ngoài nghênh đón. Chỉ là bát công chúa cho dù có tôn quý nhưng cũng không được phong hào, cho nên Mộ Dung Chính và Văn Tử Khiêm chỉ chấp tay khom lưng, mà Mộ Dung Gấm khẽ hạ người: “Tham kiến bát công chúa!”

Đông Phương Hiểu trang phục vẫn luôn là hoa lệ chói mắt, giờ tay lên nói: “Miễn lễ!”

“Tạ công chúa!”

Ba người vừa đứng thẳng người dậy, Đông Phương Hiểu sai mấy cung nữ mang đồ lên. Nàng cười nhìn Mộ Dung Gấm nói: “Đây là một chút tâm ý của mẫu phi ta, nàng nói hi vọng về sau ngài thường đến hoàng cung chơi một chút. Chúng ta cùng tuổi với nhau, có thể trở thành bằng hữu!”

Mộ Dung Gấm nhận lấy quà tặng, không nhìn tới Đông Phương Hiểu giả vờ tỏ vẻ hiền hòa: “Tạ công chúa nâng đỡ, nhưng thần nữ thân phận hèn mọn, làm sao có thể trở thành bằng hữu của công chúa được?”

Đông Phương Hiểu trong lòng cười lạnh, người biết là tốt rồi! Nhưng trên mặt nàng vẫn thân thiện như cũ, liếc mắt kéo tay Mộ Dung Gấm làm nũng: “Mẫu phi nói ngài lớn hơn ta một chút xíu, cho nên coi như là tỷ tỷ của ta, sau này ta liền gọi ngài là Cẩm Hoa tỷ tỷ nah! Còn có a, không bao lâu nữa là đến sinh nhật mười năm tuổi của muội, đến lúc đó Cẩm Hoa tỷ tỷ nhất định phải tới đó!”

Mộ Dung Gấm cười khê: “Công chúa thương yêu, thần nữ không dám từ chối. Đến lúc đó công chúa không ghét bỏ quà tặng của thần nữ một chút là tốt rồi!”

“Không có!” Đông Phương Hiểu thấy Mộ Dung Gấm dễ dụ, cũng lười suy nghĩ chuyện khác, lôi kéo nàng nói: “Không bằng ngài dẫn ta đi dạo thăm phủ tướng quân một chút, có được hay không?”

“Mời công chúa đi bên này!” Mộ Dung Gấm dẫn đường cho Đông Phương Hiểu.

Mộ Dung Chính và Văn Tử Khiêm nhìn đám người đi xa, nhìn không được cảm thán: “Cẩm nhi vẫn luôn hiểu chuyện, nhưng cũng bởi vì quá hiểu chuyện nên khiến người ta nhìn thấy đau lòng!”

Văn Tử Khiêm cũng than thở: “Cẩm nhi cũng là không muốn làm khó người. Mặc dù người vẫn được hưởng ân sủng nhưng dù sao lòng quân cũng khó dò!”

Hai người chuẩn bị xoay người, lúc này mới thấy vẫn còn có một người đứng ở bên cạnh của. Chỉ là nàng không lên tiếng, cảm giác tồn tại quá thấp nên mới không có người chú ý đến nàng. Thấy hai người nhìn qua, nàng nhất thời đỏ bừng cả mặt, nỗ lực bình ổn hơi thở mới hành lễ: “Tiểu nữ Tô Diệp Ngâm gặp qua tướng quân, gặp qua Văn sư gia!”

Mộ Dung Chính sững sờ, hẳn không biết người trước mặt. Ngược lại Văn Tử Khiêm giờ tay lên đáp lễ nói: “Thì ra là nhị tiểu thư Tô gia, ngài cũng là đến tìm Cẩm nhi sao?”

Tô Diệp Ngâm khẽ trợn nhìn Mộ Dung Chính một chút, thấy hắn lạnh lùng, nhất thời không biết phải làm sao. Nghe được câu hỏi của Văn Từ Khiêm cả kinh, lời nói không mạch lạc: “Phải...A.....Ta!”

Mộ Dung Chính xoay người rời đi, Văn Từ Khiêm có ý tốt: “Nếu đúng như vậy thì ta sai người đưa tiểu thư đến hậu viện!”

“À?...Vâng!” Tô Diệp Ngâm đồng ý. Ánh mắt liếc thấy bóng dáng cao lớn lạnh lùng của Mộ Dung Chính, to lớn đồng thời lại mang theo sự cô đơn vô hạn. Mà một màn này rơi vào mắt Văn Từ Khiêm, khiến cho hắn cả kinh thiếu chút nữa bật cười. Nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, gọi người đưa Tô Diệp Ngâm ra hậu viện.

Trong vườn hoa, Đông Phương Hiểu nhìn chung quanh. Vốn tưởng vườn hoa này sẽ không như ngự hoa viên trăm hoa đua nở thì cũng là cảnh đẹp. Nhưng không nghĩ chỉ toàn màu xanh, thỉnh thoảng có vài bông hoa đại không biết tên. Nhìn như vậy nàng buồn bực một hồi: “Vì sao trong vườn hoa này không có màu đỏ?”

Mộ Dung Gấm nói: “Màu đỏ dễ chết, cần tỉ mỉ chăm sóc. Phù tướng quân không thích hợp cho chúng sinh trưởng!”

“Vậy thì cũng phải có những loại hoa khác chứ? Vì sao một đóa cũng không nhìn thấy?” Câu hỏi có phần không kiên nhẫn.

“Công chúa nhìn muôn hoa khoe sắc trong hoàng cung quen rồi, những loại hoa nhỏ này dĩ nhiên sẽ không lọt vào trong mắt người. Bằng không mời công chúa dời qua phòng khách uống cốc trà?” Mộ Dung Gấm vẫn như cũ nhẹ nhàng dễ chịu nói.

Đông Phương Hiểu sắc mặt có chút khó coi. Mặc dù làm theo ý tứ của Liên phi muốn tạo quan hệ với Mộ Dung Gấm, nhưng lại bị Mộ Dung Gấm không lạnh không nhạt khiến nàng không biết phải làm như thế nào. Nhìn cả vườn một màu xanh, tâm tình nàng càng thêm phiền não. Không đợi Mộ Dung Gấm tìm người dâng trà vào viện có rồi đi, Tô Diệp Ngâm theo nàng tới cũng đã bị nàng lãng quên.

Rốt cuộc cũng tiến được vị công chúa phiền toái kia đi, Mộ Dung Gấm hái một bông hoa đại ngửi nhẹ: “Muôn hoa đua thắm khoe hồng nhưng cũng chỉ có một thời gian ngắn. Còn không bằng hoa nhỏ này, một mình đẹp nhất một phương, hương thơm tự do bay khắp hướng!”

Nghe được tiếng bước chân nhỏ, Mộ Dung Gấm quay đầu lại, nhìn thấy người tới liền sùng sốt: “Sao nàng lại tới đây?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Cưới mẹ kế?

Mộ Dung Gấm kinh ngạc nhìn cô gái đang chậm rãi bước đến. Từ trong mắt nàng có thể thấy được sự cô đơn và bi thương, còn có một chút tức giận, không ngờ hỏi: “Sao nàng lại tới đây?”

“Mộ Dung tiểu thư cảm thấy ta không xứng tới đây sao?” Tô Diệp Ngâm lần đầu tiên nói chuyện không càm ràm, tuy nhiên sắc mặt giận dữ.

Mộ Dung Gấm nghe thấy những lời này, mơ hồ ngửi thấy mùi thuốc súng, có chút nghi ngờ: “Nàng đang tức giận?”

“Không dám!” Tô Diệp Ngâm quát cường nói, mang theo ý tức giận: “Mộ Dung tiểu thư là tiểu thư đứng đầu Vân Đô, hôm nay lại được phong làm quận chúa, ta làm sao dám tức giận với người?”

Mộ Dung Gấm lần này hoàn toàn xác định, cô gái này đang tức giận với mình. Trong nháy mắt có chút mơ hồ không hiểu, nhưng suy nghĩ một chút liền thông suốt: “Chẳng lẽ nàng giận ta không nói cho nàng biết tên?”

Tô Diệp Ngâm không nói, thế nhưng vẻ mặt cho thấy Mộ Dung Gấm đoán đúng.

Mộ Dung Gấm im lặng. Mặc dù nàng không nghĩ giải thích, nhưng cô nương này nàng cũng không ghét. Huống chi nàng ta hình như rất ngưỡng mộ phụ thân mình. Không để cho nàng mất kiên nhẫn, nói: “Ta không phải cố ý không nói cho nàng biết, chỉ là ta không muốn cho người khác biết thân phận của ta. Huống chi giữa bằng hữu tên và thân phận quan trọng như vậy sao?”

Tô Diệp Ngâm nghe vậy chợt quay đầu, không thể tin được nhìn Mộ Dung Gấm: “Bằng hữu? Nàng nó.....Nàng nói chúng ta là bằng hữu?”

Nàng có nói sao? Mộ Dung Gấm có chút kỳ quái tại sao mình lại nói ra lời này. Nhưng thấy ánh mắt trông đợi của nàng ta, vẫn gật đầu, nghĩ thầm: Thôi! Dù sao người này đơn thuần không có tâm tư gì khác, làm bằng hữu cũng không tồi!

Nàng vừa mới gật đầu, sau một khắc liền bị cầm tay, người vừa giận dữ kia tươi cười, hưng phấn không thôi: “Nàng thật sự coi ta là bằng hữu sao? Ta còn tưởng nàng ghét bỏ ta!”

Sắc mặt nàng hơi bi thương: “Tô gia không có người nào nguyện ý làm bằng hữu với ta, bọn họ nói ta điên. Ngay cả bát công chúa cũng ghét bỏ ta, nàng chính là người bạn đầu tiên của ta!” Nói xong, nàng ta lại vui mừng, giống như một đứa bé!

Mộ Dung Gấm im lặng, nhưng không bài xích người đơn thuần này, cho nên cứ mặc cho nàng quán mình. Cuối cùng, Mộ Dung Gấm mới phát hiện nàng người này xấu hổ là sai lầm rồi. Rõ ràng hôm qua còn xấu hổ một câu nói cũng không hoàn chỉnh, không ngờ kể từ khi nàng nói một câu “bằng hữu” nàng liền thay đổi thành nói nhảm. Hơn nữa giống như một cái đuôi phiền phức.

Thật vất vả đuổi nàng đi, lại nghe nàng nói sẽ trở lại. Mộ Dung Gấm thiếu chút nữa từ trên ghế trượt xuống: tha nàng đi!

“Cảm nhĩ!” Văn Từ Khiêm đi vào nhìn thấy Mộ Dung Gấm không còn hơi sức nằm ở trên bàn, nhất thời cảm thấy buồn cười: “Là bị Tô tiểu thư quán?”

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu, cảm đặt trên mặt bàn, bất đắc dĩ nói: “Nàng là người đơn thuần, không ghét nổi!”

“Cảm nhĩ không muốn thương tổn người ta!” Văn Từ Khiêm giống như nhìn rõ tất cả, con ngươi lóe sáng, thần bí lại gần, nhỏ giọng nói: “Cảm nhĩ, mới vừa rồi ta nhìn thấy ánh mắt của Tô tiểu thư với cha con. ....”

Văn Từ Khiêm còn chưa nói hết, Mộ Dung Gấm đã ‘vụt’ dậy. cả kinh nói: “Nghĩa phụ, người đừng tùy tiện ghép đôi, bọn họ làm sao thích hợp?”

Văn Từ Khiêm nghe vậy ngược lại nghiêm túc ba phần: “Cảm nhĩ, ta hiểu rõ ý của con. Tô tiểu thư và cha có tuổi chênh lệch khá xa, nếu như gả tới sẽ thua thiệt. Nhưng con không nghĩ qua, cha con độc thân nhiều năm như vậy, nên có người ở bên chăm sóc hẳn. Quá khứ ta không thấy ai, hôm nay lại thấy ánh mắt Tô tiểu thư rõ ràng là có ý với phụ thân con. Hơn nữa tính tình nàng lại đơn thuần, chắc hẳn sẽ dễ tiếp nhận. Nếu như nàng có thể gả, ta cảm thấy đây là một chuyện tốt!”

Mộ Dung Gấm trầm mặc, mặc dù nàng không thể giải thích tình yêu nam nữ, nhưng bị Văn Từ Khiêm nhắc nhở, nàng nghĩ mình nên tìm mẹ kế, nhưng.....Nghĩ thế nào cũng rất kỳ cục, phát tay một cái: “Nghĩa phụ, người để con suy nghĩ chút đã!”

“Ha ha! Vậy con hãy suy nghĩ cho kỹ một chút đi!” Văn Từ Khiêm cũng không ép nàng, nhưng hẳn có thể khẳng định Mộ Dung Gấm cuối cùng sẽ đáp ứng. Dù sao a. .... Dưới đáy lòng hẳn thờ dài một hơi, dù sao Mộ Dung Gấm vẫn còn rất quan tâm tới phụ thân nàng. Nếu như suy nghĩ cho mộ dung chính, nàng nhất định sẽ đồng ý!

Cả buổi chiều, Mộ Dung Gấm có chút bồn chồn, hoàn toàn rối rắm không biết mình có nên tìm một mẹ kế, ngay cả cơm tối cũng vội vã ăn vài miếng liền bỏ đĩa.

Kêu Mộc Hương chuẩn bị nước tắm, Mộ Dung Gấm ngâm người trong thùng, từng chút từng chút xối nước vào người, suy nghĩ lại không biết ở phương nào.

Đường Trúc mang y phục sạch vào nhìn thấy Mộ Dung Gấm ngâm người ở trong thùng, không khỏi lên tiếng nhắc nhở: “Tiểu thư, ngâm nước lâu đối với thân thể không tốt, dậy sớm một chút đi!”

Mộ Dung Gấm hồi hồn, nhận lấy khăn long Đường Trúc đưa tới nhẹ nhàng lau chùi thân thể, sau đó cầm quần áo mặc từng cái vào.

Mới vừa tắm xong, dĩ nhiên tinh thần rất sảng khoái. Không để cho Đường Trúc và Mộc Hương đi theo, Mộ Dung Gấm một mình tản bộ. Khi nàng hồi hồn mới phát hiện mình đứng trước thư phòng của Mộ Dung Chính. Nhìn qua cửa sổ nhỏ, nàng có thể nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của Mộ Dung Chính. Hắn hình như đang đọc sách, thỉnh thoảng nhíu mày, thỉnh thoảng lại hơi nhíu lên, so với dáng vẻ bình thường, hẳn bóng lóng hơn rất nhiều!

Nhìn gò má của hắn, Mộ Dung Gấm giống như thấy được đêm mưa ấy, người đàn ông này ôm chặt lấy mình vui mừng khóc ra tiếng, khóc đến mức không có hình tượng chút nào. Giống như nàng chính là thế giới của hắn, chỗ dựa duy nhất của hắn, mà nàng cũng là lần đầu tiên hiểu thế nào là tình thân. Nàng cùng dòng máu với hắn, mối liên hệ giữa hai người ai cũng không thể cắt đứt.

Nàng không hpair là một người tốt bụng. Đã từng, nàng không chút do dự cắt đứt một sinh mạng của một người, dù đối tượng chỉ là một đứa trẻ vô tội. Nhưng bây giờ, hình như nàng không làm được!

Mộ Dung Gấm nhìn tay mình, đã từng, nàng chỉ biết tay mình duy nhất chỉ để lấy đi sinh mạng người. Nhưng sau khi sống lại, nàng học được nấu cơm, học được tay không chỉ cầm chủy thủ hay súng lục đen ngòm, mà đôi tay này còn có thể cứu người! Ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, Mộ Dung Gấm nhàn nhạt cười. Tất cả đều là người đàn ông này cho mình, khiến cho nàng tôn kính cùng yêu thương ____ phụ thân!

Người khiến cho nàng chân chính yêu thương ở thế giới này cũng chỉ có hắn mà thôi. Mà những người khác, cũng vì quan tâm hắn, cho nên nàng mới để ý, nàng có cũng được mà không có cũng chẳng sao!

Trong đầu hồi tưởng lại lời nói của Văn Từ Khiêm, Mộ Dung Gấm không còn mê hoặc. Mặc kệ Tô Diệp Ngâm như thế nào, nàng sẽ không để cho nàng trở thành mẹ kế của mình, ít nhất là hiện tại tuyệt đối sẽ không!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 14: Đồng ý lời mời du hồ

Kể từ khi Mộ Dung Gấm được sắc phong, thiệp mời được đưa tới phủ Mộ Dung chất đầy bàn, không phải là muốn tới bái kiến thì chính là mời thăm. Bất đắc dĩ Mộ Dung Gấm tùy tiện đáp ứng một, dù sao chuyện sớm hay muộn, không bằng dứt khoát một chút.

Mở cửa phủ ra, Mộ Dung Gấm liếc mắt nhìn thấy xe ngựa hoa lệ kia, trông mắt cũng sắp rời ra. Nàng chỉ lung tung đáp ứng, sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Vừa định xoay người trở về phủ, sau lưng lại có tiếng gọi nàng.

“Mộ Dung tiểu thư, bốn điện đợi đã lâu.”

Mộ Dung Gấm xoay người, biểu tình cứng ngắc, nhưng vẫn giữ vững nụ cười: “Thái tử điện hạ vì sao lại tới?”

Đông Phương Trạch cười nhìn nàng: “Mộ Dung tiểu thư không phải đồng ý hôm nay bởi bốn điện cùng đi du hồ sao? Cho nên bốn điện là đặc biệt tới đón Mộ Dung tiểu thư!”

Mộ Dung Gấm nhìn về phía Mộc Hương, ý tứ hỏi: Ta nhận lời mời này sao?

Mộc Hương mặt không vẻ gì gật đầu, mơ hồ còn nhìn thấy nàng hả hê trong lòng.

Mộ Dung Gấm thăm hặn, nhưng vẫn là bước xuống: “Làm phiền thái tử điện hạ rồi!”

Đông Phương Trạch vô cùng nho nhã đem rèm vén lên, làm dấu tay với Mộ Dung Gấm: “Xin mời!”

Mộ Dung Gấm ngồi vào, Đông Phương Trạch cũng đi theo vào, hai người hai bên, trung gian có một bàn trà, phía trên để một ít điểm tâm, còn có một bình trà xanh. Xe ngựa chậm rãi đi, Mộ Dung Gấm xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài, tận lực bỏ rơi ánh mắt của người nào đó. Nhưng nàng bỏ rơi Đông Phương Trạch cũng không cho nàng cơ hội trốn tránh, âm thanh nhẹ có chút treu ghẹo: “Bốn điện là thú dữ sao? Mộ Dung tiểu thư vì sao như là tránh không kịp vậy?”

Mộ Dung Gấm nhớ tới lời hôm đó hần nói, dời ánh mắt trở lại, chống lại ánh mắt của hần: “Mục tiêu của thái tử điện hạ cũng là phủ tướng quân hay sao?”

Thấy Mộ Dung Gấm rút cuộc cũng nguyện ý quay lại đối mặt với mình, tâm tình Đông Phương Trạch rất tốt: “Làm sao thấy được?”

Mộ Dung Gấm biết Đông Phương Trạch sợ rằng đã biết nàng biết nhiều chuyện, cho nên nguy trang từ trước đến nay không tự chủ mà biến mất, không còn là kiểu giả vờ khen tặng, ngược lại có thể nói là có chút lạnh nhạt: “Chẳng lẽ thái tử không muốn trăm vạn đại quân nhà Mộ Dung?”

Đông Phương Trạch lắc đầu: “Thái tử phi của bốn điện là nữ nhi của binh bộ thượng thư. Trong tay của binh bộ thượng thư cũng là trọng binh, nếu như bốn điện muốn lôi kéo Mộ Dung tướng quân, sợ rằng đến lúc đó không cần những người nhìn chằm chằm vào ngôi vị kia, chỉ sợ phụ hoàng cũng sẽ diệt từ bốn điện!”

“Vậy người làm nhiều việc như vậy là vì sao?”

“Nếu như bốn điện nó chỉ bởi vì nàng thì sao?”

Mộ Dung Gấm miện cường nâng mắt lên, đáy mắt lướt qua: “Không biết thần nữ có chỗ nào đáng giá để điện hạ phí sức như vậy?”

“Mộ Dung tiểu thư dĩ nhiên là không đáng giá để bốn điện phí tâm, nhưng y tiên vạn dân kính ngưỡng thì đáng!”

Trong chớp nhoáng trên người Mộ Dung Gấm tỏa ra lãnh khí, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng không tương xứng: “Ý thái tử điện hạ là gì?”

Đông Phương Trạch cảm thấy hơi thở trên người Mộ Dung Gấm, rút cuộc không nhịn được nhú mày, vẫn mỉm cười như cũ: “Bốn điện chỉ là có chuyện muốn, cho nên mới điều tra. Mộ Dung tiểu thư không cần phải đề phòng, bốn điện không có ác ý!”

Mộ Dung Gấm hơi giật mình vì hơi thở của mình, trông nháy thu hồi, nhưng nàng biết người đối diện đã nhận ra, chỉ là nàng cũng không muốn che giấu. Ít nhất cùng tiếp xúc với Đông Phương Trạch mấy lần, nàng cũng không phải rất chán ghét người này. Xe ngựa dần dần chậm lại, Mộ Dung Gấm biết đã đến nơi, đứng dậy vén rèm lên, một câu cũng không nói liền bước xuống. Mà khéo vừa mới nâng lên nụ cười lạnh lùng tà mị, cũng theo đó biến mất, không ai thấy được!

Trước mặt Mộ Dung Gấm chính là một hồ nước khổng lồ. Mặc dù nàng không biết nhiều về Vân Đô lắm nhưng nàng vẫn biết đây là nơi du ngoạn nổi tiếng _ Thiên đăng hồ!

Bởi vì có vào dịp lễ rất nhiều người thả hoa đăng trên hồ, khi đó nhìn như hàng vạn đóa đèn lập lòe trên hồ, Thiên đăng hồ cũng từ đó mà được đặt tên. Đây cũng chính là nơi quý tộc thích đến tiêu khiển nhất, thuê một chiếc thuyền hoa, cùng mấy hảo hữu, ở nơi này du ngoạn, rất thú vị!

Một chiếc thuyền hoa lệ dừng ở trước mặt, ngon đèn dầu phía trên sáng ngời, tiếng cười không ngừng, hiển nhiên là đã có rất nhiều người ở trên đó rồi. Đông Phương Trạch dùng tay làm dấu mời Mộ Dung Gấm, hai người cùng đi lên.

Kéo bức rèm ra, Mộ Dung Gấm mới nhìn rõ tối nay người tới cũng không ít, hoàng thất quý tộc cơ hồ đều tụ tập hết rồi. Đông Phương Trịch, Đông

Phương Hồng, Đông Phương Triệt, Đông Phương Nhuận, còn có Đông Phương Hiểu, ngay cả thái tử phi Tôn Phi Phi cũng tới. Mà những người khác đều là công tử tiểu thư thế gia, Hàn Tinh Ngọc và Cơ Lam cũng có trong đó, bên cạnh còn có ba nữ tử tương đối đặc biệt, chắc hẳn là ba vị trong ngũ đại tài nữ rồi.

Thấy Mộ Dung Gấm cùng thái tử đi vào, những người có địa vị thấp đều đứng dậy: “Tham kiến thái tử điện hạ, tham kiến Cẩm Hoa quận chúa!”

Đông Phương Trạch miễn lễ mọi người, nhẹ nói thay Mộ Dung Gấm một tiếng, ý bảo hẳn cùng bản thân tới đây. Mộ Dung Gấm lại khôi phục không nói một lời như trước, bộ dáng lo lắng, thuận theo Đông Phương Trạch, sau đó ngồi xuống, lập tức có người nói: “Đã sớm nghe đại danh của Cẩm Hoa quận chúa, hôm nay rốt cuộc cũng được thấy!”

“Đúng a! Cẩm Hoa quận chúa có thể được hoàng thượng ban thưởng, chúng ta còn chưa chúc mừng!”

Mộ Dung Gấm cảm ly rượu, vô cùng thân trọng, âm thanh nhỏ như con muỗi: “Là hoàng thượng yêu mến, Cẩm Hoa.....”

Phía sau nàng nói gì tất cả mọi người đều nghe không rõ, nhưng bộ dạng hèn nhát của nàng toàn bộ đều rơi vào mắt mọi người. Vốn những tiểu thư thế gia còn đối với nàng có chút căm thù, nhất thời liền từ địch biến thành khinh thường. Người hèn yếu như vậy, cho dù được thân phận này, cũng không thể so với các nàng được. Cho nên mọi người chỉ tượng trưng hàn huyên với Mộ Dung Gấm đôi câu, sau đó tụ tập chơi với nhau, đem Mộ Dung Gấm ném ra một bên.

Đông Phương Trạch đem tất cả thu vào trong mắt, nhất thời cảm thấy buồn cười, hiểu móng vuốt mèo lợi hại. Lại nhìn bộ dạng khéo léo của nàng, cảm thấy đáng yêu đến khác thường!

Mấy người khác đối với Mộ Dung Gấm như vậy cũng chỉ có hứng thú nhàn nhạt, nếu như không phải thân phận Mộ Dung Gấm đặc biệt, đoán chừng bọn họ cũng sẽ không liếc nàng một cái. Đông Phương Nhuận bĩu môi, mặc dù mẫu phi vẫn dặn dò hẳn, muốn hẳn lôi kéo Mộ Dung Gấm, nhưng nhìn bộ dáng của nàng như thế này hẳn không có hứng thú. Hẳn ghét nhất người hèn nhát.

Chờ tất cả mọi người quên lãng mình, Mộ Dung Gấm mới chậm rãi lui ra ngoài, một mình đi đến cạnh mui thuyền. Thiên đăng hồ đẹp nhất khi về đêm, trên mặt hồ có nhiều màu sắc khác nhau, thuyền hoa soi bóng tỏa sáng chói lọi. Bốn bề thiên đăng hồ cũng được hoa đăng dày đặc làm đẹp, bóng hoa đăng ở trong hồ chiếu thành từng dãy, liếc mắt nhìn qua rất đặc biệt. Hồ Thiên đăng này như một tấm gương lớn, vây quanh chính là những viên nền xa hoa.

Thoáng buông lỏng tâm, lại phát hiện sau lưng có người đến gần. Mộ Dung Gấm đột nhiên xoay người, nhìn thấy người tới nhất thời dừng lại, sau đó cúi đầu hành lễ: “Cẩm Hoa tham kiến vương gia!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Bị đẩy xuống nước

Thoáng buông lỏng tâm, lại phát hiện sau lưng có người đến gần. Mộ Dung Gấm đột nhiên xoay người, nhìn thấy người tới nhất thời dừng lại, sau đó cúi đầu hành lễ: “Cẩm Hoa tham kiến vương gia!”

Đông Phương Thực nhìn người trước mắt, không rõ ý tứ cười một tiếng, giờ tay lên đỡ Mộ Dung Gấm: “Nơi này là bên ngoài, cần gì đa lễ.”

Mộ Dung Gấm vừa định nói tạ ơn, nhưng không nghĩ đến Đông Phương Thực cầm tay nàng không buông, thậm chí còn càn rỡ nắm chặt. Vẫn cười như không có tức giận, Mộ Dung Gấm đè nén, cúi đầu nói: “Xin vương gia buông Cẩm Hoa ra!”

Đông Phương Thực buông tay Mộ Dung Gấm ra, lại càng thêm ghê tởm nắm lấy cầm nàng, khiến cho nàng phải ngẩng đầu lên. Thấy vẻ mặt xấu hổ của nàng, Đông Phương Thực nói: “Cẩm Hoa giống như là không chào đón bản vương? Nhưng bản vương vừa thấy Cẩm Hoa đã yêu, nàng nói nên làm như thế nào?”

“Vương gia xin tự trọng!” Mộ Dung Gấm muốn tránh thoát nhưng không nghĩ đến Đông Phương Thực hành động càn rỡ hơn, cư nhiên ôm lấy hông nàng, cố gắng ôm lấy. Không ai chú ý tới sự hung ác lộ lên trong mắt Mộ Dung Gấm, nếu như Đông Phương Thực còn dám làm thêm động tác gì, nàng nhất định giết hẳn!

“Nhị hoàng huynh, huynh làm gì ở đây?” Đột nhiên một âm thanh nềm mai vang lên. Chuyện tốt bị cắt đứt, Đông Phương Thực tức giận nhưng vẫn buông Mộ Dung Gấm ra, xoay người nói: “Cũng chỉ là nhìn thấy Cẩm Hoa quận chúa một mình đứng ở đây, muốn nói chuyện đôi câu với nàng thôi. Lục đệ sao cũng ra đây?”

“Bên trong buồn bức, ra ngoài hít thở một chút! Nhị hoàng huynh, tam hoàng huynh đang tìm huynh đó.”

Đông Phương Thực không thể không rời đi: “Ta biết rồi!”

Chờ Đông Phương Thực rời đi, Đông Phương Triệt mới nhìn người vẫn luôn cúi đầu kia. Biết là những hành động kia chắc chắn đã hù đến nàng, tốt bụng nhắc nhở: “Cầm Hoa quận chúa vẫn nên vào bên trong đi! Một mình ở đây không an toàn!”

Mộ Dung Gấm nhỏ giọng nói: “Tạ vương gia!”

Chờ Đông Phương Triệt xoay người rời đi, Mộ Dung Gấm mới chậm rãi ngẩng đầu. Nơi đó cũng không có sợ hãi như Đông Phương Triệt nghĩ, ánh mắt mang theo sát ý. Nàng không phải một người thích giết chóc, nhưng chọc phải ranh giới cuối cùng của nàng, nàng tuyệt không bỏ qua. Vừa rồi Đông Phương Thực có ý đồ vô lễ với nàng, như vậy đã đủ để nàng giết hắn rồi!

Chậm rãi thu hồi cảm xúc lại, thay thế bằng bộ dạng hèn nhát, lúc này mới đi vào bên trong. Nhưng nàng chưa kịp đi tới, lại bị người ngăn chặn. Mộ Dung Gấm không thể không dừng bước hành lễ: “Cầm Hoa bá kiến thái tử phi!”

Thái tử phi Tôn Phi Phi há hê gắng đầu, ngay cả Mộ Dung Gấm được cung chiêu như thế nào thì vẫn phải hành lễ trước nàng: “Cầm Hoa và thái tử hình như rất tốt?”

Mộ Dung Gấm liền nghe ra địch ý trong lời nói của nàng, chắc là hiểu nàng và Đông Phương Trạch có cái gì rồi. Trong nội tâm buồn cười nhưng trên mặt không lộ ra vẻ gì, chỉ nói: “Thái tử thân phận tôn quý, Cầm Hoa làm sao dám đánh đồng với thái tử?”

Tôn Phi Phi trong lòng khinh thường hừ lạnh: “Nếu không dám đánh đồng, vì sao ai hẹn người cũng không đi, cố tình đồng ý thái tử? Hơn nữa còn muốn chính thái tử đến đón? Rốt cuộc người có ráp tâm gì?”

Mộ Dung Gấm rất muốn đập cho nàng ta một cước, muốn gây sự cũng phải có giới hạn, cho rằng ai cũng mơ ước thái tử của người!

“Thái tử phi oan uổng Cầm Hoa rồi, Cầm Hoa làm sao dám suy nghĩ quá phận với thái tử?”

Thấy Mộ Dung Gấm mềm yếu bị bức đến bộ dạng này, Tôn Phi Phi mới yên tâm. Nghĩ đến thái tử nhất định sẽ không thích loại nữ nhân này, trong lòng hài lòng, độ lượng giờ tay lên: “Thôi! Người đi đi! Chi là nên nhớ lời của người đã nói!”

Mộ Dung Gấm trầm mặc chuẩn bị rời đi, mà lúc này trong mắt Tôn Phi Phi lóe lên một tia âm hiểm. Sau một khắc nàng ta đột nhiên giờ tay lên đẩy Mộ Dung Gấm xuống hồ. Mộ Dung Gấm bị bất ngờ không đề phòng bị đẩy xuống, cả người ngã nhào vào hồ nước.

Tôn Phi Phi há hê cười lạnh: “Cho người chút dạy dỗ, hừ!”

Ngay sau đó mặt liền biến sắc, hoang mang sợ hãi gào thét: “Không xong! Người tới! Cầm Hoa quận chúa ngã xuống hồ! Người đâu mau tới!”

Nàng ta kêu thét nhất thời kéo tất cả mọi người chạy tới, mấy vương gia xông tới trước. Thái tử vốn luôn ôn hòa sắc mặt hơi nóng nảy: “Nhanh đi cứu người!”

Đội đến khi có mấy người nhảy xuống, hắn mới nhìn về phía Tpp “Chuyện gì đã xảy ra?”

Tôn Phi Phi vẻ mặt gấp gáp và kinh hoàng: “Nô tì không biết, nô tì vừa mới ra ngoài này đã thấy Cầm Hoa quận chúa nhảy xuống hồ. Nô tì mới nóng nảy hô lớn!”

“Nàng làm sao vô duyên vô cớ nhảy hồ?” Thái tử không tin nhìn nàng ta. Mà Tôn Phi Phi giả bộ vô tội, Đông Phương Trạch cũng không nhìn ra đầu mối.

Đông Phương Triệt nghe nói Mộ Dung Gấm nhảy hồ, theo bản năng nhìn về phía Đông Phương Thực. Mà Đông Phương Thực có chút khản trương, nếu nữ nhi của Mộ Dung tướng quân vì hắn mà nhảy sông tự vẫn, vậy tội của hắn lớn lắm.

“Thái tử điện hạ, không tìm được người!” Người dưới nước lo lắng thông báo.

Đông Phương Thực nóng nảy, không để ý hình tượng úp sấp mép thuyền: “Làm sao có thể không tìm được? Tìm cẩn thận một chút! Nhanh lên!”

“Dạ!”

“Đáng chết!” Đông Phương Thực khề nguyên rủa, hắn bây giờ hối hận không kịp. Mà toàn bộ động tác của Đông Phương Thực đều rơi vào trong mắt Đông Phương Trạch, khiến hắn hoài nghi. Nhưng ngại có nhiều người hắn không hề mở miệng.

Đông Phương Nhuận cũng đứng ở mép thuyền, con người đen như mực lưu chuyển, giống như muốn xem một chút Mộ Dung Gấm ở đâu. Nhưng chỉ nhìn thấy nước hồ đen như mực, không khỏi kỳ quái nói: “Tại sao nàng nghĩ muốn nhảy hồ? Chẳng lẽ muốn tìm cái chết?”

Đông Phương Trạch thu hồi tâm: “Có thể mép thuyền quá trơn không cẩn thận bị ngã! Cứu hoàng đệ nên đi vào, chớ để té xuống!”

Nghe vậy, Đông Phương Nhuận liền lui về sau, sợ mình cũng té xuống.

Lúc này, một thị vệ ôm Mộ Dung Gấm đang hôn mê bất tỉnh lên: “Tìm được rồi!”

“Mau! Mau đưa nàng lên!”

Mọi người ba chân bốn cẳng đưa Mộ Dung Gấm lên, nhưng Mộ Dung Gấm đã hoàn toàn hôn mê. Đông Phương Trạch vội la lên: “Nhanh vào bờ, đi tìm đại phu!”

Đông Phương Triệt đi tới: “Sợ rằng không kịp tìm đại phu, để ta thử xem!”

Mọi người lập tức tránh ra một vị trí cho Đông Phương Triệt. Chỉ thấy Đông Phương Triệt đem đầu Mộ Dung Gấm hướng ra ngoài, sau đó tay ép ngực và bụng của nàng. Thấy vậy, có người bắt đầu xì xào. Đông Phương Trạch cũng cảm thấy không ổn, nhưng giờ phút này tính mạng quan trọng, không có kỵ được nhiều như vậy!

“Nôn!” Nước ở trong miệng phun ra, Mộ Dung Gấm mở mắt tỉnh lại, trong mắt như có tia lửa thoáng qua. Chỉ có Đông Phương Triệt gần nàng nhất thấy được. Đáng tiếc ánh mắt này chỉ trong chớp mắt, nháy mắt liền khôi phục lại như không có gì. Đông Phương Triệt cũng hoài nghi có phải hay không mình nhìn lầm.

“Nhanh đi chuẩn bị y phục sạch sẽ và nước nóng!”

“Không cần!” Mộ Dung Gấm có chút yếu đuối giơ tay lên ngăn cản. Nhìn về phía Đông Phương Trạch nói: “Đưa ta về nhà!”

Đông Phương Trạch nghi ngờ nhìn nàng một cái, nhưng vẫn lập tức phân phó cho thuyền vào bờ, lại sai người đi lấy khăn khô và lò than.

Sau khi lên bờ Mộ Dung Gấm lên xe ngựa Đường Trúc đang đợi, cự tuyệt tất cả mọi người rời đi. Để lại tất cả mọi người không hiểu rõ cuộc xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Gặp lại tại ôn tuyền

Trên xe ngựa, Mộ Dung Gấm có chút run rẩy ngồi. Đường Trúc lo lắng ở bên cạnh dùng nội lực sưởi ấm cho nàng, thuận tiện làm khô y phục của nàng. Thu tay lại, nhanh chóng đỡ được Mộ Dung Gấm thiếu chút nữa ngã xuống, đau lòng nói: “Tiểu thư, hôm nay sơ suất, làm sao người lại quên!”

Mộ Dung Gấm yếu đuối cười cười: “Ta không ngờ sẽ rơi xuống nước!”

Đường Trúc dùng tâm mềm gột rửa Mộ Dung Gấm lại. Xác nhận nàng không sao, lúc này mới đi ra ngoài đánh xe. Chỉ là xe ngựa không hướng về phủ Mộ Dung mà đi về phía ngoại thành Vân Đô.

Ngoại thành không xa có một biệt viện hoàng gia, nhưng vì lúc ấy chết quá nhiều người, đạo sĩ nói nơi đó âm khí quá nặng cho nên vẫn bị bỏ hoang, một bóng người cũng không có. Nhưng nơi đó có một ôn tuyền* tự nhiên, bốn mùa nhiệt độ không thay đổi. Hơn nữa ôn tuyền được tạo nên từ bạch ngọc thượng hạng.

*Ôn tuyền: Suối nước nóng

Đường Trúc ôm ngang Mộ Dung Gấm trong ngực, không để ý cảnh sắc xung quanh, nhanh chóng hướng về núi phía sau biệt viện. Sương khói bao quanh ôn tuyền, bước lên sân bằng bạch ngọc, Đường Trúc cẩn thận đặt Mộ Dung Gấm trên thảm đá, bỏ thảm bọc ra, sau đó từng chút từng chút cời y phục của nàng. Lộ ra thân thể tuyệt đẹp nhưng về mặt Đường Trúc nghiêm túc, không có nửa phần khinh nhờn. Cho tới khi cời y phục xong giúp Mộ Dung Gấm, nàng mới lo lắng nói: “Tiểu thư, người có thể không?”

Mộ Dung Gấm tự vào ngọc thạch, phát tay một cái: “Ta còn được, em đi ra ngoài trông chừng giúp ta!”

“Vâng!” Đường Trúc gật đầu một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Thân thể Mộ Dung Gấm vẫn suy yếu như cũ, không biết nhiệt độ trong ôn tuyền như thế nào, chốc lát quanh thân nàng có một tầng mồ hôi mỏng. Nàng nâng tay mình lên, một loại hoa văn màu tím xuất hiện từ đầu ngón tay, sau một lát liền lan tràn dọc theo mu bàn tay, rồi hướng lên cổ tay. Trên chân nàng cũng bắt đầu xuất hiện loại hoa văn này, trong chốc lát bao trùm cả cơ thể xinh đẹp. Hoa văn màu tím đan xen với màu trắng của da thịt, như ma quỷ quấn quanh thiên sứ, rung động lòng người!

Giờ phút này trên mặt Mộ Dung Gấm đều là nước, không biết là mồ hôi hay sương mù. Nàng nhìn hoa văn màu tím kia kinh người kia, muốn cười lớn nhưng lại không thể phát ra âm thanh. Nụ cười của nàng khiến người nghe có cảm giác đau lòng tội cùng.

Hồi lâu, Mộ Dung Gấm cúi đầu, xua đi sương mù xung quanh, nhìn thấy bóng mình trên mặt nước. Sau đó nàng giơ tay ra sau tai, nắm chặt, hung hăng xé ra, mặt nạ da người bị kéo xuống. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt trong nháy mắt hấp dẫn người. gương mặt đó có sáu phần tương tự với khuôn mặt cũ của nàng, nhưng không phải cái đáng yêu dễ thương kia, mà là..... khiến người ta hít thở không thông, đẹp khiến người ta mất hồn!

Lông mày lá liễu tinh xảo, dưới đôi lông mi dài kia là đôi mắt phượng héch lên. Không phải âm nhu mà hàm chứa vô hạn phong tình, trong suốt. Chỉ khẽ

liếc mắt một cái giống như hút sâu lòng người. Dưới cánh mũi mỏng như trong suốt chính là đôi môi đỏ mọng, càng thêm hấp dẫn như hoa anh túc, biết là độc được nhưng lại khiến người ta nhịn không được nếm thử.

Giữa trán có bông hoa sen ba cánh màu tím khiến nàng càng xinh đẹp hơn. Không biết là được vẽ từ cái gì, lại tỏa sáng như bảo thạch.

Sở Dạ từ trong suối đi ra, nhìn thấy một màn dụ người này. Một cô gái thân thể xích lõa nửa người ngâm trong suối nước nóng, trên người nàng hiện đầy hoa văn màu tím như ma quỷ, lại mê người khác thường. Trong nháy mắt khi nàng ngẩng đầu, lộ ra dung nhan xinh đẹp mà bất kỳ cô gái nào cũng muốn, khiến cho tâm hần trong nháy mắt bị quyến rũ. Một ít tóc bị dính nước dính trên mặt và trước ngực nàng, như có như không hấp dẫn, giống như một làn khói độc đánh vào đầu hần nổ tung. Đây không phải là lần đầu tiên hần nhìn thấy nữ nhân trần truồng, đã có rất nhiều nữ nhân muốn quyến rũ hần trần truồng xuất hiện trước mặt, nhưng căn bản hần không có bất kỳ hứng thú gì. Nhưng vào giờ khắc này, lần đầu tiên hần bị “dục vọng” kích động!

Mộ Dung Gấm nhìn nam nhân tuần mỹ đột nhiên xuất hiện, hiện tại toàn thân nàng vô lực, không còn hơi sức cầm thù hần. Chỉ nhìn hần, rất kỳ quái vì sao nơi này lại xuất hiện một nam nhân như vậy. Hần tuần mỹ, so với tất cả nam nhân nàng từng gặp đều tuần mỹ hơn, kể cả Đông Phương Trạch so với hần cũng kém nửa phần. Hần khiến tất cả nam nhân khác đều mờ đi, ngũ quan hình dáng thâm thúy, giống như điêu khắc Hy Lạp. Con ngươi u ám lạnh băng, cuồng dã không câu nệ, tà mị hấp dẫn. Môi mỏng vô tình, mái tóc ướt dính vào khuôn ngực to lớn, từng giọt từng giọt chảy xuống, dọc theo cơ bụng sáu múi chảy vào trong nước.

Hần từng bước từng bước đi về phía nàng, lửa nóng trong ánh mắt không hề che dấu khiến linh hồn của Mộ Dung Gấm cũng có thể cảm nhận được. Mộ Dung Gấm kỳ quái nhìn hần đi vào, không biết rốt cuộc hần muốn làm gì!

Rốt cuộc, Sở Dạ cũng đi đến trước mặt Mộ Dung Gấm, ánh mắt không kiêng kỵ nhìn bản lĩnh của Mộ Dung Gấm. Lửa nóng thiếu chút đã thương da thịt mềm mại của nàng. Cuối cùng hần dừng lại trên khuôn mặt rung động lòng người, chống lại ánh mắt của nàng. Ánh mắt vẫn nóng rực như cũ, sau đó rơi xuống đôi môi như anh túc của nàng. Hần không biết kế tiếp nên làm như thế nào, nhưng hần biết mình muốn ngâm lấy đôi môi kia. Vì vậy, hần tuân theo nội tâm của mình cúi xuống, đôi môi nóng bỏng ngậm vào bên môi kiêu kiêu, đầu lưỡi cũng hoạt động, dùng sức đẩy hàm răng đang khép chặt của nàng, đi vào trong miệng, hấp thu hương thơm của nàng. (Vừa xuất hiện liền chiếm tiện nghi con gái nhà người ta rồi =.)

Nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, Mộ Dung Gấm tròn to hai mắt quên hô hấp, quên động tác kế tiếp. Hơi thở nóng rực tiến vào môi nàng, cuốn đi tất cả các giác quan. Đột nhiên thức tỉnh, muốn đẩy người ra, nhưng lúc này một chút sức lực nàng đều không có. Kể cả có một chút, nhưng cũng bị hơi thở say mê kia rút cạn!

Rốt cuộc Sở Dạ cũng buông môi Mộ Dung Gấm ra, tuy nhiên không hề rời đi mà hôn dọc một đường lên tai nàng, nhóm lên từng ngọn lửa nhỏ.....

Miệng Mộ Dung Gấm được thả, trong nháy mắt, nàng đột nhiên há mồm: “Đường Trúc vào đi!”

Nghe tiếng, động tác của người bên cạnh cứng đờ. Trong chớp mắt, Đường Trúc đi vào. Khi nhìn thấy Mộ Dung Gấm đang bị người khinh nhờn, nhất thời tức giận lên đến cực điểm, không chút do dự rút kiếm phi tới. Sở Dạ lạnh lùng ngược mắt, ngay cả trong khi vẫn tràn đầy tình dục nhưng đôi mắt kia vẫn lạnh lùng bá đạo như cũ. Giờ hai ngón tay kẹp kiếm của Đường Trúc, không chút khách khí hất nàng ra.

Nhận thấy con tức giận của hần, Mộ Dung Gấm có chút kinh hãi. Thấy Đường Trúc lần nữa muốn nhào tới, nàng kinh thét lên: “Đường Trúc, dừng tay!”

Đường Trúc tức giận, dùng tất cả lực, không thể ngay lập tức thu hồi lại được. Huống chi căn bản nàng cũng không muốn thu hồi. Nhưng sau một khắc, một kích toàn lực này của nàng bị Sở Dạ dễ dàng đánh trở lại. Mà cường lực kia khiến nàng không thể tránh được bay ra ngoài.

“Đường Trúc!” Mộ Dung Gấm cả kinh, chợt quay đầu: “Người là ai?”

Sở Dạ nhìn nữ nhân trong ngực mình, khuôn mặt nàng mang theo sự tức giận cùng lo lắng khiến cho nàng mang theo hơi thở của con người, chứ không phải là cảm giác không nắm bắt được kia. Bụng dưới căng cứng đau nhức nhắc nhở hần cần, nhưng giờ phút này hần không muốn dọ sợ người trong ngực. Từ từ đè nén dục vọng xuống, âm thanh trầm thấp khan khan: “Sở Dạ!”

Mộ Dung Gấm suy tư, không nghĩ ra hần là ai, chỉ có thể dùng sức muốn tránh cánh tay của hần. Nhưng hần lại không hề nhúc nhích, nàng ngẩng đầu nhìn về phía hần: “Buông tay!”

Nghe vậy, Sở Dạ có chút đáng tiếc nhưng vẫn buông tay. Thấy hần nghe lời, Mộ Dung Gấm ngược lại có chút kinh ngạc, nhưng nàng vẫn lui lại mấy bước. Trên người nam nhân này có hơi thở khiến cho nàng cảm thấy nguy hiểm. Mới vừa rồi nàng chẳng những không bài xích hần đụng chạm, thiếu chút bị hần hôn mất thần trí. Nàng không thích loại cảm giác mình không thể nắm trong tay này.

Mộ Dung Gấm khẽ cắn răng, đôi môi không nhúc nhích, không tiếng động không biết nghĩ cái gì. Trong nháy mắt nàng giống như chịu đựng đau đớn rất lớn, chân mày nhíu chặt lại, từng giọt từng giọt mồ hôi rơi xuống. Sở Dạ nhìn thấy cảnh này, có chút đau lòng muốn tiến đến. Nhưng Mộ Dung Gấm hung hăng trừng hần, hần đành phải dừng bước. Mà theo đau đớn của nàng, hoa văn màu tím dần dần thối lui. Trong nháy mắt biến mất sạch sẽ.

“Phốc!” Mạnh mẽ áp chế, Mộ Dung Gấm khạc ra một búng máu, mà máu này màu tím.

Không đợi Sở Dạ hồi thần, Mộ Dung Gấm phi thân lên, nhệch y phục nhanh chóng mặc lại, sau đó ôm lấy Đường Trúc thật nhanh biến mất.

Đứng ở trong nước, Sở Dạ nhìn phương hướng Mộ Dung Gấm biến mất, khoe môi lần nữa nâng lên đường cong, bất đắc dĩ nói: “Cô vương giống như rất đáng sợ?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17: Trả giá cao để được sống

Khi Mộ Dung Gấm trở về Mộ Dung phủ cũng không kinh động bất kỳ người nào. Nàng đặt Đường Trúc lên giường, đút cho nàng ta hai viên thuốc. Lúc này mới tựa vào bên giường, ánh mắt trống rỗng nhìn màn đêm ở ngoài. Hồi lâu nàng thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn đôi tay mình. Giờ phút này, đôi tay thon dài trắng nõn. Những vằn này trên đây hiện đầy những hoa văn kinh khủng kia.

Mộ Dung Gấm nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy hoa văn này nàng hoảng sợ tự hủy da thịt mình. Tuy nhiên không tác dụng, nó giống như là máu của nàng, từ khi nàng chết nếu không tuyệt đối không thể biến mất.

“Khụ khụ!” Lồng ngực khó chịu, nàng không nhịn được ho thành tiếng, hai giọt máu màu tím rơi xuống. Mộ Dung Gấm nhìn cũng không muốn nhìn, thân thể mềm đi tựa vào bên giường. Suy nghĩ bay đi xa.

“Tiểu thư.....” Đường Trúc bị thương không nặng, chỉ bị đập đầu xuống nên hôn mê. Lúc này tỉnh lại nhìn thấy Mộ Dung Gấm như là sắp biến mất, nàng khẩn trương từ trên giường leo xuống, lạnh lùng trên mặt giờ chỉ còn chút nóng nảy và đau lòng. Ôm Mộ Dung Gấm vào ngực, như một đứa bé tựa vào vai nàng: “Tiểu thư, Đường Trúc vô dụng, không thể bảo vệ cho người!”

Mộ Dung Gấm nhếch môi cười khẽ, nhẹ nhàng chớp mắt: “Đứa ngốc, em đã tận lực, làm sao lại vô dụng?”

“Ô ô!” Nghe vậy Đường Trúc giống như một đứa trẻ khóc lên, tay siết chặt ôm lấy Mộ Dung Gấm: “Tiểu thư! Trời cao tại sao lại hành hạ người như vậy!... .. Tại sao!”

“Tại sao?” Mộ Dung Gấm lần nữa mở đôi mắt ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lên cao, âm thanh trống rỗng: “Đây là trả giá cho sự sống, đối với ta mà nói, như thế này trời cao đã quá ưu đãi rồi!”

Linh hồn sống lại, vốn là chuyện nghịch thiên. Nhưng nàng lại trọng sinh trên cơ thể không thể sống lại. Cho nên nếu muốn sống, phải bỏ ra cái giá cao. Mà cho cùng, cũng chỉ là ở bên trong, hưởng chỉ những đau đớn và sợ hãi kia nàng sớm đã quen!

Đường Trúc ngẩng đầu, trong bóng đêm không rõ được dung nhan của Mộ Dung Gấm, đây không phải lần đầu tiên nàng nhìn thấy nhưng mỗi lần nhìn thấy đều mất hồn, bị mê hoặc, đây chính là người nàng lựa chọn dùng tính mạng để bảo vệ. Nếu như là dùng tính mạng có thể chịu khổ sở thay tiểu thư, nàng nghĩ nàng tuyệt đối không chút do dự! Nhưng cho dù nàng có chết cũng không giúp được tiểu thư. Chỉ có thể đứng nhìn mỗi lần tiểu thư bị dày vò, vô năng đứng khóc thút thít! Mà trong những lúc ấy nàng hận mình, hận sự bất lực của mình, hận vì sao mình không giúp được cho tiểu thư!

Mộ Dung Gấm giờ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Đường Trúc. Nàng hiểu Đường Trúc luôn thương và lệ thuộc vào nàng, cũng bởi vì vậy nàng nguyện ý tin tưởng và giao phó chính mình cho Đường Trúc, để Đường Trúc thấy được mặt yếu đuối của nàng: “Được rồi! Ta không phải đang sống rất tốt hay sao?”

“Tiểu thư!” Đường Trúc đột nhiên hồi hồn, nhất thời có chút xấu hổ, nàng lại ở trước mặt tiểu thư khóc thút thít như một đứa con nít rồi!

“Ha ha!” Mộ Dung Gấm cười khẽ: “Được rồi! Đi nghỉ ngơi đi! Hôm nay khuya rồi!”

Kiểm tra một hồi, thấy Mộ Dung Gấm không có gì đáng ngại, Đường Trúc mới thu thập một chút rồi đi ra. Trống vắng mất ra khỏi cửa, nét mặt của nàng lập tức thay đổi, chỉ còn lưu lại lạnh lùng. Về mặt kia của nàng chỉ xuất hiện trước mặt Mộ Dung Gấm.

Chờ Đường Trúc ra ngoài, Mộ Dung Gấm mới chống đỡ thân thể đứng lên, có chút lão đảo đi về phía bàn trang điểm của mình, cúi đầu mở ngăn bí mật, lấy ra một hộp nho nhỏ, lấy từ bên trong một mặt nạ mỏng. Nhẹ nhàng thoa lên trên mặt mình, khi thực hiện xong, nàng ngẩng đầu lên nhìn gương, gương mặt lại khôi phục đáng vẻ bình thường.

Roi vào tầm mắt là đôi môi hơi sưng, trước mắt đột nhiên xuất hiện hình ảnh mỹ nam tử. Giống như có cái gì đánh vào đáy lòng nàng, kích thích một cơn sóng lẫn lộn. Đáng tiếc rung động quá nhỏ, chính nàng cũng không phát hiện!

“Sờ Dạ.....Sờ Dạ.....” Mộ Dung Gấm lẩm bẩm cái tên này. Nhưng không hề nghĩ được để đô có họ Sờ. Chỉ là, nam tử kia có phong cách và bản lĩnh không bình thường, chỉ sợ không hẳn là một nhà quý tộc nào đó.

Đứng dậy đi đến cửa sổ, nằm trên ghế trúc, ánh mắt nhìn vào đêm đen. Mắt trở lên trống rỗng, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Khi lắng xuống, nàng mới phát hiện ra mình quá mệt mỏi, mệt đến mức ngay cả cử động đầu ngón tay cũng không muốn động. Mệt không phải thân thể mệt mà là linh hồn của nàng. Cứ như thế mà sống, so cái gì cũng mệt mỏi hơn, nhưng nàng vẫn muốn sống..... Ít nhất, còn sống.....

Khi phía chân trời xuất hiện những tia sáng đầu tiên, Mộ Dung Gấm mới sững sờ hồi hồn. Nhìn ra ngoài cửa sổ mới phát hiện ra mình cứ nhiên ngồi như vậy cả đêm. Tất cả đều lạnh lẽo, đầu ngón tay giống như từ hầm băng đi ra. Giật giật ngón tay cứng ngắc, Mộ Dung Gấm tự giễu cười cười, ngay sau đó khôi phục vẻ mặt bình thường.

Đứng dậy tìm y phục thay, lúc này nàng mới mở cửa. Đường Trú đã bung một chậu nước nóng đứng chờ, nhìn thấy lọn tóc của nàng ướt, Mộ Dung Gấm trong lòng than nhẹ. Hiện nhiên Đường Trú đứng canh trước phòng cả buổi tối.

“Vào đi!”

Đường Trú bung chậu nước vào, sau đó cẩn thận phục vụ Mộ Dung Gấm rửa mặt. Chải tóc giúp Mộ Dung Gấm, sau đó dùng khăn lau lên, lúc này mới lên tiếng nói: “Mới có tin từ trong cung truyền ra, hôm nay hoàng thượng nước Sở đến thăm. Nói tướng quân và tiểu thư chuẩn bị một chút, lát nữa sẽ vào cung!”

“Nước Sở?” Mộ Dung Gấm khẽ suy tư, hỏi: “Hoàng đế nước sở tên gì?”

“Sở Dã!”

“Lại là hắn!” Mộ Dung Gấm cả kinh, không ngờ người hôm qua nhìn thấy lại là hoàng đế nước Sở. Nhắm mắt lại, ngồi trở lại chỗ cũ: “Thà tóc của ta ra, đi nói với phụ thân ta tối hôm qua rơi xuống nước nhiễm phong hàn, không thể vào cung gặp vua!”

Đường Trú không biết vì sao Mộ Dung Gấm đột nhiên nói thế, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều. Hai ba động tác gỡ tóc ra cho Mộ Dung Gấm, sau đó đóng cửa đi ra ngoài.”

Không bao lâu nghe thấy tiếng Mộ Dung Gấm cùng đại phu đi vào, nhìn Mộ Dung Gấm nằm trên giường đau lòng: “Cầm nhi, đêm hôm qua con rơi xuống nước vì sao không nói sớm cho ta? Cái đứa bé này, coi như không để ý đến tâm tình của phụ thân thì cũng phải chú ý đến thân thể bản thân chứ!”

Mộ Dung Gấm cười yếu ớt: “Phụ thân, con không sao, chỉ là có chút không thoải mái. Hôm nay con không thể cùng phụ thân vào cung, không biết có việc gì không?”

“Thân thể không thoải mái còn vào cung làm cái gì? Hoàng thượng để phụ thân nói. Con nghỉ ngơi đi, trước tiên dưỡng thân thể cho tốt!” Trên mặt Mộ Dung Chính là sự quan tâm không chút che giấu.

Mộ Dung Gấm trong lòng cảm thấy ấm áp, thu hồi tay mà đại phu vừa bắt mạch: “Phụ thân chuẩn bị đi đi! Con không sao!”

Mộ Dung Chính vẫn lo lắng, hỏi đại phu xác định không có việc gì, cẩn thận dặn dò một phen rồi mới rời đi. Trong ánh mắt tràn đầy nhu hòa, đây chính là phụ thân của nàng, nàng nguyện ý bảo vệ nơi này không lý do!

Không tự chủ nàng lại nghĩ đến Sở Dã, người đó cho nàng có cảm giác là hắn là kẻ nguy hiểm. Nàng không bao giờ muốn gặp lại hắn. Hôm nay nàng biết được thân phận đế vương của hắn, nàng lại càng không muốn dính líu quan hệ với hắn. Hy vọng hắn nhanh chóng rời đi, tốt nhất về sau không cần xuất hiện trước mặt nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Không làm được.

Nghe nói tiểu cô cô ngã bệnh, bọn nhỏ tranh nhau chạy tới thăm nàng, từng đứa từng đứa dính ở bên giường nàng không đi. Nếu không có người nói sẽ ảnh hưởng tới bệnh tình của nàng, bọn chúng chắc chắn không rời nửa bước.

Chỉ là, những người kia nghe hiểu, nhưng có một đứa khẳng định nghe không hiểu. Vài ngày rồi không nhìn thấy Mộ Dung Gấm, hắn đã nhớ đến chết. Hiện tại không dễ dàng gì mới dính được với nàng, hắn làm sao chịu buông tay? Vì vậy, Mộ Dung Gấm dờ khóc dờ cười ôm tiểu tử ngủ.

“Phi!” Nước miếng từ trong miệng Diệu Hi phun ra, Mộ Dung Gấm bất đắc dĩ cầm khăn giấy lau nước miếng trên miệng hắn. Nhìn Diệu Hi ngủ mà khuôn mặt vẫn cười, Mộ Dung Gấm thấy lòng mình ấm áp hơn nhiều. Nàng vẫn cho rằng bởi vì Mộ Dung Chính mới đối tốt với những người này, nhưng..... Thật sự là như vậy sao?

Trong phủ tướng quân này, không có nhà cao cửa rộng, không có bên trong lục đục đấu đá, không có âm u mưu hại. Bọn họ chân thành làm việc, chân thành đối đãi với nàng. Mà những đứa bé kia, không hề giấu giếm cảm xúc trước mặt nàng. Nàng thật sự thờ ơ? Hiện nhiên, đây là không thể nào. Chẳng qua nàng cảm thấy những thứ này quá tốt đẹp, khiến cho nàng không nắm bắt được!

Đường Trú bung một chén thuốc vào, cũng không hỏi Mộ Dung Gấm, trực tiếp đổ vào vườn hoa đằng sau. Mộ Dung Gấm chính là đại phu, hướng chỉ thân thể nàng cũng không có chuyện gì, dĩ nhiên là sẽ không uống những thứ thuốc này.

Đặt chén ở một bên, muốn ôm Diệu Hi lên. Đáng tiếc tiểu tử này ngủ nhưng vẫn bám chặt lấy Mộ Dung Gấm, cầm tay nàng gắt gao không thả. Đường Trú không khỏi mỉm cười: “Xem tiểu tử Diệu Hi vô cùng thích tiểu thư!”

Mộ Dung Gấm đem khăn nhét vào tay hắn để cho hắn nắm, lúc này mới rút ngón tay mình ra, nghe vậy cười nói: “Có chút dính, mau đưa hắn về!”

Chờ Đường Trúc ôm Diệu Hi đi, Mộ Dung Gấm lại tiếp tục nhìn chăm chăm nóc giường không biết nghĩ gì. Nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra, Mộ Dung Gấm cho là một hương đi vào, nói: “Rót cho ta ly nước!”

Nghe vậy người nọ lập tức đi tới bên bàn rót nước, Mộ Dung Gấm quay đầu, không ngờ nhìn người tới: “Tại sao là nàng?”

Tô Diệp Ngâm xấu hổ cười một tiếng: “Hôm nay bọn họ cũng đi xem hoàng đế nước Sở, chờ lúc bát công chúa không để ý ta chuẩn bị gả ta cho nhện công tử con thừa tướng rồi. Có thể không bao lâu nữa ta sẽ thành hôn!”

Nói xong đưa chén nước tới: “Nước sẽ lạnh, uống nhanh đi!”

Mộ Dung Gấm nhận lấy uống hai ngụm, sau đó đưa chén trả nàng, ngồi dậy hỏi: “Một mình nàng sao có thể đi ra?”

“Là Văn quân sư đưa ta ra!” Tô Diệp Ngâm để chén xuống, dừng hồi lâu mới xoay người, sắc mặt có chút khó coi, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ đã chuẩn bị gả ta cho nhện công tử con thừa tướng rồi. Có thể không bao lâu nữa ta sẽ thành hôn!”

Mộ Dung Gấm nghe vậy, trong lòng bất tri bất giác thờ dài, cười nói: “Chúc mừng nàng!”

Tô Diệp Ngâm nghe vậy, có chút bi thương nhìn Mộ Dung Gấm. Mộ Dung Gấm chỉ đành quay đầu đi, nàng không phải tâm địa sắt đá, biết rõ Tô Diệp Ngâm thích phụ thân của mình, nàng lại rắc muối vào miệng vết thương của nàng ta. Nhưng nàng không thể tự tay tìm mẹ kế cho mình được, nàng không muốn trong lòng phụ thân có người trọng yếu hơn nàng.

Tô Diệp Ngâm ngồi không lâu rồi rời đi. Trước khi đi ra cửa, Mộ Dung Gấm nghe rõ tiếng khóc của nàng, hiển nhiên là rất đau lòng! Mộ Dung Gấm nhắm mắt lại, cố gắng loại bỏ cảm xúc khác thường trong lòng đi, coi như nàng tâm địa sắt đá đi!

Trước cửa lớn, Mộ Dung Gấm và Văn Từ Khiêm đang chuẩn bị đi vào nhà, đột nhiên có một bóng dáng chạy như bay ra ngoài, trực tiếp va vào trong ngực Mộ Dung Chính. Mộ Dung Chính sững sờ: “Nàng là?”

Tô Diệp Ngâm kinh hoàng ngẩng đầu, vừa nhìn là Mộ Dung Chính, ngược lưng và hơn nữa là tuyệt vọng, xoay người chạy đi. Nhưng không nghĩ tới vướng chân Mộ Dung Chính, lập tức té xuống trước mặt, nhất thời kinh hãi: “A!”

Mộ Dung Chính nhanh nhất tay lẹ một tay nắm lấy hông của nàng kéo trở lại. Mà tư thế của họ liền thay đổi thành, Tô Diệp Ngâm mềm mại nằm ở trong ngực hắn, tay hắn nắm trọn eo nàng. Hai người gần như đồng thời phản ứng, một buông tay ra, một nhảy ra. Mộ Dung Chính lần đầu tiên có vẻ lung túng: “Cái đó, ... Tô cô nương. .... Nàng đến tìm Cẩm nhi sao?”

Tô Diệp Ngâm mặt đỏ bừng, sống chết không chịu ngẩng đầu, âm thanh nhỏ như con muỗi: “Ta nhìn qua quận chúa rồi, đang chuẩn bị trở về!”

Văn Từ Khiêm ở một bên gật đầu liên tục, đối với phát triển này cực kỳ hài lòng, nói: “Mộ Dung, một cô nương như nàng phải một mình trở về hoàng cung. Đường xa như vậy, sợ rằng không an toàn. Không bằng người tiễn nàng đi!”

“À?” Mộ Dung Chính không kịp phản ứng, hắn không hiểu Văn Từ Khiêm có ý gì. Thấy Tô Diệp Ngâm cười duyên đáng thương, nhất thời mềm lòng: “Được rồi! Nếu như Tô cô nương không ngại, bản tướng tiễn nàng về!”

“À?” Lần này là Tô Diệp Ngâm kinh ngạc, nàng không ngờ Mộ Dung Chính đáp ứng đưa nàng về.

Văn Từ Khiêm mặt mày nháy mắt với nàng, nhỏ giọng nói: “Còn không mau đi, nhớ nắm chặt cơ hội!”

Rầm! Không thể nghi ngờ, mặt Tô Diệp Ngâm lập tức đỏ ửng, dọc theo đường đi cúi đầu, một câu cũng không dám nói.

Khi Văn Từ Khiêm đi tới phòng của Mộ Dung Gấm, thấy nàng tựa trên giường ngắm người nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, cười khê: “Cẩm nhi sao vậy? Ngoài cửa sổ có cái gì à?”

Mộ Dung Gấm hỏi hồn: “Cha nuôi, người đã về rồi! Phụ thân đâu?”

Văn Từ Khiêm ngồi ở mép giường, cười thần bí với Mộ Dung Gấm: “Vừa rồi cha con đụng phải Tô cô nương, mặt hai người lập tức đỏ ửng. Hiện tại hắn đang đưa Tô cô nương về, ta xem là có hy vọng rồi!”

Mộ Dung Gấm im lặng, không ngờ Văn Từ Khiêm chưa buông tha là bà mối: “Nàng ta vừa nói tỷ tỷ nàng đem nàng đi gả cho người rồi, tại sao còn đùa giỡn?”

Nghe vậy, Văn Từ Khiêm cau mày: “Gả rồi hả? Cho người nào?”

“Nghe nói là nhện công tử thừa tướng!”

“Cái gì?” Văn Từ Khiêm đứng vụt lên, trừng mắt không thể tin được: “Tại sao có thể gả cho người như vậy?”

“Làm sao?” Mộ Dung Gấm rất ít khi nhìn thấy Văn Từ Khiêm luống cuống như thế này.

“Nhị công tử Trương gia nổi tiếng con nhà giàu Vân Đô, ăn chơi trác tang, khi nam đoạt nữ, hoành hành ngang ngược. ở Vân Đô người nào nghe thấy tên của hắn đều hận nghiêng răng. Hơn nữa hắn cưới rất nhiều thê thiếp, nghe nói một chính thê vừa được hắn cưới liền bị hắn say rượu đánh chết. Chỉ là gia thế chính hệ không cao nên không có người truy cứu.”

“Tại sao có thể như vậy.....” Sắc mặt Mộ Dung Gấm có chút khó coi.

“Cầm nhi, con sao vậy?”

Mộ Dung Gấm cúi đầu: “Vừa rồi con nói chúc mừng với nàng.....”

“Không trách được khi nàng đi ra hai mắt đều đỏ!” Văn Từ Khiêm không trách Mộ Dung Gấm. Ngay cả khi Mộ Dung Gấm có lỗi, cũng là do vô tâm. Huống chi so với Tô Diệp Ngâm, hắn thiên về Mộ Dung Gấm hơn.

“Cầm nhi, con không muốn nàng gả cho phụ thân con sao?”

Mộ Dung Gấm trầm mặc, nàng không biết phải nói sao.

Văn Từ Khiêm thở dài: “Cầm nhi, ta hiểu rõ con sợ phụ thân con có người mới và đứa bé sẽ lạnh nhạt với con. Nhưng con cũng nên suy nghĩ ở góc độ phụ thân con! Hắn hiện nay chỉ hơn 40 tuổi, chánh trị tráng niên, bên cạnh không có người phụ nào sao được?”

“Huống chi nhà Mộ Dung hiện tại chỉ có mình con, không có con nối dõi, làm sao có thể khai chi tán diệp? Đợi đến khi hắn trăm tuổi, nhà Mộ Dung chẳng phải mất người hương hỏa?”

“Bất biến hữu tam. Vô hậu vi đại. Nếu như không sinh một đứa con, sau khi chết làm sao có thể gặp tổ tiên!”

“Đù rồi!” Mộ Dung Gấm quát lạnh: “Người đi ra ngoài! Tự con suy nghĩ một chút!”

Đầu tiên Văn Từ Khiêm bị một tiếng kia của Mộ Dung Gấm làm chấn động, tiếp theo nhìn nét mặt lạnh lẽo của nàng. Trong ký ức của hắn đây là lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Dung Gấm lộ ra nét mặt mạnh mẽ như vậy. Xem ra thật sự chạm đến vết thương của nàng.

“Con tốt nhất suy nghĩ một chút đi!”

Không nhìn bóng lưng của Văn Từ Khiêm, Mộ Dung Gấm nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt, không chút nhả nài. Nàng sẽ không buông tay, cũng không thể buông tay. Phụ thân là đồ duy nhất ở thế giới này nàng không muốn mất đi, cũng không muốn chia sẻ với người khác! Nàng không biết nếu như mình mất đi phần tình cảm này của phụ thân, nàng nên sống như thế nào.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 19: Bảo vệ

Ban đêm khi người trong cung đến, Mộ Dung Gấm đứng dậy nghênh đón, cũng nhìn thấy người tới, có chút ngoài ý muốn nhưng vẫn cúi đầu hành lễ: “Cầm Hoa tham kiến vương gia!”

Người tới là khách vương Đông Phương Triệt, nàng không có qua lại với người này, không ngờ hắn lại đến tìm mình. Nhớ tới hôm qua hắn cứu mình, liền cảm kích nói: “Đêm qua đa tạ vương gia rat ay cứu giúp!”

Đông Phương Triệt quan sát cô gái trước mắt, nàng vẫn như cũ giả bộ không kiêu ngạo không tự ti, tư thái bất ôn bất hòa. Nhưng hắn luôn cảm thấy có chút gì đó không đúng. Nếu như nói đêm qua nàng bị Đông Phương Thực phi lễ mà nhảy vào hồ, hôm nay sao lại có vẻ mặt như thế này? Thu hồi nghi ngờ, khẽ giọng lên: “Đứng lên đi!”

Vừa nói vừa đưa vật trong tay tới: “Đây là thuốc bổ thai tử kêu bốn vương mang cho ngươi, hôm nay Sở vương đột nhiên tới, hắn không thể phân thân, cho nên mới bảo bốn vương đưa.”

“Cầm Hoa cảm ơn thái tử điện hạ, làm phiền vương gia rồi!”

Đông Phương Triệt nhìn Mộ Dung Gấm, thấy khí sắc nàng không tệ: “Thân thể khá hơn chút rồi hả?”

Mộ Dung Gấm khẽ ngẩng đầu, nàng có thể nghe ra đây là Đông Phương Triệt quan tâm mình: “Thân thể đã không có gì đáng ngại, đại phu nói chỉ cần nghỉ ngơi. Làm phiền vương quan tâm rồi!”

“Đã như vậy, bỗn vương cũng hoàn thành việc thái tử giao phó, người nghỉ ngơi cho tốt! Bỗn vương cáo từ!” Thiên Khải mặc dù không có cảm kỳ nghiêm trọng giữa nam và nữ, nhưng một nam tử ở lưu lại quá lâu trong phòng một cô gái chung quy cũng không phải chuyện tốt, cho nên Đông Phương Triệt nói xong những lời này liền đi.

Mộ Dung Gấm đưa thuốc bỏ cho Mộc Hương: “Những thứ này đều là cống phẩm triều đình, không thể bán ra ngoài, để vào phòng kho của phủ đi!”

Mộc Hương gạt đầu một cái nhận lấy, tùy tiện nói: “Tiểu thư, Khánh Vương quả nhiên là có tư thái nhân tài, không trách người bên ngoài luôn so sánh hẳn cùng với thái tử!”

Mộ Dung Gấm cười cười không nói, so sánh cùng thái tử, thoát nhìn là chuyện rất quang vinh, nhưng cũng chính là một thanh kiếm kề bên. Không biết lúc nào sẽ đâm vào thân thể mình. Xuất sắc vào lúc này, cũng không phải là chuyện tốt! Nghĩ đến Đông Phương Triệt cũng rất hiểu điểm này, cho nên những năm qua hẳn luôn không muốn liên quan đến triều chính. Có thể lui thì lui, an tâm làm một vương gia nhân nhả. Nếu không hiện tại hẳn sẽ không có bộ dáng này!

Mộ Dung Chính tiến Tô Diệp Ngâm trở về, lúc trở lại cho Mộ Dung Gấm một cái khăn tay, phía trên thêu hai đoá sen trắng tinh, cực kỳ đẹp mắt, hơn nữa trên khăn còn thêu một chữ “gấm”. Tô Diệp Ngâm vốn là thêu cho Mộ Dung Gấm, nhưng lại bị Mộ Dung Gấm đã thương tâm cho nên quên mất. Cuối cùng nhờ Mộ Dung Chính mang về.

Mộ Dung Gấm cầm khăn tay, vuốt vuốt tranh trên khăn. Không khó để tưởng tượng Tô Diệp Ngâm có tâm tình gì khi thêu chiếc khăn này, một cô nương đơn thuần. ....

Mộ Dung Gấm nhắm mắt lại, trong đáy lòng thở dài: nàng làm sai sao?

Tại thư phòng Mộ Dung phủ.

Văn Từ Khiêm đẩy cửa phòng ra thấy Mộ Dung Chính đang cầm một quyển sách ngồi bên cửa sổ, nhưng ánh mắt hẳn không rơi vào trên sách, không biết là đang nghĩ cái gì. Nhận thấy được Văn Từ Khiêm đến, Mộ Dung Chính quay đầu lại: “Từ Khiêm, sao người lại tới đây?”

Văn Từ Khiêm cười yếu ớt ngồi vào ghế đối diện hẳn: “Mộ Dung cảm thấy Tô tiểu thư như thế nào?”

Mộ Dung Chính cũng Văn Từ Khiêm quen nhiều năm như vậy làm sao lại không hiểu ý của hẳn, cười nhẹ: “Từ Khiêm, người không nên nghĩ làm bà mai cho ta, Tô tiểu thư mặc dù không tệ nhưng nàng không có duyên với ta!”

“Người có thể nói như vậy, xem ra người cũng không phải không có ý. Huống chi người có dám nói vừa rồi người không phải suy nghĩ đến Tô tiểu thư?” Văn Từ Khiêm chắc chắn. Mặc dù bị Mộ Dung Chính cự tuyệt, nhưng hẳn vẫn kiên trì ý kiến của mình. Hơn nữa ý kiến của hẳn rất khó bị dao động. Cùng hẳn đánh giặc nhiều năm cũng hiểu tính tình của hẳn.

Mộ Dung Chính cúi đầu khép lại quyển sách trên tay: “Khi trở lại, ta vô tình nghe thấy có người nói Liên phi chuẩn bị gả Tô tiểu thư cho nhị công tử của Trương gia. Ta mới vừa chỉ cảm thấy, một cô nương tốt như vậy bị người hại. Nhưng dù sao cũng là việc của Tô gia, ta cũng không thể làm gì.”

“Người không phải không thể làm gì. Chẳng qua căn bản là người không muốn làm!” Hai người chung sống mười năm, ở trước mặt đối phương, những lời nói dối đều bị nhìn thấu. Những lời nói của Mộ Dung Chính làm sao có thể gạt được Văn Từ Khiêm.

“Ta hiểu rõ người có kỳ nha đầu Cẩm nhi. Nhưng người có nghĩ tới hay không, nhà Mộ Dung các người thì sao? Chẳng lẽ người thật sự hy vọng trăm năm sau nhà Mộ Dung tuyệt hậu hay sao?”

Mộ Dung Chính không muốn cùng Văn Từ Khiêm bàn luận vấn đề rối rắm này, cũng hỏi ngược lại: “Năm ấy, khi ta mất đi tất cả người nhà, người ta cơ hồ là hồng mắt. Quý gối trước cửa phủ tướng quân, chết lặng nhìn thi thể từng người bị mang đi. Khi đó, máu tươi nhuộm đỏ cả phủ tướng quân, ngay cả bên ngoài cách cửa lớn trăm mét cũng đều là máu, đều là máu người thân của ta!”

“Bởi vì nhà Mộ Dung bị diệt cả nhà, những kẻ đã từng là kẻ thù của nhà Mộ Dung bắt đầu hành động, thậm chí muốn giết ta _ người cuối cùng của nhà Mộ Dung, chân chính diệt tận gốc! Khi đâm sát thủ kia đến, ta chán chường nghĩ, nếu như chết như vậy cũng tốt, ta có thể đi gặp người nhà! Nhưng những sát thủ kia cũng không thể đến gần ta, bị một bóng dáng nho nhỏ chặn lại!”

“Người vĩnh viễn không biết trong nháy mắt ta ngẩng đầu đó rung động như thế nào, cái người nho nhỏ đó giờ một thanh kiếm còn cao hơn cả người nàng, hung hăng nhìn chăm chăm đâm sát thủ. Lạnh nhạt và bén nhọn vung trường kiếm trong tay, từng kiếm từng kiếm bức lui sát thủ. Trong mắt nàng chỉ có bảo vệ!”

“Trong nháy mắt nàng quay đầu gọi ta, ‘phụ thân’. Nước mắt và tuyệt vọng hiển hiện trong nhiều ngày trong khoảnh khắc đó bộc phát. Cuối cùng trời cũng không quên ta, đem huyết mạch trân quý nhất trả lại ta. Trận chiến ấy ta bị trọng thương, còn nàng thiếu chút nữa mất mạng lần nữa. Từ ngày đó, ta liền thề, ta muốn dùng cả đời bảo vệ nàng. Thế nhưng sau nhiều năm ta vẫn luôn là người được nàng chăm sóc. Ta thật không xứng là phụ thân!”

Văn Từ Khiêm lần đầu tiên nghe Mộ Dung Chính nhắc tới chuyện đó, lại không nghĩ rằng cảm động như vậy.

“Từ Khiêm, nếu như ta muốn vì nhà Mộ Dung khai chi tán diệt, khi ta ba mươi tuổi ta đã tái giá. Nhưng ta không có, bởi vì trong lòng ta, chỉ muốn tìm người diệt nhà Mộ Dung ta, báo huyết hải thâm thù này. Sau đó dùng cả cuộc đời của ta bảo vệ nữ nhi bảo bối duy nhất. Như vậy khi ta chết có thể mỉm cười xuống cửu tuyền!”

“Đúng như người nói, Tô tiểu thư là một cô nương tốt, nhưng nàng không có tư cách để ta ra tay, càng không thể nào cưới nàng. Bởi vì ta sẽ không cho bất kỳ một cơ hội nào, để cho nữ nhi của ta có chút uất ức nào cả. Đây chính là đáp án của ta!”

Văn Từ Khiêm không tiếp tục khuyên nữa, từ khi sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên hắn bỏ qua kiên trì của mình. Hắn không thể làm khó Cẩm nhi, càng không muốn phá hủy tình cảm gắn bó sống chết này của cha con họ.

Ngoài cửa, khi Mộ Dung Chính dứt lời có một bóng dáng đơn bạc trong nháy mắt xoay người rời đi. ....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: Đông Phương Nhuận kiều ngạo

Mộ Dung Gấm vốn muốn ẩn núp cho đến khi Sở Dạ rời đi, nhưng không nghĩ đến ngày thứ hai liền có thánh chỉ, không thể không vào cung. Chỉ là hiện tại nàng thay đổi gương mặt, chắc hẳn cũng không thể nhận ra. Mộ Dung Gấm suy nghĩ an ủi, nhưng cuối cùng sự thật nói cho nàng biết, nàng thật sự nghĩ sai rồi.

Mới vừa đi vào hoàng cung, Đông Phương Trạch xông tới trước mặt, lo lắng nhắc nhở: “Hôm nay Sở đế đột nhiên muốn gặp nàng, phụ hoàng cũng không có biện pháp. Có lẽ hẳn nhất thời vui thích, nàng cứ yên tâm!”

“Ta biết rồi!” Mộ Dung Gấm ung dung đáp nhưng trong lòng bắt đầu đánh trống. Trước kia thấy hoàng đế nàng cũng không lo lắng, nhưng nam nhân kia. ....

Trong điện Thiên Hòa, Sở Dạ cùng Đông Phương Khải ngồi phía trên, hai người trò chuyện với nhau rất vui, một đám đại thần cũng bị kéo tới, ngồi đầy trong điện.

Thái giám tổng quản đi vào: “Khởi bẩm hoàng thượng, Cẩm Hoa quận chúa đến!”

Đông Phương Khải nhìn người đối diện một chút, bàn tay nhắc lên: “Tuyên!”

“Dạ!”

“Truyền Cẩm Hoa quận chúa yết kiến!”

Sở Dạ cầm ly rượu lên, con người yêu nghiệt khẽ chau lại, mang theo ánh mắt không biết tên nhìn về phía đại điện.

Rất nhanh một bóng dáng xanh dương đi vào, nàng khẽ cúi đầu, sau đó đến trước đài quỳ xuống: “Cẩm Hoa tham kiến hoàng thượng. Ngô hoàng vạn tuế!”

“Ha ha! Cẩm Hoa đứng lên đi!” Đông Phương Khải phát tay, sau đó hướng về phía Sở Dạ bên cạnh: “Đây là Sở hoàng!”

Mộ Dung Gấm không cần ngần ngại đầu cũng biết người trước mặt là ai, nhưng hẳn là hoàng đế nước khác nên không cần quỳ lễ, cho nên Mộ Dung Gấm hơi cúi người: “Cẩm Hoa tham kiến Sở hoàng!”

“Miễn!” Âm thanh mê người, nữ nhân trong điện nghe được trong lòng không khỏi nhộn nhạo. Mọi người si mê nhìn về phía nam tử tuấn mỹ nhân thần cảm phấn, chỉ có Mộ Dung Gấm nghe được loại âm thanh này trong lòng ‘lộp bộp’ một chút.

Đông Phương Trạch vẫn nhìn chằm chằm nét mặt của Mộ Dung Gấm kể từ khi nàng bước vào, thấy nàng không giống những cô nương khác lộ ra vẻ mặt hoa si, trái tim thấp thỏm của hắn mới thoáng rơi xuống đất. Hắn cũng không biết tại sao hắn lại có loại cảm xúc như thế này, nhưng theo bản năng hắn không hy vọng Mộ Dung Gấm giống như những nữ tử khác. Bởi vì trong mắt hắn nàng là đặc biệt

“Nghe nói thân thể người không thoải mái, hôm nay tốt hơn chút nào chưa?” Đông Phương Khải quan tâm hỏi, biểu hiện của hắn cho thấy hắn coi trọng vị quận chúa này.

“Tạ hoàng thượng quan tâm, Cẩm Hoa đã tốt hơn rất nhiều!”

“Vậy thì tốt rồi, ngồi đi!”

Mộ Dung Gấm tạ ơn xoay người, nhưng nhìn vị trí kia có chút làm khó nàng. Theo phẩm cấp của nàng, vị trí của nàng nên ở phía sau tất cả các công chúa. Nhưng hiện tại nàng lại được an bài ở bên cạnh cửa hoàng tử, vị trí kế dưới vương gia. Cứ như vậy ngồi xuống, không biết phải nhận bao nhiêu ánh mắt xem thường.

Mộ Dung Chính cũng nhìn thấu nàng đang khó xử, đứng lên nói: “Hoàng thượng, tiểu nữ nhất gan, không bằng để nàng ngồi bên cạnh thần. Như vậy thần

cũng yên tâm!”

Nghe vậy Đông Phương Khải cũng cười nói: “Mộ Dung a, cái này thì ngươi không đứng rồi. Đứa bé cần trưởng thành, phải luôn đối mặt với những người khác, ngươi không thể cả đời che chở. Cứ để nàng ngồi cùng với công chúa của trẫm, có chút tình cảm có phải tốt hơn không!”

Nói tới đây, làm sao có thể cự tuyệt, Mộ Dung Chính ngồi lại vị trí. Mộ Dung Gấm cũng chỉ đành nhắm mắt ngồi xuống bên cạnh Đông Phương Nhuận, còn chưa ngồi xuống đã nghe thấy người bên cạnh xì một tiếng: “Tiểu quý nhất gan.”

Mộ Dung Gấm nhắm mắt, không cùng tiểu quý so đo!

Mặc dù là nói chuyện phiếm, nhưng giờ phút này cũng không khác bữa tiệc là mấy. Cũng may Sở Dạ mặc dù có nhắc đến nàng nhưng cũng không làm khó nàng. Giống như đã sớm quên có người là nàng. Cùng Đông Phương Khải đàm luận quốc sự dĩ nhiên chỉ là để người ngoài nhìn mà thôi. Mộ Dung Gấm rõ ràng cảm thấy ánh mắt kia không hề rời khỏi nàng, nhìn chằm chằm giống như muốn cảm một cái lỗ ở trên đỉnh đầu nàng vậy.

“Hừ, có người lấy được một cái phong hào, lại coi mình là tất cả. Cưng nhiên coi lớn hơn đường đường công chúa Thiên Khải!”

Giọng nói châm chọc truyền đến, Mộ Dung Gấm mới phát hiện ngồi bên cạnh mình không ai khác chính là bát công chúa Đông Phương Hiểu. Trước Đông Phương Hiểu còn có ba công chúa, nhưng họ đều đã được hoàng thượng gả đi, lại không ở hoàng đô. Cho nên nơi này công chúa lớn nhất chính là Đông Phương Hiểu.

Mộ Dung Gấm không để ý đến nàng, chỉ là nhìn về mặt cao ngạo không ai bì nổi, Mộ Dung Gấm đột nhiên nghĩ đến một người. Ngẩng đầu nhìn lại, ngồi ở bên cạnh Đông Phương Trạch, không phải là thía tử phi Tôn Phi Phi thì là ai? Hôm đó chính nàng ta là người đẩy nàng sao nàng không nhớ rõ! Cúi đầu, che đi tình quang!

Mộ Dung Gấm tự cho là ai cũng không nhìn thấy, lại không để ý đến ánh mắt Sở Dạ vẫn nhìn chằm chằm mình, làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của hân. Mèo nhỏ che giấu tài năng! Sở Dạ khẽ nhếch môi vui thích cười, nhất thời mị hoặc chứng sinh, tất cả sinh vật trong điện si mê. Ngay cả Đông Phương Hiểu cũng không còn châm chọc Mộ Dung Gấm nữa, ngược lại si ngốc nhìn, bộ dạng thiếu nữ đang hoài xuân.

“Xi! Có gì đặc biệt hơn người sao! Không phải đẹp hơn người một chút thôi sao?”

Lời nói thầm bên cạnh rơi vào lỗ tai của Mộ Dung Gấm, khiến cho nàng không nhịn được mỉm cười. Quay đầu nhìn về phía Đông Phương Nhuận, thiếu niên môi hồng răng trắng, khiến cho nàng nghi ngờ vì sao gương mặt giống nhau như đúc, Đông Phương Hiểu mắt cao hơn đầu, cao ngạo không nhìn đời, khiến cho người ta không thể nảy sinh một tia hảo cảm. Nhưng ở trên người Đông Phương Nhuận lại có một cảm giác thiếu niên khá ái!

Nhận thấy quan sát của Mộ Dung Gấm, Đông Phương Nhuận sững sờ, ngay sau đó mặt ‘vụt’ lên ngọn lửa, tức giận trừng mắt: “Nhìn cái gì?”

Thấy dáng vẻ tức giận của đứa nhỏ, Mộ Dung Gấm rốt cuộc không nhịn được bật cười. Nàng cười không giống những đại mỹ nhân cười một tiếng liền khuyếch thành nhưng lại có một mùi vị đặc biệt riêng, sạch sẽ, ôn hòa, nhu nhu, khiến người ta thực thích. Đông Phương Nhuận tức giận xoay đầu đi, kiêu ngạo ngẩng đầu. Có đánh chết hân cũng không thừa nhận bị mị cười của Mộ Dung Gấm mê hoặc. Càng không có bởi vì nàng không coi trọng người trước mặt mà cảm thấy vui vẻ. Tuyệt đối không có.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Phong mang sơ lộ

Vốn chỉ là một bữa tiệc, tuy nhiên không biết một vị đại thần nào đó nói đến chuyện săn bắn vào mùa thu sắp tới, khiến cho Sở hoàng cũng muốn hưởng thụ một chút không khí săn bắn ở Thiên Khải. Đông Phương Khải suy nghĩ một chút rồi liền đồng ý, hơn nữa còn trực tiếp yêu cầu mọi người ngồi ở đây đều phải tham gia. Mùa xuân và mùa thu là hai mùa diễn ra hoạt động săn bắn của hoàng gia, vốn chỉ là một loại giải trí của hoàng đế sau lại trở thành hoạt động của tầng lớp quý tộc. Hôm nay lại có khách quý tới chơi, điều này cũng được coi là một phương thức chiêu đãi, có thể biểu thị một quốc gia cường thịnh lại không khiến người ghét.

Nếu đã quyết định, hoàng đế liền phát tay sai người đi chuẩn bị. Sáng sớm ngày mai liền xuất phát.

Mọi người tạ ơn rồi chuẩn bị rời đi. Mộ Dung Gấm vừa rời vị trí đã thấy Đông Phương Nhuận ngẩng đầu đi qua trước mặt nàng. Bộ dáng kia giống như rất hài lòng, lại như là cao ngạo. Mộ Dung Gấm thấy thế liền buồn cười một hồi, đồng thời cũng không giải thích được, không hiểu vị vương gia này như thế nào!

Thật ra thì cũng không có gì chuẩn bị, ăn ở đều đã có người phụ trách, mỗi người chỉ việc mang ít y phục và một vài vật dụng để dùng là có thể đi.

Sáng sớm ngày hôm sau đặc biệt có xe ngựa đến đón, mọi người đều tập hợp ở trước cửa thành, sau đó chờ hoàng đế cùng đi. Mà Mộ Dung Gấm

không may là phải ngồi cùng xe với Đông Phương Hiểu, Đông Phương Hiểu lại mang theo Tô Diệp Ngâm, không khí bên trong xe nhất thời lúng túng, không ai nói gì, cửa như vậy một đường trầm mặc.

Khi tụ họp, Mộ Dung Gấm đột nhiên phát hiện ra hôm nay có rất nhiều thiên kim tiểu thư cư nhiên không ngồi xe ngựa, ngược lại đổi thành cưỡi ngựa. Từng người một giả bộ cưỡi ngựa, hồng nhan kiều mị, hiên ngang mạnh mẽ, nhưng thế nào cũng có cảm giác kỳ quái.

Nhưng không lâu sau, khi nhìn thấy Đông Phương Khải và Sở Dạ thúc ngựa tới, Mộ Dung Gấm nhất thời hiểu ra, thì ra là muốn biểu hiện trước mặt Sở Dạ! Mộ Dung Gấm nhìn thấy, Đông Phương Hiểu cũng nhìn thấy, khẽ cắn răng gọi người dắt một con ngựa tới, nhảy lên đuổi theo. Hiển nhiên là thua trò một vạn không bằng kém bạn một ly!

Vì vậy trong xe ngựa chỉ còn lại Mộ Dung Gấm và Tô Diệp Ngâm. Tô Diệp Ngâm không biết mở miệng như thế nào, mà Mộ Dung Gấm căn bản không muốn mở miệng. Vì vậy, một đường đi vẫn là trầm mặc.

Nơi săn bắn của hoàng gia là dãy núi không xangoại thành Vân Đô, được bao quanh bởi những hàng rào, bên trong nuôi dưỡng rất nhiều mãnh thú, đặc biệt cho quý tộc săn bắn trong hai mùa xuân thu. Mặc dù không xa nhưng vừa đi vừa nghỉ, ước chừng hai ngày mới tới được nơi.

Vì hưởng thụ không khí dã ngoại cho nên cũng không có ở trong khách sạn*, đều dùng lều thay thế.

*Nhà trọ dành cho tầng lớp quý tộc, ở trong bản convert ghi là “China Construction Bank” @@ không hiểu lắm nên đổi luôn.

Sai Mộc Hương và Đường Trúc đi sửa sang lều trại, Mộ Dung Gấm tìm một nơi vắng vẻ ngồi xuống nghỉ ngơi. Nhưng nàng còn chưa ngồi lâu đã đụng phải một cổ hơi thô mãnh liệt khiến nàng không thể không đứng dậy: “Bái kiến Sở hoàng!”

Đỉnh đầu vang lên âm thanh dễ nghe của người nọ, lại mang theo một tia châm chọc: “Cầm Hoa quận chúa không cần ngăn đầu nhìn người cũng biết là cô vương?”

Mộ Dung Gấm cả kinh, vừa muốn che giấu lại bị Sở Dạ cắt đứt: “Hiện tại bốn bề vắng lặng, nàng còn muốn giả bộ trước mặt cô vương? Nàng dẫn theo nữ tỳ kia, không phải là người bị ta làm cho ngất hay sao?”

Nghe vậy ngược lại Mộ Dung Gấm lại thản nhiên, ngẩng đầu. Đôi mắt bình tĩnh chống lại ánh mắt mê người kia: “Vậy Sở hoàng muốn làm sao?”

Sở Dạ giờ tay lên nâng cằm Mộ Dung Gấm, ngón tay cái mấp mòi trên đôi môi của nàng. Không biết tại sao hần lại đột nhiên nhớ nhung mùi vị hôn môi lần trước. Mộ Dung Gấm cuối cùng không nhịn được hất tay hần ra, âm thanh lạnh lùng: “Sở hoàng, xin tự trọng!”

Đêm đó bởi vì người khó chịu mới để hần nhìn thân thể mình, còn bị như vậy..... Nếu nhưng không phải vì thân phận của hần nàng nhất định sẽ giết hần rồi. Bởi vì nàng không cho phép bất kỳ người nào biết bí mật của mình. Nhưng đáng chết lại không thể động thủ. Hôm nay người này lại chạy đến trước mặt nàng, đây không phải là buộc nàng ra tay hay sao?

“Muốn giết cô vương sao?” Sở Dạ dĩ nhiên không bỏ qua sát ý lóe lên trong mắt nàng. Nhưng hần cũng không tức giận, ngược lại càng thêm hứng thú. Bất được tay nhỏ bé của Mộ Dung Gấm, sau đó đặt lên cổ mình. Âm thanh hấp dẫn mê người: “Cô vương phát hiện bí mật của nàng, có phải hay không nàng muốn giết người diệt khẩu? Hiện tại cô vương đang ở trước mặt nàng!”

Da thịt nóng bỏng dọa người, Mộ Dung Gấm rút tay của mình về, căm tức nhìn Sở Dạ: “Người điên!”

Nàng đầu tiên thấy có người đưa cổ ra trước mặt mình. Nếu như không phải quá tự tin vậy thì là kẻ điên. Mà bức mình nhất là nàng rất muốn giết người trước mặt nhưng lại không thể động thủ. Quy tắc của đất trời, duy nhất chuyện nàng không thể tước đoạt..... đó chính là chỉ mệnh vương giả!

“Người điên.... Sao?” Sở Dạ nhìn Mộ Dung Gấm từng bước từng bước đi xa, nụ cười bên môi cũng không biến mất, ngược lại càng sâu hơn.

“Đứng lại!” Mộ Dung Gấm vừa chuẩn bị trở lại lều lại bị người hét ngừng, bất đắc dĩ quay đầu: “Công chúa điện hạ có gì chỉ bảo?”

Đông Phương Hiểu tức giận đằng đằng đi tới, giờ tay lên tát Mộ Dung Gấm. Mộ Dung Gấm nhanh chóng giờ tay lên nắm cổ tay của nàng ta, âm thanh lạnh “Công chúa điện hạ có ý gì?”

“Có ý gì?” Đông Phương Hiểu rút tay về, tức giận nói: “Người và Sở hoàng làm gì chính người rõ, tiện nhân không biết xấu hổ!”

Từ trước tới nay Mộ Dung Gấm vẫn là lần đầu tiên bị người thẳng mặt mắng, thánh nhân cũng sinh hỏa khí, nàng nắm quyền đề xuống, cố gắng giữ bình tĩnh: “Đây chính điều công chúa Thiên Khải được dạy dỗ?”

“Người đừng nói những nói cuội. Ta cho người biết, người đừng nghĩ quyền rũ Sở hoàng. Chỉ với bộ dáng này của người, không xứng để xách giày cho bản cung. Đừng tưởng phụ hoàng ban cho người thân phận quận chúa liên vô pháp vô thiên. Ta cho người biết, chỉ cần ta muốn, tùy thời có thể bóp chết người!”

May là sức chịu đựng của Mộ Dung Gấm khá tốt. Thiếu chút nữa Đông Phương Hiểu mắng rách họng, đây chính là một công chúa ư?”

“Con mắt nào của công chúa thấy ta quyền rũ Sở hoàng? Còn nữa, ta hi vọng công chúa biết rõ một chút, ta không chỉ là quận chúa được hoàng thượng phong, ta còn là dòng chính nữ nhi của nhất phẩm tướng quân. Cũng không phải là con kiến để công chúa tiện tay bóp chết!”

“Ngươi còn dám mạnh miệng? Vừa nãy chính ta ở phía sau toàn bộ đều nhìn thấy, rõ ràng chính ngươi quyến rũ Sở hoàng. Thường ngày cho rằng ngươi là người thành thật, không ngờ trong xương lại là hồ ly tinh. Tiện nhân có mẹ sinh không có mẹ dạy.....”

“Ba....!” Một tiếng bạt tai vang giòn.

“Ngươi..... Ngươi dám đánh ta?” Đông Phương Hiểu bụm mặt, hoàn toàn không thể tin, trừ Liên phi, chưa bao giờ có người dám đánh nàng.

Mộ Dung Gấm thu tay lại, khí lạnh tan quanh thân, trên mặt không lộ vẻ gì, không chút nào cảm giác người mình đánh là một công chúa: “Công chúa điện hạ vẫn là không nên vì ta mà mất đi hình tượng cao quý. Những lời vừa nói, cũng không phải là lời một công chúa nên nói.”

Dứt lời Mộ Dung Gấm nâng bước đi, nàng giả bộ yếu đuối vì để che giấu mình, nhưng cũng sẽ không mềm yếu để người khi dễ. Nếu quả thật bất đắc dĩ nàng không ngại lộ bộ mặt khác!

“Mộ Dung Gấm, ngươi đứng lại đó cho ta.....” Đông Phương Hiểu gào thét nhào tới.

Mộ Dung Gấm ung dung xoay người, cười yếu ớt nói: “Đại khái công chúa có thể nói chuyện ta đánh người với hoàng thượng. Đồng dạng ta cũng sẽ đem những lời vừa nói nói không sót một chữ cho hoàng thượng. Đến lúc đó nhìn hoàng thượng xác định thiên về bên ai?”

Mộ Dung Gấm mỉm cười rời đi, mà Đông Phương Hiểu đứng tại chỗ cắn răng. Tuy nhiên nàng ta căn bản biết mình không thể đi tố cáo được. Nếu không kết quả nàng.....

“A! Công chúa điện hạ cao quý của chúng ta sao vậy?” Tôn Phi Phi đi tới thấy dáng vẻ Đông Phương Hiểu hận không thể ăn thịt người, nhất thời vui vẻ.

“Không phải chuyện của ngươi!” Đông Phương Hiểu hận trừng mắt nhìn nàng ta. Bụm mặt rời đi.

Tôn Phi Phi đứng tại chỗ, thái độ trở nên âm trầm: “Ngươi được đẩy Mộ Dung Gấm, dám gạt ta!”

Lần trước nàng đẩy mạnh Mộ Dung Gấm xuống hồ, Mộ Dung Gấm vẫn không tìm nàng gây chuyện. Nàng cho rằng Mộ Dung Gấm sợ, người nhát gan làm sao dám đối nghịch với nàng. Đến hôm nay nàng lại dám đánh công chúa, hơn nữa lại xuất khẩu uy hiếp. Người như vậy sao có thể là một quả hồng mềm? Nghĩ như vậy nàng có cảm giác bị lừa gạt. Nhưng nàng hoàn toàn quên. Mộ Dung Gấm căn bản không trêu chọc nàng, tất cả đều là nàng tìm tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: Tướng quân đã xảy ra chuyện

Ngày thứ hai, tất cả mọi người dậy thật sớm, thị vệ chuẩn bị tốt mũi tên cùng lưng ngựa, chuẩn bị xuất phát.

Đông Phương Khải mang theo mấy hoàng tử của mình, còn Sở Dạ mang theo hai thị vệ mình mang theo, đoàn người rất nhanh tiến vào rừng. Bởi vì hoàng thượng không hạn chế nữ nhân không thể đi vào cho nên những tiểu thư thế gia có tâm tư kia cũng thúc ngựa đi theo.

Đông Phương Hiểu cười ngựa tới, trên cao nhìn xuống nhìn Mộ Dung Gấm: “Mộ Dung Gấm, sao ngươi không cười ngựa?”

Mộ Dung Gấm cười yếu ớt, giống như đêm qua chưa từng có tranh chấp với Đông Phương Hiểu: “Không nhọc công chúa quan tâm, chúc công chúa chơi vui vẻ!”

Đông Phương Hiểu cũng không dễ dàng bị nàng lừa dối, giễu cợt cười khiêu khích: “Nhưng ngươi đường đường là nữ nhi của nhất phẩm đại tướng quân, chẳng lẽ cười ngựa cũng không biết? Mọi người đều nói hổ phụ vô khuyển nữ, ngươi không phải muốn làm trò cười cho người ta?”

Mộ Dung Gấm cũng không phải người dễ dàng bị người ta kích thích, vẫn cười yếu ớt như cũ: “Mỗi người đều có một sở trường sở đoản riêng, công chúa cần gì phải so đo chuyện này?”

“Hừ! Mộ Dung Gấm, ngươi chờ đó cho ta!” Nói không lại được Mộ Dung Gấm, Đông Phương Hiểu quẳng xuống lời nói ngoan độc thúc giục ngựa rời đi.

Tôn Phi Phi sau khi Đông Phương Hiểu đi mới bước từng bước cao quý đi tới, âm thanh bất dương bất âm: “Cầm Hoa quận chúa thật có bản lĩnh, bất công chúa điều ngoa cũng bị người trị cho phục.”

Mộ Dung Gấm giống như không nghe thấy lời châm chọc của nàng ta, hơi hành lễ: “Bái kiến thái tử phi!”

Thấy bộ dáng này của nàng, hỏa khí của Tôn Phi Phi bốc lên. Thấy bốn bề vắng lặng, đến dáng vẻ cao quý cũng không muốn làm: “Mộ Dung Gấm, ngươi còn giả bộ. Ngươi cho rằng bốn cung còn có thể bị cái bộ dạng này của ngươi lừa gạt sao?”

“Cầm Hoa không biết thái tử phi có ý gì!”

“Hừ! Không biết? Vậy thì bản cung chỉ điểm cho ngươi!” Tôn Phi Phi cao ngạo ngẩng đầu lên, chỉ dùng nửa ánh mắt nhìn Mộ Dung Gấm: “Thời gian trước ngươi có ý đồ quyến rũ thái tử, đáng tiếc lại bị bản cung phát hiện, bản cung chỉ giáo huấn nho nhỏ với ngươi, ngươi cư nhiên lại chuyển ý đồ sang Sở hoàng, còn không biết liêm sỉ quyến rũ Sở hoàng. Bản cung khuyên ngươi tự nên biết thân phận của mình, không nên vọng tưởng những điều không nên nghĩ. Sở hoàng tự thể người trời, há có thể coi trọng mặt hàng như ngươi!”

“Ngươi cảm ơn!” Mộc Hương ở một bên không nghe nổi nữa, là thái tử phi thì sao? Lời nói khó nghe như vậy cũng nói ra được, hơn nữa lại là nói tiểu thư nhà mình, quả thật tức chết nàng. Đường Trúc cũng giận dữ, nhưng nàng tin tưởng Mộ Dung Gấm, cho nên nàng không lên tiếng.

“Mộc Hương, lui xuống!” Mộ Dung Gấm quát nhẹ, Mộc Hương uất ức im lặng.

“Quả nhiên hạng người gì dạy ra nô tỳ vậy, ngươi với chủ từ đều là một dạng không có quy củ!”

Mộ Dung Gấm hít sâu một hơi, nhìn Tôn Phi Phi cười nhạt một tiếng, nhưng trong chớp mắt xuất hiện ngay cạnh nàng ta. Lúc không ai kịp nhìn thấy gì, tay đã đặt trên cổ Tôn Phi Phi. Âm thanh ôn hòa nhưng Tôn Phi Phi nghe như gió lạnh thảng mười truyền tới: “Thái tử phi, ngươi cũng nên biết ai cũng có ranh giới cuối cùng, Cầm Hoa không có ý tranh đoạt cái gì với ngươi, nhưng ngươi cũng đừng quá phận! Nếu không Cầm Hoa cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì!”

“Đúng rồi, cuối cùng nhắc nhở thái tử phi một chút, ngàn vạn lần không nên ăn không được trong chén lại nhìn trong nồi, nếu không. ....” Gà bay trứng vỡ, được không bằng mất!

Lời cuối cùng Mộ Dung Gấm không nói, hiển nhiên là đủ rồi. Ra ngoài hai ngày nay, Mộ Dung Gấm vẫn luôn thấy Tôn Phi Phi ngán người nhìn Sở Dạ. Hiển nhiên cũng đã bị yêu nghiệt câu hồn. Nếu không phải ngại vì mình đã kết hôn, sợ rằng nàng ta đã sớm đuổi theo Sở Dạ!

“Thái tử phi. .... Thái tử phi. ....” Rất lâu, cho đến khi cung nữ bên cạnh gọi nàng ta, Tôn Phi Phi mới phục hồi tinh thần. Tiếp theo là sợ, mới vừa rồi khi Mộ Dung Gấm ở bên cạnh, nàng ta thiếu chút nữa cho là mình sẽ chết. Cho tới bây giờ sống lưng vẫn còn đông cứng, trong lòng vẫn còn sợ hãi!

“Quá đáng sợ, quá đáng sợ. ....” Kể cả khi đối mặt với Đông Phương Triệt khi tức giận nàng ta cũng không hề cảm thấy đáng sợ như vậy, cảm giác như tiếp cận với cái chết!

Bởi vì tất cả mọi người đều đã đi cho nên Mộ Dung Gấm không có việc gì làm, cũng không cần làm cái gì, liền dẫn hai nha đầu đi vòng vòng. Trước kia nàng vẫn ở trong núi, mặc dù thích cảnh non xanh nước biếc nhưng không đến mức quá mê muội. Chỉ là thỉnh thoảng nhìn xem có thảo dược tốt không, nhìn thấy liền sai Mộc Hương đào lên. Như vậy dạo tới dạo lui lúc dừng lại thu hoạch dược cũng không ít.

“Tiểu thư, tại sao thái tử phi phải dẫn mặt người?” Mộc Hương không hiểu.

Mộ Dung Gấm không muốn giải thích cho nàng ta. Lấy trí thông minh của Mộc Hương, coi như nàng giải thích cũng không hiểu: “Sao ta biết được, ngươi nên đi hỏi nàng ta!”

“Vậy hay là thôi, em xem dáng vẻ của thái tử phi chính là muốn ăn thịt người!” Mộc Hương le lưỡi nói.

Mộ Dung Gấm nhìn nàng một cái, chỉ cười không nói.

Đi dạo một vòng trở lại, thời gian cũng không còn nhiều lắm, nhưng còn chưa vào lều đã nhìn thấy một đồng người vội vàng vây quanh lều trước mặt. Mộ Dung Gấm kéo một thái giám lại hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thái giám nhận ra Mộ Dung Gấm, nhất thời vội la lên: “Tướng quân, tướng quân bị tên bán đá thương!”

“Cái gì?” RẦM, Mộ Dung Gấm cả người sửng sốt, sau một khắc thân thể thật nhanh phóng tới lều trại kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 23: Để cho ta thử một chút

“Tránh ra! Tránh ra!” Đường Trúc vô cùng rõ ràng Mộ Dung Chính ở trong lòng Mộ Dung Gấm có địa vị như thế nào. Thấy nàng vội vã như vậy cũng không cần nàng, luôn đi phía trước tách những người vây quanh lều ra.

Rốt cuộc cũng đi được vào, mới nhìn thấy hoàng thượng và một đám vương gia đều ở đây. Đông Phương Thực quý ở dưới đất, vẻ mặt có chút chán

chường. Mộ Dung Gấm không để ý lễ nghi, vọt thẳng tiến vào. Mắt thấy Mộ Dung Chính ngồi ở trên giường, cánh tay đã được băng qua, nhưng vẫn có máu chảy ra, vài băng cũng bị nhiễm đỏ. Mộ Dung Gấm thờ phào nhẹ nhõm, cũng may, chỉ bị thương ở cánh tay!

“Phụ thân, chuyện gì đã xảy ra?”

Mộ Dung Chính dùng y phục che cánh tay: “Không có việc gì, chỉ là tên loạn không cẩn thận bắn tới. Cũng may không phải trọng thương, chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?” Thấy Mộ Dung Chính do dự, Mộ Dung Gấm nhất thời khẩn trương: “Chẳng lẽ phụ thân còn bị thương ở chỗ khác?”

“Không có! Thương thế của ta chỉ có một chút như vậy, nhưng Tô tiểu thư vì cứu ta, đã bị trọng thương!”

“Tô Diệp Ngâm? Nàng cứu người?” Mộ Dung Gấm có chút không tin được, cô gái yếu đuối như vậy cứ nhiên lại cứu phụ thân mình.

Mộ Dung Chính gật đầu một cái: “Lúc ấy ta đang bơi hoàng thượng săn thú, cũng không để ý nhiều như vậy. Đột nhiên có tên bay tới, bởi vì ta lo lắng cho hoàng thượng nên không tránh kịp. Nhưng không nghĩ Tô tiểu thư ở đằng sau cứu ta một mạng. Một mũi tên trúng cánh tay của ta, một mũi tên khác trực tiếp bắn vào ngực Tô tiểu thư!”

Dứt lời, Mộ Dung Chính nhìn về phía Mộ Dung Gấm, ánh mắt van xin: “Cẩn nhi, ta hiểu rõ mình không nên nói như vậy, nhưng..... Tô tiểu thư đang ngàn cân treo sợi tóc, cho nên.....”

Mộ Dung Gấm hít một hơi sâu: “Phụ thân, con hiểu!”

Mộ Dung Gấm xoay người đi ra ngoài, nghe thái y đang hồi báo với Đông Phương Khải: “Bẩm hoàng thượng, thương thế của Tô tiểu thư vô cùng nghiêm trọng. Mũi tên kia ở giữa hai xương sườn, hơn nữa ảnh hưởng tới phổi, nếu như tùy tiện lấy ra, sợ rằng Tô tiểu thư sẽ khó giữ được tính mạng!”

“Tại sao có thể như vậy? Một lỗ lang băm, không phải chỉ là trúng một mũi tên thôi hay sao? Có thật là nghiêm trọng như vậy?” Đông Phương Nhuận nghe vậy không nhịn được lên tiếng chỉ trích thái y. Hắn với Đông Phương Hiểu bất đồng nhưng hắn lại vô cùng thích tiểu di này. Hôm nay nghe nàng bị thương nặng dĩ nhiên là cực kỳ gấp gáp.

“Không sao cửu đệ, không phải bọn họ đang nghĩ biện pháp cứu Tô tiểu thư hay sao? Đệ phát giận cũng không giúp được gì.” Đông Phương Triệt khuyên nhủ.

“Hừ!” Đông Phương Nhuận mặc dù bỏ qua cho thái y nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào hắn, hận không được ngay lập tức kéo ra ngoài chém.

“Vương thái y, vậy bây giờ nên làm như thế nào? Không thể lấy tên ra thì không thể trị được, người nên nghĩ biện pháp gì đi chứ?”

“Hoàng thượng thứ tội, chúng thần đã cố hết sức!”

“Đáng chết! Cứu một người cũng không được, người còn làm thái y làm gì? Còn không bằng lòi ra ngoài chém!” Đông Phương Nhuận tức giận nói. Nếu không phải Đông Phương Triệt lôi kéo hắn, khẳng định hắn đã xông tới.

“Dừng!” Đông Phương Khải mở miệng quát Đông Phương Nhuận ngừng lại. Nhìn người đầy phòng, mím môi trầm ngâm. Mặc dù mạng của Tô Diệp Ngâm không quan trọng đối với hắn, nhưng hắn cũng không thể ngồi yên không nói đến.

Mộ Dung Gấm nghe đến đây mới đứng dậy: “Để cho ta thử một chút đi!”

“Nàng?” Mọi người quay đầu, hiển nhiên là không thể tin được.

“Một tiểu nha đầu như người có thể làm gì? Dừng ở đây làm loạn thêm!”

Đông Phương Khải cũng khoát khoát tay: “Cẩn Hoa, đây không phải là chuyện giỡn!”

“Để cho nàng thử đi!” Người nói là Đông Phương Trạch. Hắn nhìn chăm chăm Mộ Dung Gấm, trong mắt không chút hoài nghi nào, gật đầu với nàng một cái: “Trước tiên nàng vào xem một chút!”

“Hoàng huynh, làm sao huynh có thể như vậy? Thái y cũng không có cách nào, nàng có thể có biện pháp gì? Chẳng lẽ còn lợi hại hơn cả thái y?” Đông Phương Hiểu hoài nghi đầu tiên. Mặc dù nàng không quan tâm người ở bên trong, nhưng nàng cũng không tin tưởng Mộ Dung Gấm có bản lĩnh đó.

Lúc này Mộ Dung Chính cũng từ bên trong đi ra: “Hoàng thượng, xin cho Cẩn nhi thử một lần. Nếu như có gì ngoài ý muốn, thần nguyện gánh chịu tất cả trách nhiệm!”

Đông Phương Trạch cũng lập tức nói: “Phụ hoàng, nhi thần lấy tính mạng bảo đảm!”

Lần này, không chỉ có mọi người kinh ngạc, ngay cả Mộ Dung Gấm cũng có chút ngoài ý muốn. Nàng không hiểu Đông Phương Trạch tin tưởng nàng đến đâu. Ngay cả khi hắn biết thân phận của mình nhưng chuyện này thái y cũng không có biện pháp, hắn tại sao lại tin tưởng nàng?

“Không được! Ta không thể đem tính mạng của tiểu di đưa cho nàng, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm như thế nào?” Đông Phương Hiểu vẫn ngăn cản như cũ.

“Thái tử, người cũng không thể ở một phía tin tưởng nàng. Đây chính là chuyện liên quan đến sinh mạng con người!” Tôn Phi Phi nhìn Đông Phương Trạch vì Mộ Dung Gấm đánh cuộc tính mạng, lửa ghen trong lòng nhất thời lại thiêu cháy.

Rốt cuộc, Sở Dạ ngồi một bên chưa hề lên tiếng ngắt đầu: “Nếu Cẩm Hoa quận chúa dám mở miệng, hiển nhiên là đã nắm chắc. Nếu không cứ cho nàng thử một chút!”

Nghe vậy Đông Phương Khải rốt cuộc gạt đầu: “Được!”

Mộ Dung Gấm nghe vậy cũng không thèm nhìn sắc mặt của hắn, triệu Mộc Hương và Đường Trúc đi đến lều bên cạnh.

Mấy thái y vây quanh Tô Diệp Ngâm nhưng không ai dám xuống tay. Đường Trúc trực tiếp đuổi toàn bộ mọi người ra ngoài, cũng không quản bọn họ có nét mặt gì. Sau đó trực tiếp sai những người bên cạnh đi chuẩn bị chậu than và rượu mạnh.

Mấy vị thái y bị đuổi ra, mặc dù sắc mặt giận dữ nhưng đều là giận mà không dám nói, dù sao cũng được hoàng thượng chấp thuận. Tất cả mọi người lẳng lặng chờ, đương nhiên là đang đợi kết quả, cũng có người là chờ xem kịch vui, ví dụ như Đông Phương Hiểu và Tôn Phi Phi.

Họ không chút nào tin tưởng Mộ Dung Gấm có thể trị được. mấy vị thái y cũng đã bó tay hết cách, nàng là một thiên kim tiểu thư chẳng lẽ có bản lĩnh hơn những thái y kia?

Sở Dạ cũng không biết Mộ Dung Gấm biết y thuật, nhưng hắn tin tưởng nàng. Nếu nàng đã mở miệng cũng chưa chắc đã làm được, mặc dù có chút võ đoán, nhưng chính hắn cũng cảm thấy như vậy.

Bên trong lều, Mộ Dung Gấm cắt bỏ từng kiện quần áo của Tô Diệp Ngâm, lộ ra ngực nhuộm đầy máu, dùng khăn lông lau sạch vết máu. Đường Trúc lấy một viên thảo dược đốt vào miệng Tô Diệp Ngâm, mặc dù không thể cứu nàng nhưng nhờ viên thuốc này sẽ kéo dài được tính mạng cho nàng ta.

“Tốt lắm!” Mộc Hương đem lưỡi dao được chế với hình thù kỳ lạ ngâm ở trong rượu, sau đó hơ lửa cho Mộ Dung Gấm.

Mộ Dung Gấm rửa tay trong rượu, nhận lấy dao mổ, gạt đầu với Đường Trúc một cái, Đường Trúc lập tức điểm mấy huyệt quan trọng trên người Tô Diệp Ngâm, thuận tiện lấy ra viên dạ minh châu chiếu sáng cho Mộ Dung Gấm. Mộc Hương đứng ở một bên chờ Mộ Dung Gấm ra lệnh.

Mộ Dung Gấm thận trọng đem lưỡi dao đặt lên, hoàn toàn tập trung tinh thần, không được phép xảy ra một chút sơ xuất nào. Hai khắc trôi qua, cuối cùng Mộ Dung Gấm cũng ngắt đầu, sau đó dùng một tay khác rút mũi tên ra!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Ban thưởng

Mộ Dung Gấm liếc Tô Diệp Ngâm vẫn đang cau mày trong hôn mê, tâm tình càng thêm phức tạp. Nhận lấy kim khâu Mộc Hương đưa, từng chút từng chút khâu lại vết thương đứt tợn kia, cuối cùng dùng khăn lông lau vết máu ở ngoài, rồi thoa kim san dược lên trên.

“Tốt lắm!” từ trong tình trạng tập trung cao độ Mộc Hương thở ra một hơi, mỗi lần làm trợ thủ cho tiểu thư nàng có cảm giác chết đi sống lại!

Đường Trúc nhẹ nhàng bưng chậu nước cho Mộ Dung Gấm rửa tay, sau đó giúp Tô Diệp Ngâm mặc quần áo vào. Thấy khí sắc nàng vẫn kém như trước, nhưng tính mạng đã được bảo vệ. Chỉ cần tiểu thư ra tay, chắc chắn là muốn chết cũng không thể chết!

“Đã ở trong lâu như vậy, rốt cuộc nàng ta đang làm gì vậy?” Người ngoài cửa chờ lâu, nhất thời không nhịn được.

“Nói không chừng bây giờ đang ngồi trong đó khóc đấy, ai bảo nàng ta tự cho là đúng!”

“Đến lúc đó người không cứu được, ngược lại hại người ta một mạng!”

“Đúng vậy.....”

Đang lúc mọi người đang bàn luận ầm ỹ, cửa lều bị kéo lên, Mộ Dung Gấm sắc mặt có chút tái nhợt bước ra ngoài.

“Nhìn bộ dáng kia của nàng ta chắc chắn là không có biện pháp!”

“Mau gọi thái y xem một chút, đừng để cho chết!”

Thái y nghe vậy vội vàng vào.

Thái tử phi Tôn Phi Phi đi lên, trong mắt không che dấu được sự hài lòng, âm thanh lại giống như vô cùng đau đớn: “cầm hoa quận chúa, coi như người được phụ hoàng yêu thích, cũng không thể lấy tính mạng của Tô tiểu thư đùa giỡn! Dù sao cũng là một mạng người!”

Đông Phương Hiểu đứng lên, không biết là hài lòng hay thật quan tâm: “Mộ Dung Gấm, nếu như nàng xảy ra chuyện gì, bản công chúa không tha cho người!”

Những người khác không nói gì, nhưng nhìn Mộ Dung Gấm với ánh mắt vô cùng khinh bỉ và giễu cợt.

Chỉ có Đông Phương Trạch và Sở Dạ chưa từng thay đổi thái độ. Đông Phương Trạch nhìn về phía Mộ Dung Gấm: “Cầm Hoa quận chúa, hiện tại nàng nên nói một chút với mọi người!”

Ngay lúc này, hai thái y vội vàng đi ra, về mặt không thể tin. Đang trong lúc mọi người cho là tuyên bố tin tức, bọn họ lại run rẩy nói: “Cư nhiên. ....Rút ra. ....”

“Hơn nửa người vẫn còn sống. ....”

“Cái gì?”

“Làm sao có thể?”

Mộ Dung Gấm cũng mặc kệ những người này có sắc mặt gì, chỉ hơi cúi người: “Cầm Hoa đã từng đến quân đội của phụ thân, gặp qua một lão quân y rút tên cho binh lính bị trúng tên. Cầm Hoa thấy Tô tiểu thư ngăn cản treo sọt toác, cho nên lớn mật thử một lần. Cũng may, không làm nhục hoàng mệnh!”

“Ông trời! Nàng cư nhiên là thử một lần?”

“Đây chính là mạng người nha!”

“Nhưng, cư nhiên nàng lại cứu được người!”

“Tốt!” Đông Phương Khải tán thưởng nhìn Mộ Dung Gấm, vung tay lên: “Cầm Hoa quận chúa trong cái khó ló cái khôn, gan dạ sáng suốt hơn người. Trẫm muốn khen thưởng người, nói đi, muốn ban thưởng cái gì?”

Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái: “Cầm Hoa cứu Tô tiểu thư chỉ bởi vì nàng ấy đã cứu tính mạng phụ thân. Cầm Hoa chỉ muốn báo ân, không cầu hoàng thượng ban thưởng. Huống chi, nếu Cầm Hoa muốn hoàng thượng ban thưởng, chỉ sợ phải xin lỗi Tô tiểu thư lấy mệnh cứu ân tình rồi!”

Lần đầu tiên, Đông Phương Khải thân là hoàng đế bị người cự tuyệt nhưng không cảm thấy tức giận, ngược lại cảm thấy cô nương này có tình có nghĩa. Nếu ban đầu ban thưởng Mộ Dung Gấm chỉ bởi vì lời nói của Mộ Dung Chính, ngược lại trong giờ phút này hẳn thật lòng muốn thưởng cho nàng. Nếu hẳn mở miệng, mặc kệ Mộ Dung Gấm có muốn hay không hẳn nhất định sẽ ban thưởng: “Mặc dù người nói như vậy, nhưng trẫm vẫn muốn ban thưởng. Thưởng không phải chỉ vì người cứu nàng một mạng, mà là vì trí tuệ cũng sự sáng suốt, gan dạ của người. Chỉ là với người, trẫm thật đúng là không biết thưởng cái gì cho tốt?”

Đông Phương Khải suy nghĩ một chút, mắt liếc một đám thái y, đột nhiên có một ý tưởng: “Người có thiên phú về y thuật, không bằng trẫm ban thưởng cho người làm quan?”

“Hoàng thượng, không thể!”

“Hoàng thượng! Từ xưa đến nay trong triều đình đều là nam tử, làm sao có thể để một nữ tử làm quan?”

“Phụ hoàng, xin nghĩ lại!”

“Được rồi! Trẫm còn chưa mở miệng, các người kêu la cái gì?” Đông Phương Khải xệ mặt xuống, sau đó nói với thái giám bên cạnh: “Hạ chỉ, Cầm Hoa quận chúa gan dạ sáng suốt hơn người, có tình có nghĩa, mặc dù y thuật không tinh nhưng thắng ở có lòng, phong làm quan ngũ phẩm thái y viện, đi theo thái y học tập y thuật!”

Mộ Dung Gấm không cự tuyệt được, đành phải gật đầu tạ ơn. Chỉ là nàng nghĩ: Cấp hạ xuống! Quận chúa là nhị phẩm, hôm nay được ban chức quan ngũ phẩm, liền hạ xuống ba cấp. ....

“Chúc mừng!” Đông Phương Trạch là người đầu tiên nói chúc mừng với nàng. Thật ra trong lòng hắn nghĩ, chức quan này Mộ Dung Gấm làm thật uất ức, theo như hắn nghĩ, cho người thái y viện nghĩ hết cũng được.

“Cám ơn!” Mộ Dung Gấm không hề có sắc mặt vui mừng.

Mà những người khác lại có những suy nghĩ khác, nữ tử làm quan, từ xưa ít có. Mà mười lăm tuổi làm quan như nàng lại tuyệt đối không có. Mặc dù cũng chỉ là chuyện nhỏ nhưng cũng là ngũ phẩm nha! Có người cả đời sợ rằng cũng chỉ lên đến được huyện lệnh thất phẩm! Mặc dù nghĩ là như vậy nhưng thân phận của Mộ Dung Gấm còn đó, coi như không có phần thưởng này thân phận kia cũng không cho phép họ khinh thường, cho nên trong lòng liền lấy lại cân bằng.

Chỉ có Tôn Phi Phi và Đông Phương Hiểu thiếu chút nữa vo hồng khăn trong tay, cắn nát răng. Đáng chết, lại bị nàng làm cho náo động rồi!

Đồng Phương Nhuận phức tao nhìn Mộ Dung Gấm. Gương mặt khả ái hồng hồng, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không đi lên mà xoay người vào xem Tô Diệp Ngâm.

Giải quyết chuyện bên này xong, Đồng Phương Khải mới bắt đầu trừng phạt người đang quỳ trên đất sám tội. Nhưng cũng chỉ là phạt nhỏ, nửa năm bổng lộc, úp mặt vào tường sám hối, cứ như vậy mà bỏ qua!

Ở bên dòng suối nhỏ, Mộ Dung Gấm một mình đứng trên cỏ, tay thả vào trong nước chà xát. Nàng không thích nhuộm máu, không thích chút nào, thậm chí là có cảm giác buồn nôn. Cho nên sau mỗi lần dính máu, nàng đều sẽ tắm một lần rồi lại một lần, tắm cho đến khi trong lòng không khó chịu nữa mới thôi!

Nắm một nắm cỏ xanh bên cạnh, siết chặt sau đó dùng lực chà xát tay mình, không bao lâu ngón tay trắng nõn dính màu xanh của cỏ.

Trong lúc Mộ Dung Gấm chuẩn bị tiếp tục chà xát tay, trước mặt nàng xuất hiện một đôi giày đen thêu kim long cao quý. Sau một khắc mu bàn tay nàng được một đôi tay thon dài nắm. ....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 25: Có chút tà ác

Một bàn tay thon dài, xương khớp rõ ràng nắm lấy tay của Mộ Dung Gấm, một bàn tay khác lấy ra khăn gấm màu xanh dương, làm ướt, sau đó đặt ở trên tay Mộ Dung Gấm bắt đầu lau chùi, từng chút từng chút, vô cùng nghiêm túc.

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu, chống lại gương mặt yêu nghiệt tuấn tú của Sở Dạ. Khoảng cách gần như vậy, càng cảm thấy dễ nhìn. Hắn giờ phút này khẽ cúi đầu, hai mắt nghiêm túc vô cùng. Có lẽ bởi vì cỏ xanh không dễ dàng rửa đi cho nên lông mày hắn khẽ nhíu, mà bộ dáng này của hắn lại khiến động lòng người nhất.

Có lẽ bị vẻ chăm chú của Sở Dạ hấp dẫn, Mộ Dung Gấm cư nhiên quên mất phải rút tay lại, sau đó cứ như vậy ngơ ngác ngác nhìn hắn, mặc cho hắn dùng chính tay mình từng chút từng chút lau chùi sạch sẽ!

“Tốt lắm!” Nhìn bàn tay khôi phục lại màu da, Sở Dạ cực kỳ hài lòng với kiệt tác của mình.

Trong nháy mắt Mộ Dung Gấm mới không phục tinh thần, thu tay mình lại: “Sao người lại ở đây?”

Nghe xưng hô của nàng, mày kiếm của Sở Dạ nâng lên, không gọi hắn là “Sở hoàng”, không che giấu trước mặt hắn nữa sao? Không biết tại sao, trong lòng cảm thấy vui vẻ, mà âm thanh lại mang theo chế nhạo: “Vốn dĩ là tán bộ, tuy nhiên lại nhìn thấy một đứa ngốc ở trên bờ sông ngược đãi bàn tay của mình. Cuối cùng nhìn không nổi nên ta giúp một tay.”

Khóe mắt Mộ Dung Gấm chợt co rúm, cư nhiên nàng lại bị người ta nói là “đứa ngốc”, hơn nữa lại là tên hoàng đế khôn khiếp đáng chết này!

“Ồ! Đó không phải là Sở hoàng và Cẩm Hoa quận chúa hay sao?” Một âm thanh kinh nghi* vang lên, Tôn Phi Phi cất bước tới, hung hăng trợn mắt nhìn Mộ Dung Gấm một cái, nhưng khi quay đầu nhìn về phía Sở hoàng đáng yêu điệu, cười nói tự nhiên: “Tham kiến Sở hoàng, không ngờ Sở hoàng cũng ở đây, thật đúng lúc nha!”

*Kinh nghi: Kinh ngạc+ngghi ngờ. (Cái con mụ Phi Phi này thật đúng là cái dạng chen ngang mà. Mắt cảnh đẹp)

“Thái tử phi có chuyện gì sao?” Sở Dạ đứng dậy chấp tay, chỉ là hơi thở không còn như trước, trở nên lạnh lùng hơn.

Nghe được âm thanh từ tính của Sở hoàng, Tôn Phi Phi hồi xuân tâm nhộn nhạo, thật vất vả mới bình phục được kích động trong lòng, dịu dàng nói: “Chẳng qua là cảm thấy nơi đó có chút phiền muộn, cho nên đi ra ngoài một chút, lại không nghĩ được gặp Sở hoàng!”

Mộ Dung Gấm đem một màn này nhìn ở trong mắt, trong mắt lóe lên một tia tà ác. Ai kêu Sở Dạ vừa rồi nói nàng như vậy, không thể trách nàng thất đức nha, đứng lên nói: “Ta đột nhiên nhớ tới có chuyện cần làm, cáo từ trước! Thái tử phi một mình ở chỗ này tán bộ không an toàn, không bằng Sở hoàng hãy theo bồi thái tử phi đi!”

Dứt lời, Mộ Dung Gấm rất không nghĩa khí bước đi, không cần quay đầu nàng cũng có thể tưởng tượng về mặt Tôn Phi Phi là xuân tâm nhộn nhạo, mà Sở Dạ lại đen như đít nồi!(Thâm~.~!)

Trở lại lều trại, xa xa Mộ Dung Gấm đã nhìn thấy Đồng Phương Hiểu cùng mấy vị thể gia tiểu thư nói chuyện, bộ dáng rất vênh váo hả hê. Mắt chuyển một cái, Mộ Dung Gấm kéo một cung nữ lại, đưa cho một đĩnh bạc hỏi: “Người đi nói cho bát công chúa, nói rằng.....” (Không còn từ gì để nói.

Ngẩng cổ nhìn lên trời cười ha ha, chỉ trách anh Dạ số phận hẩm hiu chứ đừng trách chị Cẩm thù dai)

Nhìn cung nữ chạy tới, lặng lẽ nói gì đó với bát công chúa, sau đó lập tức thấy sắc mặt của Đông Phương Hiểu kịch biến, mang theo mấy cung nữ hấp tấp chạy hướng dòng sông!

Mộ Dung Gấm có thể tưởng tượng cảnh tượng hai người chạm mặt, không khỏi như ý cười một tiếng, cười được một lúc nàng mới kịp phản ứng, nàng đang làm gì vậy? Đây cũng không phải là chuyện tình nàng nên làm, lúc nào nàng lại trở lên tà ác như vậy?

Xoa xoa mặt của mình, để cho mình tỉnh táo một chút: Đều do Sở Dạ làm hại!

Lúc Đông Phương Nhuận đi ra, nhìn thấy Mộ Dung Gấm đang vỗ vỗ mặt mình, bị vẻ đáng yêu của nàng thu hút, ngược lại nhìn vô cùng tốt. Phục hồi tinh thần, ý thức được mình đang nghĩ gì, nhất thời mặt đỏ rực, nhanh chóng xoay người tránh đi. Thật vất vả bình phục tâm tình, mới nhớ tới mình là muốn nói lời cảm ơn với Mộ Dung Gấm, cảm ơn nàng cứu tiểu đi. Vì vậy xoay người đi ra ngoài, nhưng Mộ Dung Gấm đã không còn ở đó..... Bởi vì chuyện xảy ra như vậy, chuyện sản thú bị ngưng nửa ngày, ngày thứ hai lại tiếp tục. Chỉ là Mộ Dung Chính không thể tham gia, Mộ Dung Gấm lại bị Đông Phương Khải điểm danh, không thể không cưỡi ngựa đi theo!

Rốt cuộc cũng được chơi, người vui nháy là Mộc Hương. Cưỡi ngựa xông lên trước, chỉ đáng tiếc là khả năng cưỡi ngựa của nàng giống nhau, tài bắn cung cũng giống nhau, con ngựa vừa đi vừa nghỉ, luôn không nghe lời. Tài bắn cung lại càng thâm không nổi, bắn nửa ngày, tên còn chưa tới năm mét liên tục rơi xuống, chớ có nói là đi săn bắn con vật.

“Uhm!” Mộc Hương bẹt bẹt miệng, mặc dù có chút ừ ừ, nhưng mà một khắc sau lại tinh thần lại phấn chấn, tiếp tục vỗ con ngựa không nghe lời vọt đi.

Đường Trúc ở phía sau nhìn nàng ta, có một loại kích động muốn xách nàng ta vứt bỏ, thật sự là quá mất mặt rồi.....

Ngược lại Mộ Dung Gấm lại không cảm thấy cái gì, nếu Mộc Hương có thể bắn trúng, đó mới là kỳ quái.

Mấy con thỏ rừng kinh hoàng chạy qua, Đường Trúc nhìn về phía Mộ Dung Gấm: “Tiểu thư không bắn sao?”

Mộ Dung Gấm nghe thấy vậy, lúc này mới chậm rãi cầm cung lên, nhận lấy tên Đường Trúc đưa tới, thoáng dùng sức, tìm đường bắn, nhắm ngay một con thỏ trắng, sau đó buông lỏng tay, vèo một nhát bay ra ngoài. Mộ Dung Gấm than nhẹ: “Đáng tiếc, không bắn trúng!”

Nhưng Mộ Dung Gấm vừa cảm thán dứt, một mũi tên khác đã bắn trúng con thỏ này, hơn nữa còn bị cố định trên mặt đất.

Hai binh lính phụ trách nhốt con mồi chạy tới, nhưng bọn chúng cũng không nhốt con mồi lên ngay mà trước hết rút mũi tên ra, sau đó đem mũi tên mà Mộ Dung Gấm không bắn trúng cắm vào thân thể con thỏ. Một người trong đó cầm thỏ đi tới, cung kính nói: “Tham kiến quận chúa, đây là thỏ của ngài.”

Mộ Dung Gấm và Đường Trúc đồng thời giật giật khóe miệng, chuyện ăn gian này cũng quá rõ ràng, hơn nữa..... Con thỏ này thật đáng thương, chết rồi còn bị ghim xuống đất.....

Cảm thấy có ánh mắt nhìn, Mộ Dung Gấm ngẩng đầu nhìn, đã thấy Đông Phương Nhuận đang nhìn nàng. Mà sau khi nàng nhìn tới, hần lập tức kiêu ngạo xoay đầu đi, giống như là khinh thường, nét mặt kia Mộ Dung Gấm có chút dở khóc dở cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Đông Phương Thực vô sỉ

Bởi vì có Đông Phương Nhuận thỉnh thoảng giúp một tay ăn gian, cho nên ba người Mộ Dung Gấm không phải là không có thu hoạch, Mộc Hương càng thêm giữ chặt con mồi không chịu thả, giống như những con vật kia đều là do nàng ta bắn được.

Ban đêm sau khi săn thú xong, không thể thiếu dạ tiệc bên đông lửa. Tất cả con mồi săn được đều được mang đi xử lý, chỉ chờ tới tối dành cho mọi người thưởng thức mỹ vị.

Đuổi Mộc Hương và Đường Trúc đi, Mộ Dung Gấm lúc này mới nhìn Mộ Dung Chính vẫn đang muốn nói lại thôi với nàng: “Phụ thân, có việc gì vậy?”

Mộ Dung Chính sắc mặt phức tạp, do dự chốc lát rồi mới nói: “Tô tiểu thư tính, muốn gặp con một lần!”

Mộ Dung Gấm gật đầu tỏ vẻ đã biết: “Con sẽ đi thăm nàng một chút!”

Nhìn bóng lưng Mộ Dung Gấm rời đi, Mộ Dung Chính không biết tại sao trong lòng hốt hoảng: “Cẩn nhi.....”

Mộ Dung Gấm xoay người: “Phụ thân còn có chuyện khác?”

Mộ Dung Chính há miệng, mới phát hiện mình không biết nên nói cái gì, bất đắc dĩ phát tay một cái: “Thôi! Không có, con đi đi!”

Mộ Dung Gấm hồ nghi nhìn hần một cái, nhưng không hỏi nhiều, xoay người hướng lầu trại phía xa, xa xa nhìn thấy một thân tỏa ánh sáng vàng nhạt. Tôn Phi Phi và Đông Phương Hiểu đứng chung một chỗ, hai người giương cung bạt kiếm, tựa hồ đang cãi vã cái gì đó. Mộ Dung Gấm không nhìn được công môi, nghĩ đến trong thời gian ngắn hai người này tìm đến không biết bao nhiêu phiền phức cho nàng rồi!

Vén rèm lên, Tô Diệp Ngâm vẫn như cũ nằm trên giường, bên cạnh một nha đầu đoan chính cầm bát thuốc từng chút từng chút đút cho nàng. Thấy Mộ Dung Gấm đi vào, Tô Diệp Ngâm phát tay bảo nha đầu kia rời đi, khô sở cười một tiếng: “Nàng tới rồi!”

Mộ Dung Gấm ngồi vào bên giường của nàng, sắc mặt bình thản nhưng hàm chứa cảm kích: “Nàng đã cứu phụ thân ta một mạng, cảm ơn!”

Tô Diệp Ngâm cũng không bởi vì một câu cảm tạ của Mộ Dung Gấm mà cảm thấy vui mừng, quay đầu sang một bên, giống như nhớ lại: “Sáu năm trước, ta từng theo mấy đường huynh đường muội đến biên cương, bởi vì nơi đó là thảo nguyên rộng rãi nhất cùng với những con ngựa béo tốt. Nhưng khi chúng ta tới, chờ đợi chúng ta không phải là thảo nguyên mà là một đám tộc hung thần sát ác. Bọn họ cướp của giết người, vô ác bất tác, vừa xông lên liền chặt một cánh tay của đường huynh ta, sau đó tranh cướp tài sản của chúng ta. Khi đó, mọi người đều cực kỳ sợ hãi, ta thậm chí sẽ nghĩ chết tại nơi này. Nhưng ngay sau đó, Mộ Dung tướng quân và hai vị tướng sĩ đi ngang qua. Hần không chút do dự ra tay tương trợ, hần cũng bị thương, nhưng lại đem tất cả các ác tộc chém chết toàn bộ, đã cứu mạng của chúng ta!”

“Khi đó toàn bộ bọn họ đều bị dọa đến không dám nhúc nhích, chỉ có ta nhìn hần, nhìn hần không sợ hãi chút nào đánh nhau với ác tộc. Khi đó ta liền cảm thấy hần là nam tử dũng cảm nhất thế giới. Khi hần bị thương, ta nghe thấy có người gọi hần là Mộ Dung tướng quân. Sau đó ta mới biết, thì ra hần chính là người được gọi là “chiến thần” tướng quân!”

“Ta đối với Mộ Dung tướng quân là cảm kích và cảm ơn. Hành động hôm qua, tất cả là vì báo đáp ơn cứu mạng ngày đó. Cho nên nàng có thể yên tâm!”

Mộ Dung Gấm thu liễm ánh mắt, Tô Diệp Ngâm mặc dù đơn thuần, nhưng không ngốc. Cho nên nàng ta cái gì cũng đều nhìn ra. Chỉ là nàng ta không có cầu xin khác, chỉ nói cho Mộ Dung Gấm biết, nàng ta sẽ chấp nhận, nàng ta sẽ không giành người với nàng!

Khin Mộ Dung Gấm lần nữa nhìn về phía Tô Diệp Ngâm, ánh mắt không tự chủ có một tia thương thức, cũng có một tia giãy dụa, nhưng tia giãy dụa kia được che giấu ở chỗ sâu nhất của con người, không thể thấy bóng dáng: “Ta có thể đồng ý với nàng ba điều kiện!”

Tô Diệp Ngâm không nói gì, nàng ta không biết Mộ Dung Gấm có thể vì nàng ta làm những gì. Nhưng nàng ta biết, có một chuyện, nàng ta tuyệt đối không thể nói yêu cầu!

Thời điểm dạ tiệc, Mộ Dung Gấm có chút tâm sự nặng nề, Mộc Hương cắt một khối thịt thỏ mang tới, lấy lòng cười một tiếng: “Tiểu thư, có chuyện gì mà người nản lòng, thoái chí? Cười đi mà! Có chuyện gì đau lòng có thể nói ra!”

Mộ Dung Gấm nhận lấy thịt thỏ, nhưng không lên tiếng. Khóe miệng hơi nâng, nhàn nhạt cười. Mộc Hương thấy vậy, cười thật tươi, sau đó lại phẩn đấu với thỏ nướng trước mặt mình!

Mộ Dung Gấm nhìn Mộc Hương một chút, sau đó quay đầu hỏi Đường Trúc: “Ban đầu tại sao ta lại nhận nha đầu Mộc Hương này?”

Đường Trúc giựt giựt khóe miệng, Vấn đề của Mộ Dung Gấm hỏi là tâm khảm trong lòng, nàng vẫn muốn hỏi hay sao! Nàng được tiểu thư cứu, sau đó một lòng một dạ đi theo nàng. Nàng có võ công, có độc thuật, ám khí càng xuất quỷ nhập thần. Nàng vẫn cho là chính mình mới có tư cách đi theo tiểu thư, nhưng.....

Đường Trúc còn nhớ rõ, lần đầu tiên gặp Mộc Hương, nàng ta là một tiểu khát nhi loli thôi lếch thếch. Vì lấp bao tử đuổi theo con gà con của người ta. Con gà kia rõ ràng chỉ là một con gà chừng một tháng tuổi, tiện tay có thể bắt được. Nhưng Mộc Hương lại phải đuổi theo nó tới nửa ngày, lông cũng bị rút hết. Nàng dám khẳng định từ khi ra đời đến giờ, lần đầu tiên nhìn thấy người đàn như thế. Cuối cùng nàng không nhịn được, ra tay bắt lấy con gà, sau đó đặt vào tay của nàng ta.

Sau đó.....Sau đó nàng ta đi theo bọn họ, sống chết vẫn theo. Cuối cùng Mộ Dung Gấm cười một tiếng, từ đó nhận Mộc Hương. Sau đó nàng cùng với người ngu nhất thế giới này ở cùng nhau.....

Mộ Dung Gấm hỏi như vậy, nàng tự nhiên sẽ không nói như vậy. Suy nghĩ một chút, rốt cuộc được từ ngữ thích hợp: “Đại khái, là bởi vì nàng ta đơn thuần!” Dân và ngu xuẩn, cùng nghĩa với đơn thuần, nói như vậy chắc là không sai

Mộ Dung Gấm nghe vậy cũng không nhịn được nâng khóe mắt: “Quá thật đủ đơn thuần.....”

“Tiểu thư, hai người đang nói chuyện gì vậy?” Mộc Hương thấy hai người thần thần bí bí, lập tức vây lại, trong tay còn cầm một cái chân thỏ để gặm.....

“Không! Thịt thỏ này rất ngon! Em cảm thấy sao?” Mộ Dung Gấm rất không phúc hậu lừa dối cô nàng “đơn thuần” này. Căn bản Mộc Hương không phản ứng kịp, “ha ha” cười một tiếng, nỗ lực nhai vài miếng thịt rồi nuốt xuống: “Vâng, ăn thật ngon!”

Đường Trúc thật sự nhìn không nổi, trực tiếp quay đầu nhìn về phía khác!

Bữa tiệc đến nửa đêm, Mộ Dung Gấm thật sự ngồi không yên, xoay người chuẩn bị đi hóng mát một chút. Nhưng vừa mới đi được không xa, nàng liền bị một người ngăn cản. Ánh mắt lạnh lùng nhìn về người đi tới: “Vương gia, có chuyện gì sao!”

Qua ba tuần rượu, giờ phút này Đông Phương Thực có chút men say, nhưng đầu óc vẫn còn thanh tỉnh. Điều hắn giấu trong lòng đã lâu rốt cuộc cũng nói ra: “Ngày hôm qua nàng vì bốn vương mạo hiểm, bốn vương thật vui mừng. ....”

“Vương gia hiểu lầm, ta đã nói qua, ta chỉ là vì báo đáp ân tình Tô tiểu thư cứu phụ thân!” Mộ Dung Gấm lạnh lùng nói.

Đông Phương Thực lắc đầu một cái, ngẩng đầu muốn sờ mặt Mộ Dung Gấm: “Chờ bốn vương trở về, phải đi cầu xin phụ hoàng cho nàng gả cho ta. Ta sẽ để cho nàng thuận lợi vui vẻ gả tới, so với chính phi của bốn vương, chỉ cần nàng thật lòng đối với ta, ta nhất định chuyên sủng một mình nàng. ....”

Mi mắt Mộ Dung Gấm không nhịn được chớp hai cái, cuối cùng thật sự nghe không vô, giờ tay vung lên, bột trắng bay trong không khí, Đông Phương Thực hét lên một tiếng rồi ngã gục. Mộ Dung Gấm không nhìn hắn, trực tiếp đi vòng qua. Ngày hôm qua hắn làm bị thương phụ thân nàng, bởi vì thời cơ chưa tới, cho nên nàng tạm thời không ra tay. Nhưng nếu hắn thật dám đi cầu xin thánh chỉ, nàng tuyệt đối lập tức giết hắn _____ tuyệt không do dự!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Thái y viện

Mấy ngày săn thú trôi qua rất nhanh, bởi vì Mộ Dung Gấm là người khiêm tốn, hơn nữa lại cố ý thu lại hơi thở của mình, khiến cho người ta không chú ý đến sự tồn tại của mình. Cho nên trong khoảng thời gian này cơ hồ không ai tới quấy rầy nàng!

Vừa mới trở lại phủ tướng quân, lập tức liền có quan phục được mang tới, là quan phục ngũ phẩm. Bởi vì Mộ Dung Gấm là nữ nhi, cho nên tướng quân cải đổi một chút, coi như là không tục khí nhưng cũng không tính là đẹp mắt! Trừ quan phục, còn có thánh chỉ phong bổ và lệnh bài tiến vào hoàng cung!

“Ha ha! Tiểu cô cô thật lợi hại, cư nhiên làm quan ngũ phẩm. Quả thực tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả*!”

*Trước không có ai mà sau này cũng khó có người như vậy.

“Tất nhiên, cũng không nhìn tiểu cô cô của chúng ta là ai!”

“Ha ha!”

Nghe hai người nói lớn như vậy, Mộ Dung Gấm bắt đắc dĩ quay đầu: “Hai vị thúc thúc giữu cột Cẩm nhi rồi!”

“Ai! Giữu cột? Chúng ta mừng thay tiểu cô cô không được ư?”

“Đúng vậy! Từ xưa đến nay nữ nhi làm quan rất ít, hôm nay tiểu cô cô được phong quan ngũ phẩm, hơn nữa còn được hoàng thượng đích thân phong. Được đặt trong sử sách, đây là một điều rất long trọng!”

Văn Từ Khiêm đi vào, trên tay vẫn là bút Lang Hào không rời người: “Cẩm nhi mai phải lập tức đi, mặc dù sẽ không có quá nhiều người khi dễ con, nhưng con phải cẩn thận. Quan trường phức tạp, lòng người hiểm ác, nhất là con lại vào hoàng cung, cần phải cẩn thận hơn!”

“Nghĩa phụ an tâm. Cẩm nhi hiểu!” Mộ Dung Gấm gật đầu một cái, ngay sau đó âm thanh trở lên trầm muộn: “Mọi người phải đi rồi ă?”

Lần này, Triệu Thành và Vương Vũ cũng không cười được nữa. Bọn họ cũng không muốn, nhưng đây là sứ mạng của bọn họ: “Hồi triều báo tình tình chiến sự chỉ cần nửa tháng. Hiện tại chúng ta đã ở một tháng có thừa, cũng đã thỏa mãn rồi!”

“Tiểu cô cô cũng không cần lo lắng, chúng ta sẽ chăm sóc tướng quân thật tốt, còn có đám tiểu tử kia!”

Mộ Dung Gấm khẽ rũ mắt: “Khi nào thì đi?”

“Hôm nay!” Trả lời là Văn Từ Khiêm, hắn vỗ vỗ Mộ Dung Gấm: “Nha đầu ngọc, đừng lo lắng, ba năm sau chúng ta còn trở lại!”

Ba năm, lại ba năm. .... Mộ Dung Gấm gật đầu một cái: “Con hiểu, con đi phân phó người chuẩn bị đồ!”

Chờ Mộ Dung Gấm rời đi, Vương Vũ không nhịn được khóc lên: “Ô, ta thật sự không bỏ được! Lần sau gặp tiểu cô cô đã là ba năm sau rồi!”

Triệu Thành cũng khó chịu, đối với bọn họ mà nói, sống chết đã không phải là vấn đề cần quan tâm nữa rồi. Mỗi quan tâm duy nhất của bọn họ cũng chỉ là ba năm một lần được trở lại nơi ấm áp Mộ Dung tướng phủ này. Hiện tại đã phải đi, ai muốn đây?

Mộ Dung Gấm một đường đi tới hậu viện, xa xa có thể thấy được một đám tướng sĩ đang chơi cùng bọn nhỏ. Cười ngửa, nhảy cao, mặc cho những đứa bé kia gây sự trên thân mình, nghĩ đến là không nỡ bỏ. Cho nên đây chính là thời gian hưởng thụ cuối cùng của bọn họ. Hôm nay vài quốc gia biến đổi, nói không chừng ngày nào đó sẽ xảy ra chiến tranh. Hôm nay từ biệt, có thể ba năm sau vẫn có thể nhìn một lần nữa, nhưng cũng có thể..... Vinh viễn không thấy.....

Có lẽ là roi mùa thu quá bi thương, khiến Mộ Dung Gấm cũng có một cảm giác phiền muộn, quả nhiên..... Nàng vẫn không cách nào thích được mùa biệt ly này.....

Ngày thứ hai, Mộ Dung Gấm dậy thật sớm, gọi Đường Trúc và Mộc Hương hầu hạ mặc y phục. Từ trên xuống dưới, y phục vừa người, đem đến cho nàng thêm nhiều anh khí. Mộc Hương không nhịn được vây quanh Mộ Dung Gấm vài vòng, khen: “Thì ra tiểu thư mặc y phục này lại đẹp như vậy!”

Đường Trúc liếc nàng một cái: Tiểu thư mặc gì mà chẳng dễ nhìn!”

Mộc Hương cũng liếc lại một cái, nhưng lại không mạnh miệng với Đường Trúc, coi như đã chấp nhận cách nói này!

Bởi vì đau lòng nữ nhi, cho nên Mộ Dung Chính tự mình hướng hoàng thượng cầu xin. Chấp thuận Đường Trúc mang kiếm vào cung, dễ dàng bảo vệ Mộ Dung Gấm. Mà Mộc Hương dĩ nhiên là quần lấy tiểu thư nhà mình muốn đi theo không rời!

Vừa tới cửa cung liền có thái giám hướng dẫn nhận Mộ Dung Gấm. Thái giám tới đón nàng không tới hai mươi tuổi, môi hồng răng trắng, cười lên mang theo chút xấu hổ: “Quận chúa, nô tài là An Dương, thuộc thái y viện. Về sau trong quá trình ngài nhậm chức ở thái y viện, có chuyện gì liên phân phó với nô tài!”

“Phân phó người, vậy chúng ta làm gì?” Mộc Hương có chút tức giận nhìn chằm chằm tên thái giám muốn giành chén cơm của mình.

An Dương hiền hòa cười một tiếng: “Tỷ tỷ nói đùa, tỷ tỷ đương nhiên là đi theo bên cạnh quận chúa. Tiểu nhân chính là người chạy việc. Các tỷ tỷ không quen với hoàng cung, có chuyện gì liên phân phó, như vậy dễ dàng hơn!”

“Vậy cũng không sai biệt lắm!” Mộc Hương che miệng cười trộm, nghe nói hoàng cung có rất nhiều món ngon, ha ha .....

Đường Trúc đánh một cái vào đầu của nàng ta, đánh bay hoang tưởng không giới hạn của nàng đi. Gật đầu với An Dương một cái: “Làm phiền người!”

Mộc Hương che đầu, trừng mắt kháng nghị. Đáng tiếc không có người để ý nàng! Mộc Hương nghĩ: ô ô ô, luôn bị Đường Trúc đè ép, thật là số mạng bi thảm.....

“Không phiền tới!” An Dương xấu hổ cười một tiếng, khom lưng làm dấu tay mời với Mộ Dung Gấm: “Quận chúa mời theo nô tài!”

Thái y viện nói là ở hoàng cung nhưng cũng không thể hoàn toàn coi là vậy. Hoàng cung chia làm rất nhiều nơi, đại khái cũng coi như là bốn khu vực: Kim Loan điện dùng để các thân tử vào triều và Ngự Thư Phòng đồng thời là chính điện, là nơi cao nhất trong bốn khu vực hành chính. Khu vực thứ hai chính là nơi bao vòng ngoài hoàng cung: Ngự lâm quân. Khu vực thứ ba là các ngành phục vụ riêng cho hoàng cung, bao gồm ăn, mặc, ở mà Thái y viện nằm trong đó. Nhưng so với những ngành khác, Thái y viện chính là lớn nhất, hơn nữa tỷ lệ người nhớ đến cũng lớn hơn. Khu vực thứ tư còn lớn hơn, đó chính là hậu cung của hoàng đế, đặc biệt là nơi ở của phi tử.

Bốn khu vực mặc dù cùng tồn tại trong hoàng cung, nhưng lại phân biệt rất nghiêm khắc. Nhất là bên ngoài khu vực hậu cung, được phòng thủ rất nghiêm, đương nhiên là sợ bị Đế vương đội nón xanh!

Trừ khu vực thứ nhất ở ngoài, Thái y viện cũng coi như là gần hậu cung nhất. Bởi vì ngộ nhờ hậu cung có người nào đó ốm đau cũng phải ngay lập tức có mặt!

An Dương mặc dù nhìn tuổi còn nhỏ, nhưng hiểu được tương đối nhiều. Dọc theo đường đi vẫn giới thiệu công việc Mộ Dung Gấm nên làm. Thật ra thì rất đơn giản, làm một chút tạp dịch tại Thái y viện, ví dụ như là sửa sang lại dược liệu, quản lý trưng mục hàng ngày. Công việc rất dễ dàng!

Khi vừa đến Thái y viện, Mộ Dung Gấm nhìn thấy một màn vô cùng hưng vĩ, mười mấy ngự y xếp thành hàng, lấy viện trưởng Ngô đại nhân làm đầu, cười vô cùng “thân thiết” với Mộ Dung Gấm: “Hoan nghênh quận chúa tới Thái y viện của chúng ta. Ở đây là tất cả thái y trong viện, nếu như quận chúa có gì cần, xin cứ việc phân phó!”

Mộ Dung Gấm mờ mắt: Viện trưởng Ngô, ta chỉ là một chức quan nho nhỏ, người làm như vậy nếu như truyền đi sợ rằng lại tưởng rằng ta tự cao tự đại!”

“Quận chúa nói đúng! Vậy chúng ta giải tán!” Viện trưởng Ngô vẫn vẻ lấy lòng như cũ, nhìn về phía An Dương mặt lập tức sung lên, giả bộ uy nghiêm: “An Dương! Người từ nay về sau phải hầu hạ quận chúa cho tốt, không thể để có chuyện không may!”

“Dạ!”

“Ừm!” Làm bộ gật đầu một cái, sau đó phát tay kêu mọi người giải tán rồi mới chấp tay cáo từ với Mộ Dung Gấm rồi rời đi.

Mộ Dung Gấm im lặng, nghĩ muốn lấy lòng nàng, lại bày uy quan, rõ ràng.....

“Viện trưởng, nàng ta không phải chỉ là một chức quan nho nhỏ thôi hay sao? Mặc dù nàng ta là quận chúa nhưng nơi này là Thái y viện, tại sao chúng ta

phải cung kính với nàng ta như vậy?” Một thái y bất mãn nói với viện trưởng Ngô. Theo ý hần, dù là quận chúa nhưng chẳng qua cũng chỉ là một tiểu nha đầu được phong, cũng không phải là công chúa hoàng gia, bọn họ sao phải đối đãi như vậy?

Viện trưởng Ngô vuốt râu, bình chân như vại thờ dài nói: “Ngươi a! Thật là thiên cận, nàng ta là nữ nhi duy nhất của Mộ Dung Chính, Mộ Dung Chính là ai? Trong triều đình, ngay cả ba vị quốc công đều phải nể ba phần. Hần lại chỉ có một nữ nhi bảo bối, hần không thể cung chiều đến trời được. Nếu như người nào đắc tội với nàng ta thì đồng nghĩa là đắc tội với Mộ Dung Chính. Đến lúc đó Mộ Dung Chính ở trước mặt nói với hoàng thượng, mắt quan cũng chỉ là chuyện nhỏ! Hơn nữa hoàng thượng có tính cho nàng ta gả, người nhìn nàng ta bây giờ chỉ là một quận chúa, nói không chừng đến lúc đó lại được,..... E hèm!

Câu nói kế tiếp viện trưởng Ngô không nói, nhưng tất cả cũng hiểu. Mộ Dung Chính cầm quyền một phương, chỉ cần hần đầu phục một phái nào, tỷ lệ hoàng tử phải đó làm hoàng thượng tăng gấp đôi. Đến lúc đó nữ nhi của hần gả đi, đó không phải là.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Bị đề ý tới

Một buổi sáng, Mộ Dung Gấm trừ việc sờ sờ chút vật liệu ra thì không hề có việc gì khác. Chỗ tốt của thái y viện chính là vô cùng đầy đủ được liệu, nhất là những được liệu trân quý, nàng không tìm được thì nơi này cũng có. Mặc dù nàng kích động muốn lấy đi nhưng được liệu ở Thái y viện đều được ghi lại, ít đi chút gì liếc mắt cũng có thể phát hiện được. Vì không muốn phiền toái cho bản thân vẫn nên là thôi!

“Được liệu được liệu, lại là được liệu.....” Mộc Hương đứng ở nia phía bên trên, lần thứ n chán than thở. Trước kia theo tiểu thư ở trong núi, ngày ngày đều vô được liệu, nguyên tưởng rằng tiểu thư làm quan khăng định sẽ được chơi nhiều, kết quả vẫn phải gầy vô những được liệu này. Ai, đoán chừng chơi đùa một chút trên người nàng cũng có thể lấy được ra được liệu rồi!

Đường Trúc: ngươi xác định không phải lời thôi?

“Hong cô cô xin.....” Một thái giám dẫn một nữ nhân mặc cung trang đi vào, nhìn dáng dấp chắc là một cung nữ, nhưng cấp bậc cao, nhìn vẻ mặt thái giám dẫn đường là biết.

Nữ nhân được gọi là Hong cô cô đi tới, vẻ mặt cao ngạo, giống như những tần phi kia, không biết còn tưởng nàng ta là chủ tử!

“Ngươi..... Phò ngự y Mộ Dung, công chúa chúng ta không thoải mái, sai người quan chắn!” Hong cô cô đi tới trước mặt Mộ Dung Gấm ngẩng cao đầu nói.

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu: “Nhìn chắn là chuyện của thái y, thế nào cũng không tới phiền phò ngự y ta, công chúa các ngươi tìm lộn người!”

Hong cô cô khinh miệt liếc mắt: “Coi như không chắn được, công chúa triệu kiến, ngươi có thể không đi. Nhanh lên chuẩn bị một chút rồi đi với ta, nếu không công chúa sót ruột chờ, khiến cho ngươi dễ chịu hơn đấy!”

“Hắc!” Mộc Hương nằm trên bàn cười, nữ nhân này thật ngu xuẩn, lại còn dám nói chuyện như vậy với tiểu thư, quả thật chính là không muốn sống!

Mặc dù Mộc Hương không nói gì, nhưng Đường Trúc lại nhìn ra được nàng ta đang nghĩ cái gì, nhất thời có cảm giác như thiên lôi giáng, Mộc Hương thông minh như vậy cũng nhìn ra được người ngu xuẩn..... Sợ rằng không phải là một loại ngu xuẩn.....

“Ngươi cười cái gì? Dã nha đầu kia ở đâu ra, không có quy củ!” Hong cô cô tức giận mắng.

Mộc Hương trừng lại: “Ta là nha đầu của tiểu thư nhà ta, thế nào? Không phục à?”

“Ngươi.....” Hong cô cô vừa định mắng lại, lại bị Mộ Dung Gấm cắt đứt: “Nàng ta là nha đầu của ta, không thuộc về trong cung, muốn dạy dỗ cũng không tới phiền ngươi. Còn nữa, trở về nói với công chúa nhà các ngươi, ta hiện tại là quan viên triều đình, theo luật lệ, công chúa không có quyền triệu kiến ta!”

“Lớn mặt, ngươi dám bắt kính với công chúa!”

“Con mắt nào của ngươi thấy tiểu thư nhà ta lớn mặt? Ta cảm thấy được lá gan của ngươi còn lớn hơn, tiểu thư nhà chúng ta đường đường là đại tiểu thư phủ tướng quân, đích thân hoàng thượng phong nhị phẩm quận chúa, một lão cô cô như ngươi cũng dám rống với tiểu thư nhà ta, trong đầu ngươi toàn bộ là não heo hả?” Mộc Hương vô cùng khinh bỉ nhìn Hong cô cô, hoàn toàn không phát hiện ra nàng ta nói xong câu này Mộ Dung Gấm và Đường Trúc phía sau có vẻ mặt như gặp quỷ.

Mộ Dung Gấm: nha đầu này đã thông suốt?

Đường Trúc: Có thể gặp người ngu xuẩn hơn, cho nên thông minh!

.....

“Ngươi..... Ngươi lại dám mắng ta?” Về mặt Hồng cô cô như không thể tin, bà ta là cô cô thân cận của công chúa Đông Phương Hiểu do thái hậu phân cho, ngày thường đi tới đâu ai cũng phải lấy lòng, ngay cả Liên phi cũng có ba phần tránh né. Không ngờ hôm nay cư nhiên bị người chỉ vào lỗ mũi mắng, bà ta làm sao có thể chịu được?

“Hồng cô cô! Nơi này là Thái y viện, không phải là Hương Liên cung của ngươi, xin ngươi chú ý lời nói!” Đừng xem An Dương còn nhỏ tuổi, nhưng lời nói luôn có bài bản, nghiêm nhiên đáng vẻ lão thành.

“Cút ngay, nơi này không có chuyện của ngươi!” Hồng cô cô giận dữ mắng mỗ, chỉ kém giờ tay cho An Dương một bạt tai.

“Nơi này hình như cũng không có phần của ngươi thì phải!” Một âm thanh đột ngột vang lên, đáng tiếc Hồng cô cô đang tức giận, căn bản không nghe được, ngược lại nói: “Hồng cô cô ta ở hậu cung nhiều năm, người nào thấy ta cũng phải nhường ta ba phần, ngươi là cái thá gì?”

Người phía sau giận quá thành cười: “Này Hồng cô cô nói một chuts, bốn điện là cái thá gì?”

“Cái gì?” Nghe vậy, Hồng cô cô cứng đờ người, về mặt khó coi tới cực điểm, máy móc xoay người. Minh hoàng áo bào, không biết đã đứng sau lưng bà ta bao lâu, không phải là thái tử điện hạ sao? Còn người bên cạnh hẳn toàn thân áo đen, hình như là hoàng thượng Sở quốc.....

Sở Dạ tà tứ nhếch môi, âm thanh lạnh lùng: “Lần đầu tiên biết, thái tử Thiên Khải ở trong mặt một lão ma ma chưa là thá gì!”

“Àm!” Nước miếng cũng không kịp nuốt, hai chân bà ta mềm nhũn quỳ xuống đất, đập đầu cầu xin tha thứ: “Thái tử tha mạng! Thái tử tha mạng! Đầu là nha đầu này không có quy củ, nô tài chỉ muốn dạy dỗ nàng ta mà thôi, thật không dám bắt kính thái tử!”

Sắc mặt Đông Phương Trạch luôn luôn ôn hòa cũng biến thành lạnh lẽo, âm thanh vẫn thản nhiên như cũ, nhưng nghe vào có cảm giác kinh người: “Người tới, đem nô tỳ xảo quyệt này kéo ra ngoài chết chìm cho bốn điện!”

“Cái gì? Không cần! Thái tử tha mạng, tha mạng a!” Hồng cô cô không ngừng đập đầu, rất nhanh trên đầu có vết máu. Nhưng những thị vệ kia cũng không quản được nhiều như vậy, trực tiếp ra tay. Hồng cô cô cực kỳ hoảng sợ, chỉ đành lòi ra kim bài bảo vệ tính mạng: “Nô tỳ là người của Thái hậu, thái tử không thể giết, nô tỳ muốn gặp thái hậu!”

Đông Phương Trạch cười lạnh, ngẩng đầu toát ra khí khái vương giả: “Bốn điện chưa bao giờ biết, đường đường là thái tử mà không xử trí được một nô tài!”

Hồng cô cô nhất thời biết mình phạm phải lỗi không nên phạm, khiêu khích uy nghiêm thái tử, lần này thật sự chết rồi. Đang trong lúc Hồng cô cô tuyệt vọng, âm thanh kinh ngạc của Đông Phương Hiểu vang lên.

“Hoàng huynh, Sở hoàng, các người cũng ở đây!”

Hồng cô cô dùng cả tay chân bò qua, sắc mặt vui mừng: “Công chúa, công chúa, công chúa làm chủ cho nô tài!”

“Hồng cô cô, ngươi làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Đông Phương Hiểu nhìn thấy bộ dạng này của Hồng cô cô cũng cả kinh. Ở trong ấn tượng của nàng, Hồng cô cô cũng không để mẩu phi vào trong mắt. Hôm nay chột vật như vậy, làm sao có thể không làm nàng kinh ngạc được.

“Là Mộ Dung Gấm, chính là nàng, nô tỳ làm theo lệnh của công chúa truyền nàng. Nàng ta chẳng những ra sức khước từ, còn để cho nha đầu kia vũ nhục nô tỳ, thậm chí còn vũ nhục công chúa. Nói công chúa không sánh bằng đại tiểu thư phủ tướng quân, còn nói công chúa là heo. Nô tỳ tức giận lý luận với nàng ta, ai biết thái tử tới, nô tỳ vô ý đụng phải thái tử. Thái tử muốn giết nô tỳ. Công chúa, người phải làm chủ cho nô tỳ!” Nhìn thấy Đông Phương Hiểu, Hồng cô cô lập tức cho là mình không cần chết. Cho nên trút hết tội lên người Mộ Dung Gấm, nhưng không có nhìn thấy tất cả mọi người nơi này đều nhìn bà ta với ánh mắt nhìn người ngu ngốc.

Chỉ là, ngoại trừ Mộ Dung Hương, hiện giờ nàng hoàn toàn bị hai mỹ nam tử Đông Phương Trạch và Sở Dạ mê hoặc, lỗ tai tự động bài trừ hoạt động, chỉ có đôi mắt không ngừng tỏa sáng.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 29: Nàng ta không có tư cách

“Là Mộ Dung Gấm, chính là nàng, nô tỳ làm theo lệnh của công chúa truyền nàng. Nàng ta chẳng những ra sức khước từ, còn để cho nha đầu kia vũ nhục nô tỳ, thậm chí còn vũ nhục công chúa. Nói công chúa không sánh bằng đại tiểu thư phủ tướng quân, còn nói công chúa là heo. Nô tỳ tức giận lý luận với nàng ta, ai biết thái tử tới, nô tỳ vô ý đụng phải thái tử. Thái tử muốn giết nô tỳ. Công chúa, người phải làm chủ cho nô tỳ!” Nhìn thấy Đông Phương Hiểu, Hồng cô cô lập tức cho là mình không cần chết. Cho nên trút hết tội lên người Mộ Dung Gấm, nhưng không có nhìn thấy tất cả mọi người

nơi này đều nhìn bà ta với ánh mắt nhìn người ngu ngốc.

Chỉ là, ngoại trừ Mộc Hương, hiện giờ nàng hoàn toàn bị hai mỹ nam tử Đông Phương Trạch và Sở Dạ mê hoặc, lỗ tai tự động bài trừ hoạt động, chỉ có đôi mắt không ngừng tỏa sáng. ....

“Cái gì?” Trong nháy mắt Đông Phương Hiểu lộ vẻ thương tâm đau. Vốn hai ngày nay đã kìm nén đủ, hôm nay lại bị kích thích này, trong lòng lại càng khó chịu. Vốn muốn nổi giận nhưng bởi vì có Sở Dạ, đành cố gắng nhịn, ngược lại nói: “Hong cô cô, người hồ đồ. Ta chính là công chúa phụ hoàng sủng ái nhất, nàng ta chỉ là nữ nhi của một đại thần, làm sao có thể đánh đồng với bản công chúa. Về phần những ngôn ngữ dơ bẩn kia, Hong cô cô chờ nói lại!”

Lời này thứ nhất cho thấy nàng ta rộng lượng, thứ nhì là nói cho Sở Dạ biết nàng ta là công chúa, thân phận cao quý, không phải người như Mộ Dung Gấm có thể so được. Ở đây đều là người thông minh, tự nhiên hiểu được ý của nàng ta.

Hiện tại Hong cô cô cực hận Mộ Dung Gấm, hiểu rằng Đông Phương Hiểu có ý tứ bỏ qua cho Mộ Dung Gấm nhất thời quỳnh lên, tiếp tục thêm dầu thêm mỡ: “Công chúa! Người là công chúa cao quý, tại sao có thể dễ dàng kẻ bêu xấu người được? Đây chính là đánh vào mặt mũi hoàng gia!”

Liên lụy tới mặt mũi hoàng gia, nàng ta không tin không trị được Mộ Dung Gấm.

“Im miệng! Còn không mau đem kéo nô tỳ xảo quỷ này ra ngoài cho bẩn điện!” Đông Phương Trạch giận đến cau mày, thật không hiểu bên cạnh thái hậu thế nào lại có thể nuôi thành loại người ghê tởm như thế này.

“Hoàng huynh! Hong cô cô là người Thái hậu cho hoàng muội, người không nể mặt hoàng muội cũng phải nể mặt hoàng nãi nãi chứ, tạm tha nàng đi!” Đông Phương Hiểu tự nhiên không để cho người mình chết đi, người Thái hậu ban thưởng, mang theo bên mình sẽ tiết kiệm được rất nhiều phiền toái.

Đông Phương Trạch hạ mặt, lần đầu tiên coi bỏ lớp nguy trang thuộc về uy nghiêm thái tử của hắn: “Bổn điện giết một người bất kính với bổn điện, chẳng lẽ cũng phải nhìn mặt các người? Chẳng lẽ người cho là Thái hậu sẽ bao che một nô tỳ xảo quỷ như vậy?”

“Chuyện này. ....” Đông Phương Hiểu do dự. Bất kính với thái tử chính là bất kính đối với hoàng gia, Thái hậu sẽ không bảo vệ một nô tài như vậy, chỉ là: “Hoàng huynh, đã như vậy có phải hay không cũng nên trừng phạt Mộ Dung Gấm, nàng ta cũng bất kính với công chúa là ta!”

Sở Dạ nghe vậy, nhìn về phía Mộ Dung Gấm, ánh mắt như muốn nói: người chọc phải phiền toái, cần cô vương giúp một tay?

Mộ Dung Gấm trực tiếp dời mắt đi chỗ khác, không nhìn.

“Đúng là như vậy, chính tại nô tỳ nghe nàng ta vu nhục công chúa. Nếu như thái tử xử phạt nô tỳ, cũng phải xử phạt nàng, như vậy mới công bằng với công chúa!” Hong cô cô hiểu chính mình không thoát được nạn chết, cho nên dứt khoát kéo theo Mộ Dung Gấm xuống nước.

Mà một khắc sau, Đường Trúc thật sự không nhịn được, rút đao của thị vệ đối diện đặt lên cổ Hong cô cô: “Tiểu thư, người này giao cho em xử lý?”

Mộ Dung Gấm khoát khoát tay: “Nàng ta không đủ tư cách, không cần dơ bẩn tay em!”

Một câu nói rất cao ngạo, rất tự đại, như Mộ Dung Gấm nói chuyện đương nhiên! Mộc Hương khó có dịp nghe được câu nói đó, gật đầu phụ họa. Đường Trúc mặc dù rất đáng ghét, có võ công không nói, lại cũng có danh hiệu nổi tiếng trên giang hồ, giết một cung tỳ đầu heo như vậy, quả thật mất đi danh tiếng cao thủ!

Khóe miệng Đông Phương Trạch nâng lên. Quả thật cao ngạo. Chỉ là nàng có tư cách, cũng có bản lĩnh! Mà Sở Dạ cũng không ngờ nhũn mày, nhìn về Đường Trúc với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu. Thân phận thủ hạ này có chút quý dị, ngày hôm đó giao thủ, võ công của nàng hình như xuất thân từ môn phái bị diệt môn không lâu _____ độc phái nhất, Đường Môn!

“Mộ Dung Gấm!” Đông Phương Hiểu lần này thực sự bị chọc tức: “Người giọng điệu lớn thật, lại dám ở trước mặt Sở hoàng nói như vậy, quả thật chính là quá bất kính!”

“Chẳng lẽ lễ nghi công chúa chính là do ma ma này dạy?”

“Người có ý gì?” Đông Phương Hiểu đột nhiên bị câu hỏi này của Mộ Dung Gấm làm cho phản ứng không kịp.

Sở Dạ và Đông Phương Trạch tự nhiên nghe được ý tứ lời nói, không phải là nằng nằng ta không có lễ giáo hay sao? Đông Phương Hiểu còn muốn nói điều gì, Đông Phương Trạch cũng không nhịn được mở miệng quát lớn: “Đường đường là một công chúa của một nước lại làm mất mặt trước Sở hoàng, còn không mau cúi về!”

Lời này càng khiến Đông Phương Hiểu kinh ngạc, nàng ta chợt hồi hồn, mới nhớ tới hình thái vừa rồi của mình, nhất thời mắc cỡ muốn tìm một cái lỗ chui vào. Len lén nhìn Sở Dạ, thấy hắn hình như có chút không vui, nhất thời lòng chìm xuống đáy cốc, xấu hổ mang người rời đi.

Mà Hong cô cô mắt thấy Đông Phương Hiểu rời đi, nhất thời kinh hãi: “Công chúa, công chúa cứu nô tỳ!”

Lần này những thị vệ kia rút cuộc cũng thông minh một lần, thật nhanh chặn lại miệng của Hong cô cô, sau đó kéo tay nàng ta đi ra ngoài, hiển nhiên nàng ta không thể sống thêm!

Mộ Dung Gấm dĩ nhiên biết kết cục của Hong cô cô, tuy rằng không đáng mất mạng bởi vì mấy câu nói nhưng nàng cũng không lương thiện đến mức

cầu cạnh vì người này. Nàng không giết bà ta cũng chỉ bởi vì người như bà ta không có tư cách để nàng ra tay!

Khiến Sở Dạ chê cười, trong lòng Đông Phương Trạch không dễ chịu, nhưng vẫn duy trì ưu nhã của mình: “Sở hoàng hôm nay đã đi thăm Thái y viện, không bằng giờ chúng ta đi về thôi! Chắc hẳn phụ hàng đã chuẩn bị bàn cờ chờ Sở hoàng rồi!”

Sở Dạ liếc Mộ Dung Gấm một cái, quau đầu chấp tay rời đi: “Đi thôi!”

Bóng dáng màu vàng sậm, không động tác dư thừa, bên trong lại có một loại khí phách cao quý. Hắn không cần giống như Đông Phương Trạch nguy trang hiển hòa, nhưng cũng có thể lung lạc lòng người, không cần cố ý uy nghiêm cũng có thể làm cho người ta thần phục, người như vậy quả thật trời sinh vương giả! Mộ Dung Gấm nhìn bóng lưng Sở Dạ, chẳng biết tại sao mắt hắn trong chớp lát.

Đường Trúc ở một bên không chịu nổi bộ dạng hoa si của Mộc Hương, dùng một quyền đánh vào đầu nàng ta. Mộc Hương che đầu đau hô: “Đường Trúc, cái nữ nhân bạo lực này, có tin hay không người cả đời không ai thêm lấy?”

Đường Trúc giật nhẹ miệng, không thêm để ý đến lời uy hiếp của nàng ta: “Đời của ta đều theo tiểu thư, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gả đi. Ngược lại người, nhìn thấy mỹ nam nước miếng liền chảy tràn!”

Mộc Hương theo bản năng sờ miệng, có nước miếng ư! Nhất thời hiểu được mình bị Đường Trúc lừa, tức giận đến bên miệng nuốt xuống, uất ức nhìn tiểu thư nhà mình: “Ô ô, tiểu thư, Đường Trúc khi dễ em!”

Mộ Dung Gấm rút rút mắt, bắt đầu đi xoay người rời đi. ....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 30: Tình phụ tử

Kết thúc một ngày công việc, Mộ Dung Gấm, Đường Trúc và Mộc Hương xuất cung, an dương vẫn như cũ tận trách dẫn đường.

Vừa tới cửa cung, mộ dung gấm liếc mắt nhìn thấy bóng dáng người chờ ở nơi đó, Mộ Dung Chính dắt hai con ngựa đứng ở cửa cung, cũng không để ý tới ánh mắt của những đại thần khác, chỉ nhìn phương hướng cửa cung, chờ đợi nữ nhi của mình.

“Phụ thân!” Mộ Dung Gấm tăng nhanh hai bước đi tới: “Phụ thân chờ con sao?”

Mộ Dung Chính mỉm cười đem cương ngựa trong tay đưa tới: “Đã lâu không bồi phụ thân cưỡi ngựa?”

Mộ Dung Gấm gật đầu một cái, sau đó xoay người nhảy lên ngựa: “Quả thật đã một ít thời gian!” Nào chỉ một ít thời gian, đã là chuyện của sáu năm trước rồi. Khi đó lần đầu tiên Mộ Dung Chính dạy nàng cưỡi ngựa, nhưng sau đó lại không có thời gian!

Mộ Dung Chính cũng xoay người lên ngựa của mình, kéo dây cương: “Vậy hãy để cho ta xem kỹ thuật cưỡi ngựa của con đi!”

Mộ Dung Gấm nghe vậy, trông mắt sáng lên, ngay sau đó gật đầu một cái. Sau đó hai người nhìn về phía trước, tâm ý tương thông lẫn nhau, cùng nhau thúc giục ngựa phi ra ngoài!

Mộc Hương nhìn hai người ở xa, cười khê: “Khẳng định tiểu thư rất vui vẻ rồi!”

Đường Trúc tán đồng gật đầu: “Môi khi tướng quân trở lại đều là bận tới mặt tối mày, hiện tại rốt cuộc cũng có thể rút ra chút thời gian cùng tiểu thư!”

Tiểu thư rất yêu thương tướng quân, coi như không ai nói, nhưng mọi người đều biết, Mộ Dung Chính cưng chiều Mộ Dung Gấm, Mộ Dung Gấm kính yêu và lệ thuộc vào Mộ Dung Chính. Trên dưới phủ tướng quân không người nào không hâm mộ.

Ngoại thành, hai người thả chậm tốc độ đi song song, Mộ Dung Chính nhìn phương xa, cuối cùng nhìn nữ nhi bên cạnh mình, đường cong cương nghị trên mặt cũng trở nên nhu hòa: “Không ngờ chỉ chớp mắt một cái Cẩm nhi của ta đã lớn đến thế này rồi!”

Mộ Dung Gấm yếu ớt cười một tiếng, không trả lời. Lại nghe thấy Mộ Dung Chính áy náy nói: “Cẩm nhi, những năm qua phụ thân không thể chăm sóc tốt cho con, thậm chí lại khiến con quan tâm ta, thật sự không xứng chức phụ thân!”

Mộ Dung Gấm khẽ dao động lắc đầu, âm thanh nhàn nhạt vang lên: “Đối với con mà nói, phụ thân là phụ thân tốt nhất, trên thế giới không ai có thể thay thế được. Phụ thân không cần tự trách, huống chi con cũng không phải là đứa bé cần phụ thân mỗi ngày làm bạn!”

Cũng bởi vì nàng như vậy, cho nên hắn mới đau lòng hơn! Mộ Dung Chính trong lòng khổ sở cười một tiếng, hắn cũng muốn chăm sóc thật tốt cho nữ nhi, nhưng hắn là nam nhân, còn có việc mình không thể không làm, cả hai việc, đúng là thiếu cho nữ nhi của mình. Mộ Dung Chính nghĩ vậy, nhưng không biết Mộ Dung Gấm không có cảm giác hắn thiếu nàng, ít nhất trong lòng nàng, có người phụ thân này là thỏa mãn lớn nhất rồi.

Vì không để cho không khí trầm xuống, Mộ Dung Chính nói sang chuyện khác: “Cầm nhi hôm nay cũng đã 15, sang năm là 16 rồi, một cô nương lúc này đã phải chuẩn bị hôn sự rồi. Không biết Cầm nhi có để ý thế gia công tử nào không?”

Mộ Dung Gấm bắt đầu cười khẽ: “Phụ thân đang suy nghĩ gì vậy? Cầm nhi không nghĩ mình sẽ gả!”

Nghe vậy Mộ Dung Chính nghiêm túc nói: “Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, đây là chuyện lớn cả đời người. Cầm nhi nên cẩn thận suy nghĩ, chỉ cần Cầm nhi coi trọng công tử nhà nào, phụ thân ta lập tức xin hoàng thượng gả. Về sau có phụ thân bảo bọc, hẳn tuyệt đối sẽ không dám khi dễ con!”

Nghe giọng nói của hắn, trong lòng nàng ảm áp. Nhưng muốn nàng lập gia đình tuyệt đối không thể nào, đừng nói những thế gia công tử kia nàng không đặt trong mắt, ngay cả con cháu hoàng thất, cũng phải xem bọn họ có tư cách không đã! Nhưng những thứ này không thể nói cho Mộ Dung Chính nghe, chỉ uyển chuyển nói: “Cầm nhi chưa trưởng thành, phụ thân cần gì phải nóng lòng. Huống chi trong khoảng thời gian này Cầm nhi sẽ không rời khỏi Vân Đô, nếu như có để ý người nào, Cầm nhi sẽ viết cho phụ thân.”

Mộ Dung Chính nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý. Thật ra hắn không muốn nữ nhi bảo bối của mình gả đi, chỉ là trong khoảng thời gian này hoàng thượng luôn hữu ý vô ý nhắc tới, hình như có ý tứ gả Cầm nhi đi. Hắn cũng hiểu hôn sự của cầm nhi có dính dáng đến quan hệ lợi ích, nếu như Cầm nhi có yêu mến vị hoàng tử kia, hắn cũng không phải để ý đến đạo thánh chỉ này. Ngược lại nếu như Cầm nhi không thích, hắn cũng sẽ trả lời hoàng thượng cho tốt, có thể kéo được liền kéo.

Tránh chuyện hôn sự, hai cha con bắt đầu tán gẫu một số chuyện lý thú, đều là nghe Mộ Dung Chính nói đến chuyện tình trong quân doanh. Mộ Dung Gấm mỉm cười nghe, thỉnh thoảng nói đôi câu, không khí vô cùng hài hòa!

Cách đó không xa, Sở Dạ một thân cẩm phục màu đen ngồi trên lưng ngựa, con người hắc diệu thạch chiếu vào một màn ảm áp, cuối cùng ngừng trên mặt Mộ Dung Gấm. Nhẹ nhàng cười, không kiêu căng, bất tà mị, lần đầu tiên hắn nhìn thấy trên mặt nàng lloj ra nụ cười như vậy, nhàn nhạt, nhàn nhạt nhưng lại phát ra từ nội tâm nàng, so với bất kỳ nụ cười nào đều chân thật hơn.

Hắn đã gặp qua nhiều kiểu cười, mặc kệ đẹp có nào, mê người cỡ nào đều có, tuy nhiên không có nụ cười nào như của nàng khiến hắn cảm thấy thư tâm. Hắn không biết vì sao hắn không bài xích nữ nhân này, cái tính tình bá đạo đã sớm một bước tuyên bố, nữ nhân này là của hắn! (Anh đã chính thức công nhận và khẳng định)

Đi theo sau Sở Dạ là hai đại thị vệ Dương Hạo và Dương Phong liếc mắt nhìn nhau, không hiểu vì sao chủ tử của mình vẫn nhìn chăm chăm vào một đôi phụ tử người ta, nhất là trong khoảng thời gian này, còn sai bọn họ đi điều tra tài liệu về Mộ Dung tiểu thư và Mộ Dung tướng quân. Điều tra Mộ Dung tướng quân thì bọn họ hiểu, Mộ Dung Chính là chiến thần Thiên Khải, nếu như sau này chống lại Sở quốc cũng tính là biết người biết ta. Nhưng vì sao ngay cả nữ nhi của người ta cũng muốn điều tra?

Hồi tưởng lại hành động hữu ý vô ý mấy ngày nay của chủ tử, Dương Phong to gan suy đoán: sẽ không phải chủ tử nhà mình coi trọng Mộ Dung tiểu thư chứ?

Điệu Hi tâm ý tương thông quay đầu, không thể tin được nháy mắt mấy cái: chủ tử vô tình như thế nào ta với người đều rõ, hơn nữa chủ tử chán ghét nhất là nữ nhân, hắn làm sao có thể để ý một nữ nhân?

Dương Phong nhất thời rối rắm: hình như là vậy, các đại thích đưa tới nữ nhân người trước xinh đẹp hơn người sau, dù coi hết chủ tử cũng không nhìn một cái, làm sao có thể để ý một Mộ Dung Gấm bộ dáng bình thường kia!

Cuối cùng hai người tổng kết ra một kết quả: tâm tư chủ tử không thể tùy tiện đoán, bởi vì đoán cũng không ra!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31: Rời đi

Ngay cả khi Mộ Dung Gấm cực kỳ không muốn nhưng cho tới ngày bọn họ phải rời đi, nàng không tỏ ra một tia khổ sở, vẫn luôn như trước kia, yên lặng chuẩn bị được vật cho bọn họ, rồi chuẩn bị vài thứ gì đó, tốn tâm vì bọn họ chuẩn bị tất cả.

Đội ngũ đã được chuẩn bị, đứng ở trước cửa phủ chờ xuất phát. Đám con nít bị giữ lại trong viện vì không để cho mọi người thương cảm cho nên không để cho bọn hắn ra cửa. Chỉ có một ít phụ nhân còn đứng ở bên cạnh trượng phu của mình, đem những đồ mình chuẩn bị họ thành bọc đưa tới, ngoài miệng vẫn không ngừng những tiếng dặn dò.

“Tiểu cô cô!”

Một đám đứa bé hơn mười tuổi đi ra, bọn họ đều mặc những quân phục được đặc biệt chuẩn bị vì bọn họ. Hôm nay bọn họ sẽ vào quân đội, bọn họ tha

thiết nhìn tiểu cô cô vẫn chăm sóc mình, ánh mắt chờ đợi, không hối tiếc. Bọn họ đi theo tiểu tướng có mục tiêu riêng của mình, nhưng khi chân chính phải bước đi vẫn còn chút lo lắng.

Mộ Dung Gấm mỉm cười nhìn bọn họ, giơ tay lên khiến một số người lính bê khay đã được chuẩn bị trước tiến tới, mở tấm vải đỏ che phủ kín khay ra. Trên khay có những chũy thủ được chế tạo tinh xảo, tổng cộng có mười bảy, mỗi người đều có!

“Đây là quà tặng ta tiễn các ngươi, không giống đại đao của quân đội, những chũy thủ nhỏ này phù hợp với thân thể hiện nay của các ngươi, khi dùng càng thêm thuận tay, mỗi người một thanh, phía trên khắc tên tuổi của các ngươi, độc nhất vô nhị!”

Nghe vậy, trên mặt mọi người đều là vui mừng, rồi rít tiến lên cầm chũy thủ thuộc về mình, vui vẻ giống như đồ tốt nhất thế gian. Thật ra thì không sai biệt lắm, ở tông lộng bọn họ, địa vị của tiểu cô cô còn quan trọng hơn so với cha mẹ mình. Mặc kệ người ngoài thấy thế nào, bọn họ vẫn dùng một loại tôn kính và cảm kích đối với tiểu cô cô. Hôm nay phải đi, có thể được nhận quà tặng của tiểu cô cô, không có gì khiến bọn họ vui vẻ bằng!

“Cám ơn tiểu cô cô!” Tất cả những đứa trẻ trăm miệng một lời, lo lắng trên mặt vừa đảo qua, thay bằng vẻ mặt vui mừng.

Mộ Dung Gấm ngoắc tay kêu bọn họ tới gần bên cạnh mình, sau đó chỉ vào phương hướng đội ngũ sẽ phải đi, hỏi: “Các ngươi có biết các ngươi sẽ phải đi đến nơi nào không?”

“Ta hiểu rồi! Tiểu cô cô, là quân đội!”

“Không phải, là quân đội nhà Mộ Dung chúng ta!”

Mộ Dung Gấm cười khê: “Các ngươi nói đúng, nhưng cũng không hoàn toàn đúng. Nơi các ngươi phải đi chính là nơi biên quan gió bão bịt bùng, quanh năm gian khổ. Các ngươi sẽ phải canh giữ ở nơi đó, có lẽ là mấy chục năm, có lẽ là cả đời, có lẽ các ngươi còn có thể về đây nhìn người thân của các ngươi, có lẽ các ngươi sẽ phải ở nơi đó vĩnh viễn, không về được nữa!”

Nghe vậy, vốn không khí đang hưng phấn, quân sĩ nghe lời nói của Msg, tâm tình bắt đầu bi thương, nhất là những phụ nhân mất đi trượng phu, bắt đầu sụt sùi khóc!

Mà Mộ Dung Gấm làm như không thấy, xoay người hỏi: “Các ngươi có sợ chết không?”

Trên mặt những đứa bé thoáng qua do dự, mím môi lại, kiên định nói: “Chúng ta không sợ!”

“Đúng vậy, quân sĩ nhà Mộ Dung chúng ta làm sao có thể sợ chết chứ!”

“Đúng! Không sợ!”

Mặc dù bọn họ hết sức che giấu, nhưng rõ ràng niềm tin chưa đủ, Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái: “Sợ! Làm sao sẽ không sợ được? Tính mạng con người chỉ có một lần, ai cũng sẽ sợ chết, ai cũng có thể sợ chết!”

Trong nhất thời tất cả mọi người đều nhìn Mộ Dung Gấm, không hiểu tại sao nàng lại nói như vậy. Từ xưa đến nay chưa từng có ai dạy trẻ con như vậy, tại sao có thể để bọn họ sợ chết đây? Đang lúc mọi người nghi ngờ không hiểu nhìn soi mói, giọng nói nhẹ nhàng của Mộ Dung Gấm trở lên sáng ngời, khiến không thể bỏ qua, mỗi một chữ đều vang vang có lực.

“Trên chiến trường, sống chết khó dò. Nếu muốn sống điều các ngươi phải làm là nỗ lực mình để trở nên mạnh mẽ, trở nên mạnh hơn nữa. Khi giáp mặt với kẻ địch, nếu như các ngươi lùi bước, càng khiến kẻ địch được voi đòi tiên. Nếu như các ngươi sợ hãi, càng khiến kẻ địch thêm dũng mãnh. Cuối cùng tính mạng của các ngươi sẽ bị kẻ địch cướp đi! Các ngươi hi vọng biến thành như vậy hay sao?”

“Không muốn! Chúng ta phải sống!”

“Đúng! Chúng ta phải sống trở về !”

“Các ngươi chỉ cần nhớ, các ngươi có thể sợ chết nhưng tuyệt đối không hèn nhát. Các ngươi là tướng sĩ dung cảm nhất trong tương lai của Thiên Khai, cũng là binh lính kiêu ngạo nhất của nhà Mộ Dung ta. Con đường phía trước của các ngươi hung hiểm cực kỳ, nhưng các ngươi phải nhớ kỹ, khi đứng trước mặt kẻ địch ngươi phải sống, tới một giết một, tới mười giết mười. Chỉ có như vậy cá ngươi mới có thể sống sót, chỉ có thể như vậy các ngươi mới có thể được xưng tụng là binh sĩ nhà Mộ Dung ta!”

“Dạ!” Âm thanh vang dội cả bầu trời phủ tướng quân, khiến đám người Mộ Dung Chính cũng không nhận được đi ra, lại nghe được Mộ Dung Gấm tiếp lời.

“Giống như vậy, các ngươi phải nhớ, bên người các ngươi đều là chiến hữu tốt nhất. Khi các ngươi chiến đấu xin hãy tin tưởng người bên cạnh các ngươi, đem tính mạng của chính mình tin tưởng phó thác, giống như tin tưởng ta vậy, tin tưởng các chiến hữu bên cạnh các ngươi!”

Nghe vậy, những lão binh lính kia có cảm xúc nhất, không nhận được vỗ vỗ chiến hữu bên cạnh. Một loại tin tưởng cùng tình cảm phó thác từ từ tràn kha từ nội tâm

Mộ Dung Gấm hài lòng nhìn một màn này, cuối cùng dùng âm thanh cao nhất nhắc: “Như vậy mời các ngươi nói cho ta biết, giờ khắc này các ngươi còn sợ sao?”

“Không sợ!” Mọi người giờ cao tay, lo lắng trên mặt bị quét mất, chỉ còn kiên định và không sợ.

“Sách sách sách! Đại tiểu thư nhà Mộ Dung cư nhiên có thể đi sâu vào lòng quân, ngộ nhờ ngày nào đó nếu đánh giặc, nàng chạy đến nói hai câu, đoán chừng quân đội đối thủ kia đủ thảm. Bộ dạng không sợ kia, quả thật chính là đội cảm tử.” Ân ở trên cây một nơi xa, Dương Hạo ôm kiếm, cặp mắt dõi theo cảm thán. Mà giờ khắc này chính hắn cũng không nghĩ đến có một ngày quân đội Mộ Dung chống lại chính quân đội Sở quốc bọn họ, quân đội được xưng là thiết kỵ cũng bị đánh cho liên tục lùi về phía sau.

Dương Phong cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, trừ chủ tử, hắn còn chưa thấy có người tùy tiện nói đôi câu có thể phản chấn lòng quân. Hơn nữa phản chấn này nói không chừng còn hiệu quả hơn so với chủ tử. Những người này rõ ràng vô cùng tin tưởng Mộ Dung tiểu thư, hơn nữa loại tin tưởng này vượt qua hẳn tính mạng của mình.

“Những lời nói mặc dù không phải nói với chúng ta nhưng nghe như vậy đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!”

Dương Hạo nghịch ngợm nháy mắt mấy cái: “Ta đột nhiên có chút hiểu tại sao chủ tử lại chú ý đến Mộ Dung tiểu thư, quả thật bất đồng với những người khác!”

Mà ở một khúc quanh không xa, Đông Phương Trạch xoay xoay đồ vật trong tay của mình, xem ra không cần hắn đưa tiễn rồi. Nghe những lời hô to phản chấn lòng người, lần đầu tiên hắn được thể nghiệm uy nghiêm của Mộ Dung Gấm trong lòng quân đội Mộ Dung. So với trong tài liệu điều tra được, càng làm cho hắn thấy xúc động, thể gian tại sao lại có một nữ nhân đặc biệt như vậy?

Mộ Dung Chính và Văn Tử Khiêm đứng ở không xa, nghe lời nói của Mộ Dung Gấm, còn có những tiếng la cao vút kia của binh lính, ngay cả mấy lão tướng sa trường cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Văn Tử Khiêm vỗ vỗ bả vai Mộ Dung Chính bên cạnh, cảm thán: “Mộ Dung a! Người nói người rất cuộc là tu mấy đời mới có được nữ nhi Cẩm nhi như vậy!”

Mộ Dung Chính lườm hắn: “Hiện tại nàng cũng là nữ nhi của người, người còn hâm mộ ta sao?”

Văn Tử Khiêm nghe vậy, nhất thời cười cười: “Nói cũng đúng!”

Cuối cùng thời gian cũng tới, Mộ Dung Chính mang theo mấy phó tướng cười lên lưng ngựa, đội ngũ nhất thời trở nên chỉnh tề, Mộ Dung Chính nhìn thật kỹ nữ nhi trước mắt, sau đó thúc ngựa chạy như bay.

Không một câu tạm biệt, không một câu kêu gọi, mọi người ra đi mang theo nhiệt huyết tràn đầy, không khí li buồn sớm đã bị một lời của Mộ Dung Gấm đánh tan.

Nhìn đội ngũ kia dưới ánh mặt trời, cuối cùng biến mất ở cuối con đường. Mộ Dung Gấm không lưu luyến chút nào xoay người: “Đóng cửa!”

Dương Hạo thọc Dương Phong bên cạnh: “Ai, người có cảm thấy khí thế này của Mộ Dung tiểu thư rất xứng đôi với chủ tử chúng ta?”

Dương Phong liếc hắn một cái: “Người nghĩ cũng đừng nghĩ, nữ nhi đại tướng quân làm sao có thể gả cho chủ tử chúng ta? Trừ phi hoàng đế Thiên Khai là người ngu!”

Dương Hạo sờ sờ mũi: “Nói không chừng chủ tử chỉ hy vọng hoàng đế kia là người ngu đấy. ....”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 32: Sở Linh Nhi

Nhìn đội ngũ kia dưới ánh mặt trời, cuối cùng biến mất ở cuối con đường. Mộ Dung Gấm không lưu luyến chút nào xoay người: “Đóng cửa!”

Dương Hạo thọc Dương Phong bên cạnh: “Ai, người có cảm thấy khí thế này của Mộ Dung tiểu thư rất xứng đôi với chủ tử chúng ta?”

Dương Phong liếc hắn một cái: “Người nghĩ cũng đừng nghĩ, nữ nhi đại tướng quân làm sao có thể gả cho chủ tử chúng ta? Trừ phi hoàng đế Thiên Khai là người ngu!”

Dương Hạo sờ sờ mũi: “Nói không chừng chủ tử chỉ hy vọng hoàng đế kia là người ngu đấy. ....”

Đang lúc Dương Hạo nói chuyện, đột nhiên toàn thân Dương Phong cứng đờ, một loại dự cảm xấu xuất hiện, sau đó trong nháy mắt biến mất tại chỗ. Dương Hạo cả kinh: “Làm sao người. ....” Rồi hả?

Lời còn chưa nói hết, cả người hấn cũng cứng đờ, nhưng động tác chậm một nhịp, vừa vịn bị người nhào tới, tiếng cười của nữ nhân giòn vang mang theo ác thú: “Ha ha! Dương Hạo! Bản công chúa đã bắt được ngươi!”

Người đến là một nữ tử chừng mười bốn mười năm tuổi, gương mặt trẻ con tinh xảo khả ái, nhất là đôi mắt to, càng làm cho người khác mê muội. Nhưng trong mắt nữ tử bây giờ là ánh sáng tà ác của ác thú, hai tay níu lấy lỗ tai Dương Hạo, cũng không quản nam nữ khác biệt, thân thể trực tiếp nhào vào người Dương Hạo, trên mặt đều là nụ cười tà ác vì thực hiện được thành công hành động của mình.

“Ai yêu! Cô nãi nãi của ta, sao người lại tới đây!” Dương Hạo bây giờ là có khổ không nói được, thật vất vả mới theo chủ tử ra ngoài, cho là đã tránh được ma trảo của cô nãi nãi này, không ngờ cư nhiên nàng đi theo! Đồng thời trong lòng cũng hận chết Dương Phong, cái tên khốn kiếp không nghĩa khí, rõ ràng đã nhận ra cũng không hề cảnh báo hấn, một mình chạy trước. Lần sau hấn nhất định sẽ trừng trị!”

“Hừ! Các ngươi cư nhiên len lén theo hoàng huynh ra ngoài chơi mà không mang bản công chúa theo. Quá ghê tởm, thiết thòi ta bình thường coi các ngươi như anh em!”

Dương Hạo muốn khóc, nào có người anh em nào đem người ta giày vò chơi đến chết? Trong lòng cực hận, nhưng trên mặt lại không dám bày tỏ, nếu không nhất định hấn chết rất thảm: “Công chúa, chúng ta là ra ngoài bảo vệ hoàng thượng, không phải là ra ngoài chơi!”

“Bảo vệ hoàng huynh? Võ công mười các ngươi cũng đánh không lại hoàng huynh, ta xem là hoàng huynh bảo vệ các ngươi thì có!”

Sở Linh Nhi thở phì phò nói, nhưng mà thời điểm nhắc đến hoàng huynh mình, gương mặt vô cùng kiêu ngạo.

Dương Hạo vô lực tứ chi rũ xuống, bị Sở Linh Nhi đã kích thương tích đầy mình. Bởi vì nàng nói là sự thật, chủ tử quá mạnh mẽ, thuộc hạ bọn họ cũng khó làm, hôm nay lại khiến cho người khinh bỉ.....

Dương Hạo ghen đỏ mặt, kêu rên. Công chúa, dầu gì người cũng là nữ, nên dè dặt, người đâm một cái vào mông nam nhân, người không cảm thấy hành động của người khiến người khác giận sôi hay sao?

Sở Linh Nhi cũng mặc kệ trong nội tâm hấn kêu rên cái gì, một cường võ đầu hấn: “Nhanh dẫn đường đi, nếu không bản công chúa dùng đại hình!”

Dương Hạo khóc: “Công chúa, dầu gì người cũng đang ngồi lên người hạ nhân a!”

“Ồ!” Sở Linh Nhi lúc này mới phản ứng Dương Hạo đang bị nàng ngồi lên, vừa nhảy lên thân, sau đó chân phản xạ đập một đập..... Dương Hạo liền bị nàng một cước đạp đi ra ngoài, đường đường là một đại ám vệ, giữa ban ngày bị té chông vó.....

Sở Linh Nhi dí dóm le lưỡi: “Ai nha! Ta không phải cố ý, cái đó, còn chưa phản ứng kịp, chân liền đá ra rồi!”

Dương Hạo đen mặt: Cô nãi nãi ngươi còn nói không phải cố ý hay sao?

Hoàng cung

Sở Dạ đang một mình tản bộ ở ngự hoa viên, nhìn phong cảnh xung quanh, không biết tại sao lại nghĩ đến nữ tử lạnh lùng kia. Khuôn mặt y hết tiêu yêu tinh hôm ở trong ôn tuyền kia thoáng xuất hiện, không khỏi nhếch môi cười, thật đáng tiếc dung mạo tuyệt thế kia không biết đến khi nào mới có thể lại được thấy! Đột nhiên, chạm mặt một nữ tử yếu điệu đang đi tới, ngược ngùng nhìn hấn: “Hiểu nhi tham kiến Sở hoàng!”

Sở Dạ định thần, nhìn nữ nhân trước mặt, hấn nghĩ hồi lâu cũng không nhớ được người trước mắt là ai, nhưng thấy nàng ăn mặc hoa lệ, phượng ngọc chỉ có công chúa hoàng thất mới được đeo, cũng đoán được thân phận của nàng: “Công chúa miễn lễ!”

Người tới chính là Đông Phương Hiểu, nàng cố gắng lấy bộ dáng tao nhã nhất của mình: “Sở hoàng một mình ở đây là muốn đi đâu sao?”

“Cô vương tùy tiện một chút!” Sở Dạ mảy đẹp nhũn lại, hấn không thích loại nữ tử làm bộ cao nhả này, thấy phải rất buồn nôn. Mặc dù thân thể là công chúa cao quý thế nhưng hấn không nhìn ra nơi nào của nàng ta có cao quý!

Đông Phương Hiểu xấu hổ cười một tiếng: “Chắc hấn Sở hoàng không quen hoàng cung, không bằng Hiểu nhi bồi người, như thế nào?”

“Không cần!” Sở Dạ không chút suy nghĩ cự tuyệt, dứt lời xoay người muốn đi. Đông Phương Hiểu muốn ngăn cản nhưng còn chưa kịp mở miệng đã bị một bóng đám lam sắc giống như gió cuốn vào, sau đó nhào vào ngực Sở Dạ, cười đùa: “Hoàng huynh, ta nhớ huynh muốn chết!”

Sở Dạ bắt đắ dĩ nhìn Dln trong ngực: “Làm sao muội lại chạy tới nơi này?”

Sở Linh Nhi nhăn mũi đáng yêu: “Những người kia đều là lão hỗn đản thật đáng ghét, hoàng huynh không ở đây mỗi người bọn họ đều khi dễ ta, cho nên ta thiên tân vạn khổ, bạt sơn thiếp thủy tìm đến hoàng huynh!” Nói xong còn nặn ra hai giọt nước mắt, hi vọng giành được đồng tình.

Sở Dạ xoa xoa đầu Sở Linh Nhi, lạnh lùng trên mặt giờ phút này thêm chút cung chiều. Hấn làm sao không biết tính tình tiểu nha đầu này chứ, đoán chừng lại chọc họa ở Sở quốc chạy đến tìm núi dựa rồi!

Hai huynh muội gấp lại đem Đông Phương Hiểu thành không khí. Đông Phương Hiểu nhìn thấy Sở Linh Nhi nhào vào ngực Sở Dạ trong nháy mắt lửa ghen rong lòng trời dậy, nhất là nhìn Sở Dạ chẳng những không bài xích còn cùng nàng tình nồng thắm đượm. Nhất thời nàng ta hận không lập tức xông lên kéo hai người ra được, người nàng ta công chúa một nước xem trọng, cư nhiên dám giành cùng nàng? Đang trong lúc Đông Phương Hiểu định mở

lời, lại nghe hai người nói chuyện, hoàng huynh? Xưng hô này khiến Đông Phương Hiểu nhất thời sững sờ, gương mặt ghen tỵ cũng biến mất, lấy lòng nhìn Sở Linh Nhi: “Sở hoàng, vị này chẳng lẽ là công chúa Sở quốc?”

Sở Linh Nhi lúc này mới phát hiện ra bên cạnh còn có một người, cau mày nhìn một thân ăn mặc, sau đó lại thấy đáng về làm bộ lấy lòng, nhất thời chán ghét cau mày: “Người là ai?”

Sắc mặt Đông Phương Hiểu lập tức cứng đờ, vất vả lắm mới duy trì được vẻ mặt của mình: “Ta là bát công chúa của Thiên Khải, Đông Phương Hiểu!”

Vốn cho là nàng nói như thế Sở Linh Nhi phải khách khí một chút, lại không ngờ được nàng lại trả lời: “Không biết!”

Dứt lời, cũng không thèm nhìn nàng ta, một đường lời kéo Sở Dạ đi, lưu lại Đông Phương Hiểu đứng tại chỗ, móng tay cắm vào lòng bàn tay cũng không cảm thấy đau! Nàng ta là công chúa được hoàng thượng sủng ái nhất, bình thường đi tới đâu mọi người cũng nịnh nọt, đây là lần thứ hai nàng ta bị người không nhìn thế này. Lần đầu tiên là Mộ Dung Gấm! Đáng chết! Đông Phương Hiểu cắn răng, trong nháy mắt gương mặt thoáng hiện lên vẻ ác độc!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 33

Nếu là như trước, sau khi Mộ Dung Chính rời đi Mộ Dung Gấm cũng sẽ rời khỏi Mộ Dung phủ, nhưng bởi vì hoàng đế ban quan chức, hiển nhiên là không thể đi được rồi.

Hôm nay đã xin nghỉ, Mộ Dung Gấm cùng Mộc Hương, Đường Trúc đi dạo một chút, trở lại lâu như vậy mà còn chưa mang các nàng ra cửa một lần!

“Ồ! Rốt cuộc có thể ra ngoài chơi rồi!” Mộc Hương như chim được sổ lồng chạy vào đám người, sờ sờ nhặt nhặt mấy thứ ở quán ven đường, không bao lâu liền mua đồng lớn đồng nhỏ ôm kín tay. Mộ Dung Gấm cũng không ngăn cản, bởi vì nàng biết Mộc Hương mua cũng không phải để cho nàng mà là mua cho những đứa bé ở hậu viện kia. Thường khiến bọn nó khóc nhưng nàng ta vẫn rất yêu thích bọn họ, mỗi lần ra ngoài mua đồ, khi trở về mang tất cả cho bọn chúng.

Ở trên đường đi dạo một vòng, Mộ Dung Gấm không mua thứ gì, chỉ có Mộc Hương ôm một đồng. Bởi vì không ôm hết còn đưa Mộ Dung Gấm cảm hộ nàng hai hộp, trên tay Đường Trúc cũng có mấy thứ. Mặc dù rất bất năn với Mộc Hương, nhưng bởi vì cho những đứa trẻ kia nên nàng nhin!

Trong khi chủ tớ ba người chuẩn bị xoay người lại, Mộ Dung Gấm đột nhiên dừng lại, chuyển hướng nhìn một song bác không xa. Vẫn xoay người bước đi nhưng đi được hai bước rồi lại quay lại, sau đó đi tới sông bạc.

Đường Trúc có võ công, nghe được âm thanh trong đó rất rõ ràng, tự nhiên hiểu Mộ Dung Gấm muốn làm cái gì, liền đưa mấy thứ đồ trong tay cho Mộc Hương, bước nhanh đuổi theo Mộ Dung Gấm.

Mộc Hương chu mỏ, thật vất vả mới ôm được mấy thứ trong tay không để rơi xuống, nhìn Mộ Dung Gấm và Đường Trúc đã đi xa, trực giác nói cho nàng biết có kịch vui, nhanh chóng đi vào một quán trọ đem mấy thứ trong tay gửi lại, sau đó chân chó đuổi theo Mộ Dung Gấm. Lúc này làm sao có thể thiếu Mộc Hương nàng được chứ!

Ở trong sông bạc, mấy đại hán vạm vỡ đang vây quanh chiếu bạc, đồn chủ tớ hai người quần áo hoa lệ vào trong một góc. Nam nhân cầm đầu bị ỏi nhìn chăm chăm tiểu thiếu niên có gương mặt trắng nõn, uy hiếp nói: “Có chơi có chịu, nhanh lấy tiền ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!”

“Cút ngay, đừng đụng vào ta! Các ngươi muốn có tiền ta có thể cho các ngươi, nhưng trước hết các ngươi phải thả ta đi!” Giọng nói có chút non nớt vang lên, mặc dù rống lên có chút khí thế nhưng rõ ràng là chưa đủ.

“Ha ha! Ngươi cho là chúng ta ngu hả? Ngộ nhờ ngươi trốn mất, không đưa bạc cho chúng ta thì làm như thế nào?”

“Ta để hán ở lại, ta trở về lấy tiền!”

“Điện. .... Công tử, không cần bỏ nô tài lại a!” Tiểu tùy tùng sợ hãi nín lấy y phục tiểu công tử, chỉ sợ hán vất mình ở chỗ này!

“Ai nha! Ta trở về lấy tiền, lấy được tiền sẽ trở lại cứu ngươi!”

“Ha ha! Không bằng để tên tiểu tử này về lấy tiền, ngươi ở lại chỗ này!” Trong khi nói chuyện ánh mắt quét toàn thân cao thấp của tiểu công tử, ánh mắt cực kỳ hạ lưu!

“Đại ca, ta xem dứt khoát là không cần lấy tiền rồi. Da thịt tiểu tử này thật non, không bằng lấy thân trả nợ, để cho chúng ta ném một chút thì như thế nào?”

“Đề nghị này không tệ, dung mao tiểu tử này nhìn rất tuyệt, khẳng định tư vị rất mát hòn!”

Nói xong những lời bi ối, có người đã không dần nổi đưa tay muốn đung chạm tiểu công tử kia. Thiếu niên nghe những lời hạ lưu ghê tởm kia sắc mặt giận đến tím tái, nhưng võ công của hắn không tốt, lại dẫn theo một tùy tùng vô dụng này. Nhìn một đôi tay ghê tởm, hắn gấp đến độ toàn thân run rẩy: “Bốn vương là đương kim cửu hoàng tử Đông Phương Nhuận, các người.....!”

Lời của hắn còn chưa nói hết lập tức có người không chút kiêng kỵ cười lớn, hiển nhiên không tin tưởng lời của hắn: “Đại ca, hắn lại còn nói hắn là của vương gia, người tin tưởng sao?”

“Ha ha! Cửu vương gia làm sao có hề tởm nơi này chứ, người đã gặp qua vương gia nào không mang theo tùy tùng, không mang theo thị vệ chưa? Hắn rõ ràng đang bịa chuyện!”

“Đúng vậy, cửu vương gia làm sao lại có đáng đáp như con thỏ non thế này được!”

“Đại ca, quyết định nhanh một chút đi, ta đã không nhịn được.....” Nói xong còn bi ối sờ sờ hạ thể của mình.

“Cút ngay!” Trong lòng Đông Phương Nhuận vô cùng tức giận, không ngờ mình nói ra thân phận cũng không hữu dụng, trong tay áo vẫn cất giữ chủy thủ, muốn liều lĩnh đánh một trận.

Trong nháy mắt có một đôi tay ghê tởm sắp tiếp chạm vào người hắn thì đột nhiên có một âm thanh lạnh lạnh vang lên: “Đường Trúc!”

Sau đó Đông Phương Nhuận cảm giác được trước mắt mình sáng lên, hai tên đã bị ném ra cửa chính, mấy tên còn lại đang đánh nhau với một nữ tử thanh y. Ánh mắt chuyển ra cửa, khi thất bóng dáng màu trắng kia thì hắn vui vẻ không ngôn ngữ nào có thể nói được, cảm giác như được sống lại, khiến cho hắn không để ý đến cái gì khác, lập tức chạy tới hung hăng ôm chặt Mộ Dung Gấm.

Mộc Hương mắt thấy Đông Phương Nhuận nhào tới, nàng tưởng rằng tiểu thư sẽ tránh, lại không nghĩ rằng cuối cùng cứ như vậy để yên cho Đông Phương Nhuận, nhất thời mí mắt kéo ra, tiểu thư sao vậy? Mộc Hương không hề biết, căn bản Mộ Dung Gấm không nghĩ tới tiểu tử này sẽ xông tới ôm mình, hơn nữa khoảng cách quá ngắn, coi như nàng phản ứng kịp, nếu không dùng võ công thì cũng không tránh khỏi, cho nên bất đắc dĩ liền có bộ dáng hiện tại này.

“Vương..... Vương gia.....” Tùy tùng tiểu thái giám rút cuộc cũng tìm lại được âm thanh của mình, mừng rỡ đi tới.

Đông Phương Nhuận chợt buông Mộ Dung Gấm ra, sau đó mặt hồng thành quả táo. Hắn nhìn xung quanh, nhưng không hề nhìn Mộ Dung Gấm. Vừa rồi hắn thật sự là quá kích động, sau đó không biết làm sao, không cần thận liên.....

Vì che giấu bối rối của mình, hắn vội vàng nói sang chuyện khác: “Người..... Làm sao người lại ở chỗ này?”

Mộ Dung Gấm cười như không cười nhìn hắn: “Cửu gia cho là thế nào?”

Đề tài tới đây, Đông Phương Nhuận càng thêm lúng túng, định không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm đám người đang đánh nhau. Đường Trúc võ công rất cao, cho nên căn bản những người kia không phải là đối thủ của nàng, cơ hồ chỉ cần một chiêu cũng đã bay ra ngoài rồi, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định đi lên, sau đó sẽ đuổi ra.

Lúc này tên cầm đầu chú ý tới Mộ Dung Gấm và Đông Phương Nhuận, cầm một cây gậy lên, sau đó đi tới bên này, hung hăng cầm gậy đánh về phía hai người. Nhưng gậy còn chưa đánh tới đột nhiên có thứ gì đó đập vào ót của hắn, sau đó cả người không có dấu hiệu nào té xuống. Phía trên hắn Mộc Hương đang cầm một khối không biết mò được từ nơi nào, cười đến vô cùng bất lương. Mặc dù đánh nhau nàng không bằng Đường Trúc, nhưng không có nghĩa là nàng không dùng được!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 34: Hoàng tẩu???

Đường Trúc một người đánh ngã đám người, dĩ nhiên, nếu như không tính một tên xui xẻo bị Mộc Hương dùng một cục gạch giải quyết.....

Trên đường trở về, Mộ Dung Gấm đi ở phía trước, Đường Trúc đeo kiếm đi theo hai bên, Mộc Hương không biết từ nơi nào tìm được một bao tải to, bỏ toàn bộ đồ mình mua vào trong đó, sau đó ném cho tiểu thái giám bị dọa sợ không nhẹ, sau đó tự mình đi theo Mộ Dung Gấm, lưu lại tiểu thái giám có khổ không thể nói.

Đông Phương Nhuận không gần không xa đi theo bọn họ, muốn nói điều gì lại không biết mở miệng như thế nào. Hơn nữa mỗi khi ánh mắt kịp thời chạm đến Mộ Dung Gấm, mặt hắn không nhịn được đỏ ửng một mảng. Đây là lần đầu tiên hắn ôm một nữ nhân trừ mẫu phi của mình, khi hắn ôm nàng trái tim liền bắt đầu nhảy lên bất quy tắc. Cho tới bây giờ, chỉ cần vừa nhìn thấy nàng liền có cảm giác không thể hô hấp, tại sao lại như vậy chứ?

Trong khi Đông Phương Nhuận đang rối rắm Mộ Dung Gấm liền dừng bước: “Từ con đường này đi tới cuối chính là hoàng cung, cừu vương gia nhanh chóng trở về đi thôi, nếu không Liên phi nương nương sẽ lo lắng!”

“Nha,.....À?” Rõ ràng thần hồn của Đông Phương Nhuận còn chưa trở lại, mà chờ tới khi hần hồi hồn, trên đường cũng chỉ còn hần và tiểu thái giám cô linh linh đứng, Mộ Dung Gấm cũng đã đi xa. Chẳng biết tại sao trong lòng có chút mất mát, ừ ừ cúi đầu đi theo lối về hoàng cung.

Mà một nơi khác, Dương Hạo đang bị thăm bị tiểu ma nữ Sở Linh Nhi lôi kéo ra ngoài đi dạo phố. Đường đường là một đại ám vệ, võ công cao cường, giờ phút này khắp người lại treo đầy vật nhỏ, trong tay còn cầm mấy xâu mứt quả cùng đồ ăn vặt, ngang hông cũng bị tiểu ma nữ kia mua hai dây màu sắc rực rỡ không biết tên quán lên. Nhìn thế nào cũng rất tức cười, thật mất mặt..... Dương Hạo nhìn trời rơi lệ, hần tình nguyện nán lại một đêm ở Mộ Dung phủ cho muỗi đốt, cùn không nguyện ý bởi cô nãi nãi này đi dạo phố!!!!

“Ồ! Cái này là cái gì?”

“Cái này không tôi!”

“Cái này thật xinh đẹp!” Sở Linh Nhi sờ đông sờ tây một chút, sau đó cuối cùng vung tay lên: “Tới đây, đưa tiền, tất cả những thứ này ta đều muốn!”

Dương Hạo nhìn một đôi tạp thất tạp bát, ngay cả hần một chữ cũng không nói nổi, hoàn toàn hết ý kiến, bắt đắc dĩ đưa tiền. Nhưng vấn đề kế tiếp là làm sao có thể mang những đồ này về? Không đợi hần lấy được, Sở Linh Nhi lại cầm rất nhiều đồ vật chờ hần trả tiền. Dương Hạo hận không cho mình một đao giải quyết, cô nãi nãi này thật biết gây vò người!

Đột nhiên ánh mắt Dương Hạo nhìn tới một ngõ hẻm có chủ tớ ba người đang đi qua, trong đầu nhất thời có một đạo linh quang hiện ra: “Tiểu thư! Thuộc hạ biết một bí mật, về chủ tử, người muốn nghe không?”

Sở Linh Nhi nửa tin nửa ngờ tiến lại gần, Dương Hạo nhỏ giọng nói, càng nói đôi mắt của Sở Linh Nhi càng phát sáng, cuối cùng sáng như hai ngôi sao: “Người nói thật?”

Dương Hạo chân chó cười nói: “Thuộc hạ lừa gạt ai cũng không thể lừa gạt người nha!”

Nghe vậy, Sở Linh Nhi đem vật cầm trong tay ném lại, như gió lốc xông ra. Dương Hạo thở phào một cái: “Coi như chủ tử biết, tôi đã cũng chỉ trừng phạt, dù sao cũng tốt hơn đi theo tiểu ma nữ này để mất mặt!”

Thật nhanh bỏ một thân đồ, đuổi theo Sở Linh Nhi!

Mộ Dung phủ, Mộ Dung Gấm vừa chuẩn bị bước vào, đột nhiên một ngọn gió cuốn một vật thể vọt tới trước mặt nàng: “Mộ Dung Gấm, người chính là Mộ Dung Gấm sao?”

Mộ Dung Gấm thấy trước mắt là một cô gái khả ái, dáng dấp giống như một búp bê tinh xảo, mặc dù làm người khác ưa thích nhưng trong mắt lại lóe lên ánh sáng tà ác, hiển nhiên không giống bề ngoài một dạng vô hại. Mộc Hương dò xét hướng cái đầu ra: “Người là ai? Tìm tiểu thư của ta có chuyện gì?”

Sở Linh Nhi chăm chú chuyển quanh trên người Mộ Dung Gấm, một hồi hải lòng gât đầu, một hồi lại thất vọng lắc đầu, trong miệng còn lẩm nhẩm: “Xem ra so với mấy nữ nhân ngự trang kia thoải mái hơn, nhưng lại không đủ xinh đẹp. Nữ nhân của hoàng huynh cũng không thể quá bình thường, nhưng có thể khiến hoàng huynh coi trọng, chắc hẳn phải có đặc điểm gì đặc biệt, nhưng ở đâu?”

Gân xanh Mộ Dung Gấm nổi lên: “Xin hỏi cô nương là ai?”

Nghe vậy, Sở Linh Nhi ngẩng đầu, cười ngọt ngào: “Ta tên Sở Linh Nhi, Sở Dạ là hoàng huynh của ta, hôm nay ta mới tới nơi này, người có thể gọi ta là Linh nhi!”

Sở Linh Nhi, Sở Dạ! Mộ Dung Gấm có chút bất đắc dĩ: “Không ngờ là công chúa Sở quốc!”

“Ai nha! Cái gì là công chúa mới không công chúa chứ, về sau người sẽ là hoàng tẩu của ta, gọi ta là Linh nhi là tốt rồi!” Sở Linh Nhi mặc dù là ma nữ nhưng nàng cũng có nguyên tắc. Nàng trên cột những thứ nàng tự xem là không quen, nhưng mà đối với những người nàng có cảm tình, nàng sẽ thu hồi về mặt ghê tởm của mình. Nhất là nghe Dương Hạo nói người trước mắt này có thể là chị dâu hoàng huynh nhìn trúng, đương nhiên nàng muốn ngoan một chút, nếu không về sau chị dâu không thích nàng thì làm như thế nào!

“Hoàng tẩu?” Mộc Hương bối rối, không thể tưởng tượng nổi nhìn Mộ Dung Gấm: “Tiểu thư, người chừng nào thì lập gia đình?”

Đường Trúc nghe vậy, không chút khách khí một quyền đánh tới: “Ngậm lại cái miệng thú của người!”

“Đường Trúc chết tiệt, người nhẹ tay một chút, rất đau đấy!”

Mộ Dung Gấm cười khế: “Công chúa nhận lầm người, ta chỉ là một tiểu thư của phủ tướng quân, cũng không phải là hoàng tẩu của người!”

“Ai? Người không yêu thích hoàng huynh của ta hay sao?” Trực giác của Sở Linh Nhi cho thấy Mộ Dung Gấm không thích Sở Dạ. Bởi vì lấy những nữ nhân trước kia, chỉ cần vừa nhắc tới hoàng huynh của nàng, trên mặt đều là bộ dạng hoa si. Nhưng Mộ Dung Gấm không có, mặc dù là đang cười, nhưng thế nào cũng cảm thấy có chút lạnh nhạt. Nhất thời nàng bắt đầu lo lắng thay hoàng huynh của mình: “Làm sao người lại không thích hoàng huynh

của ta? Hoàng huynh của ta khá tốt, hẳn là hoàng đế một nước, hơn nữa võ công cao cường, chủ yếu hiện tại một phi tử cũng không có, giữ mình rất trong sạch (Đây nhà, hết thảy mắc anh Sở Dạ có sạch không nhà). Ở Sở quốc chúng ta không có một cô nương nào không muốn gả cho hoàng huynh ta, nhưng hoàng huynh một cái nhìn cũng không cho.....”

Sở Linh Nhi còn đang suy nghĩ vì hoàng huynh của mình giải thích, nhưng Mộ Dung Gấm đã vòng qua nàng bước vào cửa phủ, lạnh giọng hạ lệnh: “Đóng cửa!”

“Ai! Đứng! Người nghe ta nói hết đã!” Sở Linh Nhi nóng nảy, lập tức muốn xông tới ngăn cản đóng cửa. Đường Trúc lập tức giơ tay lên ra chiều muốn bức lui nàng, Sở Linh Nhi tức giận bưng bưng, giơ tay lên chống lại chiều thúc của Đường Trúc. Hai người đánh nhau ngay trước cửa phủ, võ công của Đường Trúc có nhiều độc được cùng ám khí phụ trợ, nhưng người trước mắt nàng không thể đã thương, cho nên chỉ đơn thuần so chiêu. Nhưng Sở Linh Nhi bất đồng, thân thể của nàng linh hoạt, võ công cực kỳ xảo trá, tai quái, luôn ngoài ý muốn có một chút thủ đoạn đánh lén, hơn nữa không có gì cổ kị, Đường Trúc đương nhiên rơi vào thế hạ phong.

Mất thấy Đường Trúc không địch lại, Sở Linh Nhi vui mừng, nhưng một khắc sau đột nhiên Đường Trúc gia tăng thực lực, công lực của Đường Trúc tăng thêm hai thành công lực, tự nhiên Sở Linh Nhi không phải là đối thủ của nàng. Trong chớp mắt trước khi cửa lớn đóng lại, Đường Trúc dùng nội lực đem Sở Linh Nhi bung ra, sau đó nhảy vào trong cửa!

Nhìn cửa chính đóng lại ngay trước mắt, Sở Linh Nhi uất ức cong môi, cứ như vậy ghét bỏ nàng sao?

Dương Hạo kinh ngạc nhìn Sở Linh Nhi, trong lòng có nhiều vui mừng, hơn nữa hẳn thập nhị vạn phần bội phục dũng khí của Mộ Dung Gấm. Dám đối đầu như vậy với tiểu ma nữ này, lần đầu tiên hẳn thấy! Dĩ nhiên, những hã hê này chỉ có thể để trong lòng, phi thân đến bên cạnh Sở Linh Nhi: “Công chúa, nếu nàng không hoan nghênh, không bằng chúng ta trở về thôi!”

“Hừ! Khá lắm!” Sở Linh Nhi chu chu mũi, sau đó chớp mắt một cái, một đạo ánh sáng tà ác thoáng qua. Nhất thời Dương Hạo lùi về sau ba thước, sợ rằng tiểu ma nữ này lại nghĩ tới biện pháp chinh người rồi, không khỏi cảm thấy có chút muốn xin lỗi Mộ Dung tiểu thư.

Ban đêm, Dương Hạo im lặng nhìn bóng dáng lén lút lút: “Công chúa, nửa đêm người bỏ lên tường nhà người ta, rất dễ bị người ta hiểu lầm là đạo tặc đấy!”

Sở Linh Nhi quay đầu ‘hắc hắc’ cười cười một tiếng: “Không có việc gì! Chúng ta đi rình coi hoàng tẩu tương lai, sau đó trở về nói cho hoàng huynh, hẳn nhất định cũng rất tò mò đấy!”

Dương Hạo nhúc nhích nâng trán: chủ tử không có bí ối như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 35

Sở Linh Nhi nhanh như mèo, xuyên qua trong đêm tối, tránh thoát gia đình tuần tra ban đêm, từng chút từng chút tiến vào bên trong. Loại cảm giác kích thích này khiến cho nàng cười không khép miệng, có thể so với việc đi cắt râu của những lão tử kia thú vị hơn nhiều, hắc hắc!

Bất đồng với Sở Linh Nhi, hiện tại Dương Hạo một thân căng thẳng. Hẳn không cảm thấy có người mai phục ở chung quanh, nhưng hẳn có loại cảm giác bị người nhìn chăm chú, nhưng ở nơi này lại không hề có người. Quay đầu nhìn Sở Linh Nhi lén lút lút chơi vui, trong lòng bắt đầu tiếp tục gia tăng. Hẳn không dám tưởng tượng được, nếu như chủ tử biết hẳn đầu độc công chúa, hơn nữa còn lén lút theo công chúa trèo tường nhà người ta thì sẽ trừng phạt hẳn như thế nào!

Mà người Dương Hạo lo lắng, giờ phút này đang ngồi ở trong lương đình của Mộ Dung phủ, Mộ Dung Gấm tự tay châm trà, vừa lòng gió thổi mát!

Mộ Dung Gấm nhìn người kia tự đến: “Sở hoàng khuya khoắt tới Mộ Dung phủ, sợ rằng không hợp lễ phép?”

Sở Dạ tà mị mắt phượng nhảy lên: “Nàng không nói, cô vương không nói, ai biết được?”

Mộ Dung Gấm bắt đầu đi: “Ta với Sở hoàng sợ rằng còn không quen thuộc đến mức nửa đêm leo tường!”

Sở Dạ đặt cốc trà xuống, tâm tình không tệ đề nghị: “Trước kìa không có, hiện tại có là được!”

Mộ Dung Gấm nặng nề đặt tách trà xuống, nàng cũng chỉ là muốn hóng gió một chút, lẳng lặng tâm, làm sao lại triệu đại tôn thần này chứ: “Sở hoàng, trà cũng đã uống, lời cũng đã nói, thứ không tiễn xa được!”

Sở hoàng cũng đặt tách trà xuống, vuốt vuốt miệng cốc: “Cô vương giống như bị nàng ghét?”

Mộ Dung Gấm quay đầu: “Sở hoàng là vua một nước, cần gì phải so đo với tiểu nhân vật như ta!”

“Nàng cũng không phải là tiểu nhân vật!” Sở Dạ chẳng biết đứng dậy từ khi nào, thân hình cao lớn bao phủ Mộ Dung Gấm. Bàn tay nâng lên đặt lên gò má của Mộ Dung Gấm, sau đó vươn tay về phía sau tai, âm thanh từ tính trầm thấp mang theo đầu độc: “Khiến cô vương phải nhìn nàng!”

Mộ Dung Gấm cũng không bị Sở Dạ mê hoặc, đánh một chưởng lên cánh tay của Sở Dạ, hơi thở trên người lạnh xuống, không che giấu sát khí, âm thanh cũng lạnh lẽo như hàn băng: “Xin đừng tiến thêm!”

“Haha!” Lồng ngực Sở Dạ khẽ chấn động cười, giống như cánh tay vờ vụn kia không phải là của hắn: “Rốt cuộc cũng lộ ra tính tình chân chính của mình, đáng yêu hơn nhiều so với tính tình nguội lạnh bình thường!”

Đáng yêu? Mộ Dung Gấm không khỏi tức giận, ngược lại ý lạnh trên người giảm đi, buông lỏng tay của hắn ra. Mộ Dung Gấm xoay đầu đi: “Tốt nhất không cần dùng cái này để uy hiếp ta!” Nếu không nàng không chắc chắn mình sẽ làm ra cái gì!

Mây kiếm Sở Dạ nhú lại, bàn tay đặt lên chiếc cầm thon của Mộ Dung Gấm, ngón tay mập mờ vuốt ve: “Làm một giao dịch! Cô vương đảm bảo về sau không nói đề tài này nữa, cũng không nhìn diện mạo thật của nàng, trừ phi bản thân nàng tình nguyện!”

Có thể tự nguyện mới là chuyện lạ: “Điều kiện!”

“Tạm thời chưa nghĩ ra, nhưng tuyệt đối không hề khó khăn với nàng, chờ cô vương nghĩ xong sẽ nói cho nàng biết. Như thế nào?” Dứt lời, Sở Dạ buông cầm nàng ra, trong lòng có chút lưu luyến. Thật ra thì hắn càng muốn cúi người xuống hỏi đôi môi của nàng, nghĩ lại muốn ném tư vị đêm đó thêm một lần nữa, nhưng xét thấy không khí như thế này, hắn nên nhịn thì hơn!

Mộ Dung Gấm có chút giận, dù sao đây cũng là chuyện nàng không muốn nghĩ tới nhất, nhưng người này có tình còn uy hiếp mình, nhưng là..... Nàng nhìn, đứng dậy tránh xa hắn một chút, nhưng là..... Nàng nhìn, đứng dậy tránh xa hắn một chút, khoảng cách này khiến nàng hít thở không thông: “Hi vọng Sở hoàng nói lời giữ lời!”

Sở Dạ về mặt lưỡi biếng mang theo chút bất đắc dĩ: “Nhất định phải nói chuyện như thế với cô vương?”

Mộ Dung Gấm giận cười, bị Sở Dạ ép, hôm nay nàng đã cố ý che giấu tính tình lạnh bạc của mình đi: “Sở hoàng cho là thế nào? Nếu như có một ngày ta nắm đằng chuôi của ngươi, ngươi có thể dễ dàng nói chuyện với ta sao?”

Bấp đôi thon dài tiến lên hai bước, thân thể cao lớn bao phủ cả người Mộ Dung Gấm. Mùi long tiên hương dễ ngủ trong nháy mắt chiếm cứ hô hấp của nàng. Hắn giơ tay vịn vai của nàng, báo đạo không buông. Khuôn mặt tuấn mỹ phóng đại trước mắt Mộ Dung Gấm, ánh mắt sắc bén nhìn sâu vào mắt nàng, âm thanh vẫn bá đạo như trước, lại có chút bi thương: “Cô vương giống như không đáng để tin tưởng?”

Hơi thở nóng rực phun lên trên mặt nàng, khiến cho lòng của nàng cũng chật theo, không được tự nhiên ngẩng đầu, âm thanh lạnh lùng: “Sở hoàng xin tự trọng!”

Ánh mắt sắc bén cơ trí thoáng qua hơi thở nguy hiểm, nữ nhân đáng chết này, hắn đáng ghét như vậy sao? Đà thương người không phải là nàng cự tuyệt mà là hắn ôm nàng nàng lại thờ ơ, bàn tay không tự chủ được siết chặt, một cỗ tức giận cuộn cuộn trong lòng. Mộ Dung cảm thấy tâm tình của hắn không đúng, nghi ngờ quay đầu. Nhưng sau một hồi khắc, thân thể nàng chợt cứng đờ, mắt trừng thật to, hân hân..... Cư nhiên hôn nàng!

Thay vì nói hôn, không nói gần thì đúng hơn. Sở Dạ phát tiết gặm đôi môi đỏ mọng mà hắn muốn đã lâu. Kể từ sau đêm ở ôn tuyền đó, hắn muốn một lần nữa ôm nàng vào trong lòng. Hắn không muốn vì dọa nàng mà nhẫn nại, nhưng nàng lại vô cùng lạnh nhạt đối với hắn. Cao ngạo như hắn, vẫn là lần đầu tiên ném thứ cảm giác bị người ghét bỏ. Cho nên hắn dùng lực gặm cắn, muốn trừng phạt nàng nhưng càng đến cuối cùng chính hắn không cách nào kiềm chế, si mê tham niệm trên miên trên môi nàng. Môi lưỡi nóng bỏng trượt vào trong miệng nàng, thăm dò khát vọng đã lâu.

Mộ Dung Gấm bắt đầu bị kinh sợ ngã, hôn hôn muốn đẩy hắn ra. Nhưng sức lực của Sở Dạ lớn đến kinh người, nàng không thể phản kháng lại được, mà nụ hôn bá đạo cuồng dã kia khiến nàng không có cách nào cự tuyệt. Răng môi đụng nhau, nàng cảm thấy ý thức của mình dần mất đi, cho đến cuối cùng, nàng hoàn toàn chìm mê trong nụ hôn của hắn, mặc hắn làm!

Cảm thấy động tĩnh người trong ngực mình, tâm Sở Dạ vui mừng, động tác cuồng dã trở nên êm ái, thận trọng giống như bảo vệ trân bảo. Mộ Dung Gấm cũng bị đầu độc, không tự chủ được giơ tay đỡ lên cánh tay có lực của hắn, thân thể hai người dán chặt lại với nhau.....

Sở Linh Nhi và Dương Hạo lén lút tiến vào, nhìn thấy một màn kịch tình kia. Sở Linh Nhi không thể tin được tròn to hai mắt: “Hoàng... Hoàng huynh... Các người.....”

Động tác của Dương Hạo chậm một bước, sau đó không có chút khí tiết nào run rẩy, làm hỏng chuyện tốt của chủ tử, cái mạng nhỏ của hắn mất rồi.....

Âm thanh của Sở Linh Nhi thức tỉnh hai người đang ôm hôn. Sở Dạ mở hai mắt ra, con ngươi màu đen tràn ngập tình dục, nhìn Sở Dạ hoàn toàn không biết làm hỏng chuyện tốt của hắn sau đó bất mãn: “Muội làm sao lại ở chỗ này?”

“À? ..... Cái đó, ta..... Ta... Ta.....” Sở Linh Nhi “ta” nửa ngày cũng không nói được ra ngoài, cuối cùng thật sự không kiềm được xoay người dùng khinh công chạy: “Khụ khụ, hoàng huynh, các người tiếp tục, Ha hahaha!”

Hiện tại trong lòng Sở Linh Nhi kích động đến sắp nổ tung, ha ha ha, hoàng huynh thật sự thích nữ nhân! Ha ha! Lần này trở về có thể tức chết những lão khốn kiếp kia. Ha ha, nàng sẽ có chị dâu!

Q.1 - Chương 36: Nhặt được, thưởng nàng!

Sở Linh Nhi và Dương Hạo lén lút tiến vào, nhìn thấy một màn kịch tình kia. Sở Linh Nhi không thể tin được tròn to hai mắt: “Hoàng... Hoàng huynh... Các người.....”

Động tác của Dương Hạo chậm một bước, sau đó không có chút khí tiết nào run rẩy, làm hỏng chuyện tốt của chủ tử, cái mạng nhỏ của hắn mất rồi.....

Âm thanh của Sở Linh Nhi thức tỉnh hai người đang ôm hôn. Sở Dạ mở hai mắt ra, con ngươi màu đen tràn ngập tình dục, nhìn Sở Dạ hoàn toàn không biết làm hỏng chuyện tốt của hắn sau đó bất mãn: “Muội làm sao lại ở chỗ này?”

“À? ..... Cái đó, ta..... Ta... Ta.....” Sở Linh Nhi “ta” nửa ngày cũng không nói được ra ngoài, cuối cùng thật sự không kiềm được xoay người dùng khinh công chạy: “Khụ khụ, hoàng huynh, các người tiếp tục, Ha hahaha!”

Hiện tại trong lòng Sở Linh Nhi kịch động đến sắp nổ tung, ha ha ha, hoàng huynh thật sự thích nữ nhân! Ha ha! Lần này trở về có thể tức chết những lão khốn kiếp kia. Ha ha, nàng sẽ có chị dâu!r

Sở Dạ cũng lười phải quản nàng, đột nhiên bị người cắt đứt cho nên hắn vô cùng không vui. Chỉ là, hắn cúi đầu nhìn phía Mộ Dung Gấm, nàng giờ phút này vẫn chưa trở lại bình thường, đôi mắt vì tình dục mà mờ mịt, đôi môi bị hôn sưng đỏ khê mướt, trong nháy mắt kích thích dục vọng chưa tiêu trong cơ thể hắn, nấp mờ vuốt ve má nàng, âm thanh nhỏ giọng thăm trầm: “Nếu nàng không hồi hồi, vậy thì cô vương nên tiếp tục rồi!”

Mộ Dung Gấm thật vất vả hồi hồi từ trong hỗn loạn, chợt bị lời này làm cho cả kinh, ngược mắt nhìn đôi mắt tràn ngập tình dục, đường cong cương nghị cũng biến thành nhu hòa, khoe môi băng lãnh khê câu, hoa anh đào nở rộ, cả người tản ra một loại quyến rũ mê người. Đột nhiên tâm Mộ Dung Gấm hạ xuống, hơi thở chưa bình thường tiếp tục tăng lên, khiến cho nàng hoảng hốt. Nhanh chóng thoát khỏi ngực của Sở Dạ, lập tức nhảy ra xa, hơi mở miệng, một chữ cũng không nói ra được!

Ở thế giới trước, cả người nàng giống như một cỗ máy giết người. Ở trong thế giới của nàng chỉ có màu đen, chỉ có sinh và tử, những chuyện khác nàng hoàn toàn không biết. Bởi vì quyết đấu nàng bị người giết chết, trọng sinh ở đời này. Nàng trở thành nữ nhi của Mộ Dung Chính cho nên nàng mới bắt đầu là một con người có cảm tình. Nhưng cho tới bây giờ nàng chưa từng trải qua chuyện này với một nam nhân. Nàng biết hôn môi là gì, nàng biết giữa nam nhân và nữ nhân còn có thể làm nhiều chuyện, nhưng là, nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó sẽ xảy ra trên chính bản thân mình. Loại cảm giác không khống chế được nhịp tim kia khiến cho nàng hoảng hốt, làm nàng cuồng cuồng, nhưng nàng lại... không ghét!

Lần trước ở ôn tuyền, nàng bị hắn hôn, lúc ấy nàng bị đè trong người hành hạ, trừ tức giận ra căn bản không có cảm giác nào khác. Nhưng lần này, nàng lại bị đánh cho toi bồi.

Trong mắt Mộ Dung Gấm có nghi ngờ, có không thể tin, có mờ mịt, không biết xử trí như thế nào. Từng biểu hiện ấy đều rơi vào trong mắt Sở Dạ, khiến cho hắn đau lòng, nhưng cũng mừng rỡ, ít nhất nàng đã có cảm giác với hắn! Thận trọng đi tới, bàn tay rộng lớn lướt qua mặt nàng: “Cô vương về trước, sớm đi nghỉ ngơi đi!”

Dứt lời, sai bước quay người đi. Nhưng tâm lung kia lại như có cảm giác chạy trốn. Ra khỏi Mộ Dung phủ, Sở Dạ nhắm mắt lại, hít thở thật lâu dè xao động trong lòng xuống. Hắn vẫn luôn kiêu ngạo tự chủ nhưng lại không chịu được một kích từ nơi Mộ Dung Gấm. Mới vừa rồi nếu không phải Sở Linh Nhi đột nhiên xuất hiện, thậm chí hắn cứ như vậy mà muốn Mộ Dung Gấm. Hắn nặng nề thở dài trong lòng, có lẽ hắn đã bị cướp đi!

Một đêm này, không ngoài ý muốn, Mộ Dung Gấm mất ngủ. Một mình nhìn chằm chằm nóc giường cả đêm, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Suy tư, nhưng không biết nghĩ tới cái gì, cứ như vậy mờ to mắt, khi hồi hồn đã là buổi sáng.

Gọi Mộc Hương vào giúp nàng mặc quan phục, chuẩn bị tốt tất cả, tiếp tục đi thái y viện. Về mặt nàng vô cùng tự nhiên, giống như chuyện đêm qua chỉ là giấc mộng. Thật ra đêm qua Đường Trúc biết, cho nên nàng nhìn Mộ Dung Gấm muốn nói lại thôi. Mấy lần há miệng muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào nói ra, đành phải đem lời nói nuốt vào trong. Suy nghĩ của tiểu thư, nàng vẫn không nên hỏi nhiều!

Một ngày ở thái y viện thật yên bình. Bởi vì Mộ Dung Gấm không bị phạt tội, cũng không xuất chúng cho nên cũng không có người đặc biệt chú ý tới nàng. Cũng bởi vì thân phận của nàng cho nên cũng không ai dám làm khó nàng.

Buổi trưa, Mộ Dung Gấm chuẩn bị xuất cung đi ăn cơm. Mới vừa bắt đầu đi ra khỏi thái y viện, liền nhìn thấy Đông Phương Nhuận nhanh chóng đi tới, nhìn xung quanh nhưng không hề nhìn nàng. Bộ dạng kiêu ngạo kia khiến Mộ Dung Gấm không nhịn được cười.

“Tham kiến vương gia.”

“Miễn!” Đông Phương Nhuận cố làm vẻ thâm trầm phát tay với Mộ Dung Gấm, sau đó dùng khoeo mắt liếc nàng mấy cái. Thấy nàng không hề nói một lời với mình, nhất thời có chút giận dữ, một tay cầm chiếc hộp vẫn giấu đằng sau lưng ra, âm thanh ghét bỏ: “Đây là thứ mới nhất được ở trên đường, thưởng cho nàng!”

Tiểu thái giám: Vương gia, vật hoàng thượng ngự tứ, có thể tùy tiện nhặt được ở trên đường sao?

Mộ Dung Gấm cầm lấy hộp gỗ, muốn cự tuyệt, nhưng Đông Phương Nhuận cũng đã đi xa, đôi chân kia bước thật nhanh giống như đang chạy trốn vậy!

“Tiểu thư! Em xem là cái gì cho!” Mộc Hương lập tức ông tới mở ra xem, là một cây sáo bằng bạch ngọc, ngọc này trắng như muốn tỏa sáng, vừa nhìn đã biết là ngọc thượng đẳng. Mộc Hương hâm mộ: “Hoàng cung quả nhiên là khác, đồ nhặt được cũng đã giá như vậy!”

Đường Trúc một tay xách lấy cổ nàng, chịu không nổi người ngu ngốc như vậy. Nhất định phải tìm cơ hội khiến tiểu thư tặng nàng ta đi, nếu không nàng sợ rằng chính mình sẽ không cân thận bóp chết nàng ta mất!

Mộ Dung Gấm đối với lời Mộc Hương nói vô cùng im lặng, đẩy nắp hộp lại, Đông Phương Nhuận có ý tứ gì đây? Cát hộp đi xong nàng nói: “Đi thôi! Nền xuất cung rồi!”

Đi ngang qua quảng trường trước cửa cung Mộ Dung Gấm nhìn thấy nơi đó có rất nhiều người đang dựng đài, đài cao đã có chút hình dáng, dưới đất cong có rất nhiều người nỗ lực khiêng cọc gỗ, không khỏi nghi ngờ nhìn về phía An Dương dẫn đường: “Làm cái gì vậy?”

“Quận chúa không biết sao?” An Dương có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó liền giải thích: “Đây là lễ đài dành cho cuộc so tài của các tài nữ. Ngày hôm trước hoàng hậu và mấy vị nương nương xin chỉ thị của hoàng thượng, muốn hoàng thượng chủ trì cuộc so tài của các tài nữ, tiểu thư mọi nhà đều phải tham gia. Đến lúc đó hoàng thượng và các chúng đại thần bình chọn ra đệ nhất tài nữ, người chiến thắng có thể lấy được một cam kết của hoàng thượng!”

“Đợi đã nào...!” Mộc Hương hiềm khi thông minh nghe được đầu mối: “Tiểu thư mọi nhà? Ý là tiểu thư nhà ta cũng phải tham gia?”

An Dương gật đầu: “Quận chúa cũng phải tham gia, nô tài cho là quận chúa đã sớm biết!”

Mọi người đưa mắt nhìn sang Mộ Dung Gấm. Mộ Dung Gấm không cảm thấy không có cái gì không đúng. Khi sắp bắn lần trước nàng đều phát hiện ngũ đại tài nữ không xuất hiện dù chỉ một người, cho nên nàng liền suy đoán có thể họ đang chuẩn bị cái gì đó, không ngờ là sự tình này. Lạnh nhạt ngược mắt, cũng không có kinh ngạc hay tức giận: “Đi thôi! Đi về ăn cơm trước!”

An Dương cẩn thận nhìn Mộ Dung Gấm một cái, trong lòng bội phục tấm lòng và khí độ của nàng. Nếu là tiểu thư khác, phát hiện mình không biết hội này, chỉ sợ đã sớm giận đến gờ chân. Không ngờ nàng một chút phản ứng cũng không có, phần khí độ này đủ để cho người kính nể.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Sở Dạ tiến một bước

“Tiểu thư, người thật sự muốn đi tham gia sao?” Trên đường trở về Mộc Hương không chỉ hỏi một lần tiểu thư nhà mình. Thật ra thì trong lòng của nàng ta hoàn toàn cảm thấy không thể tin được. Ở trong ấn tượng của nàng, hình như tiểu thư cái gì cũng không biết, cảm không thấy nàng đánh qua, cò cũng chưa từng đụng, thư pháp sao? Nàng không hiểu, tranh chữ tiểu thư cũng chưa từng vẽ qua, thi từ càng không cần phải nói. Khiêu vũ? Nàng không thể tưởng tượng ta được đáng về tiểu thư nhà mình khiêu vũ... .

Mộ Dung Gấm nhàn nhạt nhìn nàng một cái: “Nếu hoàng thượng có lệnh, dĩ nhiên phải tham dự. Chỉ là tham dự cái gì, đến lúc đó rồi hãy nói!”

“Đến lúc đó mới nói? Nhưng người ta đã bắt đầu chuẩn bị từ trước rồi, tiểu thư không chuẩn bị một chút sao?”

“Ngươi thôi đi!” Xe ngựa dừng lại, Đường Trúc không chút khách khí liền đẩy nàng ta xuống. Dám chất vấn tiểu thư, quả thật chính là đi tìm chết. Ở trong lòng của Đường Trúc, coi như Mộ Dung Gấm cái gì cũng không biết, cũng tuyệt đối lợi hại hơn những tài nữ kia. Mặc dù có chút sung bái mù quáng, nhưng chính nàng nghĩ như vậy.

Mộ Dung Gấm vừa xuống xe, lại nhìn thấy một người chờ ở cửa nhà của nàng. Không giống như hôm qua chột nhào tới, đáng về muốn xin lỗi, tư thái biểu thị rõ, hình như còn có chút xấu hổ: “Cái đó... Hoàng tẩu...”

Sắc mặt Mộ Dung Gấm tối sầm lại: “Công chúa chớ có gọi như vậy, nếu như người khác nghe được, ta có mười đầu cũng không đủ để chém!”

“A! Như vậy a! Nếu không muội gọi tỷ là Cẩm nhi tỷ đi!” Dứt lời, Sở Linh Nhi vui vẻ cười một tiếng, chạy tới thân mật khoác tay Mộ Dung Gấm:

“Cảm nhĩ Tỷ Tỷ, chẳng lẽ tỷ ghét Linh Nhi?” Ngày hôm qua muội chỉ là nghe được chuyện tình của tỷ và hoàng huynh, cho nên kích động một chút. Tỷ không cần tức giận muội nha!”

Nói xong còn lắc lắc tay Mộ Dung Gấm, đây chính là làm nũng hay sao? Nói thật, Mộ Dung Gấm không ghét Sở Linh Nhi, mặc dù hành động của nàng có chút tình quái, nhưng tính tình thẳng thắn, khiến cho người ta không thể chán ghét. Nhưng là: “Ta và Sở hoàng không có chuyện gì, công chúa không nên hiểu lầm!”

Nghe vậy, Sở Linh Nhi che miệng cười trộm, cuối cùng thật sự không nhịn được nở nụ cười ‘ha ha’, nước mắt cũng chảy ra. Thấy Mộ Dung Gấm hình như không vui, liền tiếp khoát tay: “Thật xin lỗi, muội không cười, thật sự không cười!”

Mộ Dung Gấm dĩ nhiên biết nàng đang cười cái gì, nhất thời vạn phần bất đắc dĩ, dứt khoát không nói thêm gì, đi thẳng vào trong phủ. Mà Sở Linh Nhi lại ý vào Mộ Dung Gấm, cứ như vậy ôm tay của nàng, tung tăng tiến vào. Lần này Mộ Dung Gấm muốn đuổi cũng không đuổi được!

Bởi vì Mộ Dung Gấm không để ý nàng, Sở Linh Nhi liền tự tìm người chơi. Đường Trúc lạnh lẽo, nàng không thích, cho nên nàng chuyển mục tiêu sang Mộc Hương. Sau đó Đường Trúc kinh hãi phát hiện, cư nhiên Mộc Hương và Sở Linh Nhi trở thành bằng hữu.

Tất cả mọi người đều chuẩn bị cho chuyện thi đấu ở lời đài, cho nên Mộ Dung Gấm vô cùng rảnh rỗi. Mỗi ngày lặng lẽ đi tới Thái y viện một thời gian ngắn, sau đó lại yên lặng trở lại. Lúc mới đầu người của Thái y viện còn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, nhưng lâu dần, lại cảm thấy vô vị tẻ nhạt.

Nằm ở trên giường, Mộ Dung Gấm rất nhanh ngủ thiếp đi. Mặc dù ở trong nhà của mình, nhưng nàng vẫn có thói quen duy trì độ cảnh giác cao, cho nên trong nháy mắt có một người khác xuất hiện ở trong phòng của mình, nàng liền mở mắt ra. Nhưng sau một khắc nàng lại đặt người xuống giường, một nụ hôn trên miên bao phủ cảm xúc của nàng.

Hơi thở quen thuộc, bá đạo quen thuộc, coi như không nhìn thấy nàng cũng biết là ai. Muốn phản kháng, nhưng lại có chút không muốn cự tuyệt. Sau hôm đó bọn họ chưa từng gặp lại, nàng thiếu chút nữa đã quên mất. Nhưng giờ phút này hơi thở quen thuộc này đang nhắc nhở nàng, căn bản nàng không hề quên.

Một nụ hôn thật sâu, hôn đến khi hai người hô hấp không được mới thả ra. Trong không khí tĩnh lặng có thể nghe rõ được hô hấp có chút nặng nề của hai người. Sắc mặt Mộ Dung Gấm nóng lên, ở trong màn đêm mở mắt nhìn nam nhân đang nằm trên người nàng: “Sở hoàng sao lại có thể làm ra hành động hái hoa tặc này?”

Dứt lời mới phát hiện ra âm thanh của mình chưa bao giờ lại mềm mại đáng yêu, nũng nịu đến thế, trong nháy mắt mặt còn nóng hơn.

Qua ánh trăng Sở Dạ quan sát người phía dưới, giả hóa khiến hắn ngày nhớ đêm mong này. Ngay cả khi nàng mang theo một lớp mặt nạ, không có vẻ đẹp kinh thế phong hoa như hôm đó, nhưng gương mặt này vẫn có thể khiến hắn mê mẩn như cũ. Thật ra nàng cũng không hấp dẫn người, còn có thể nói là có cảm giác không tồn tại. Tuy nhiên, nó cố tình lại khiến hắn thần hồn điên đảo. Hắn cảm thấy, hắn đã trúng độc, trúng một loại độc có tên là Mộ Dung Gấm.

Mộ Dung Gấm giờ tay lên muốn đẩy hắn ra, đột nhiên cứng đờ, bởi vì nàng phát hiện ra nơi mình đẩy kia, lại không có áo bào bao trùm. Cảm xúc bóng loáng, còn có trái tim trong lồng ngực ở dưới bàn tay đang đập từng nhịp từng nhịp. Mộ Dung Gấm tin tưởng, một khắc kia mặt của nàng nhất định đỏ đến rì máu. Đây là lần đầu tiên nàng đụng chạm thân thể của nam nhân, hơn nữa còn dưới tình huống như thế này...

“Ha ha!” Sở Dạ nở nụ cười thật thấp, mang theo hơi thở tà mị mê người, sau đó hắn một tay chống đỡ, một tay cầm tay của Mộ Dung Gấm/ Bàn tay kia rất dễ dàng bao lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, sau đó từng chút từng chút xẹt qua bộ ngực của hắn, rồi dần dần đi xuống, sáu múi cơ bụng nổi lên, giờ phút này sở lên rất có cảm giác. Trong khi Sở Dạ nắm tay nàng tiếp tục đi xuống dưới, cuối cùng Mộ Dung Gấm cũng hồi hồn từ trong ngượng ngùng, sau đó liền đẩy Sở Dạ ra, mặc cỡ không dám nhìn hắn. Nhất là hai bên tai kia, giờ phút này giống như bị bàn ủi ủi qua.

Sở Dạ cũng không tức, lần nữa đi lên, mập mờ cười nhẹ: “Nàng sở như thế có thỏa mãn không?”

Mộ Dung Gấm thờ phỉ phò trừng mắt nhìn hắn. Hiện tại nàng chỉ có thể trừng hắn, không tìm được phương pháp khác để bày tỏ tâm tình của mình nữa. Nàng chưa từng có gặp qua người nào giống như hắn, phúc hắc, tà ác như thế..... Không biết xấu hổ.

Hai người cứ như vậy đối nghịch, sau lại không biết người nào không nhịn được ngủ trước, sau đó ngủ cả đêm!

Chờ đến khi Mộ Dung Gấm rời giường, Sở Dạ đã không còn ở đây. Chỉ có hơi ấm bên cạnh xác nhận đêm qua hắn đã tới!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 38: Tài nữ tỷ thí bắt đầu

Rốt cuộc ngày cuộc thi giữa các tài nữ cũng đã tới, văn võ bá quan đến đông đủ, bên ngoài đường phố dân chúng vây quanh trong ba tầng ngoài ba tầng, mà các lầu các lân cận cũng bị chen lấn đầy tràn.

Ở chính giữa cổng thành là vị trí của hoàng thượng, vương gia cùng với hậu cung phi tần. Giờ phút này phía trên đã ngồi đông đủ, một góc cảm y hoa phục, nhìn qua hoa lệ vô cùng. Mà ở giữa khoảng không sắc màu hoa lệ kia lại có một màu đen cương nghị, màu sắc tối tăm như phân cách hẳn với những người khác, nhìn một lần liền nhận ra được.

Khi Mộ Dung Gấm tới thiếu chút nữa không chen vào được, nàng không có tới chỗ ngồi của công chúa ở phía trên mà đi tới nơi của nữ quyến tìm chỗ ngồi xuống. Ánh mắt của mọi người đều dồn lên phía trên đài cao, cho nên căn bản không ai chú ý đến nàng.

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu lên, vừa nhìn đã thấy bóng dáng màu đen không thích hợp kia. Mà Sở Dạ như đột nhiên có cảm giác nhìn sang, ánh mắt màu đen như phát hiện ra điều thú vị, sau đó nhẹ nhàng nhếch môi, biểu hiện tâm tình không tệ, nhất thời bộ dạng mỉa mai hoặc mê đảo mọi người. Tâm Mộ Dung Gấm thầm mắng một tiếng “gieo họa”, mặt nóng ran lên rồi đi chỗ khác.

Ánh mắt chuyển sang những nữ quyến khác, trong lúc vô tình nhìn thấy Tô Diệp Ngâm ngồi bên cạnh Đông Phương Hiểu. Hôm nay nàng ta ngồi yên lặng, không có si mê nhìn lên đài cao như những cô nương khác, chỉ lẳng lẳng ngồi ở chỗ đó, nghiêm nhiên tiêu chuẩn như một đại gia khuê tú, nhưng vẻ mặt của nàng được sự ưu thương, mi mắt như có nỗi buồn không thể tan.

Lý rượu trong tay Mộ Dung Gấm dừng lại, chỉ liếc mắt một cái liền dời đi chỗ khác, có lẽ như bây giờ là tốt nhất! Nhưng theo bản năng, nàng đưa mắt về phía những nơi khác, không nhìn thấy ánh mắt tha thiết của Đông Phương Nhuận cao ngạo, cuối cùng rơi vào chỗ ngồi của các quan viên. Từ thừa tướng là một trung niên phúc hậu, mặt mũi hiền lành. Nhưng có thể ngồi vào vị trí, thừa tướng, không thể chỉ dựa vào tài năng, không có chút mảnh khảnh thì không thể!

Ánh mắt đi xuống, Mộ Dung Gấm nhìn thấy mấy tiểu thư thiếu gia của Trương gia. Ngồi đầu chính là một nam tử khoảng hai mươi bảy hai mươi tám, dáng dấp của hắn không xuất chúng nhưng cũng là mi thanh mục tú, khiến cho người nhìn cảm thấy cực kỳ thoải mái, chỉ tiếc là hắn lại phải ngồi trên xe lăn. Mộ Dung Gấm nhìn hai chân của hắn, nhớ tới chuyện tình của sáu năm trước. Đại công tử Trương gia vốn là một người rất có tương lai, hơn nữa vẫn vô song toàn, đối với việc cười ngửa bản cung so với các hoàng tử vương gia còn tốt hơn. Nhưng trong một cuộc săn thú vào mùa thu, hắn không cẩn thận ngã xuống vách núi, bị tảng đá đè gãy hai chân, từ đó ngồi ở trên xe lăn sống qua ngày, một đời anh tài vì vậy mà xuống dốc.

Mộ Dung Gấm nhìn sắc mặt của hắn, không có một chút chán chường, cũng không có tức giận, giống như nhẹ tựa lông hồng, có cảm giác tự sinh tự diệt.

Mộ Dung Gấm dời đi chỗ khác, rơi vào trên người nam tử hoa y bên cạnh. Người nọ dáng dấp không được tốt lắm, đôi mắt tí hí nhìn chằm chằm vào bộ ngực thị thiếp bên cạnh hắn, miệng cũng tới rất gần. Hơn nữa một cánh tay cũng đưa vào trong váy của thị thiếp đó, không biết đang làm gì. Chọc cho sắc mặt của thị thiếp đỏ hồng, liên tiếp kêu nhỏ, vừa phóng đặng lại ghê tởm! Nghĩ tới Tô Diệp Ngâm sắp phải gả cho một người như vậy, chân mày của Mộ Dung Gấm không nhịn được nhíu lại!

Mộ Dung Gấm cảm thấy có một ánh mắt đặt trên người mình, vừa nhìn liền thấy ánh mắt yên lặng kia, là của đại công tử Trương gia. Nhìn thấy Mộ Dung Gấm nhìn sang, Trương Dục khẽ gạt đầu, khoe môi nâng lên một đường cong, nhưng lại không có nhiệt độ.

Mộ Dung Gấm gạt đầu một cái, sau đó thu hồi ánh mắt. Cảm giác bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống, sau một khắc liền gối lên đầu vai của nàng, cả người cứng đờ lên, về mặt mặt môi: “Cẩn nhĩ tỷ tỷ, thật nhảm chán. Khi nào thì bắt đầu vậy?”

Đã quen Sở Linh Nhi thỉnh thoảng tới dây dưa, Mộ Dung Gấm cũng lười đẩy nàng ra, nghe vậy chỉ nói: “Chờ xem!”

“Aizzzz!” Hiên nhiên tiểu nha đầu này không có kiên nhẫn, chẳng bao lâu liền buồn ngủ, sau đó ngã xuống, vừa đứng ngã xuống trên đùi Mộ Dung Gấm, hô hấp đều đều, hiên nhiên là ngủ thiếp đi. Cũng may án kỷ cũng cao, vừa lúc che khuất thân thể của nàng, nếu không cho người ta thấy đường đường là một công chúa của một nước lại có bộ dạng này, đoán chừng mặt mũi của Sở Dạ đều bị vứt sạch.

Sở Linh Nhi ngủ rất say, hiên nhiên sáng sớm hôm nay bị dậy vì mệt mỏi đến bây giờ. Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu trắng nõn như con nít, cái miệng nhỏ nhỏ phun bong bóng như đứa trẻ ba tuổi. Mộ Dung Gấm không nhịn được cười một tiếng, quả thật chỉ là một đứa bé. Hình như ngủ không được thoải mái, Sở Linh Nhi cọ cọ vào ngực Mộ Dung Gấm, không muốn rời xa hông của nàng, sau đó ngủ tiếp.

Mộ Dung Gấm im lặng, nhưng vẫn vươn tay ra chỉnh sửa lại y phục có chút rối loạn, sau đó vén mấy sợi tóc vương trên mặt Sở Linh Nhi, kêu Đường Trúc tìm một tấm thảm mỏng đắp lên người nàng.

Thấy Sở Linh Nhi ngủ, Mộc Hương cũng cảm thấy buồn ngủ theo. Nếu không phải tiểu thư nhà nàng đang ở chỗ này, nàng đã sớm trở về đi ngủ rồi. Thật ra thì nàng rất hâm mộ Sở Linh Nhi, có thể quang minh chính đại ngủ trên đùi tiểu thư, nàng còn chưa từng được ngủ qua nha! Thật sự không chịu được, không gắng gượng được thêm, Mộc Hương ngồi xuống bên cạnh Mộ Dung Gấm, sau đó nằm ngủ trên án kỷ.

Đường Trúc thấy vậy, nhất thời liền muốn hỏi, có người nào giống nha đầu này không? Cưng nhiên chạy tới bên cạnh tiểu thư mà ngủ. Khi Đường Trúc muốn vươn tay, Mộ Dung Gấm liền giơ tay ngăn cản: “Thôi, em ấy cũng mệt mỏi, để cho em ấy ngủ đi!”

Đối với lời nói của Mộ Dung Gấm, Đường Trúc chưa bao giờ phản bác. Cho nên mặc dù nàng hận không xách Mộc Hương lên ném xuống kênh rạch, nhưng cuối cùng nàng vẫn nhịn được, thu tay về, sau đó đứng canh chừng. Trong mơ hồ Mộc Hương nhếch miệng cười: tiểu thư thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 39: Tài nữ mọi nhà

“Đồng đồng đồng!” Mấy tiếng trống vang lên, mọi người biết cuộc thi sắp bắt đầu, nhất thời đưa mắt nhìn lên đài cao.

Đồng Phuong Trạch là người đọc diễn văn mở màn thay thế cho hoàng thượng, nói khác đi chính là đi ra ngoài nói vài lời xã giao, sau đó xoay người rời đi. Một gã thái giám đảm nhiệm là người điều khiển chương trình.

Lên trước chỉ là một số thiên kim nhà quan viên nho nhỏ, tài nghệ giống như nhau, nhiều nhất chính là đánh đàn. Bắt đầu một hai người mọi người còn có cảm giác, nhưng càng về sau, phần lớn đều buồn ngủ hết với nhau. Mộ Dung Gấm đề ly xuống, kéo Mộc Hương sắp rơi xuống đất trở lại bàn, tiếp theo đó ngồi nghe những bài hát không rõ tên!

“Boong boong boong!” Đột nhiên tiếng tỳ bà vang lên, mọi người đều chấn động, ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy một cô nương áo trắng ôm một thanh son trà ngồi ở trên đài. Tay áo nàng ta tung bay, một khúc tỳ bà phiêu dật vang lên. Khúc ca lúc thì tình ý triền miên, lúc lại giống như chém giết trên sa trường hiển nhiên khiến cho tinh thần người nghe phần chấn.

Một khúc này kết thúc, nàng nhẹ nhàng cúi đầu đi xuống. Nghe được lời nói của người bên cạnh, Mộ Dung Gấm mới biết người nọ là muội muội của đại tiểu thư Hàn gia, mặc dù không có danh tiếng như tỳ tỳ, nhưng lại có một tay đàn tỳ bà rất tốt!

Tiếp sau đó chính là sự ra sân của ngũ đại tài nữ. Lâm Huệ Nhi giỏi về cờ, mang một bàn cờ lên, tay trái cùng tay phải đánh cờ. Bốn bề có tám bàn cờ mô phỏng, có cung nhân đi lên nhìn đường cờ của nàng, sau đó mô phỏng lại nước đi cho mọi người cùng xem, khiến cho mọi người ai cũng rõ ràng. Thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy âm thanh sợ hãi của mọi người, mà Mộ Dung Gấm thì buồn cười lắc đầu.

Chơi cờ, đối với quý tộc nơi này, sợ rằng phần lớn đều coi rằng chơi cờ là một loại nghệ thuật tu thân dưỡng tính, đồng thời cũng có thể điều chỉnh lại tâm tình. Từ xưa đã có câu ‘quân kỳ thức nhân’*, mà Lâm Huệ Nhi mặc dù kỳ nghệ không tệ, nhưng bước tiến của nàng ta quá hoa lệ, lại ít đi sự bén nhọn sắc sảo trên bàn cờ. Chẳng qua chỉ là lấy lòng mọi người mà thôi, nàng cười một tiếng, chân chính có bao nhiêu lợi hại, chỉ sợ nói suông mà thôi!

*quân kỳ thức nhân: quan quân luôn thường thức phong cách của con người (???)

Nhìn những người kia một hai câu liên tiếp sợ hãi than, cũng không biết bọn họ có hiểu hay không, cau mày làm bộ rất có học vấn, nhìn rất tức cười.

Rốt cuộc, một quân cờ đặt xuống, bàn cờ hòa. Hoàng thượng vỗ tay một tiếng, mọi người cũng phối hợp vỗ theo!

Tiểu thư Thủy gia thi nữ công. Nói ra thì rất kỳ lạ, từ xưa đến nay, trong những cuộc thi, chỉ có cảm kỳ thi họa, thi từ ca phú, chưa từng có ai đem nữ công làm một môn thi, ngược lại khiến cho người ta có cảm giác mới mẻ.

Thủy Tố Nguyệt cũng là một đại mỹ nhân, thoát nhìn rất văn tĩnh, hình như cũng có chút xấu hổ. Mấy cung nhân mang một tấm vải dài ba thước rộng một thước lên, do hai cung nhân dựng thẳng bằng.

Thủy Tố Nguyệt thi lễ, sau đó lập tức có người bưng lên năm loại chỉ màu đã được sỏ vào với mặc châm (kim). Thủy Tố Nguyệt dùng tay cầm ba cây châm lên, sau đó vung lên tấm vải. Những mặc châm kia giống như đang sống, như có người dẫn dắt những đường kim của mình, rất nhanh trên tấm vải có thêm nhiều màu sắc.

“Oa……” Lần đầu tiên thấy tài nghệ kỳ lạ như vậy, tất cả mọi người mở to mắt, ngay cả Sở Linh Nhi và Mộc Hương đang ngủ cũng tỉnh lại, mở to hai mắt nhìn những hình ảnh sinh động kia.

Thủy Tố Nguyệt không ngừng chuyển động thân thể, tư thế như đang múa một vũ điệu, từng cây từng cây may vào tấm vải, thân thể tuyệt đẹp như vẽ, mà từng mảng từng mảng long lân màu nâu cũng dần dần hiện ra. Mọi người cũng bắt đầu hiểu màng muốn thêu cái gì, thế nhưng quả thật quá lớn mật, thật không thể tưởng tượng nổi, chưa bao giờ biết nữ công cũng có thể thần kỳ như vậy.

“Oa! Cảm nhi tỳ tỳ, nàng thật lợi hại! Kim chỉ cũng có thể tự chuyển động nha?” Sở Linh Nhi hưng phấn lắc lắc cánh tay Mộ Dung Gấm, trong mắt đều là những điều mới lạ.

Mộ Dung Gấm ngược mắt, nhìn động tác của Thủy Tố Nguyệt, hồi lâu mới nhả ra hai chữ: “Thái cực!”

Là thái cực, nhưng không phải là thái cực. Bởi vì nàng biết ở thế giới này không có ai sáng chế ra võ công tuyệt diệu như Thái Cực được, nhưng bộ võ công này lại vô cùng giống thái cực.

“Thái cực là cái gì?”

“Một loại võ công!” Mộ Dung Gấm cũng không giải thích nhiều.

“Ha ha! Hay! Thật là hay!” Đồng Phuong Khải là người đầu tiên đứng lên, luôn miệng khen ngợi. Bộ dáng kia nếu không phải ngại vẫn còn tranh tài ở phía sau, hẳn trực tiếp liền thưởng Thủy Tố Nguyệt luôn rồi.

Sau một canh giờ một con cự long hoàn toàn xuất hiện ở trên tấm vải trắng, hình thái vô cùng sống động. Mất cự long không giận mà uy, nếu như nhìn

kỳ, cặp mắt kia không phải là Đông Phương Khai hay sao? Đông Phương Khai cực kỳ vui mừng, giơ tay lên sai người mang tấm vải đến gần, càng nhìn kỹ càng khen không dứt.

Trương Quân ở một bên bĩu môi, không phải là thù hoa sao? Khẳng định nàng ta lợi hại hơn nhiều!

Kêu người đi chuẩn bị án kỷ và văn chương, Trương Quân đi lên phía trước, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người cứ nhiên chấp bút. Một tay một bút, hai bút cùng vẽ. Ngòi bút của nàng ta lưu loát vô cùng, không hề dừng lại. Tất cả mọi người bắt đầu tò mò, đôi tay này có thể vẽ ra loại tranh gì?

“Hai tay vẽ tranh?” Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Sở Linh Nhi nhú lại, làm như rất bất mãn.

Mộ Dung Gấm quay đầu: “Sao vậy?”

Sở Linh Nhi giận dữ cắn cắn môi: “Ta cho rằng chỉ có hoàng huynh mới làm được như vậy? Ngược lại ta muốn nhìn nàng ta có thể vẽ ra cái gì!” Hiển nhiên là bất mãn.

\

Sở Dạ biết vẽ tranh? Mộ Dung Gấm không tự chủ quay đầu nhìn lên đài cao, trùng hợp đúng lúc nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của Sở Dạ. Trong thoáng chốc Mộ Dung Gấm có chút thống hận thị lực của mình quá tốt, không có việc gì sao nhìn rõ ràng như vậy?

Mộ Dung Gấm chuyển mắt, không tự chủ bị vẻ mặt nhỏ nhắn một mồi hấp dẫn, chính là Đông Phương Nhuận. Hiển nhiên không chỉ có chút mệt mỏi, một tay bắm lấy đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn, thiếu chút nữa thì đụng xuống bàn. Mộ Dung Gấm không nhịn được mỉm cười.

Trương Quân vẽ chính là cự lòng đằng vân đồ, so với Thủy Tổ Nguyệt thì càng thêm hung vĩ hoa lệ, cũng lấy được ủng hộ của mọi người.

Tiếp, tiếng đàn cùng tiếng sáo đồng thời vang lên. Mọi người đồng thời chấn động, tìm kiếm khắp nơi. Rót cuộc phía bên tường thành thấy được bóng dáng của các nàng. Hàn Tĩnh Ngọc vẫn như cũ toàn thân áo trắng, như huyền như tiên. Bàn tay cầm sáo đứng, giống như Lãnh Ngạo tiên tử xuống phàm trần. Mà bên cạnh, một thân sắc hồng thêu mẫu đơn, áo khoác cùng màu bằng lụa mỏng, y phục cùng lộn tóc không gió mà bay, tiếng đàn bên tai, nghe được như kinh người. Hai người ra sân trong nháy mắt cũng đủ giết những người trước mặt, cũng chỉ có hai người này mới dám đương nổi danh xưng tài nữ này.

Tiếng đàn cùng tiếng sáo bắt đầu dù to, nhưng lại tương đối thông thả. Càng về sau, tiếng đàn càng thêm dồn dập, âm thanh boong boong như muốn đứt dây đàn. Mà tiếng đàn cũng càng thêm cao vút, hình như hai người muốn phân cao thấp. Hai loại âm sắc này mặc dù khác xa nhau, nhưng lại bị dung hợp một cách kỳ diệu, khiến cho người nghe nhiệt huyết sôi trào.

Trong khi tất cả mọi người đều nghe màn hợp tấu tuyệt diệu của các nàng, Mộ Dung Gấm lại chuyển ánh mắt lên Hàn Tĩnh Ngọc. Đôi mắt đen như mực như muốn nhìn thấu nàng ta, nàng luôn có cảm giác, thân phận của Hàn Tĩnh Ngọc này, tuyệt đối không chỉ là một tiểu thư của quốc công phủ mà thôi! Bởi vì ở trong tiếng sáo vừa rồi, nàng nghe được rõ ràng ‘cái đó’. Mặc dù chỉ nghe qua một lần, nhưng nàng nhớ vô cùng rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 40: Thủ xảo

Đông Phương Hiểu chính là người ra sân sau đó, nàng ta mặc bộ áo trắng thùy tụy, phía trên thêu đóa hoa thực được, khó khi bỏ đi một thân trang phục hoa lệ, ngược lại cực kỳ đẹp mắt.

Nàng ta chọn vũ điệu mà tất cả mọi người không chọn, ồng tay áo khê múa, như cánh bướm tung bay. Vòng eo mềm mại như rắn, động tác gì cũng có thể hoàn thành. Bắt đầu nàng ta còn múa đơn, sau đó bốn cung nữ mặc hồng y đi lên, cùng vây quanh nàng ta, khi nàng ta bắt đầu chuyển động, đồng thời bốn người cũng vũ động theo.

“Nhìn gì! Nhìn nữa ta moi mắt ngươi ra!” Bên cạnh đột nhiên vang lên một câu nói hung hăng, Mộ Dung Gấm thiếu chút nữa đem rượu trong miệng phun ra, kỳ quái quay đầu nhìn về phía Sở Linh Nhi. Theo ánh mắt của nàng, thấy được vẻ mặt phi sắc ngăm xuân của Đông Phương Hiểu, mà cặp mắt kia càng nhiều tình ý, nhìn lên trên đài cao. Không phải là nhìn Sở Dạ hay sao?

Đông Phương Hiểu thích Sở Dạ nàng biết, nàng vẫn luôn cảm thấy không có gì, nhưng giờ phút này thấy ánh mắt trực bạch* của nàng ta, vì sao nàng lại có cảm giác không thoải mái? Thật giống như đồ đạc của mình bị người đoạt vậy!

diendanlequydon.com

*Trực bạch: trắng trợn, trực tiếp

Mặc dù nàng hết sức không để mắt đến, nhưng ánh mắt Đông Phương Hiểu nhìn Sở Dạ thật sự lộ liễu, nàng không muốn nhìn cũng không được. Trong lòng buồn bực khó chịu, nàng đứng dậy chuẩn bị rời đi. Nhưng trong khi nàng vừa bước được bước đầu tiên, liền nghe thấy âm thanh ‘kính ngọc’ của Tôn Phi Phi ở trên đài cao: “Ồ! Nhiều người cũng đã biểu diễn như vậy, vì sao không thấy Cẩm Hoa quận chúa vậy?”

Mộ Dung Gấm dừng bước lại, sắc mặt lạnh xuống.

Đông Phương Hiểu vừa mới tiếp nhận sự cảm thán của mọi người, nện bước cao ngạo trở về vị trí của mình, nghe vậy cười nói: “Hoàng tâu người cũng đừng làm khó Cẩm Hoa, mặt mũi nàng ta mỏng, nói không chừng còn gấp hơn tỷ!”

Lời này của nàng ta uyển chuyển, ngoài mặt là giữ mặt mũi cho Mộ Dung Gấm, thực tế trong lời nói biểu đạt ý tứ rõ ràng: người ta không có tài nghệ không dám lên đài, tỷ nói ra, cần thận người ta ghi hận tỷ!

“Ha ha! Công chúa nói thật kỳ quái, Cẩm Hoa quận chúa có thể được phụ hoàng sắc phong phẩm vị ngũ phẩm, chắc chắn nhất định thông tuệ hơn người, tài nghệ nhất định cũng là vô song. Hôm nay chưa thể hiện, nói không chừng muốn là người thi đấu áp trực*!” Mặc dù mục đích của hai người giống nhau, đều muốn Mộ Dung Gấm bị bêu xấu, nhưng vẫn không nhận được muốn sẵn giọng.

• Áp trực: Mân chót của võ tướng, võ kịch. Còn gọi là Áp trụ — từ. (Từ điển Nguyễn Quốc Hùng)

Áp trực? Đông Phương Hiểu bị hai từ này làm cho tức chết rồi, nàng mới là áp trực: “Hừ! Hoàng tâu tin tưởng Cẩm Hoa quận chúa như vậy, đến lúc đó đừng có mà thất vọng!”

“Khốn kiếp! Tức chết ta rồi! Lại dám nói Cẩm nhi tỷ tỷ của ta như vậy!” Sở Linh Nhi nghe hai người kia người một câu ta một câu hàm ý châm chọc, nhất thời giận đến giờ chân. Muốn đi lên lý luận, nhưng lại bị Đường Trúc kéo xuống: “Người ngán ta làm gì thế? Họ nói như vậy, rõ ràng là vũ nhục tỷ tỷ, ta muốn đi dạy dỗ bọn họ!”

diendanlequydon.com

Đường Trúc mặt không đổi sắc: “Người đi ra ngoài chỉ để cho tiểu thư thêm phiền phức, cứ ngồi yên một chỗ đi!”

“Người lại dám nói ra thêm phiền, có tin hay không ta đánh người!” Nói xong, Sở Linh Nhi lắc lư quả đấm của nàng.

Đường Trúc như thái sơn ổn tọa: “Người có thể đánh thắng ta thì hãy nói!”

Nghe vậy Sở Linh Nhi cũng như đưa chuột nghỉ com, nàng cùng nàng ta đánh nhau còn ít sao? Trong khoảng thời gian ngoài sáng trong tối không biết đã bao nhiêu chiêu, kết quả cuối cùng đều là nàng bại hoàn toàn. Võ công đánh không lại, vậy thì chơi trò ác đi: hạ thuốc tiêu chảy? Những cuối cùng thuốc tiêu chảy chạy đến trong chén của mình. Vải quần áo lên y phục của nàng ta, kết quả mình ngứa một ngày. Cắt bỏ râu ria? Nàng ta không có. Giả quỷ hù dọa nàng ta? Đáng tiếc lá gan của nàng ta lớn đến kinh người, cuối cùng còn dùng một cước đạp nàng ra ngoài. ....

Dùng hết biện pháp cũng không thắng được nàng, kết quả mình trở thành tồ hê, Sở Linh Nhi coi như là phục. Hôm nay nghe được những lời này của nàng ta, nàng còn có thể nói gì? Ngồi yên một chỗ vậy!

Mà lúc này, Mộ Dung Gấm đã lướt qua họ đi lên trên đài, Mộc Hương đi theo bên cạnh nàng, bưng một khay gì đó, thận trọng đầu cũng không dám ngẩng đầu lên. Ngồi ở phía dưới nàng nhất định nhằm chán, đứng ở trên đài cao vạn người chú ý này, nàng lập tức không tức giận.

Mộ Dung Gấm khẽ cúi người tui lễ: “Cẩm Hoa tham kiến hoàng thượng!”

“Miễn!” Đông Phương Khải giơ tay lên miễn lễ nàng, ngay sau đó hỏi: “Cẩm Hoa hôm nay chuẩn bị tài nghệ gì vậy?”

Mộ Dung Gấm tu dưỡng cực tốt đứng lại, khẽ cười nói: “Hồi hoàng thượng, Cẩm Hoa không biết đánh đàn cũng không vẽ tranh, sợ là khiến hoàng thượng thất vọng!”

“Xích!” Đông Phương Hiểu bật cười đầu tiên, mắt lộ ra khinh thường. Nàng ta cũng biết Mộ Dung Gấm không có bản lĩnh gì, ra ngoài chỉ có bêu xấu.

Tôn Phi Phi cũng bày ra tư thái xem kịch vui, nàng ta không quên được chuyện nàng ta bị uy hiếp lần trước, hôm nay muốn đòi lại mặt. Về phần những người khác cũng không khác như vậy, ngay cả khi bọn họ biết thân phận của Mộ Dung Gấm, cũng rất nhiều người nghĩ tới muốn lôi kéo, nhưng khi có thể nhìn kịch hay, họ cũng sẽ không bỏ qua.

diendanlequydon.com

Mộ Dung Gấm không để ý đến bọn họ, giơ tay lên vén vạt che trên khay Mộc Hương đang bưng: “Cẩm Hoa cũng không có tài nghệ khác, nhưng đối với dược liệu lại biết đôi điều, cho nên dùng bách hoa hái trước kia làm một chút phấn, kết hợp với lộ thủy, dùng bí pháp chế luyện, cho nên phấn này không có tư vị của phấn son, sau khi sử dụng chỉ có mùi thơm!”

“Hừ! Ai biết có phải hay không người cầm ít phấn mua ở ngoài lấy lệ?” Đông Phương Hiểu châm chọc nói.

Mộ Dung Gấm cũng không có tức giận, ngược lại nhìn về phía Ngô đại nhân bên thái y viện: “Cẩm Hoa muốn mời Ngô đại nhân đi lên nghiệm chứng giúp một tay, không biết Ngô đại nhân có bằng lòng không?”

Ngô viện trưởng nghe vậy đứng dậy: “Hoàng thượng, có muốn thần xem một chút?”

Đông Phương Khai gật đầu: “Được!”

Ngô viện trưởng mở hộp ra, hương thơm xông vào mũi, trong nháy mắt tròn tròn hai mắt, kích động tìm vài vị thái y cùng nhau tra xét. Tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc, nhìn thật sâu vào mắt Mộ Dung Gấm, Ngô viện trưởng nhìn về đài cao: “Hồi hoàng thượng, đây chính là phần thượng đẳng, thần khẳng định bên trong có bách hoa lộ thủy cùng cánh hoa, nhưng lại không biết dùng loại phương pháp nào để chế luyện thành, quả thật chỉ có hương hoa!”

“Hả? Trình lên!” Đông Phương Khai cũng hứng thú.

“Dạ!” Mộ Dung Gấm sai Mộc Hương đem sơn phần giao cho thái giám, không bao lâu liền lên đến đài cao. Đông Phương Khai cảm ngửi một chút, không nhận được gì đầu ‘ừ’ một tiếng: “Quả thật rất thơm, hơn nữa không có chán ngấy như phần sơn, thấm vào ruột gan, mùi thơm ngát vô cùng!”

“Ồ! Hoàng thượng có thể hay không cho nô tì xem một chút?” Một phi tần ở bên cạnh không nhẫn nại được, sơn phần không thể nghi ngờ chính là chộc đứng tâm của bọn họ.

Đông Phương Khai phát tay cho thái giám bùng đi qua cho các nàng nhìn, thuận tiện đưa một hộp cho Sở Dạ vẫn không nói gì: “Sở hoàng cũng ngửi đi!”

Sở Dạ nhận lấy, trong mắt lướt qua hoa quang giống như hắc diệu thạch. Mở hộp ra, bên trong quả thật có mùi thơm như mọi người nói xông vào mũi. Hộp phần hao sơn trên tay, ngay cả hương thơm sơn phần, hắn cũng cảm thấy không bì kịp với hương thơm nhân nhật trên cơ thể Mộ Dung Gấm. Ánh mắt rơi lên trên người Mộ Dung Gấm, nàng bình tĩnh đứng ở nơi đó, không tính là xuất chúng nhưng gương mặt lại có sắc thái mê người, da thịt óng ánh trong suốt dưới ánh mặt trời trắng muốt. Chẳng biết tại sao, nhìn xa như vậy cũng khiến cho hắn có cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Cuối cùng, mấy hộp phần của Mộ Dung Gấm đều được nữ nhân yêu thích, ngay cả Hàn Tĩnh Ngọc vô dục vô cầu, khi chọn được hộp phần hoa mai cũng yêu thích không buông tay. Mặc dù mất chút sức, nhưng cuối cùng đã qua được cửa ải này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Gây sự

Sau đó Mộ Dung Gấm mới biết, cái gọi là tài nữ tranh tài lại là đặc biệt chuẩn bị vì Sở Dạ. Vào ngày thứ hai, bài danh tài nữ được thông báo, trừ việc Đông Phương Hiểu đột nhiên xảy lên xếp hạng thứ nhất, hạng vị năm người kia cơ hồ vẫn không nhúc nhích.

Tiếp đó một đạo thánh chỉ được tuyên cáo trong lúc lâm triều, vì an bình hai nước, bát công chúa Đông Phương Hiểu hòa thân Sở quốc, năm ngày sau liền đi!

Trong nháy mắt nghe được tin kia, Mộ Dung Gấm có chút sững sờ, ngay sau đó liền đề cảm giác khó chịu trong lòng xuống. Nàng thừa nhận nàng có chút đề ý chuyện liên quan đến Sở Dạ, nhưng cũng không có khả năng thao túng tâm tình của nàng, ít nhất hiện tại Sở Dạ đối với nàng có cũng được mà không có cũng không sao!

“Hoàng huynh! Tại sao người huynh cưới không phải là Cẩm nhi tỷ tỷ? Tại sao huynh lại phải cưới cái công chúa gì gì kia?” Sở Linh Nhi đau lòng, nàng cho là hoàng huynh và Cẩm nhi tỷ tỷ là một đôi, nàng cho là lần này hoàng huynh sẽ cưới Cẩm nhi tỷ tỷ. Nhưng kết quả làm sao lại biến thành như vậy?

Sở Dạ bất đắc dĩ, hắn từ trước luôn lạnh lùng với người khác, nhưng cố tình không hạ được độc ác với nha đầu này, dẫn đến hiện tại nàng có gan lớn chất vấn hắn như thế này: “Đừng hỏi nhiều!”

“Đừng! Hoàng huynh, huynh nhất định phải cưới Cẩm nhi tỷ tỷ. Nếu không muội liền không đề ý đến huynh!” Sở Linh Nhi vung tay Sở Dạ, làm như giận thật.

Sở Dạ làm sao có thể không nhìn ra tiểu nha đầu này đánh uy hiếp hắn, thế nhưng uy hiếp cũng quá nhỏ rồi? Mối mông vô tình về lên một đường cong: “Muội cứ như vậy thích nàng?”

diendanlequydon.com

“Ừm!” Sở Linh Nhi nghe vậy nhanh chóng gật đầu, nhưng ngay sau đó lại cau mày: “Cẩm nhi tỷ tỷ giống như không thích muội!”

Lần này ngược lại Sở Dạ có chút ngạc nhiên: “Vậy muội thích nàng ở điểm nào?”

“Điểm nào?” Sở Linh Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Nàng. ....Nàng vô cùng. ....Cái đó.....”

Suy nghĩ hồi lâu, nàng cũng không nghĩ ra mình thích Mộ Dung Gấm ở điểm nào. Ngày đó nàng cũng chỉ là nghe Dương Hạo nói hoàng huynh hình như thích, sau đó không kịp chờ đợi muốn đến xem người có thể khiến hoàng huynh động lòng người, sau đó nàng bỏ chạy. Tuy nhiên nàng lại bị nàng lạnh lẽo cự tuyệt, còn phải người đánh đuổi nàng. Sau đó lại vì chuyện nàng phá vỡ chuyện tốt của nàng cùng hoàng huynh, cho nên bắt đầu quang minh chính đại đi vào. Nhưng sau đó đều là do Mộc Hương bồi nàng, sau đó cùng Đường Trúc đánh nhau. Hình như ....Cầm nhi tỷ tỷ căn bản không có để ý nàng. ....

Nghĩ tới đây, Sở Linh Nhi có kích động muốn khóc, nhưng. ....: “Nhưng muội chính là thích nàng! Nàng bất đồng với những người khác, muội rất thích nàng làm hoàng tẩu của muội!”

Sở Dạ hé môi muốn nói điều gì, nhưng nhìn thấy người đi tới lập tức ngừng nói.

Rất nhanh, người nọ chấp chôn thân thể đi tới: “Gặp qua Sở hoàng!”

“Không ngờ Sở hoàng cùng công chúa ở nơi này ngắm hoa, tỷ nữ của ta làm chút bánh ngọt, không bằng hai vị cùng nhau ném thử một chút đi!” Tôn Phi Phi lấy vẻ mặt mỉa mai, ánh mắt không nháy một cái nhìn chằm chằm Sở Dạ, bộ dáng kia hận không chính mình dính lên.

Sở Linh Nhi thấy bộ dáng này của ta muốn nôn, rõ ràng đã thành thân còn muốn quyến rũ hoàng huynh của mình, thật là không có liêm sỉ: “Hoàng huynh, muội đi ra ngoài chơi!”

Dứt lời cũng không quan hai người nét mặt gì, trực tiếp xoay người rời đi. Trong lòng khó chịu Sở Linh Nhi không chú ý đường phía trước, cho nên vừa đứng dừng phải người đối diện. Một mặt không ngại ngã trên mặt đất, trên miệng trong nháy mắt cảm thấy đau đớn vô cùng, nhất thời cả giận: “Đáng chết, người đi bộ không nhìn à?”

Đông Phương Nhuận vốn cũng muốn phát giận, nhưng nhìn rõ ràng đối phương là công chúa Sở quốc thì nhịn xuống, thật không nghĩ đến đối phương lập tức mắng lên, mặt đỏ bừng: “Rốt cuộc là ai không nhìn đường? Rõ ràng chính người đứng tới, người của Sở quốc chính là không lễ phép như vậy à?”

“Cái gì?” Sở Linh Nhi vụt dậy từ mặt đất, đợi thấy nhìn rõ khuôn mặt của người đối diện, nhất thời còn giận hơn. Hiện tại gương mặt này nàng không muốn nhìn thấy nhất: “Người mới không có lễ phép, một nam nhân có gương mặt nữ nhân, thật không có lễ phép!!”

Đông Phương Nhuận giận: “Mặt của ta thì làm sao? Lại nói nhìn mặt của người đi, quắc mắt trừng mị, mũi to, dáng dấp xấu , hơn nữa còn hung hãn như vậy, đi ra ngoài còn có thể hù chết một đồng người. nếu ta là người đã sớm không dám gặp người khác rồi.”

“Người. ....Người. ....” Sở Linh Nhi vẫn là lần đầu tiên bị người mắng như vậy, chưa bao giờ có người dám nói nàng xấu xí, giờ tay lên cho Đông Phương Nhuận một quyền, đánh ngã hắn xuống đất, sau đó chưa hết giận xông lên đánh tiếp.

“Ai! Làm sao người đánh người?” Đông Phương Nhuận bị đánh đau, chỉ đành che đầu tránh né, thái giám một bên trốn mất há hốc mồm, lập tức quên động tác.

“Nhanh lên một chút, can bọn họ ra!” Đạo chơi hoa viên, Đông Phương Hiểu nhìn một màn này, nhất thời nóng nảy. Năm sáu người mới kéo được Sở Linh Nhi ra, có thể thấy được nha đầu này mạnh như thế nào.

“Ừm. ....” Đông Phương Nhuận bị Sở Linh Nhi hù chết, đau đến không đứng lên được, bị người đỡ dậy, giận dữ nhìn chằm chằm Sở Linh Nhi: “Xú nữ kia, nói chuyện cứ nói, đánh người tính gì là anh hùng hào hán!”

“Đánh cho người đấy thì như thế nào?” Sở Linh Nhi mặt ‘còn muốn đánh tiếp’.

“Đủ rồi!” Đông Phương Hiểu đột nhiên quát lạnh một tiếng, bắt mắt nhìn Sở Linh Nhi: “Người đường đường là một công chúa, còn ra thế thống gì!”

Nghe vậy Sở Linh Nhi cười lạnh: “Ta có ra thế thống hay không cần tới người dạy dỗ!”

“Không quá mấy ngày nữa bản công chúa sẽ là hoàng tẩu của người, chẳng lẽ còn không thể dạy dỗ người sao?” Đông Phương Hiểu kiêu ngạo ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Sở Linh Nhi đều là khinh thường. Giờ phút này nàng ta nghiệm nhiên lấy thân phận hoàng hậu Sở quốc để dùng.

Sở Linh Nhi cười càng lớn hơn: “Chỉ bằng suy nghĩ của người? Bản công chúa nói cho người biết, chỉ cần bản công chúa ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho người tốt hơn! Hoàng tẩu của ta tuyệt đối không là người. ....người cứ nằm mơ đi!”

Đông Phương Hiểu sắc mặt run lên, không thể nghĩ ngờ Sở Linh Nhi đã khiêu chiến ranh giới cuối cùng của nàng ta, cắn răng cười lạnh: “Xem ra cần bổn cung dạy dỗ người cái gì gọi là tôn trưởng!”

diendanlequydon.com

Sở Linh Nhi quấy người một cái, phát hiện mình bị mây ma ma kiềm chế không nhúc nhích được, bột thuốc trên người cũng đã dùng hết rồi, mắt thấy Đông Phương Hiểu đi tới, nhất thời trốn to hai mắt: “Người dám!”

Đông Phương Nhuận cũng cả kinh: “Dừng tay!”

“Hừ!” Đông Phương Hiểu hừ lạnh một tiếng, xuống tay không lưu tình, ‘bóp’ một tiếng thanh thúy, bàn tay vung lên trên mặt Sở Linh Nhi. Sở Linh Nhi bị đau lệch một bên mặt, khuôn mặt trắng noãn nhất thời sùng đỏ.

“Cút ngay!” Đông Phương Nhuận hất tay thái giám đang diu mình, hai bước đi lên kéo Đông Phương Hiểu đang giờ tay lần nữa: “Muội đừng tay cho ta!”

Đông Phương Hiểu giễu cợt: “Ngươi là cái thá gì, cút ngay cho ta, cẩn thận ngay cả ngươi ta cũng đánh!”

Đông Phương Nhuận một tay kéo nàng ta ra, Đông Phương Hiểu không kịp chuẩn bị thiếu chút nữa ngã xuống đất. Sau khi ổn định thân thể liền giận dữ, sau đó trực tiếp sử dụng đã vắng Đông Phương Nhuận ra, hướng một cung nữ ở bên cạnh quát chói tai: “Nhìn cái gì, còn không bắt hắn lại cho ta!”

Đông Phương Nhuận bị người ta tóm lấy, giận đến giấy giụa, tuy nhiên cũng không thoát khỏi tay của mấy nha đầu kia.

diendanlequydon.com

Sở Linh Nhi không ngờ liếc nhìn Đông Phương Nhuận, ngay sau đó chầm chọc nói: “Ngay cả đệ đệ của mình cũng xuống tay được, lòng của ngươi đúng là không phải là độc bình thường. Người như vậy, xách giày cho hoàng huynh ta cũng không xứng!”

“Ngươi im miệng cho ta!” Đông Phương Hiểu lệ rống, nàng ta đã nhẫn lại cực hạn với Đông Phương Nhuận rồi. Trong khoảng thời gian này vì Sở Dạ, nàng ta hết sức muốn lấy lòng Sở Linh Nhi, nhưng nàng chẳng những không xem ra gì, còn nhiều lần khiến cho nàng mất sạch thể diện. Nếu không phải nàng ta là công chúa Sở quốc nàng đã sớm không để yên cho nàng. Hôm nay hôn sự của nàng ta và Sở Dạ đã định, nàng ta cũng không cần cố kỵ nữa. Huống chi là nàng động thủ trước, nàng ta cũng chỉ là ‘thay mặt’ đệ đệ của mình, coi như đánh nàng cũng không ai dám nói gì. Nghĩ tới đây, nụ cười âm hiểm của nàng ta càng sâu thêm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 42: Bao che

“Ngươi im miệng cho ta!” Đông Phương Hiểu lệ rống, nàng ta đã nhẫn lại cực hạn với Sở Linh Nhi rồi. Trong khoảng thời gian này vì Sở Dạ, nàng ta hết sức muốn lấy lòng Sở Linh Nhi, nhưng nàng chẳng những không xem ra gì, còn nhiều lần khiến cho nàng mất sạch thể diện. Nếu không phải nàng ta là công chúa Sở quốc nàng đã sớm không để yên cho nàng. Hôm nay hôn sự của nàng ta và Sở Dạ đã định, nàng ta cũng không cần cố kỵ nữa. Huống chi là nàng động thủ trước, nàng ta cũng chỉ là ‘thay mặt’ đệ đệ của mình, coi như đánh nàng cũng không ai dám nói gì. Nghĩ tới đây, nụ cười âm hiểm của nàng ta càng sâu thêm.

“Thế nào? Thẹn quá thành giận?” Sở Linh Nhi không sợ trời sợ đất, giờ phút này càng thêm ghét hận cực điểm với Đông Phương Hiểu, thậm chí muốn cho nàng ta đánh mình, sau đó hoàng huynh tuyệt đối sẽ không lấy lỗi nhân này rồi.

“Ngươi cứ phách lối đi! Ngược lại ta muốn xem sau này ngươi phách lối được nữa hay không!” Đông Phương Hiểu lần nữa đi tới, vẻ mặt hung ác, giờ tay lần nữa tát xuống mặt Sở Linh Nhi!

Sở Linh Nhi cười lạnh nhìn nàng ta, hình như không sợ bị đánh, chỉ cần khiến hoàng huynh đừng cười nữ nhân này, điểm này nàng chịu khổ!

Nhưng là, mong đợi của nàng không hề đánh xuống, một mùi thuốc nhàn nhạt xông tới, tay Đông Phương Hiểu bị người nắm giữa không trung, nếu như nhìn kỹ có thể thấy được tay bị cầm của Đông Phương Hiểu đã biến hình. Một âm thanh lạnh tanh vang lên: “Đây cũng không phải là người ngươi có thể đánh!”

D≡iễnđànL≡êquýĐ≡ôn.

Đông Phương Hiểu nhìn rõ người tới, nhanh chóng rút tay của mình về, tay kia như đứt lìa một mảnh, đau đến cắn răng, hận nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Gấm: “Ngươi dám mạo phạm bản công chúa. Muốn chết hả? Còn có ta dạy dỗ người mắc mớ gì tới ngươi?”

“Cầm nhĩ tỷ tỷ!” Sở Linh Nhi sau kinh hãi chính là vui mừng, không ngờ Cầm nhĩ tỷ tỷ có thể biết chạy đến cứu nàng, nhất thời hạnh phúc tất cả đều lãng lãng. Mà Đường Trúc đứng cách đó mấy trượng cũng đang khiếp sợ, cư nhiên tiêu thư lại lộ võ công của mình xông tới, thậm chí quên cả ra lệnh cho nàng!

Mộ Dung Gấm liếc nhìn Sở Linh Nhi, lại nhìn Đông Phương Nhuận, khẽ cau mày: “Trước tới thái y viện bôi thuốc!”

“Ai cho phép bọn họ đi?” Đông Phương Hiểu vừa quát, những nha đầu kia lập tức bắt lại hai người.

Sắc mặt Mộ Dung Gấm lạnh lẽo, sát khí trên người rõ rệt không nhìn được, lóe lên một chút, quý mị hư vô dán lên Đông Phương Hiểu. Một tay bóp cổ nàng ta, không nhìn Đông Phương Hiểu nét mặt kinh hãi như gặp quỷ, âm thanh vẫn bình thản như cũ, nhưng lại khiến Đông Phương Hiểu sợ toàn thân phát run: “Ta thật sự không muốn làm đau bản thân tay của ta, nhưng ngươi cứ thử một lần, ngược lại ta không ngại dùng thêm chút lực!”

Chờ khi Đông Phương Hiểu từ trong khiếp sợ hồi hồn, Mộ Dung Gấm đã mang theo hai người rời đi, sợ hãi trong lòng vẫn còn, nhất thời dưới chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất!

D≡iẽndànL≡êquýD≡ôn.

“Oa! Cảm nhĩ tỷ tỷ, vừa rồi tỷ thật uy vũ, cái gì công chúa kia cũng bị tỷ hù sợ, không động được chút nào nha! Sở Linh Nhi ôm cánh tay Mộ Dung Gấm lắc lắc, mặc dù mặt còn sưng đỏ nhưng nàng không để ý chút nào, chỉ lo hưng phấn nói: “Tỷ không biết đâu, muội cho nàng đánh muội a. Nhưng không ngờ cuối cùng tỷ lại đến cứu muội, muội thật vui vẻ, chưa bao giờ vui vẻ như vậy.....”

Vẫn nghe Sở Linh Nhi cần nài, môi Mộ Dung Gấm cũng không nhịn được giờ lên. Mà nụ cười này tuyệt đối là chân thật. Vừa rồi nàng đi tới nơi đó, nhìn thấy chính là Đông Phương Hiểu giờ tay muốn đánh, àm Sở Linh Nhi về mặt tuyệt quyết ánh mắt không khuất phục. Trong nháy mắt đó đột nhiên nàng cảm thấy rất yêu thương nàng. Hơn nữa thân thể nhanh hơn suy nghĩ một bước, đợi đến khi nàng hồi hồn là sau khi cứu Sở Linh Nhi rồi, thậm chí không tiếc tiết lộ võ công uy hiếp Đông Phương Hiểu ----- được rồi! Nàng thừa nhận nàng bao che!

Quay đầu liếc nhìn Sở Linh Nhi cười đến rục rờ, bắt đầu đi lắc đầu, thật không biết tại sao mình lại lưu tâm với nha đầu này!

Đông Phương Nhuận yên lặng để cho người ta bôi thuốc, bị đụng phải vết thương đau đến nhe răng trợn mắt. Ánh mắt liếc thấy Sở Linh Nhi về mặt cười đến vô cùng rục rờ, nhất thời hận không được tát mình hai cái. Thua thiệt vừa rồi mình còn cầu tình thay nàng ta!

Như nhận thấy được ánh mắt bất mãn của Đông Phương Nhuận, Sở Linh Nhi xoay đầu lại, tà ác cười một tiếng. Trải qua chuyện vừa rồi, tự nhiên nàng sẽ không đánh đồng Đông Phương Nhuận với à Đông Phương Hiểu ghê tởm đó. Nhưng nàng cũng không quên chuyện hần nói xấu mình. Mà Sở Linh Nhi nàng nổi danh có thù phải trả coi như không có thù, nàng cũng có thể trả thù. ....

D≡iẽndànL≡êquýD≡ôn.

Nhìn thấy ánh mắt không tốt của Sở Linh Nhi, nhất thời Đông Phương Nhuận có loại dự cảm xấu. Thấy nàng ta đi tới, nhất thời lạnh cả sống lưng: “Ngươi...Ngươi ngươi đừng tới đây!”

Sở Linh Nhi nghiêm nhiên cười một tiếng: “Vì cảm tạ ngươi cứu ta, không bằng ta tới cấp cho ngươi ít thuốc trị thương!”

Dứt lời, nàng trực tiếp đoạt bình thuốc trong tay thái y, keo kiệt lấy một ít, sai đó mang theo nụ cười vô cùng dịu dàng, hung hăng nhấn mạnh vào vết thương của Đông Phương Nhuận. ....

“A.....Ngươi mưu sát ta a.....”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 43: Đã xảy ra chuyện

Khi Mộ Dung Gấm về nhà, Sở Linh Nhi mặt dày mày dạn đi theo. Mặc dù Mộ Dung Gấm vẫn như cũ không để ý tới nàng, nhưng căn bản nàng cũng không quan tâm. Nàng chỉ biết Cẩm nhĩ tỷ tỷ không phải là không thích nàng chút nào là được. Hơn nữa khi đó nàng không chú ý, hiện tại nghĩ kỹ lại, dường như nàng đã phát hiện một bí mật rất lớn của Cẩm nhĩ tỷ tỷ, nhưng nàng chắc chắn sẽ không nói một từ, ngay cả hoàng huynh cũng phải giữ bí mật. Bởi vì Cẩm nhĩ tỷ tỷ vì nàng mới bại lộ, hắc hắc!

“Hì.....” Bởi vì cười quá mức, kết quả không cẩn thận động tới vết thương trên mặt, thật là vui quá hóa buồn a!

Xe ngựa dừng ở đại môn phủ tướng quân, Sở Linh Nhi dẫn đầu nhảy xuống, sau đó giờ tay lên nâng Mộ Dung Gấm xuống, chọc cho Mộ Dung Gấm khê cau mày: “Ngươi là công chúa của một nước lại.....”

Không đợi Mộ Dung Gấm niệm xong kinh của Đường Tăng Tạng, Sở Linh Nhi vội vàng phát tay: “Được rồi được rồi! Tỷ tỷ tốt của muội, công chúa là để cho người khác nhìn, trước mặt người thân muội không phải là công chúa, không phải tỷ gọi muội là Linh Nhi sao? Như vậy nghe thân thiết hơn nhiều!”

Mộ Dung Gấm bắt đầu đi, bị Sở Linh Nhi nửa nâng nửa kéo xuống xe ngựa, Nhưng khi Mộ Dung Gấm vừa mới bước xuống đất, biến cố bộc phát. Mười mấy ngự lâm quân cười ngựa xông lại bao vây cả xe ngựa, người dẫn đầu dùng trường thương chỉ vào Mộ Dung Gấm, quát lên: “Hoàng thượng có lệnh, Cẩm Hoa quận chúa mưu hại thái tử phi, lệnh cho bọn ta mang về trong cung hậu thẩm!”

“Cái gì!” Sở Linh Nhi và Mộc Hương đồng thời kêu lên sợ hãi: “Điều này sao có thể?”

Đường Trúc đứng ở bên Mộ Dung Gấm, hữu ý vô ý chặn lại những lưỡi đao sắc bén, bảo vệ Mộ Dung Gấm ở phía sau.

Mộ Dung Gấm hơi kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì, bình tĩnh nhìn người nọ: “Xin hỏi tướng quân, chuyện gì xảy ra? Cẩm Hoa không lý do làm sao lại mưu hại thái tử phi?”

“Đúng vậy, tỷ tỷ sẽ không hại người, nhất định là có người vu hãm!” Sở Linh Nhi cũng bày ra giá thế, duy trì trạng thái, bộ dáng kia giống như là ai dám lên ta liền liều mạng với kẻ đó.

Tên cầm đầu nhận ra đây là công chúa Sở quốc, không dám sẵn giọng với nàng, chỉ nói với Mộ Dung Gấm: “Vừa rồi thái tử phi đột phát mẩn đỏ, thái y nói tình huống nghiêm trọng, tra ra hình như là do phấn của Cẩm Hoa quận chúa tặng. Hoàng thượng giận dữ, cho nên sai chúng ta mang quận chúa vào cung tra hỏi!”

“Làm sao có thể, phấn của tiểu thư là tốt nhất, làm sao có thể nổi mẩn đỏ?” Mộc Hương mặc dù không dám khen ngợi tài nghệ của tiểu thư nhà mình, nhưng tôn sùng y thuật của nàng như thần. Nàng tin tưởng không ai có thể hơn được tiểu thư nhà mình, cho nên phấn kia không thể nào có vấn đề.

Mộ Dung Gấm giờ tay lên ý bảo họ dừng lại: “Ta và các người đi!”

“Tiểu thư!” “Tỷ tỷ!” Ba người có chút nóng nảy. Mặc dù bọn họ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng chuyến đi này của Mộ Dung Gấm khẳng định dữ nhiều lành ít, tại sao bọn họ có thể trở mặt nhìn nàng đi vào biển lửa?

Mộ Dung Gấm bình tĩnh quét qua khuôn mặt lo lắng của ba người bọn họ, ánh mắt bình thản không có sóng lại vô cùng kiên định nhất thời khiến cho các nàng không biết nên nói gì, sau đó chỉ có thể trở mặt nhìn Mộ Dung Gấm bị mang đi.

“Đáng chết!” Sở Linh Nhi cắn răng, hung hăng giẫm mấy cái: “Ta đi tìm hoàng huynh, nhất định hoàng huynh sẽ cứu Cẩm nhi tỷ tỷ!” Dứt lời, trực tiếp sử dụng khinh công bay đi.

Mộc Hương đứng ở bên cạnh Đường Trúc, trên mặt luôn luôn đơn thuần vui vẻ thâm trầm xuất hiện một nụ cười yếu ớt: “Ài! Đường Trúc, tiểu thư nhất định sẽ trở về, đúng không?”

Đường Trúc gật đầu một cái: “Ừm!” Mặc dù nàng lo lắng cho Mộ Dung Gấm, nhưng lại không cảm thấy những người này có thể làm gì tiểu thư nhà mình. Nàng hiểu tiểu thư của mình, tiểu thư cũng không giống nàng. Nếu như người khác làm tổn thương nàng, nàng có thể sẽ thờ ơ, nhưng nếu có người làm tổn thương người nàng quan tâm nhất, tiểu thư sẽ biến thành ma quỷ.

Tiểu thư quan tâm nhất chính là tướng quân, nếu như tiểu thư bị thương hoặc là gặp chuyện không may, tướng quân biết nhất định sẽ đau lòng. Tiểu thư sẽ không để cho tướng quân đau lòng, cho nên nàng sẽ không để cho mình gặp chuyện! Nàng tin chắc như vậy!

Mộ Dung Gấm bị mang đi, không phải qua hoàng cung mà là thiên lao! Nói chính xác hơn là trên đường tới hoàng cung đột nhiên có người truyền đến thánh chỉ, lấy tội nàng mưu hại hoàng thân giam vào thiên lao!

Mộ Dung Gấm vẫn thản nhiên không chớp mắt tiếp tục đi theo, chỉ là bất đồng với khi tới, trên tay của nàng có thêm một bông hoa sen.

Mới vừa đến thiên lao, một quan viên hơn 40 tuổi, dáng dấp có chút xấu xí đi tới, chấp tay cười nói với Mộ Dung Gấm: “Quân chúa chớ sợ, đây chỉ là hình thức, chờ khi chân tướng minh bạch, hạ quan tự mình đưa quận chúa về!”

Mộ Dung Gấm nhíu mày: “Làm phiền đại nhân!”

“Ha ha! Quận chúa xin mời!”

Không biết bởi vì thân phận của Mộ Dung Gấm hay là vì cái gì, phòng giam của nàng là tốt nhất, có giường, có chăn, còn có bàn ghế trà nước, so với phòng giam bình thường cao cấp hơn rất nhiều.

Bên ngoài phòng giam. Đội trưởng nhà lao không hiểu nhìn đại nhân nhà mình: “Đại nhân, làm sao lại giam nàng vào phòng giam chỉ các vương gia mới có tư cách vào? Nàng cũng chỉ là một quận chúa nhỏ nhỏ, hơn nữa hiện tại phạm vào tội lớn mưu hại thái tử phi!”

Quan viên kia liếc mắt hần một cái: “Đã từng có Hoài An vương phạm vào tội cưỡng hiếp hoàng phi, cuối cùng không phải cũng ra ngoài hay sao? Những nhân vật lớn này, một đội trưởng nhỏ nhỏ có thể nghị luận hay sao? Vị bên trong kia chính là cô nãi nãi, cần phải hầu hạ!”

Đội trưởng nhà lao đầu óc mơ hồ tìm ra manh mối, lần đầu tiên có người phạm trọng tội vào trong thiên lao còn có người hầu hạ.

Trong hoàng cung

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài, cút ra ngoài!” Tôn Phi Phi không để ý hình tượng đám đá cung nhân thái giám trước mặt, cả người quần áo xốc xệch, tóc hỗn loạn, giống như một bà điên.

Đông Phương Trạch cau mày, trong mắt thoáng qua chán ghét, nhưng vẫn dịu dàng khuyên nhủ: “Tôn phi, trước nàng cút ra ngoài cho thái y xem một chút đi, nếu không sau này còn nghiêm trọng hơn!”

“Không... Ta không muốn... Ta không muốn...” Tôn Phi Phi liều mạng né tránh, ánh mắt lộ ra bên ngoài tràn đầy hoảng sợ, nhất là khi nhìn thấy Sở Dạ đứng ở bên cạnh Đông Phương Khải thì trên mặt nàng ta hoàn toàn là tuyệt vọng. Nàng ta cũng chỉ là muốn lấy được sự ưu ái của hắn, cho dù chỉ

một chút mà thôi. Nhưng đột nhiên toàn thân nổi lên mẩn đỏ, từng nốt từng nốt hiện đầy trên cả khuôn mặt, chính là nàng cũng không dám nhìn, khẳng định hẳn cũng sẽ cảm thấy rất ghê tởm, khẳng định là không muốn nhìn mình. ....

Đáng chết, đều là do Mộ Dung Gấm chết tiết, nàng muốn nàng ta phải chết, nhất định phải chết. Ánh mắt hung ác từ trong mắt nàng ta phát tán ra, Tôn Phi Phi đẩy cung nhân ra, chạy gấp mấy bước, chợt té nhào xuống trước mặt Đông Phương Khải, nước mắt rơi, âm thanh thê thảm: “Phụ hoàng, người nhất định phải báo thù cho thần tước. Phụ hoàng, đều là do Mộ Dung Gấm hại ta, nàng ta cố ý, nàng ta muốn phá hủy ta. Phụ hoàng, thần tước cầu xin người, cầu xin người giết nàng, giết nàng!”

Tôn Phi Phi kích động gào thét, ngay cả khuôn mặt mình lộ hết ra ngoài cũng không phát hiện, mà Đông Phương Khải nhìn thấy khuôn mặt bị hủy không ra mặt người, ghét bỏ lui ra sau nửa bước, trầm giọng nói: “Trẫm đã đem nàng giam vào thiên lao rồi, trước người cho thái y xem một chút, chờ thân thể tốt hơn rồi định luận!”

“Không!” Tôn Phi Phi nhào tới nắm lấy vạt áo của Đông Phương Khải: “Phụ hoàng, thần tước muốn người lập tức giết nàng, lập tức!”

Đông Phương Khải tức giận rút vạt áo của mình về, sắc mặt càng thêm khó coi: “Trẫm tự có chủ trương, người cứ nghỉ ngơi cho tốt đi! Người là một thái tử phi, người nhìn người bây giờ thành ra cái dạng gì đi?”

Nói xong liếc nhìn Đông Phương Trạch liền xoay người rời đi, mà những người khác cũng mang theo vẻ mặt chán ghét hoặc hả hê rời đi. Tôn Phi Phi thường ngày luôn có dạng phi dương bạo hổ, không có ai ưa nàng ta cả.

“Không...” Tôn Phi Phi tuyệt vọng gào thét, còn muốn xông lên, nhưng rất nhanh bị người đánh ngã. Đông Phương Trạch cũng không nhìn nàng ta nữa, chỉ phân phó thái y chăm sóc, xoay người đi ra ngoài.

“Két!!!!” Một tiếng cửa tù mở ra, Mộ Dung Gấm thức tỉnh ngẩng đầu, có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy người tới. Nàng có nghĩ qua người đầu tiên tới gặp mình, có thể là thái tử phi. Bởi vì nàng đoán hiện tại không chừng nàng ta hận không thể róc xương lóc thịt nàng. Có thể là Đông Phương Trạch, cũng có thể là Sở Linh Nhi, nhưng thế nào cũng không nghĩ là hắn?

Thu hồi suy nghĩ, đứng dậy hành lễ: “Cầm Hoa gặp qua vương gia!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 44: Không thể giải thích

“Két!!!!” Một tiếng cửa tù mở ra, Mộ Dung Gấm thức tỉnh ngẩng đầu, có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy người tới. Nàng có nghĩ qua người đầu tiên tới gặp mình, có thể là thái tử phi. Bởi vì nàng đoán hiện tại không chừng nàng ta hận không thể róc xương lóc thịt nàng. Có thể là Đông Phương Trạch, cũng có thể là Sở Linh Nhi, nhưng thế nào cũng không nghĩ là hắn?

Thu hồi suy nghĩ, đứng dậy hành lễ: “Cầm Hoa gặp qua vương gia!”

Đông Phương Thực đi qua tự mình nâng nàng dậy, lại bị Mộ Dung Gấm khéo léo tránh khỏi. Trên tay trống không hẳn cũng không tức, chỉ nói: “Bốn vương biết nàng sẽ không làm chuyện như vậy, bốn vương sẽ đích thân đi cầu phụ hoàng, nhất định xin phụ hoàng xử lý khoan hồng, người cứ yên tâm!”

Mộ Dung Gấm khẽ khom người: “Cảm ơn vương gia!”

Nơi Mộ Dung Gấm không nhìn thấy, Đông Phương Thực cười khinh miệt hả hê, sau đó lập tức khôi phục lại, tiến lên bắt lấy tay Mộ Dung Gấm, lần này không cho nàng cự tuyệt: “Cầm Hoa, mẫu phi nói rất ưa thích người, chờ sau khi người ra ngoài, có thời gian thì tới cung mẫu phi một chút. Bốn vương cũng thường đi thăm mẫu phi đấy!”

[chỉ có tại diendanlequydon]

Mộ Dung Gấm nghe rõ ý đồ của hắn, trong lòng cười lạnh, sắc mặt không thay đổi: “Cầm Hoa sợ rằng mình học tài sơ cạn, đến lúc đó làm dơ bản nghe nhìn của quý phi nương nương!”

“Người....” Đông Phương Thực không nghĩ tới nàng sẽ cự tuyệt, sắc mặt cứng đờ, sau đó khẽ xệ mặt xuống: “Cầm Hoa, người không hiểu thật hay là giả không hiểu vậy? Nói thật cho người biết, mẫu phi đã cầu xin phụ hoàng cấp chỉ cho chúng ra. Không bao lâu nữa người sẽ phải là trắc vương phi của ra, người không có đường cự tuyệt!”

Mộ Dung Gấm trầm mặt thật lạnh, mặc dù biểu tình không biến hóa nhiều, nhưng nhiệt độ không khí giảm xuống nhiều: “Lời của vương gia là như thế nào đây, Cầm Hoa không thể nào gả cho vương gia!”

“Người nói cái gì? Người cho rằng người có thể kháng thánh chỉ?” Đông Phương Thực ngẩng đầu, cúi đầu miệt thị nhìn Mộ Dung Gấm

Mộ Dung Gấm thu hồi hơi thở của mình, ngược lại cười: “Trước cứ chờ có thánh chỉ, vương gia mới nên nói với ta những lời này!” Nàng gả cho ai nàng không biết, nhưng tuyệt đối không phải là người trước mắt, ít nhất Đông Phương Trạch sẽ không để cho nàng gả đi!

“Hừ! Người chờ xem!” Đông Phương Thực dangbĩ xong đến lúc đó phải làm nhục Mộ Dung Gấm như thế nào để trả thù cho việc ngày hôm nay. Thậm chí hần còn ảo tưởng Mộ Dung Gấm bị hần hành hạ đến không ngừng cầu xin tha thứ, cuối cùng tâm tình cũng không tệ.

Mộ Dung Gấm khinh thường nhếch môi. Mặc dù Đông Phương Thực đối địch với Đông Phương Trạch, nhưng chỉ là do thế lực Hàn quý phi đằng sau hần mà thôi. Nếu không có thế lực này, căn bản hần không tạo thành một chút uy hiếp đối với Đông Phương Trạch. Bởi vì trí khôn của hần không bị kịp Đông Phương Trạch.

Người thứ hai đến gặp Mộ Dung Gấm đương nhiên chỉ là tiểu gia hỏa Sở Linh Nhi, còn kéo theo hoàng huynh của nàng. Nàng lôi kéo Mộ Dung Gấm, một lần lại một lần đảm bảo mình sẽ cứu nàng ra, tuyệt đối sẽ không để cho nàng bị khổ, thiếu chút nữa khổ cả miệng. lúc này mới đi ra khỏi phòng giam, mập mờ nhìn hoàng huynh mình một cái, sau đó nhảy lên bỏ đi.

[chỉ có tại diendanlequydon]

Mộ Dung Gấm ngược mắt nhìn về phía Sở Dạ. Vẫn thần tiên tuấn mỹ như cũ, hần cứ như vậy tùy ý đứng ở nơi đó, một thân khí phách thiên địa chi khí tự do, khiến cho người ta không thể bỏ qua, cũng không thể không kính sợ. Mộ Dung Gấm nhếch môi, về mặt lại thoáng cau lại, có lẽ bọn họ cũng không quá quen thuộc: “Chưa bao giờ biết Sở haongf lại có thể tự nhiên qua lại thiên lao của Thiên Khải!”

Thiên lao là bí mật của một nước, so với hậu cung cũng nghiêm mật hơn. Người của nước khác, tuyệt đối sẽ không để cho vào thiên lao.

Sở Dạ vốn nhu hòa vì giọng nói bình thản xa lạ của nàng trở lên lạnh lẽ, đôi mắt hắc diệu thạch giống như tụ tất cả bóng đêm. Nhìn bóng dáng Mộ Dung Gấm, khóe môi nàng lên nụ cười như có như không: “Cô vương còn không biết có chỗ nào không thể đi!”

Nghe vậy, Mộ Dung Gấm ghen lời. Quả thật, hần, hoàng đế một nước chuyện vượt tường cột nhà một cô nương cũng làm được, thiên lao hình như không tính là khiêu chiến. ....

“Nghe nói ít ngày nữa Sở hoàng cưới bát công chúa làm vợ, ta không phải nên chúc mừng Sở hoàng?” Mộ Dung Gấm bật cười hỏi.

[chỉ có tại diendanlequydon]

Sở Dạ về mặt không thay đổi, chỉ nói: “Hoàng thất Sở quốc còn nhiều vương gia hoàng tử, hòa thân cũng không không cần là cô vương, tại sao nói chúc mừng?”

“Không phải người?” Mộ Dung Gấm có chút ngoài ý muốn, nhưng tuyệt đối không có vui mừng. Dù sao nàng cũng không phải rất quan tâm hần cưới người nào.

“Hình như người rất thất vọng?” Sở Dạ mỉm cười, nhưng giọng nói cũng thêm phần lạnh lẽo.

Mộ Dung Gấm chống lại ánh mắt của hần, mới phát hiện ra đôi mắt của hần lại vô cùng đẹp mắt. Hoàn mỹ mà hơi nhếch lên, bên trong là tròng mắt hắc bạch phân minh. Đồng tử đen tuyền, thật giống như hai dòng nước xoáy sâu, muốn đem hút nàng vào, sau đó khóa thật chặt lại, trói buộc. Mộ Dung Gấm mở to mắt, lại không dám nhìn thẳng, trong lòng thầm mắng: quả nhiên là yêu nghiệt. Chẳng trách Tôn Phi Phi có phu quân Đông Phương Trạch tốt như vậy còn si mê hần.

Trong ánh mắt nhìn nhau kia Sở Dạ rõ ràng cảm thấy Mộ Dung Gấm bị hần hấp dẫn. Sự phát hiện này khiến cho tâm tình của hần bất chợt vui vẻ, cũng không làm khó nàng nữa, chỉ xoay người rời đi. Lưu lại Mộ Dung Gấm nhìn cửa nhà lao, về mặt không hiểu!

Mộ Dung Gấm ở trong phòng giam cả đêm, ngày thứ hai liền có người đến nói với nàng. Chỉ là không phải là thẳng đường thẩm vấn, mà là đi chữa bệnh cho Tôn Phi Phi.

Đêm qua Tôn Phi Phi sau khi bị đánh ngã xỉu về, thái y tiến hành trị liệu da của nàng ta. Nhưng sáng nay, mặt của nàng ta không nhưng không khỏi, lại bắt đầu ngứa ngáy. Da mặt bị nàng ta liều mạng gãi, cũng bắt đầu chảy máu, hơn nữa càng ngày càng nhiều, càng ngày càng ngứa. Thái y cũng bó tay, bắt buộc dĩ đành phải gọi Mộ Dung Gấm tới.

Mộ Dung Gấm đến đông cung của thái tử đã thấy rất nhiều người ở đó. Hoàng hậu mang theo hậu phi ngồi ở một bên, tất cả vương gia cũng có ở đây, Đông Phương Khải ngồi chính giữa. Hôm nay Sở Dạ không có ở đây.

“Thần nữ tham kiến hoàng thượng, gặp qua hoàng hậu nương nương!”

Sắc mặt Đông Phương Khải uy nghiêm thâm trầm, nhưng cũng không bày tỏ trách móc nặng nề đối với Mộ Dung Gấm, gờ tay lên: “Bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!”

Sắc mặt nàng bình tĩnh, không buồn không vui, trấn định tự nhiên. Đông Phương Khải thấy vậy cũng có chút than thở. Ban đầu hần cho là Mộ Dung Gấm nhất gan mềm yếu, cho nên mới có bộ dáng này. Hiện tại mới phát hiện, Cẩm Hoa quận chúa hần phong thật đúng là không tâm thương. Phần khí độ này,

sợ rằng hậu cung không có người nào có được.

“Thái tử phi bởi vì dùng phần mẫu đơn của người, sắc mặt nổi lên mẩn đỏ, còn ngứa ngáy, người nói đây là chuyện gì xảy ra?”

Chỉ là giọng điệu thăm hỏi, không có ý tứ trách tội. Mọi người nhất thời sáng tỏ, xem ra hoàng thượng cấp cho Mộ Dung Gấm cơ hội sửa lại án sai.

[chỉ có tại diendanlequydon]

Mộ Dung Gấm lần nữa khom người: “Khởi bẩm hoàng thượng, phần của thần nữ không hề có vấn đề. Ngày đó có Ngô viện trưởng cùng với các vị thái y tại chỗ nghiệm chứng, dĩ nhiên là không có độc. Cho nên chuyện này không liên quan với thần nữ!”

“Không liên quan? Vậy người nói một chút thái tử phi gặp chuyện gì?”

Mộ Dung Gấm suy nghĩ một chút nói: “Hoàng thượng có thể hay không để cho thần nữ xem thương thế của thái tử phi?”

Đông Phương Khai suy nghĩ một chút, được!

Vì tôn phi phi một mực giấu mặt mình, dưới sự bắt bắt đắc dĩ lần nữa bị đánh ngất xỉu. Mà mấy dấu vết trên bộ mặt tuyết mẩn đỏ nhìn phải thấy ghê. Mộ Dung Gấm cũng không cảm thấy có cái gì, phát bệnh xuất hiện tâm tình này đều là chuyện bình thường, ghê tởm hơn nữa nàng cũng đã trải qua.

Khom lưng nhìn trên người nàng ta một chút, cuối cùng nghĩ được một mùi thơm nhàn nhạt lạ lùng, nhất thời sáng tỏ. Đột nhiên Tôn Phi Phi tỉnh lại, nhìn thấy Mộ Dung Gấm, trong nháy mắt bạo khởi, như kẻ điên nhào tới: “Mộ Dung Gấm, tiện nhân người, ta muốn giết chết người!.....”

Mộ Dung Gấm nhanh tay đẩy móng vuốt của nàng ta ra, người bên ngoài cũng chạy vào. Đông Phương Trạch chắc ở trước mặt Mộ Dung Gấm, ngăn Tôn Phi Phi lại, sắc mặt ôn hòa cũng biến thành bén nhọn: “Đủ rồi!”

“Không, ta muốn giết nàng, đều là do nàng ta làm hại ta hủy dung, đều do nàng!” Tôn Phi Phi nhất quyết không tha, hận ý trong mắt làm cho người ta không nhìn được lui về phía sau. Dung mạo của nữ tử lớn hơn sinh mạng. Hôm nay dung mạo nàng ta vẫn kiêu ngạo bị hủy, thậm chí còn để cho Sở Dạ thấy, nàng ta làm sao có thể không hận, không tuyệt vọng?

“Cầm Hoa quận chúa, người có thể giải thích?” Hoàng hậu nhìn về phía Mộ Dung Gấm, sắc mặt không nhìn ra hi vọng, chỉ là tùy ý hỏi.

Mộ Dung Gấm nghe vậy khe khẽ mỉm cười: “Cầm Hoa không có chỗ nào giải thích, cũng không cần giải thích!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 45: Phù Dung xuân khuê

“Cầm Hoa Hoa không có chỗ nào giải thích, cũng không cần giải thích!”

“Chỉ giáo?” Ngược lại hoàng hậu rất thương thức Mộ Dung Gấm bình tĩnh thong dong này. Tôn gia cùng nhà Mộ Dung đều có binh quyền trong tay, nếu như không phải lúc ấy tình thế bất buộc, nàng cũng sẽ không để cho thái tử cưới tiểu thư Tôn gia trước. Dù sao binh quyền nhà Mộ Dung lớn hơn, hơn nữa hiện tại nhìn lại, căn bản Tôn Phi Phi không hề có khí độ như Mộ Dung Gấm. Thái tử muốn thuận lợi kế vị, chính là cần một hiền thê trợ giúp hắn. Bây giờ nhìn lại, Mộ Dung Gấm so với Tôn Phi Phi tốt hơn rất nhiều. Trong nháy mắt, hoàng hậu đã có tính toán trong đầu mình.

Tất nhiên Mộ Dung Gấm không biết mình lại bị người để ý, chỉ nhìn về phía Tôn Phi Phi, âm thanh chắc chắn: “Thái tử phi dùng ‘Phù Dung xuân khuê’?”

Tôn Phi Phi sửng sốt, ngay sau đó sắc mặt ác hơn: “Người nói bậy cái gì vậy? Chính là người làm hại ta...ta muốn người đền mạng!”

“Phù Dung xuân khuê? Đây là cái gì?” Người ở chỗ này đều sửng sốt, không hiểu đột nhiên sao lại xuất hiện cái tên này.

Đây là, một thái giám lâu năm suy nghĩ một chút giải thích: “Hồi hoàng thượng, các vị nương nương, ‘Phù Dung xuân khuê’ là một loại thuốc đặc biệt, nó cũng là một loại mị dược. Nữ tử thoa nó lên người, chỉ có chút mùi nhàn nhạt. Nếu như nàng ta đến gần một nam tử, nam tử sẽ bị loại dược vật này hấp dẫn, sau đó không tự chủ được bị nàng ta hấp dẫn, thậm chí còn có thể làm ra chuyện tình quá mức hơn. Mà thuốc này cũng từng xuất hiện ở trong hoàng cung, chính là yêu phi họa nước tiên triều Tô Cơ. Nàng ta dựa vào cái này để mê hoặc Quân vương, sau đó giang sơn mất nước. Khi Thái tổ hoàng đế khai quốc, thuốc này đã bị liệt vào cấm dược, trừ thanh lâu kỹ viện, trong hoàng cung tuyệt đối không thể xuất hiện!”

Lão thái giám nói xong, có vẻ như là mờ mịt nhưng mọi người đều có thể hiểu, đó chính là một loại thuốc bị ỉn dùng để quyến rũ nam nhân. Mà thái tử phi cư nhiên lại thoa loại thuốc này chuẩn bị đi quyến rũ nam nhân. Nhất thời ánh mắt mọi người nhìn thái tử phi thay đổi, nhất là hoàng hậu, thiếu chút nữa cũng phun lửa.

“Không có, không có, người nói láo, người muốn hãm hại ta...” Tôn Phi Phi nghe vậy nóng nảy. Nếu như bí mật này bị người biết, nàng ta còn có mặt

mũi nào sống tiếp. Cho nên, có chết cũng không thể thừa nhận.

Mà lúc này, đã có thái giám sáng suốt chạy đi lục soát, không bao lâu liền lấy ra một chai nhỏ đựng một loại dược thủy. Thái y ngửi một chút, kinh hãi: “Hồi hoàng thượng, quả nhiên là cấm dược Phù Dung xuân khuê!”

Sắc mặt của Tôn Phi Phi nhất thời trắng bệch, cả người ngồi liệt trên mặt đất, hai mắt cũng mất đi tiêu cự.

[chỉ có tại diendanlequydon]

“Bên trong Phù Dung xuân khuê có một vị dược liệu đặc biệt, nó có thể dung hợp với hầu hết các loại thuốc khác, nhưng chỉ có tương khắc với phần hoa. Mặc kệ là phần hoa dạng gì, đều tương khắc với nó. Cho nên thái tử phi đồng thời sử dụng hai loại này, dẫn đến trên da xuất hiện mẩn đỏ, hơn nữa sẽ không thể giảm đi.

Thật ra thì phương pháp giải độc rất đơn giản, chỉ cần tắm rửa sạch, qua hai ngày sưng đỏ sẽ tự động tiêu trừ!”

“Đường đường là thái tử phi lại đi dùng cái loại bản thiêu bi ối đó, còn ra thể thống gì?” Hoàng hậu giận đến tay cũng run lên. Trong cng thái tử xảy ra chuyện như vậy, mặt mũi nàng để vào đâu?

Đông Phương Hiểu nghe vậy, hiểu đầu đuôi. Mặc dù nàng ta cũng hả hê, nhưng so với việc thái tử phi gặp rủi ro, nàng ta càng không hi vọng Mộ Dung Gấm tốt hơn. Loại cảm giác ngày hôm qua khiến cho nàng ta cảm thấy bị khuất nhục, cho nên sẽ không để cho Mộ Dung Gấm lật ngược, liền đứng dậy nói: “Nếu thuốc này là cấm dược, chỉ có ở thanh lâu, thái tử phi làm sao mà có được? Còn nữa, hai ngày này thái y đều không tra ra được, vì sao Cẩm Hoa quận chúa lại nhận ra được loại thuốc này? Chẳng lẽ không cảm thấy là quá trùng hợp rồi hay sao? Hoặc là nói căn bản là nàng ta hãm hại thái tử phi?”

Nghe vậy, mọi người lập tức đưa ánh mắt nhìn về phía Mộ Dung Gấm, quả thật là vô cùng trùng hợp. Các thái y cũng bắt đầu nghi ngờ, dù sao cũng là cấm dược của triều đình, nhưng Mộ Dung Gấm một tiểu thư khuê các làm sao có thể biết được. Vừa nhìn đã đoán ra, khiến cho người ta không thể không nghi ngờ.

Mộ Dung Gấm lập tức cứng đờ, thu hồi lại ánh mắt. Vừa rồi là nàng nóng lòng quên mất hiện tại mình là một thiên kim không biết cái gì.

Hít sâu một hơi, Mộ Dung Gấm cười khê: “Thần nữ chỉ có thể nói, thái tử phi không phải là do thần nữ hãm hại. Về phần làm sao biết được loại thuốc này, không thể trả lời. Nếu hoàng thượng và các vị không tin thần nữ, thần nữ nguyện nhận lấy tội mưu hại này!”

Nói xong liền buông mắt xuống, giờ phút này bất cứ giải thích nào cũng đều là dư thừa. Nàng tình nguyện bị cái tội này, tuyệt đối sẽ không để mình bị lộ.

[chỉ có tại diendanlequydon]

Bộ dáng này của Mộ Dung Gấm, thật khiến người bất ngờ. Không biện giải cũng không nhận tội, nhưng nếu như dứt khoát giải thích, nàng sẽ bị cái tội này. Thật ra thì mọi người cũng có nghĩ đến, dù sao thuốc này rất khó nhận biết, nếu để cho nàng giải thích, nhất định sẽ bị tổn thương danh dự, còn không bằng trực tiếp nhận tội danh này thì tốt hơn.

Đông Phương Hiểu tính toán, mặc kệ như thế nào, dù sao tội này Mộ Dung Gấm phải nhận, mưu hại hoàng thân, cũng không phải là tội nhẹ. Hừ!

“Kính xin phụ hoàng định đoạt!”

Hoàng hậu hồi thần, đi lên kéo tay Mộ Dung Gấm, sắc mặt nhu hòa từ ái: “Đứa nhỏ ngốc, cái tội này tùy tiện nhận là được sao? Người cứ nói thật, bổn cung đảm bảo lời ngày hôm nay sẽ không truyền đi!”

Thấy hoàng hậu thân thiết như thế, những người đang xem trò vui mới nhớ tới thân phận của Mộ Dung Gấm, rồi rít nịnh nọt mà fnois: “Đúng đó quận chúa, người cứ nói đi!”

Mộ Dung Gấm lắc đầu: “Hoàng hậu nương nương không cần khuyên bảo, Cẩm Hoa tự biết mình nên làm cái gì!”

Sắc mặt Đông Phương Trạch khi Mộ Dung Gấm nhận tội có chút khó coi. Lấy sự hiểu rõ của hắn với Mộ Dung Gấm, làm sao không biết chuyện này không phải là do nàng làm, nhưng giờ phút này hắn lại không thể giải thích, bởi vì chính mình vô năng. Trong lòng hắn như có lửa đốt, ánh mắt quét qua những người bình thường vẫn hầu hạ thái tử phi, quát lạnh: “Người tới, đem một đám cung nhân này ra ngoài đánh cho ta. Nếu khai báo thì liền dừng tay, nếu không khai ---- đánh chết không tha!”

Thái tử luôn luôn ôn hòa đột nhiên lộ ra nét mặt kinh người, tất cả mọi người có chút nghi ngờ, mà lúc này đã có lính đi vào bắt đầu kéo người ra.

“Thái tử tha mạng, nô tỳ không biết!”

“Thái tử tha mạng a!”

[chỉ có tại diendanlequydon]

Đông Phương Hiểu nổi giận: “Hoàng huynh muốn vu oan giá họa sao? Cẩm Hoa quận chúa đã nhận tội, cần gì chém giết những cung nhân này?”

Đông Phương Trạch vén vạt áo lên quỳ xuống trước Đông Phương Khai: “Trong cung nhi thần xảy ra chuyện như vậy, khiến phụ hoàng mẫu hậu lo lắng, là tội của nhi thần. Nhi thần quán giáo không nghiêm, để cho thái tử phi làm ra sự tình mất nề nếp gia phong như thế này, nhi thần xấu hổ không dứt. Nhà không yên, làm sao có thể trong coi thiên hạ, nhi thần không gánh nổi chức danh, xin phụ hoàng xóa bỏ ngôi vị thái tử của nhi thần!”

“Cái gì?” Hoàng hậu cả kinh, tay cầm tay Mộ Dung Gấm không tự chủ siết chặt. Mà đa số người ở đây nghe vậy thì vui mừng, bình thường luôn suy nghĩ làm như thế nào để thái tử bị phế, thế nào bắt chột chính hấn lại không cần?

Đông Phương Khai giả vờ giận: “Con nói lời khôn khiếp gì vậy? Thái tử có thể tùy ý bỏ sao? Huống chi chuyện này không có quan hệ gì đến con, con cũng đừng xin tội. Chỉ cần tra rõ chuyện này cho rõ là được!”

Đông Phương Trạch cúi thấp người: “Nhi thần tạ phụ hoàng khoan thứ, về sau nhất định nhi thần sẽ chú ý hậu viện nhiều hơn, tuyệt đối không để chuyện như thế này xuất hiện khiến hoàng thất hổ thẹn!”

Hiển nhiên, có người thất vọng! Mà Mộ Dung Gấm chỉ cười, thật là có bỏ mới có được. Nếu như hôm nay Đông Phương Trạch không nói như vậy, tin tưởng rằng không bao lâu nữa sẽ có người nói đến chuyện tình hậu cung của thái tử. Ngược lại, hấn chủ động gánh chịu tội lỗi, thậm chí mang ngôi vị thái tử ra, mọi người chỉ có thể nói hấn là chân chính hiền đức, biết sai biết sửa, ngày sau hấn là một đời minh quân. Mà Đông Phương Khai cũng có cách nhìn khác với hấn*. Dù sao một người nguyên ý nhả ngôi vị thái tử ra, so với mấy tên vương gia luôn mơ ước chằm chằm, hiển nhiên là người càng khiến hấn yên tâm hơn.

*LÁNH NHÂN TƯƠNG KHÁN: nhìn với con mắt khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 46: Giao dịch, đáng giá

Thật đúng là có bỏ mới có được. Nếu như hôm nay Đông Phương Trạch không nói như vậy, tin tưởng rằng không bao lâu nữa sẽ có người nói đến chuyện tình hậu cung của thái tử. Ngược lại, hấn chủ động gánh chịu tội lỗi, thậm chí mang ngôi vị thái tử ra, mọi người chỉ có thể nói hấn là chân chính hiền đức, biết sai biết sửa, ngày sau hấn là một đời minh quân. Mà Đông Phương Khai cũng có cách nhìn khác với hấn*. Dù sao một người nguyên ý nhả ngôi vị thái tử ra, so với mấy tên vương gia luôn mơ ước chằm chằm, hiển nhiên là người càng khiến hấn yên tâm hơn.

Mà lúc này một thị vệ ở bên ngoài đi vào: “Khởi bẩm hoàng thượng, cung nữ thân cận của thái tử phi đã khai, nói rằng thái tử phi sai nàng xuất cung đi mua thuốc!”

Đem cung nữ thẩm vấn một lần, lập tức lộ chân tướng. Mặc kệ Tôn Phi Phi nguy biến như thế nào, lại không ngăn được thiên tử chỉ nộ, tại chỗ phế truất ngôi vị thái tử phi. Nề tình vì thân thể không tốt, trực tiếp cho người đưa về Tôn gia, từ đó không còn thái tử phi Tôn Phi Phi nữa. Chuyện xảy ra như vậy, sợ rằng sau này nàng ta cũng chỉ có thể ở tại Tôn gia, thế thế lương lương qua hết nửa đời sau.

Thiên kim sủng- diễn đàn mĩ thuật quý tộc

Khi Tôn Phi Phi bị lôi đi, nàng ta hung hăng nhìn chằm chằm Mộ Dung Gấm. Cái loại ánh mắt này, tuyệt vọng lại càng thâm trầm. Mộ Dung Gấm biết nàng ta sẽ trả thù, nhưng nàng tuyệt nhiên không để ý.

Hoàng hậu vui vẻ lôi kéo Mộ Dung Gấm đi nói chuyện, nói là vì xua đi xúi quẩy, thưởng vô số đồ kêu cung nhân mang đi. Cuối cùng khi thái tử nói muốn đưa tiền Mộ Dung Gấm, nàng lập tức cười tươi như hoa, ngheieemx nhiên đã quên con dâu vừa mới bị phế truất, trong mắt chỉ có Mộ Dung Gấm.

Mộ Dung Gấm cũng không quá để ý, hoàng hậu nghĩ như thế nào là chuyện của nàng. Cùng Đông Phương Trạch song vai ra ngoài, Mộ Dung Gấm thấy hấn cố ý thả chậm bước chân, nhất thời hiểu hấn có lời, dừng bước lại: “Thái tử nói đi!”

Đông Phương Trạch cười khê: “Nàng nói như vậy, ta lại không tiện mở lời rồi!”

“Hôm nay thái tử vẫn không có chỉ trích ta, xem là cực kỳ tin tưởng. Cộng thêm người đã từng điều tra ta, nói rõ người cứu ta nhất định là có lý do, thái tử không cần đề phòng, hiện tại có thể nói ra rồi!” Về mặt Mộ Dung Gấm nhận nhận yếu ớt, thêm vào chút tự tin sáng rõ khác thường. Chính loại thần tình này khiến cho Đông Phương Trạch cũng bị hấp dẫn.

“Khụ khụ!” Nắm quyền ho khan hai tiếng che giấu sự luống cuống của mình, Đông Phương Trạch mới nói: “Ta chỉ muốn nàng ra tay cứu một người!”

“Người phương nào?”

“Trang chủ Lạc Anh son trang – Lạc Anh Cách!” Đông Phương Trạch thẳng thắn.

Nghe vậy, Mộ Dung Gấm cười: “Ha ha! Lại là hấn, thái tử điện hạ tính toán thật hay, dùng một cái nhân tình của ta, đi đòi một cái nhân tình lớn hơn. Lạc Anh son trang phú khả địch quốc*, múa bán này của thái tử thật có lời!”

*Phú khả địch quốc: giàu có nhất nước.

Lạc Anh son trang chính là đại trang thiên hạ đệ nhất, giàu có nhất thiên hạ, có một phần ba tài phú khắp thiên hạ, là long nhân vật tứ quốc đều muốn. Nhưng nghe nói trang chủ một thân bệnh tật triền miên, bệnh hiểm nghèo quanh quẩn thân. Nếu có thể trị được tốt, dĩ nhiên là một phần ân huệ lớn bằng trời. Đông Phương Trạch nếu có thể lôi kéo được người này, đến lúc đó đừng nói địa vị vững chắc, khi kế thừa ngôi vị hoàng đế, Thiên Khải cũng sẽ biến thành một quốc gia vững mạnh hơn cả!

Trong khi các vương gia khác vẫn còn lôi kéo trọng thần trong triều, Đông Phương Trạch đã đem bàn tay hướng tới thiên hạ. Mưu lược như vậy, có thể nào không đáng sợ đây?

“Ta không muốn lừa gạt nàng, cũng không cần lừa gạt nàng. Chỉ không biết nàng có nguyện ý ra tay không đây?” Đông Phương Trạch không để ý bị Mộ Dung Gấm nhìn thấu. Có lúc một người nguy trang đã lâu, cũng hi vọng có một người có thể hiểu mình, dù là thấy được một ít mặt không tốt của mình cũng không có việc gì. Mà hấn có loại cảm giác này đối với Mộ Dung Gấm, không tính đến việc nam nữ yêu đương, nhưng hấn càng hi vọng nàng có thể trở thành hồng nhan tri kỷ của mình. Không cần có gì để che giấu, khiến cho hấn buông lỏng mình một chút, như vậy hấn đã cảm thấy rất tốt rồi.

Thiên kim sủng- diễn đàn nlequyđôn

Mộ Dung Gấm quay đầu nhìn chằm chằm hấn, ánh mắt rất nhạt nhưng lại rất thâm trầm, xem thực hơn rất nhiều so với vẻ hấn vẫn luôn nguy trang. Hồi lâu, nàng thờ dài, quả nhiên để vương đều là những người âm mưu. Đông Phương Trạch cũng không phải là dùng âm mưu với nàng, mà là dùng dương mưu. Cái gì cũng rất rõ ràng đặt ở trước mặt nàng, không bắt buộc nàng, nhưng cố tình như vậy nàng càng không cự tuyệt được. Nàng không thích hoàng thất lục đục đầu đá, cũng không có hảo cảm với mấy vị vương gia, nhưng cố tình Đông Phương Trạch này lại khiến nàng không thể ghét nổi. Không tính là bằng hữu, ái mộ sao? Nàng không nhìn được gì từ mắt hấn, mà chính nàng càng không thể nào, có thể, đây chính là sức quyến rũ từ nhân cách đi!

“Người ta có thể chữa bệnh, nhưng thay vào đó, người cần đồng ý với ta một yêu cầu!”

“Mời nói!” Lấy được đáp án Đông Phương Trạch cũng không tỏ ra vẻ mừng rỡ, cũng có thể nói là đáp án trong dự liệu.

Mộ Dung Gấm chăm chú nhìn hấn, vẫn luôn nhìn sâu vào trong đó, vô cùng trịnh trọng nói ra một câu: “Bất cứ lúc nào, bảo toàn Mộ Dung!”

Nghe vậy, Đông Phương Trạch thu hồi nụ cười, cũng trịnh trọng gật đầu: “Nhất định!”

Hai người nhìn nhau, ở nơi này đã đạt thành nhận thức chung, cũng có thể nói là một cuộc giao dịch. Đông Phương Trạch cần chính là một nhân tình của thiên hạ đệ nhất son trang, nhân tình này rất lớn, người bình thường không thể cấp nổi, mà Mộ Dung Gấm cần chính là an bình của nhà Mộ Dung. Chỉ cần một ngày còn Đông Phương Trạch, hấn đều phải đảm bảo an nguy của nhà Mộ Dung. Đối với Mộ Dung Gấm mà nói tương đương đã tìm được một bức tường bảo hộ cho nhà Mộ Dung. Mặc dù không biết mạnh cỡ bao nhiêu, nhưng ít nhất là hữu dụng. Đồng thời cũng tỏ thái độ với Đông Phương Trạch, nhà Mộ Dung không tham gia đảng phái tranh giành, không phải đồng minh của hấn, nhưng tuyệt đối cũng không trở thành kẻ địch, coi như là Đông Phương Trạch buôn bán có lời.

Bên ngoài cung, Mộ Dung Gấm nhìn về chân trời, khóe môi nâng lên nụ cười yếu ớt từ trong tâm. Có lẽ hứa hẹn của Đông Phương Trạch không so được với nhân tình của Lạc Anh son trang, nhưng mà Đông Phương Trạch có thể bảo toàn cho phụ thân của nàng, như vậy đối với nàng mà nói, nhân tình này đáng giá!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 47: Lên đường

Ngày hòa thân rốt cuộc cũng đã tới, thăm dò trái mưu dâm, kim ngân ngọc khí bày đầy đất, lụa đỏ vui mừng tung bay, cánh hoa bay lượn đầy trời. Đông Phương Hiểu một thân hi phượng đỏ thắm thêu kim tuyến long phượng, phía trên còn treo cô sở bảo ngọc từ ngọc phiến, nhìn hết sức xa hoa, đẹp không sao tả xiết.

Khăn trùm đỏ, môi mỏng khẽ cười, nói không hết vui vẻ, sâu tận đáy lòng. Từ hôm nay nàng chính thức trở thành hoàng hậu Sở quốc rồi.

Nhưng, khi người nghênh tiếp chậm rãi tới, mặt của nàng cứng lại. Cự nhiên không phải là Sở Dạ. Trong lòng kinh hãi, nàng ta không để ý lễ nghi vạch khăn voan lên, giận dữ hỏi: “Người là ai? Sở hoàng đâu?”

Người đến là Dương Phong, hần chấp tay ôm quyền: “Hồi công chúa, thuộc hạ phục mệnh chủ tử đón công chúa. Đội ngũ đã đợi lâu, xin công chúa khỏi giá!”

Chuyện không có biến, Đông Phương Hiểu thở một hơi trong lòng, nhưng vẫn có chút giận: “Hôm nay là ngày đại hỉ, vì sao Sở hoàng không đón hỉ?”

Dương Phong trả lời đầu ra đây: “Hồi công chúa, chủ tử nói tân lang ở Sở quốc mới có thể mặc lễ phục. Chờ đến Sở quốc, dĩ nhiên công chúa có thể nhìn thấy!”

Đông Phương Hiểu nghe vậy lúc này mới yên lòng lại, một mình bái biệt Cơ hoàng hậu, sau đó xoay người lên loan kiệu. Nhưng nàng quên mất vừa rồi trong lời nói của Dương Phong có nghĩa khác. Hần nói khi gặp tân nương sẽ mặc lễ phục, nhưng không có nói chủ tử sẽ mặc a. ....

Đội ngũ hòa thân đã đi xa, Sở Linh Nhi ngóng mãi mà cũng không thấy Mộ Dung Gấm. Nàng muốn đi tìm Mộ Dung Gấm nhưng lại bị Sở Dạ kéo lại. Mà nàng cũng cảm thấy hoàng huynh hình như không vui, nhất thời uất ức bệt bệt miệng, cũng không dám nói gì, chỉ yên lặng ngồi.

Đỉnh núi bên cạnh Vân Đô, hai bóng dáng gầy nhỏ đứng sóng vai. Mộ Dung Gấm nhìn đoàn xe ngựa rời đi, nhưng trong nội tâm lại thở ra. Cùng Sở Dạ ở trong một bầu trời, cho dù là không khí cũng làm cho nàng khó chịu. Hôm nay hần đi, nàng cũng có thể khôi phục cuộc sống của mình. Về phần Sở Linh Nhi... đưa bé kia mặc dù tốt, nhưng cuối cùng cũng không phải cùng một thế giới với bản thân.

Xoay người rời đi, Đường Trúc lập tức đuổi theo. Hiện tại nàng nên đến để nhất son trang thực hiện lời hứa của mình rồi.

Mộc Hương chuẩn bị xe, mà Đông Phương Trạch cũng nói hần sẽ phái một người theo nàng. Nhưng khi Mộ Dung Gấm thấy người đó đối nghịch cùng Mộc Hương thì trên mặt cũng có chút kinh ngạc, thế nào lại là hần?

Đông Phương Nhuận ngao khí lườm nàng một cái: “Hoàng huynh kêu bốn điện đi cùng ngươi, bây giờ có thể đi chưa?”

Mộ Dung Gấm cười, cũng không phải bởi vì Đông Phương Nhuận, mà là hiện tại Đông Phương Trạch ở Vân Đô cùng với Ngũ hoàng tử đoạt dòng chính, bọn họ đều là kẻ địch. Huống chi Liên phi không thể nào không có một chút dã tâm. Ngay cả thế lực của Ngũ hoàng tử mỏng manh nhất, nhưng cũng có thể vùng vẫy. Mộ Dung Gấm tin tưởng bà ta sẽ không bỏ qua. Ngay cả Đông Phương Nhuận vô tâm, nhưng không thể không bị Liên phi truyền thụ một chút tư tưởng. Nhưng một hoàng tử như vậy, lại trở thành tâm phúc của Đông Phương Trạch, cư nhiên giao phó chuyện lớn như vậy cho hần. như thế, nàng làm sao có thể không kinh ngạc!

Không biết nên cảm thán nhà cách sức quyền rũ của Đông Phương Trạch quá mạnh mẽ, hay là nên cảm thán Đông Phương Nhuận quá đơn thuần.

“Ai! Ngươi thực sự là y tiên ‘bàn tay tiên’?” Kiêu ngạo nửa ngày Đông Phương Nhuận thấy không có người để ý hần, cũng không nhịn được nữa, mặc dù vẫn có ngạo khí như cũ, nhưng lại không che giấu được hiểu kỳ ở trong ánh mắt.

Mộ Dung Gấm câu môi: “Đông Phương Trạch nói cho ngươi?”

Đông Phương Nhuận gật đầu một cái, thành thực nói: “Khi hoàng huynh nói ta còn không tin, nhưng khi ngươi nói muốn đi Lạc Anh sơn trang, ta liền có chút nghi hoặc!”

Mộ Dung Gấm giơ tay lên, nhẹ phất bàn tay trắng thuần mảnh khảnh, một mùi hương thơm nhẹ nhàng bay tới, lúc sau mới nói: “Chờ đến Lạc Anh sơn trang không phải ngươi sẽ biết?”

Đông Phương Nhuận nhất thời bị chặn, giận đến nghẹn đỏ cả mặt: “Hiện tại ngươi nói cho ta thì sẽ chết à?”

Vốn dĩ hần chỉ là tùy tâm hết lên, nhưng không nghĩ đến đột nhiên Mộ Dung Gấm lại ngẩng đầu, nâng lên đường cong, cười như không cười nửa giả nửa thật nói: “Sẽ chết!”

Đông Phương Nhuận còn chưa biết nói gì, nhưng sau một khắc, đột nhiên Đường Trúc vọt ra ngoài, vung tay lên, mấy đạo ngân quang nhanh chóng lao đi, tiếp theo đó là tiếng va chạm của âm thanh. Mà Mộc Hương vô cùng hưng phấn úp sấp vào bên cạnh xe, cặp mắt sáng lấp lánh: “Oa! Tiểu thư, chúng ta gặp ám sát!”

Đông Phương Nhuận cũng thấy rõ tình cảnh bên ngoài, mười tên sát thủ áo đen muốn tới gần, nhưng lại bị Đường Trúc ngăn trở, võ công cao cường hần thấy mà phải trợn mắt. Nhưng sau một khắc lại bị câu nói của Mộc Hương làm cho xám mặt lại, gặp ám sát là chuyện vui như vậy?

Mộ Dung Gấm không để ý đến nàng ta, chỉ đứng dậy đi ra ngoài, nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa, ung dung đi tới hướng đang đánh nhau, nét mặt không giống như là nhìn thấy màn sống chết độ sức, mà là nhìn thấy chuyện vô cùng vừa lòng. Mộ Dung Gấm nhếch môi, tuy là cười, nhưng không có một chút nhiệt độ: “Chỉ mới rời khỏi trong một ngày ngắn ngủi, cư nhiên đã không nhịn được mà ra tay, thật là thiếu kiên nhẫn!”

Tiếng nói của Mộ Dung Gấm vừa dứt, Đường Trúc thu tay lại. Đầu tiên những sát thủ kia sững sờ, tiếp chính là đau đến tê tâm liệt phế. Tất cả mọi người đều giống như ở trong lò luyện, bắt đầu từ chân, mỗi tác da thịt từng chút từng chút biến thành máu, hơn nữa tốc độ lại vô cùng nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, mười mấy người chỉ còn sót lại chút máu. Đường Trúc am hiểu không phải là võ công, mà là – độc!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Phương Nhuận trắng bệch. Mặc dù hần đã từ gặp ám sát, gặp qua người chết, nhưng mà trường hợp vừa rồi, đoán chừng ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy run như cây sậy. Tận mắt nhìn thấy một người ở trước mặt mình khóc rống gãy gục, sau đó trong nháy mắt thân thể hóa thành máu, ai cũng không có cách nào giữ vững bình tĩnh. ....

“Ha ha! Độc của Đường TrúC lại tiến bộ, không biết lại trộm được bao nhiêu độc được của tiểu thư nữa. Ta nhớ được cái này là hóa cốt phần a, lần sau ta cũng lấy ra vui đùa một chút!”

Đông Phương Nhuận.....

Bốn người tiếp tục tiến lên, mà Mộ Dung Gấm đột nhiên nghĩ tới điều gì, trực tiếp sai Mộc Hương xuống xe. Mộc Hương nhất thời ảm ức: “Tiểu thư, tại sao?”

“Chỉ có em biết phương thức liên lạc của chúng ta, em trở về phủ tướng quân coi chừng, có chuyện gì kịp thời thông báo!”

“Mộc Hương mếu máo: “Tại sao là em mà không phải là Đường TrúC? Nàng cũng có thể lưu lại nha!”

Đường TrúC không chút nào để ý đã kích nàng: “Bởi vì võ công của ngươi quá tệ!” Tệ đến mức luyện võ cũng có thể đã thương bản thân, cái này có thể gọi là tệ?

Mộc Hương hung hăng trừng lại, nhưng khi nhìn Mộ Dung Gấm trong nháy mắt biết trở thành về mặt tiểu tức phụ, đáng tiếc Mộ Dung Gấm không mềm lòng: “Đi thôi!”

Sau đó Đường TrúC đánh xe đi, lưu lại Mộc Hương một mình cô linh linh nguyên tại chỗ, cực kỳ đáng thương, cực kỳ u oán, cực kỳ ghen ghét nhìn chằm chằm xe ngựa đi xa.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 48: Vì sao phải cứu?

Buổi chiều đến trấn, Đường TrúC đổi xe ngựa thành kỵ mã, ba người cưỡi ngựa mà đi. Mới đầu Đông Phương Nhuận còn lo lắng, dù sao theo suy nghĩ của hắn Mộ Dung Gấm cũng chỉ là một cô nương yếu đuối, hơn nữa còn nhỏ hơn so với hắn. nhưng khi Mộ Dung Gấm tiêu sái xoay người lên ngựa, động tác lưu loát khiến hắn phải vỗ tay, hiển nhiên là thường xuyên cưỡi ngựa, nhất thời không thấy lo lắng gì.

“Ô ô ô...” Một tiếng khóc thút thít truyền đến, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của ba người. Ở trên đất đối diện quán rượu, một cô nương mười lăm mười sáu tuổi ôm một thiếu niên gần mười, hai người quần áo lam lũ, hắn là gia đình nghèo khổ. Thiếu niên trong ngực nữ tử kia mặt đỏ không bình thường, thoát nhìn giống như là bị bệnh nặng, mà trên đất còn bày mấy chữ nghiêng ngả ---- bán mình xin thuốc!

Rất nhiều người vây lại, chỉ chỉ chỏ chỏ, nói người này nhiều đáng thương nhưng lại không ai đứng ra. Mà vận mệnh nữ tử này chỉ có thể một trong hai trường hợp, một là bị một người phú quý đi qua mua, còn lại là bị má mị thanh lâu coi trọng. Dĩ nhiên, cũng sẽ có người tốt bụng xuất hiện cứu nàng.

Mộ Dung Gấm quay đầu ngựa lại, lạnh nhạt dời ánh mắt đi chỗ khác: “Đi thôi!” “A!” Đông Phương Nhuận đuổi theo, con người trong suốt trường trường: “Ngươi không phải là y tiên mà người ta vẫn nói sao? Sao lại không ra tay cứu nàng?”

Mộ Dung Gấm ngược mắt: “Ta tại sao lại phải cứu nàng?”

Đông Phương Nhuận tức giận: “Không phải nói y tiên trạch tâm nhân hậu, hành thiện dùng được cứu người hay sao? Làm sao ngươi nhìn thấy tình cảnh này lại lạnh lùng như vậy? Ta xem ngươi căn bản chính là gạt người!”

Mộ Dung Gấm mặt không đổi sắc, vẻ mặt tối đi một chút: “Ngươi cho nàng một chút ngân lượng nàng có thể mang đứa bé kia đến y quán chữa bệnh, vì sao ngươi không nghĩ tới mình là người ra tay mà lại chỉ trích ta?”

“Ta...” Đông Phương Nhuận sững sờ, hắn không hề nghĩ tới vấn đề này, khi Mộ Dung Gấm nói xong hắn liền á khẩu không trả lời được. Đúng vậy a, hắn rõ ràng cũng có thể ra tay trợ giúp, nhưng hắn không có nghĩ đến, mà trước tiên lại chỉ trích người: “Nhưng không phải ngươi là y tiên hay sao?”

“Y tiên nên cứu mọi người sao? Nếu như những thứ này y tiên nên để ý tới, vậy hoàng thượng để làm cái gì? Dân chúng thiên hạ này không phải là con dân của hắn sao, vì sao hắn lại không tới cứu?” Không thể không nói, những lời này của Mộ Dung Gấm hơi quá khích, thật ra chỉ vì nói để cho Đông Phương Nhuận nghe. Đối với nàng mà nói, những người này như thế nào căn bản cũng không có quan hệ gì với nàng.

Đông Phương Nhuận hoàn toàn câm, bị Mộ Dung Gấm nói như vậy, nhưng... Hắn nhìn nữ tử khóc thảm như vậy còn có đứa bé hôm mê bất tỉnh trong ngực nàng ta có chút không đành lòng: “Coi như là ta cầu xin ngươi, trở về ta trả cho ngươi tiền xem bệnh, như vậy được rồi chứ?”

Mộ Dung Gấm cười khế, ánh mắt lạnh lẽo dò xét cẩn thận Đông Phương Nhuận, xuyên qua khuôn mặt trắng nõn đáng yêu, trực tiếp nhìn thẳng vào ánh mắt trong suốt mà quật cường kia. Đôi mắt sạch sẽ mà sáng ngời, không giống như xuất thân từ trong hoàng cung đầy đen tối vẫn đục kia. Tầm lòng của hắn khiến cho nàng có cảm giác bị thiếu hụt, hoảng thất làm sao có thể sinh ta được một đóa hoa tuyệt thế như vậy? Mặc dù Sở Linh Nhi cũng được tính là đóa hoa tuyệt thế rồi, nhưng so với Đông Phương Nhuận. hiển nhiên nàng cũng hiểu được đạo lý đối nhân xử thế hơn.

Mộ Dung Gấm vẫn nhìn hẩn, biết Đông Phương Nhuận khẩn trương đến mức mặt đỏ lên giống như rí máu, Mộ Dung Gấm mới khẽ gọi: “Đường Trúc!”

Đường Trúc gật đầu một cái, từ trong bao quần áo lấy ra hai lọ thuốc, phi thân nhảy tới trước mặt hai người kia, đổ ra mấy viên thuốc, dặn dò đôi câu, không nhìn nữ tử kia thiên tân vạn tạ, trực tiếp trở lại bên người Mộ Dung Gấm, đồng thời giục ngựa, hai người rời đi. Đông Phương Nhuận rốt cuộc cũng hồi hồn, giục ngựa đuổi theo: “A... Chờ ta một chút!”

Trong rừng cây, cây cối cao thẳng chia thành hai hàng hai bên đường đi, lá cây dày đặc che đi mất bầu trời, chỉ có một vài tia sáng mặt trời len lỏi thấy bóng dáng, gió mát phất phơ thổi mang theo sự lạnh lẽo, lá cây khẽ động, trong không khí bắt gặp cảm giác nhiệm trên sự tiêu điều.

Mộ Dung Gấm thắng ngựa, Đường Trúc cũng cảnh giác, ngay cả Đông Phương Nhuận cũng nhận ra có cái gì không đúng rút bội kiếm ra giục ngựa đến bên phải Mộ Dung Gấm, tư thái bảo vệ. Mộ Dung Gấm thấy vậy không nhịn được khẽ nhún mày, sau đó nhàn nhạt cười lên.

Vẫn làn gió ấy thổi qua, bảy nữ tử áo trắng từ trên trời rơi xuống, giống như tiên tử hạ phàm, đẹp không sao tả xiết. Dĩ nhiên, trước tiên cần phải bỏ qua bảo kiếm sáng loáng trong tay cùng một thân sát ý của các nàng.

“Lại là nữ?” Đông Phương Nhuận hiển nhiên sửng sốt, sát khí của những sát thủ này so sánh với mấy người buổi sáng kia hiển nhiên nồng đậm hơn nhiều, rõ ràng võ công cao hơn. Chỉ là không ngờ sát thủ lại là một đám nữ nhân.

“Nữ nhân thì như thế nào?”

Thấy Mộ Dung Gấm mỉm cười, sau lưng Đông Phương Nhuận một mảng lạnh lẽo, nhất thời cười gượng: “Không có, ... Khụ khụ, chỉ là ngoài ý muốn mà thôi!” Hẩn cũng không quên buổi sáng hôm nay Đường Trúc một người chém giết nhiều sát thủ như vậy, trình độ buh hẩn như vậy hẩn theo không kịp.

Mộ Dung Gấm dời ánh mắt sang chỗ khác, nhìn về những nữ tử đứng yên trên nhánh cây kia. Không biết từ nơi nào lấy ra một mặt nạ kim ngân tinh khiết bỏ túi, mặt nạ này lớn chừng quả trứng gà, nhưng mấy nữ tử kia nhìn thấy mặt liền biến sắc. Một khắc sau Mộ Dung Gấm nâng tay lên vùng mặt nạ qua, âm thanh quanh quẽ mang theo ngạo nghễ: “Trở về nói cho nàng biết, tốt nhất là không nên nhúng tay vào chuyện của ta, tin tưởng nàng cũng không hi vọng ta tới thăm viếng!”

Bảy nữ tử nhìn nhau, cuối cùng tất cả đồng thời thu kiếm, chấp tay với Mộ Dung Gấm rồi bay đi. Nhìn màn cuối cùng này, Đông Phương Nhuận thấy phải liền bị mê hoặc, sợ hãi nhưng mang theo nghi ngờ, trong thần thái còn có sự cung kính. Hẩn thế nào cũng không nghĩ ra Mộ Dung Gấm làm thế nào khiến cho các nàng lộ ra vẻ mặt như thế.

Phù Hàn quốc công

Hàn Tĩnh Ngọc cầm khối mặt nạ kia, vẻ mặt băng sơn giờ phút này được thay bằng vẻ cực kỳ phức tạp, giận cũng không được, hi cũng không xong. Muốn cười, tuy nhiên mơ hồ có cảm xúc hận thù ở bên trong. Cuối cùng nàng ta cười lên: “Không ngờ đánh bại đánh bại lại biết thân phận của ngươi, ngươi mê hoặc mọi người thiên hạ, chỉ là... Nếu bị ta biết rồi, có phải nợ cũ trước đây nên tính toán cho xong không?” Nói xong lời cuối cùng Hàn Tĩnh Ngọc cơ hồ cắn răng nghiến lại.

Hồi lâu nàng ta lại khôi phục vẻ mặt lạnh lẽo băng sơn, gọi một thị nữ đến, hủy bỏ nhiệm vụ ám sát Mộ Dung Gấm. Về phần Tôn Phi Phi nàng cũng chẳng muốn đi giải thích, nàng đồng ý ra tay cũng bởi vì Tôn Phi Phi đã từng phá vỡ được thân phận của nàng. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng so với thân phận bại lộ, thật ra thì nàng càng không muốn chọc giận Mộ Dung Gấm, người mà quý giá... .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 49: Yêu Dao Phi Nguyệt, sư muội?

Đêm lạnh như nước, Mộ Dung Gấm không buồn ngủ chút nào, trong lòng có chút phiền muộn, cảm giác tối nay sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Đột nhiên, một mùi hoa nhàn nhạt bay vào mũi, Mộ Dung Gấm nhanh chóng đẩy cửa sổ ra, quả nhiên trông thấy vô số cánh hoa đỏ phiêu sái trên bầu trời. Sắc đỏ nhìn thấy mà kinh người bập phù phía chân trời, trong nháy mắt, một bóng dáng phi hồng từ trong hoa vũ phi xuống, tóc đen bay múa, lụa đỏ tung bay, mũi chân đạp cánh hoa bay về phía trước, khinh công này quả thực là đã đạt tới đỉnh cao.

Cuối cùng bóng dáng phi hồng thon dài cũng rơi xuống nóc nhà đối diện với Mộ Dung Gấm, tóc đen bay như suối chảy, Mộ Dung quay đầu, lộ ra dung mạo kinh người. Gương mặt này cao thấp khó phân biệt, nhưng Mộ Dung Gấm biết hẩn là đàn ông, nhưng một người đàn ông như vậy, thật sự là làm cho người ta không vui nổi. Lông mày dài nhỏ phong tình vô hạn, phượng mâu dài mị nhãn như tơ, ánh mắt lại giống như một con dao ôn nhu, khi người

trầm mê ở trong đó sẽ ngay lập tức cắt đứt cổ họng người. Đôi môi mọng giống như nhiễm đỏ máu tươi, đẹp đến kinh người, giữa trán tròn bóng là một đóa huyết sắc sắc vi, khiến cho hắn càng thêm xinh đẹp diễm dứa lắng lơ.

Một nam nhân rất đẹp, thể nhưng nam nhân này như yêu như ma, làm cho người ta vừa liếc mắt đã cảm thấy nguy hiểm, chỉ muốn tránh né.

Mộ Dung Gấm nhìn chằm chằm người đối diện, đôi môi hé mở, khóe môi mỉm cười, âm thanh lại vô cùng băng lãnh: “Sắc vi hoa* vũ, y phục phi hồng, yêu đao phi nguyệt, chẳng lẽ Tần lâu chủ chuẩn bị tự thân động thủ?”

*sắc vi hoa: hoa tường vi.

Trên giang hồ một trong những tà phái khiến người ta sợ hãi nhất chính là _ Yêu Nguyệt lâu, là nơi nuôi dưỡng sát thủ. Bọn họ thu tiền giết người, chỉ cần có người trả tiền, hoàng đế bọn họ cũng sẽ ra tay. Phong quốc trong vòng nửa tháng đối hai hoàng đế chính là kiệt tác của bọn họ, nhưng hoàng thất nước đó lại không làm gì được bọn họ, có thể thấy được phách lối đến trình độ nào. Mà lâu chủ của bọn họ chính là nam nhân như yêu ma trước mắt này – Tần Phi Nguyệt!

Tin đồn hắc ám mê màu đỏ, không ngừng mặc y phục có màu này. Mỗi thứ hắn thích đều có màu này, nói ví dụ như... Máu tươi! Nơi hắn xuất hiện nhất định trải đầy hoa tường vi, mà y phục hoa lệ đỏ chói kia cũng là một dấu hiệu của hắn. Võ công của hắn cao cường, trong tay cầm yêu đao có tên là Phi Nguyệt, nghe nói chỉ cần bị nó thương tổn, trong nháy mắt sẽ bị hút hết máu tươi, trở thành một cái xác khô.

Những tin tức này Mộ Dung Gấm đã sớm biết, nhưng ngoài ý muốn nàng là, Tôn Phi Phi làm sao có thể mời tới vị đại thần này? Phải biết rằng tính khí Tần Phi Nguyệt ngày là hi nỏ vô thường, trừ phi hắn tự nguyện, nếu không ai cũng không mời nổi hắn. Nói cách khác...hắn là vì nàng mà đến!

Môi đỏ huyết sắc của Tần Phi Nguyệt khẽ cau, âm thanh mỉa mai hoặc sòng mái khó phân biệt được vang lên: “Người nói bốn tọa nên gọi người là gì đây? Là Mộ Dung Gấm, là bàn tay trắng nõn y tiên, hay là mặt quý Tà Y mà người trên giang hồ xưng gọi?”

Bị mỉa nhân của Tần Phi Nguyệt nhìn, Mộ Dung Gấm càng cảm thấy lạnh hơn, mà câu nói tiếp theo của Tần Phi Nguyệt lại làm nàng rơi vào cả hầm băng. Chỉ thấy môi đỏ hấp dẫn đông mờ, âm thanh ôn nhu: “Hay là _____ sư _____ muội?”

“Đùng!” Mộ Dung Gấm giống như nghe thấy có cái gì rơi vào trong lòng đang bình lặng của nàng, làm cho lòng nàng khẽ run hai cái. Hồi lâu, nàng cười, không còn là nụ cười ôn hòa nữa mà ngược lại có chút tùy ý, có chút truong dương. Nàng nhớ người kia đã nói qua, hắn còn thu một đồ đệ, chỉ là mười năm trước đã cắt đứt gân cốt toàn thân ném đi không ngờ lại là hắn!

Bây giờ suy nghĩ một chút, quả nhiên không hổ là hai thầy trò, một người đứng đầu ma vực người trong võ lâm thiên hạ không dám trêu chọc, một người là người gặp người sợ, nổ tiếng xấu Tu La sát tay, tác phong làm việc đều giống nhau.

Mộ Dung Gấm phi thân từ cửa sổ ra ngoài, nháy mắt liền đứng trên nóc nhà. Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, Mộ Dung Gấm nói: “Người có ý đến, cũng không phải chỉ vì muốn nhận thức một sư muội như ta đây chứ?”

Ánh mắt Tần Phi Nguyệt như thực như hư rơi trên người Mộ Dung Gấm, từ từ nói: “Nghe nói hắn đưa vật kia cho người!”

Khẳng định như thế, hiển nhiên đã tra được rất rõ ràng, Mộ Dung Gấm vung tay áo, mặt nạ trên mặt biến mất trong nháy mắt, lộ ra dung nhan yêu dị đến mức tận cùng, so với dung nhan của Tần Phi Nguyệt cũng là không phân cao thấp. Trong nháy mắt Tần Phi Nguyệt nhìn thấy dung nhan của Mộ Dung Gấm, trên mặt có một tia kinh ngạc, cũng có một tia kinh diễm. Hắn đã nắm rõ tin tức của Mộ Dung Gấm, nhưng gương mặt kia tuyệt đối không có ở trong tư liệu mà hắn có được, dung nhan khiến hắn vô cùng rung động.

Mộ Dung Gấm ngược mặt, đôi mắt trầm thủy hiện lên tia từ sắc, đóa hoa sen nở rộ yêu dị hiện lên giữa hai hàng lông mày: “Người có thể lấy đi sao?”

Mặc dù nàng rất hi vọng hắn có thể lấy đi, nhưng nàng biết hi vọng này vĩnh viễn chỉ là xa vời, ma vực chỉ bảo _____ mặc liên, nó có thể khiến người ta có thể chất không tương, có thể cấp cho người có được công lực vô thường, cũng có thể cho người ta có được sinh mạng lần thứ hai, có thể là chỉ bảo mà người trong võ lâm đều tranh giành, Tần Phi Nguyệt muốn cũng không phải là ngoài ý muốn của nàng.

Ma Liên vốn là được nuôi dưỡng trên người của người kia, trên người nàng cũng chỉ là do hắn dùng trăm năm công lực kết thành hạt sen. Nhưng hạt sen đó đã nở hoa ở trong thân thể nàng, coi như có giết nàng cũng không chiếm được.

Tần Phi Nguyệt có chút mất hồn nhìn hoa sen kia, ba cánh. Hắn nhớ tới trên trán Lam Phệ Thiên là chiến ánh, thời gian mười năm quan đi, rốt cuộc hắn cũng nhìn thấy được đóa sen này rồi. Nhưng trong lòng hắn có hận ý, mặc dù đã hết sức khắc chế, tuy nhiên nó vẫn không nhịn được toàn thân run rẩy, không chỉ có hận, còn có khắc vào trong xương----sợ hãi!

Một màn năm đó, hắn liều mạng muốn quên, tuy nhiên phát hiện ra mình nhớ càng thêm rõ ràng. Một màn máu tanh, hơi thở địa lao trần ngập ăn mòn thi cốt, đêm đó không ngừng chém giết, cong có xương cốt toàn thân đứt thành từng khúc, cùng độc được phệ tâm kia.

Mộ Dung Gấm nhìn vẻ mặt của hắn, nhất thời hiểu rõ. Có lẽ mình đã trải qua, hắn cũng đã trải qua, mà trên người của nàng cũng dính vào lạnh như băng. Nhưng nàng không hận người kia, bởi vì nàng chưa bao giờ cần tới hận để chống đỡ!

“Ha ha ha! Tần Phi Nguyệt đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, cười đến cuồng ngạo, trong tiếng cười kia xen lẫn nội lực, lấy toàn thân hắn làm trung tâm, sóng lớn vòng tròn tứ tán mở ra, ngói vụn tung bay, phòng ốc xung quanh trăm thước đều bị bay lên phân nửa, chỉ có quán rượu dưới chân hai người là không tổn hại chút nào.

Bốn phía bắt đầu có âm thanh hùng hoàng cùng tiếng bước chân dồn dập, Mộ Dung Gấm biết không thể lưu lại nữa, nhanh chóng đặt mặt nạ lên, muốn rời khỏi lại bị người bắt được cánh tay. Quay đầu lại đối mặt với dung nhan yêu nghiệt, mùi hương tường vi nhất thời xung thẳng vào mũi, Mộ Dung Gấm cau mày: “Người còn có việc?”

Tần Phi Nguyệt chuyển tới trước người của nàng, đôi môi đỏ mọng khẽ cười, ngón tay thon dài đi lên từ cánh tay nàng, sau đó rơi vào trước ngực nàng trên mặt hàm chứa nụ cười mập mờ, nhưng sát ý lại dồi dào, thấy Mộ Dung Gấm không cử động, mày liễu nhăn lại: “Người không sợ ta moi nó ra?”

Mộ Dung Gấm không thêm đề ý: “Nếu như mà ta vì mình mà sống, có lẽ ta thực sự sẽ để người moi nó ra, nhưng mà hiện tại ta có lý do để sống, cho nên không thể để người moi nó ra!”

Tần Phi Nguyệt cười khê: “Thật đúng là cuồng vọng, người cứ như vậy xác định người có thể chạy trốn từ tay ta?”

Mộ Dung Gấm giờ tay lên đẩy tay hấn ra: “Ta tin tưởng người hiểu trình độ tàn nhẫn của người kia, ở dưới tay hấn, củi mục cũng biến thành thiên tài!” Đây tuyệt đối không phải là khen người kia, thủ đoạn tàn nhẫn của tên kia khiến cho người ta giận sôi gan. Có thể sống được ở dưới tay hấn võ công tuyệt đối không thấp, những người võ công thấp kia chỉ có thể trở thành bạch cốt trong địa lao tối tăm không thấy ánh mặt trời mà thôi!

Hiên nhiên Tần Phi Nguyệt cũng hiểu điều này, miễn cưỡng thu hồi tay của mình, một chút hoa quang bao phủ trong mắt, cúi người hôn nhẹ lên môi Mộ Dung Gấm, hơi thở nóng rực cùng với hương hoa phả ra: “Như thế, lần sau gặp lại, sự muội của ta!”

“Ha ha ha!” Từng trận cười phiêu tán trên không trung, hồng y càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất ở phía chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 50: Lạc Anh Cách

Nhận thấy được bốn phía càng ngày càng sáng, Mộ Dung Gấm quay người trở về phòng, không để ý ánh mắt hoài nghi khó hiểu của Đông Phương Nhuận, sai Đường Trúc chuẩn bị đồ đạc, cả đêm lên đường!

Khi Đông Phương Nhuận nhìn thấy bên ngoài chỉ còn một nửa phòng cửa, hoàn toàn hoài nghi mình có phải chưa tỉnh ngủ hay không, bấm lên đùi mình một cái, đau đéch nhe răng. Xác định mình không phải nằm mơ, trong lòng hấn càng thêm chân động, rốt cuộc công lực như thế nào mới có thể làm ra cảnh tượng chấn động như thế, quay đầu nhìn Mộ Dung Gấm một chút, trề môi một cái --- không dám hỏi!

Chạy liên tiếp hai ngày, cuối cùng ba người cũng tới được Lạc Anh sơn trang, chuẩn xác là ở bên ngoài Lạc Anh sơn trang. Hiện tại trước mặt bọn họ chính là rừng cây, nếu không phải bên cạnh dựng một khối bia văn Lạc Anh sơn trang, sợ rằng không ai biết nơi này là Lạc Anh sơn trang.

Bên ngoài Lạc Anh sơn trang là một trận pháp khổng lồ, do Thiên sư Bạch Vân tự mình bày trận, đại trận bao quát cả Lạc Anh sơn trang, ở giữa xen lẫn vô số những trận pháp nhỏ. Bước vào nơi này, mỗi một bước đều là nguy hiểm, không có ai dẫn dắt, tuyệt đối không có người nào có thể đi vào; Lạc Anh sơn trang có tài phú to lớn như vậy, hiển nhiên những người mơ ước không phải ít, chỉ là sẽ biến thành bạch cốt(xương trắng) trong trận pháp này mà thôi.

Cuối cùng Đông Phương Nhuận cũng thể hiện tác dụng của hấn, hấn lấy ngọc bội Văn Long đại biểu thân phận của mình ra, hướng về phía rừng cây giờ lên hạ xuống, ngay sau đó thu lại, cất cao giọng nói: “Đông Phương Nhuận xin bái kiến Lạc Anh trang chủ!”

Dứt lời, trong rừng cây chớp động mấy cái, chốc lát có một người áo xám rơi xuống phía trước cách bọn họ mười mét, cả người hấn bị che trong áo choàng màu xám, bên ngoài cái gì cũng không nhìn thấy. Hấn không nói chuyện, chỉ là bước lên gạt đầu một cái, sau đó xoay người đi vào bên trong.

Đông Phương Nhuận dẫn đầu đi vào, Mộ Dung Gấm theo sát phía sau, khi đi vào thì không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác quỷ dị, bởi vì quá yên tĩnh...

Thật ra trong lòng Đông Phương Nhuận cũng có chút sợ hãi, nhưng vì không muốn làm mất khí khái nam tử trước mặt Mộ Dung Gấm, chết hấn cũng phải nhìn!

Rốt cuộc, lối đi thật dài cũng kết thúc, không còn âm trầm u tối của rừng cây, mà là trăm hoa đua nở của vườn hoa trong sơn trang. Người áo xám dẫn đường biến mất ngay trước cửa, nghênh đón bọn họ là một lão giả(ông già) năm sáu chục tuổi, hấn mỉm cười hướng một tay ra đầu mời với ba người bọn họ: “Vương gia mời đi theo ta, trang chủ đợi đã lâu!”

Mộ Dung Gấm cho là Lạc Anh sơn trang thiên hạ đệ nhất phú gia nhất định là xa hoa vô cùng, tuy rằng không so được với hoàng cung, nhưng ít ra cũng không kém vương phủ, nhưng khi nàng nhìn thấy một hàng nhà cửa đơn giản đứng theo hàng, còn có màn che làm bằng trúc, thiết tình có chút mê hoặc, có chút ngạc nhiên trang chủ giàu nhất thiên hạ này rốt cuộc là loại người gì a.

“Đến!”

Lão già vén màn trúc mời ba người đi vào, nhưng không thấy trang chủ kia đâu, chỉ có một bình phong lớn, sau đó một âm thanh dịu dàng như xuân phong (gió xuân) vang lên: “Làm phiền vương gia tự mình đến, Anh Cách cảm kích khôn cùng. Anh Cách lập tức kêu quản gia an bài chỗ ở cho ba vị, trước hết tẩy phong trần một chút!”

Đông Phương Nhuận từng theo Đông Phương Trạch tới hai lần, dĩ nhiên là biết thói quen tiếp khách ở sau bình phong của Lạc Anh Cách, mặc dù có chút phách lối, nhưng quả thật hẳn có khả năng này, nghe vậy chỉ chấp tay nói: “Vậy thì làm phiền!”

Thấy lão già quản gia muốn đi lên mời mấy người ra ngoài, Mộ Dung Gấm cũng cười, thấy người ta căn bản không có tính toán muốn nàng cứu trị, hay là không nghĩ cứu trị đây? Cảm thấy nàng tài nghệ không tinh, hay là khinh thường để nàng cứu trị?

Ý bảo Đường Trúc cùng Đông Phương Nhuận rời đi, nàng ở lại một bên tìm một vị trí ngồi xuống. Đông Phương Nhuận muốn nói điều gì, lại bị Đường Trúc lôi đi, mà lão quản gia khề liếc Mộ Dung Gấm, ánh mắt lặng lẽ không động, xoay người mang theo hai người đi xa!

“Mộ Dung tiểu thư vì sao không đi?” Giọng nói ôn hòa lần nữa truyền đến, như xuân phong phù liễu lướt qua trái tim, dễ nghe đến bất ngờ.

Mộ Dung Gấm cảm trúc ly tình xảo trên bàn, nghe vậy cười nói: “Ta có mục đích, cũng không phải là tới Lạc Anh sơn trang để chơi. Nếu trang chủ không tin tưởng ta... ta ở lại còn có ý nghĩa gì chứ?”

Người trong bình phong hình như có chút ngoài ý muốn, nghe vậy nhẹ nhàng cười: “Mộ Dung tiểu thư đã nghe thấy những gì mà thân thể Anh Cách gặp phải, Anh Cách không dám làm phiền Mộ Dung tiểu thư!”

Mộ Dung Gấm đặt ly trà xuống, ánh mắt rơi vào điêu khắc mộc mạc lại vô cùng tinh xảo trên bình phong, như muốn xuyên thấu qua bình phong nhìn người bên trong. Nàng đứng dậy, giữa hai hàng lông mày nhiễm một tầng sương lạnh: “Mặc dù biết ta không nên làm người khác khó chịu, nhưng mà ta lại đồng ý với Đông Phương Trạch, cho nên kính xin trang chủ đi giá!”

Nghe lời không cho cự tuyệt của Mộ Dung Gấm, Lạc Anh Cách không nhịn cười được, nhìn Bạch Vân bên cạnh: “Sur huynh nghĩ như thế nào?”

Bạch Vân bắt đầu dĩ cười một tiếng: “Ta học y cả đời nhưng cuối cùng lại không cứu được đệ, nhưng cũng không đại biểu không ai có thể trị khỏi cho đệ. Dù sao nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, nếu nàng kiên trì như vậy, không bằng cứ để cho nàng thử một lần như thế nào?”

Khuôn mặt tuấn mỹ ôn hòa như nước của Lạc Anh Cách nghe vậy mỉm cười gật đầu: “Như vậy, liền theo sur huynh nói!”

Nghe có tiếng bước chân đến, Mộ Dung Gấm đưa mắt nhìn sang bình phong, rất nhanh một nam tử tuấn mỹ không lớn lắm cùng một nam tử khoảng bốn mươi mấy tuổi đi ra ngoài. Hắn lớn lên thanh tú mà ôn hòa, mặc dù chỉ là mỉm cười, nhưng lại làm cho người có cảm giác đau lòng, nhưng... Mộ Dung Gấm tay run một cái, không cẩn thận đánh rơi ly trà trên bàn, nhưng hiện tại nàng cũng không muốn đi so đo, bởi vì gương mặt người trước mặt làm cho kinh đảo... Vì sao người này lại có cùng khuôn dạng với Sở Dạ?

Lạc Anh Cách thấy nàng như thế, liền hiểu vì sao, chậm rãi đi tới, cười khê: “Hu Mộ Dung tiểu thư sao?”

Mộ Dung Gấm hồi hồn, ánh mắt rơi lại trên mặt của hắn, lúc này mới phát hiện ra thật ra thì hắn cũng có chỗ khác Sở Dạ, hoặc trừ nói ra có khuôn mặt giống như đực, hẳn không hề có chút tương tự Sở Dạ; Rũ mắt thu lại cảm xúc, lần nữa mở ra là một mảnh trong suốt: “Chỉ có chút kinh ngạc, để cho người chê cười!”

Lạc Anh Cách cười cười, hẳn khí chất ôn hòa, làm cho người ta như bị tắm gió xuân, ngay cả Mộ Dung Gấm giờ phút này cũng không có bài xích.

“Nghe nói Mộ Dung tiểu thư là y tiên của Hảo y đường, tại hạ vẫn luôn tò mò, đã sớm muốn thấy mặt một lần! Tại hạ là Bạch Vân, Mộ Dung tiểu thư cứ gọi thẳng tên ta là được!” Nam tử bên cạnh Lạc Anh Cách cười nói.

Mộ Dung Gấm cúi đầu đáp lễ: “Y tiên không dám nhận, tiên sinh quá khen!”

Bạch Vân, thiên sư Bạch Vân về Nhập Thất Đệ Tử, quan dĩ sư tính (cái này không hiểu chắc là hành sự như họ???) nhân vật hành tẩu thiên hạ đều làm cho người ta không thể không tôn kính. Tin đồn người này am hiểu trận pháp cùng y thuật, nghĩ tới đây cũng là nguyên nhân giữ Bạch Vân hắn ở lại nơi này.

Thu hồi suy nghĩ, Mộ Dung Gấm nhìn về phía Lạc Anh Cách: “Trang chủ có thể hay không cho ta xem mạch vị?”

Lạc Anh Cách gật đầu một cái, sau đó đi tới bên cạnh. Ánh mắt Mộ Dung Gấm không khỏi rơi trên chân hắn, chân mày không nhịn được nhíu lại. Ở trong ánh mắt kinh ngạc của Lạc Anh Cách và Bạch Vân, Mộ Dung Gấm ngồi xổm xuống vén vạt áo Lạc Anh Cách lên, cuốn ống quần lên, lộ ra bắp chân trắng nõn.

Đầu tiên Bạch Vân lưỡng lự, sau đó cười có chút chế nhạo. Hắn đã rất lâu không thấy có người đụng đến thân thể của Lạc Anh Cách, ngược lại là gan của Mộ Dung Gấm rất lớn.

Lạc Anh Cách cảm thấy bàn tay bé nhỏ di chuyển trên bắp chân mình, sắc mặt nóng lên, nhất thời luống cuống: “Cái đó... Mộ Dung...”

Nhưng lời của hắn còn chưa hết, lại bị ánh mắt của Mộ Dung Gấm làm cho kinh hãi. Đó là ánh mắt tức giận bùng bùng, lại có chút bức bối, thậm chí còn có một chút nhìn không hiểu. Sắc mặt Mộ Dung Gấm thâm trầm, nàng chưa bao giờ gặp qua một người không thương tiếc thân thể của mình như vậy. Hai chân này rõ ràng không cách nào chống đỡ thân thể, mỗi một bước đều là đau tới tan lòng nát dạ, nhưng hắn lại cố tình muốn đi lại, chẳng

lẽ là đau đến chết lặng sao?

“Cho ta một lý do ngươi phải đi lại!”

Lạc Anh Cách nhắm mắt lại, lần nữa mở ra, ánh mắt có chút xa xăm, có chút đau thương, nhưng không trả lời câu hỏi của nàng. Ngược lại Bạch Vân ở một bên trả lời, âm thanh có không ít bất đắc dĩ: “Hai chân của hần từ nhỏ đã không có sức, ta dùng phương pháp của sư phụ điều dưỡng cho hần, mới có thể miễn cưỡng đi lại. Ta đã hết sức ngăn cản, nhưng hần một mực muốn đi bộ!”

Mộ Dung Gấm đặt chân Lạc Anh Cách xuống, đứng lên nhìn hần, rốt cuộc vẫn phải nhịn không được xoay người rời đi. Đầu tiên Bạch Vân kinh ngạc, ngay sau đó hiểu chỉ sợ Mộ Dung Gấm tức giận vì Lạc Anh Cách không thương tiếc thân thể của mình. Dù sao hần cũng đã từng nhiều lần vì Lạc Anh Cách không thương tiếc mình mà phát tay áo rồi đi. Chỉ có chính Mộ Dung Gấm mới biết, nàng bởi vì gương mặt đó, còn có vẻ mặt làm người đau lòng kia!

Đáng chết! Nàng thật vất vả tiễn một Sở Dạ đi, cho là thể giới của bản thân đã thanh tịnh, tại sao vừa gặp một nam nhân có cùng dáng dấp với Sở Dạ, hồn nữa vừa rồi... Vừa rồi nàng cứ nhiên sinh ra một loại cảm xúc có tên là đau lòng với một nam nhân khắp người ưu thương. Có một Sở Dạ đã khiến nàng cảm thấy nguy hiểm, vì sao lại xuất hiện một người dáng dấp giống nhau với tên khốn kiếp đó?

Quả nhiên, nàng không nên đồng ý với Đông Phương Trạch!

Hồi lâu, Lạc Anh Cách mới quay đầu nhìn về phía trống không, từ trong lòng móc ra một viên đá huyết sắc, phía trên đang phát ra hồng quang dày đặc. Đặt Ngọc thạch vào lòng bàn tay, cảm thụ nhiệt độ nóng rực, khoe môi lại không nhịn được khề câu.

Ban đêm, Mộ Dung Gấm ngồi ở trên nóc phòng trúc, từ một bên hái được một chiếc lá đặt ở trên môi, tùy ý thổi một bài hát không nhịp điệu, suy nghĩ không biết đã bay đến nơi nào.

Đường Trúc nhảy tới, lo lắng nhìn tiểu thư nhà mình: “Tiểu thư, ngày hôm nay xảy ra chuyện gì sao?” Nàng chưa từng gặp qua tiểu thư tinh thần không tập trung như bây giờ, cũng rất lâu rồi không nghe thấy tiểu thư thổi lá cây rồi!

Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái, đặt lá cây vào trong lòng bàn tay, khẽ dùng sức, lá cây liền biến thành một ít bột bay đi, vỗ vỗ tay, đứng dậy: “Ngày mai liền trở về thôi!”

Đường Trúc không ngờ Mộ Dung Gấm lại nói như vậy: “Không phải tiểu thư đã đồng ý với thái tử sao?”

“Đòi một điều kiện mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 51: Người dạy cho ta

Hôm sau

Khi Mộ Dung Gấm mở cửa trúc ra, xông vào mũi chính là hơi thở mát mẽ đặc trưng của khe núi, xen lẫn mùi thơm ngát của trúc, làm cho người ta cảm thấy sáng khoái tinh thần, hít thở một hơi, ánh mắt lại dừng lại ở một chỗ.

Bên trong nắng sớm, một bạch y nam tử đơn thuần nổi bật đứng trong đó, khuôn mặt tà khí giống Sở Dạ lúc này này cảm thấy dịu dàng tuấn đạt vô cùng, giống như đã đứng ở đó rất lâu, tóc hần vương một ít hơi nước, ánh mặt trời chiếu lên bắn ra tia sáng màu vàng kim lộng lẫy, thậm chí có cảm giác thần thánh.

Lạc Anh Cách cười yếu ớt, cất bước chậm rãi đi vài bước, khi cách Mộ Dung Gấm ba bước thì dừng lại, ánh mắt bình tĩnh mỉm cười, lại khiến cho người nhìn không nhịn được thương tiếc. Hần hỏi: “Nếu như mà ta nguyện ý ngồi trở lại xe lăn, ngươi có thể giúp ta lần nữa đứng lên không?”

Mộ Dung Gấm sững sờ, không ngờ là hần sẽ hỏi mình như thế, trong nháy mắt có chút không phản ứng kịp. Tối hôm qua nàng đã chuẩn bị tốt để rời đi...

Thấy Mộ Dung Gấm hồi lâu không trả lời mình, Lạc Anh Cách cô đơn rũ mắt xuống, ánh mắt như có ánh sáng xẹt qua, khổ sở cười một tiếng, xoay người rời đi; đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình hần cũng không chú ý tới chậu hoa dưới chân, hai chân vốn đang đau đớn chống đỡ, giờ phút này hiển nhiên không giống như người bình thường có thể tránh được, chỉ có thể mặ cho thân thể mình ngã xuống đất.

Nhưng chờ đợi hần không phải là sàn nhà lạnh lẽo, mà là một mùi thuốc nhàn nhạt trên thân thể mềm mại. Âm thanh bất đắc dĩ của Mộ Dung Gấm truyền trên đỉnh đầu: “Ít nhất cũng phải biết thương tiếc thân thể của mình chứ?”

Lạc Anh Cách khó có được người mà hần không có cảm giác bài xích đụng chạm, không lập tức đẩy Mộ Dung Gấm ra, ngược lại thuận thế ôm lấy hông

nàng, mặc kệ nàng thân thể cứng ngắc tựa đầu trên vai nàng, ham muốn hô hấp trên người nàng, biểu cảm trên mặt từ không có chuyển sang thỏa mãn, giọng nói cũng không khỏi giống như một đứa bé đang nũng nịu: “Người dạy cho ta!”

Thương tiếc thân thể mình cũng cần người dạy sao? Mộ Dung Gấm im lặng, giờ tay lên muốn đẩy hắn ra, nhưng lại cảm thấy sự lệ thuộc kia rồi dừng tay lại. Nàng không hiểu chính mình như thế nào, nhưng đối mặt với Lạc Anh Cách như vậy, nàng thực sự không hạ được quyết tâm.

diễn * đến * lễ * quý * đến

“Trước tiên có thể buông ta ra không?”

Sắc mặt Lạc Anh Cách khẽ ửng hồng, xin lỗi buông Mộ Dung Gấm ra, ánh mắt nhìn về nơi khác, có chút luống cuống: “Thật xin lỗi... Ta vừa mới mạo phạm người!”

Mộ Dung Gấm không muốn rời rắm cùng hắn về cái vấn đề này, đẩy hắn cách một bước: “Đi thôi!”

Lạc Anh Cách gật đầu, mặc cho Mộ Dung Gấm đỡ hắn trở về, nụ cười trên mặt vẫn không biến mất, mà nụ cười này đều chân thật hơn tất cả.

Nước Sở

“Hoàng thượng! Không xong! Việc lớn không tốt rồi!” Thái giám hấp tấp chạy tới, chộc cho người trong phòng đều nhìn lại.

Sở Dạ sắc mặt lạnh xuống, lông mày nhíu lại, không có biểu lộ gì đặc biệt, mang theo một loại uy nghi chỉ thuộc về đế vương: “Chuyện gì mà ồn ào như vậy?”

Thái giám lập tức cúi sấp trên mặt đất, mồ hôi trên trán tí tách rơi xuống, nghe vậy lập tức bẩm báo: “Hồi hoàng thượng, Đông Phương công chúa lại tới, còn đánh một tướng sĩ ngăn cản, nhất định phải gặp hoàng thượng! Mà Linh Nhi công chúa biết được tin tức chạy tới, hiện tại hai người đang đánh nhau!”

Đông Húc vương đâu?”

“Hôm qua Đông Phương công chúa tặng hai vị mỹ thiếp cho Đông Húc vương, tối hôm qua Húc vương phủ đèn dầu sáng rực, ca hát nhảy múa vang đến bình minh, đoán chừng hiện tại Húc vương còn chưa đứng dậy!”

Sở Dạ cười lạnh: “Tiền đồ!”

Thái giám sợ hãi cúi đầu: “Hoàng thượng, hiện tại Đông Phương công chúa đang đánh nhau kịch liệt với Linh Nhi công chúa, kính xin hoàng thượng đi ngăn cản!”

Sở Dạ không để ý đến, Đông Phương Hiểu chính là một nữ nhân cung đình điển hình, đều hiểu tính toán và âm mưu, nhưng những thứ đó hoàn toàn vô hiệu với Sở Linh Nhi. Huống chi võ công của Sở Linh Nhi không kém nàng ta, coi như cái này không được, Sở Linh Nhi còn có cách khác chinh người, tuyệt đối sẽ không chịu thiệt: “Đi xuống đi! Cô vương tự có chủ ý!”

“Dạ!” Thái giám run run rẩy rẩy lui xuống.

Bên ngoài cửa cung

Sở Linh Nhi khinh bỉ nhìn Đông Phương Hiểu một thân trầm cài Ngọc Hoàn: “Hoàng huynh đã ban cho người Đông Húc vương, người không đi hầu hạ nam nhân của người cho tốt, chạy tới nơi này làm gì?”

Đông Phương Hiểu giận: “Người im miệng cho ta, ta đường đường là Thiên Khải công chúa, dĩ nhiên là phải gả cho hoàng thượng của Sở quốc, tại sao có thể tùy tiện chỉ cho một vương gia vô dụng?”

Sở Linh Nhi cười lạnh: “Người là công chúa của Thiên Khải, người ta cũng là vương gia của một nước, cũng không kém với người. Còn nữa, ta cũng đã sớm nói, người không phải là người xứng với hoàng huynh của ta!”

Đông Phương Hiểu trầm mặt, mặc dù nàng hết sức muốn lấy lòng Sở Linh Nhi, nhưng giờ phút này xem ra là tuyệt đối không thể nào rồi, cho nên sắc mặt cũng không tốt: “Kết thân là chuyện tình của hai nước, còn chưa tới phiên người thuyết tam đạo tứ, không bằng hỏi cung sai các ma ma hảo hảo dạy dỗ lại người cái gì gọi là lễ giáo đi!”

“Ta không có lễ giáo sao?” Sở Linh Nhi ngẩng đầu: “Ta không có lễ giáo tự có hoàng huynh ta tới dạy, còn chưa tới phiên người một người ngoài chen miệng vào. Huống chi hoàng huynh ta cười đại tấu là chuyện của nhà chúng ta, người không cho ta trông nom, ta lại càng phải quản. Dù sao hoàng huynh ta cười ai cũng sẽ không cười người, đừng tưởng rằng thân phận công chúa của người rất cao quý, ở trong mắt hoàng huynh ta người.. người nhiều nhất chỉ là một con ruồi!”

“Người... Người...” Đông Phương Hiểu tức giận, nàng là công chúa Đông Phương Khải sủng ái nhất, đi tới nơi nào cũng được người cung phụng, hôm nay lại bị người ta nói không chịu nổi như vậy, làm sao có thể không nổi giận được. Hơn nữa mỗi một câu nói của Sở Linh Nhi đều như hạ một đao vào trong lòng của nàng, trong cơn giận dữ, giờ tay kích động muốn hạ xuống.

Sở Linh Nhi nắm được tay của nàng, cười lạnh: “Thế nào? Còn muốn đánh? Ngươi cho rằng bản công chúa còn có thể để cho ngươi đắc thủ, đừng quên đây là ở Sở quốc!”

Đông Phương Hiểu giận dữ, nâng lên một cánh tay khác đánh tới. Sở Linh Nhi lách mình tránh qua, buông tay nàng ra, đồng thời một cái tát hướng tới, “bốp” một cái khiến Đông Phương Hiểu ngã xuống đất, còn không nhận được thổi thổi tay của mình, dùng lực mạnh quá, tay đau. .

Đông Phương Hiểu bị Sở Linh Nhi đánh cho kinh ngạc, không thể tin được che mặt của mình: “Ngươi lại dám đánh ta?”

Sở Linh Nhi cười: “Cùng là công chúa, ngươi đánh ta được, ta đánh ngươi không được sao? Nhưng đây chính là trả lại cái tát ngươi đánh ta lần trước, nếu như còn có lần sau, cũng không phải là đơn giản như vậy đâu!”

Xoay người đi vào trong cung, cuối cùng còn quay đầu cảnh cáo: “Các ngươi hảo hảo coi chừng cho bản công chúa, nếu dám để cho nàng bước vào nơi này một bước, bản công chúa sẽ ném toàn bộ các ngươi xuống ao làm mồi cho cá!” Đáng về hạ hạ, ngang ngược càng rõ đến cực điểm, nhưng có tình là để cho người ta không ghét nổi.

Những binh lính còn lại tinh thần chấn động, nghe nói ngày trước công chúa có nuôi một loại cá nhỏ màu đỏ ở hồ nước trong ngự hoa viên, hình như là cực kỳ thích ăn thịt... nhất là động vật còn sống. .

Bên trong ngự thư phòng, Sở Dạ nghe cung nhân bẩm báo không nhận được cười, hẳn biết là Đông Phương Hiểu không đầu lại được với Sở Linh Nhi.

Dương Phong từ ngoài cửa đi vào, vẫy cung nhân lui ra, lúc này mới đến gần: “Chủ tử, Mộ Dung tiểu thư đi Lạc Anh sơn trang!”

“Bốp” Lang Hào bứt gãy trên tay Sở Dạ, nhất thời trên mặt hắn trở nên u ám: “Nàng làm sao lại tới nơi đó?”

Dương Phong bị chấn kinh vì hơi thở trên người Sở Dạ. Trong trí nhớ của hắn, đã rất lâu không thấy chủ tử tức giận như vậy, cúi đầu nói: “Là do Đông Phương Trạch, hắn lấy nhà Mộ Dung trao đổi với Mộ Dung tiểu thư. Mộ Dung tiểu thư chính là y tiên của Hảo y đường, Đông Phương Trạch muốn nàng trị khỏi cho Anh Cách công tử, đổi lấy một nhân tình của Lạc Anh sơn trang!”

“Đáng chết!” Sở Dạ ném bút gãy ra ngoài, sắc mặt chưa bao giờ khó coi như vậy: “Bọn họ lại có thể gặp mặt!”

Dương Phong không hiểu nhìn chủ tử của mình, không hiểu vì sao hắn lại kích động như vậy.

Sở Dạ trầm ngâm chốc lát, cuối cùng phát tay áo liền bay ra ngoài: “Đi Lạc Anh sơn trang!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 52

Trong vườn hoa, Lạc Anh Cách ngồi trên xe lăn đọc sách, gương mặt tuấn mỹ tú dật phát ra tia sáng dịu dịu, ánh mắt của hắn chuyên chú mà trầm tĩnh, nhưng nếu nhìn kỹ lại phát hiện ra ánh mắt của hắn căn bản không có một tia di động, khuôn mặt trắng như ngọc thô chưa mài dũa nhàn nhạt đỏ ửng. . . Bởi vì giờ phút này Mộ Dung Gấm đang xoa bóp chân cho hắn!

Ban tay nhỏ bé không xương mềm mại của Mộ Dung Gấm di động qua lại trên đùi hắn, giúp hắn thư gân hoạt huyết (thư giãn gân cốt, tuần hoàn máu), đồng thời cũng chữa bệnh Mác Cốt cho hắn. Nhưng mà cố tình giờ phút này hắn không nhận được tượng tượng lan man, đây là lần đầu tiên hắn gần một nữ tử a!

Mộ Dung Gấm làm sao mà có thể không biết được cái ý định kia, ngay cả khi không rõ ràng toàn bộ, nhưng lại có thể thông qua mạch đập và nhịp tim của hắn, có thể liên tưởng một chút. Vì thế nàng bày tỏ rất bất đắc dĩ, mặc dù nàng không có lương y như từ mẫu, nhưng là một thầy thuốc, nàng sẽ phụ trách với bệnh nhân của mình. Nhưng bệnh nhân cảm thấy thế nào, nàng cũng không quản được!

Trong lòng đang suy nghĩ, nhưng động tác cũng không ngừng. Nàng càng hiểu bệnh ở chân hắn, chân mày nàng càng nhăn chặt/ Không phải là loại khó giải quyết, chân của hắn nhìn như phát triển toàn diện, nhưng lại kém một chút, cũng chính vì điểm này tạo nên đôi chân này của hắn. Mặc dù có thể đi, nhưng xương cốt lại không chống đỡ được cơ thể của hắn, hơn nữa chân hắn đã từng chịu lạnh nghiêm trọng, căn bệnh không dứt, máu lưu thông không theo kịp tiết tấu của cơ thể, bắp thịt trên chân cũng teo lại. Cộng thêm hắn không thương tiếc mình, muốn chữa trị khỏi, cũng không phải là ngày một ngày hai có thể hoàn thành.

Không chỉ như vậy, thân thể của hắn hình như đã từng bị chấn động gân mạch nghịch lưu (rối loạn), mặc dù bảo toàn tính mạng, nhưng gân mạch bị hủy hết. Nàng phát hiện cơ thể của hắn còn có một cỗ nội lực cường đại, nhưng căn bản cơ thể của hắn không cách nào vận dụng được cỗ cường lực này; hơn nữa trái tim của hắn cũng bị ảnh hưởng, bắt đầu dần dần không chịu nổi gánh nặng của thân thể, nhẹ thì hít thở không thông, nặng thì tử vong. Nói cách khác, giờ phút này hắn chính là phế nhân, cách cái chết không xa... (kinh khủng, cái cơ thể tràn ngập bệnh tật @@)

Trong nháy mắt đó, hình như có một đôi tay xoắn chặt nội tâm Mộ Dung Gấm, nói không ra được nguyên nhân, nhưng lại đau đến không ngờ.

Bàn tay ấm áp đặt lên gò má của Mộ Dung Gấm, ngón tay dài nhẹ nhàng chà xát mi tâm đang nhúu chặt của nàng, âm thanh cũng ấm áp như bàn tay kia: “Không cần cau mày, ta không thích!”

diễn * đàn * lê * q * uy * đ * ôn

Mộ Dung Gấm ngược mắt, đập vào mi mắt chính là đôi mắt mỉm cười của Lạc Anh Cách, đẹp mắt khiến nàng không dứt ánh mắt được. Nhưng vì sao hắn phải cười, hắn phải hiểu rõ thân thể của chính mình rõ hơn ai hết, nhưng hắn lại đang cười, trừ đi về ưu thương nhỏ đến mức không thể nhìn thấy trong mắt, thời điểm khác hắn đều cười: “Tại sao?”

Không tự chủ hỏi vấn đề trong lòng, lần đầu tiên nghĩ phải lấy được một đáp án.

Lạc Anh Cách nhàn nhạt cười một tiếng, ngón tay xẹt qua mi tâm của nàng: “Bởi vì ta còn sống, ta sống hai mươi mấy năm, đã là trời xanh ưu ái, ngay cả khi chết đi vào lúc này, những ngày cuối cùng này được gặp ngươi, như vậy cuộc đời này đã đủ rồi!”

Bởi vì ta còn sống... Bởi vì ta còn sống... Rốt cuộc Mộ Dung Gấm gỡ chân mây ra, nhàn nhạt cười, chính nàng không có phát hiện, giờ phút này nàng cười, cùng với Lạc Anh Cách cười, vô cùng giống nhau; bởi vì còn sống. Đúng vậy, còn sống, hai chữ này đã từng là gông xiềng trói buộc đối với nàng, sau khi sống lại, cũng vẫn là một gông xiềng. Nhưng bất đồng là, chính nàng cam tâm tình nguyện đeo cái gông xiềng này.

Nàng không hề bắn khoả nhoeo miệng cười, gần như là thoáng qua mắt Lạc Anh Cách, gương mặt đáng yêu nhưng không xuất chúng như trước, nhưng rơi vào trong mắt Lạc Anh Cách, lại mỹ lệ hơn bất kỳ khuôn mặt nào, đều muốn động lòng người, cũng khiến cho người động tâm.

Hồng Loan thạch – tam sinh tình duyên (tình duyên ba kiếp), kiếp này vô duyên, kiếp sau cũng kết thúc! Sư phụ từng nói cho hắn biết, cuộc đời này hắn sẽ gặp phải một nữ tử đặc biệt, mà vận mạng của hắn cũng sẽ theo nữ tử này mà thay đổi. Hắn một mực chờ đợi, đợi hơn mười năm, đang trong khi hắn cho là cuộc đời này sẽ kết thúc như vậy, rốt cuộc trời cao cũng đã đưa nàng tới trước mặt hắn, hơn nữa còn là một nữ tử đặc biệt như vậy. Lạnh lùng lãnh tính, nhưng cuối cùng lại không bỏ được mình, lạnh nhạt vô tâm, lại nhúu mảy vì hắn, như thế, tại sao hắn có thể không động lòng?

Mộ Dung Gấm cũng không cảm thấy sự khác thường trong mắt Lạc Anh Cách, buông ống quần hắn xuống, cuối cùng có một quyết định: “Câu hỏi buổi sáng ngươi hỏi ta ta vẫn chưa trả lời, hôm nay ta có ngươi một đáp án... Ta sẽ khiến ngươi đứng lên một lần nữa!”

“Tuyệt đối!”

Trừ Mộ Dung Chính, nàng chưa từng có suy nghĩ muốn cứu một người như vậy. Lạc Anh Cách là người đầu tiên, nàng một mực trốn tránh ảnh hưởng cảm xúc của bản thân, nhưng hiện tại nàng không muốn trốn tránh nữa. Đã từng bởi vì tình phụ tử của Mộ Dung Chính, lần đầu tiên nàng cảm vũ khí không phải vì giết người, mà là vì cứu người, mà khi đó Mộ Dung Chính cũng chỉ là một người xa lạ nơi dị thể nàng mới tới mà thôi. Thời điểm đó nàng dựa vào nội tâm của mình có quyết định đó, vậy bây giờ vì sao không thể? Dù sao thứ có thể làm nàng quan tâm không nhiều lắm, huống chi nàng cũng không bài xích cảm giác như thế, không phải sao?

Trên hành lang một bên, Đông Phương Nhuận tới tới lui lui không dưới mười lần, ánh mắt không ngừng nhìn vườn hoa nơi xa chỉ có thể thấy bóng người, cả người gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng. Nếu không phải vì Bạch Vân ngăn ở đây, giờ phút này hắn đã sớm xông tới.

Cuối cùng, Đường Trúc luôn luôn lạnh lùng cũng không nhịn được: “Rốt cuộc ngươi ở đây đi đi lại lại làm cái gì?”

Đông Phương Nhuận dừng bước lại, nhìn bóng dáng gần như trùng điệp (chồng lên nhau) trong vườn hoa, gương mặt gấp gáp: “Bọn họ cô nam quả nữ ở chung một chỗ, chẳng lẽ ngươi không lo lắng cho tiểu thư nhà ngươi?”

“Không lo lắng!”

Đông Phương Nhuận nghẹn lời, chưa từng thấy qua một tỷ nữ vô tâm như vậy: “Nàng chính là một cô nương, một cô nương ở chung một chỗ với một nam nhân trưởng thành, ngươi không sợ nàng thua thiệt hoặc là cái gì sao?”

diễn * đàn * lê * q * uy * đ * ôn

“Không sợ!” Người có thể làm cho tiểu thư thua thiệt không có mấy ai, dĩ nhiên, Sở hoàng đáng giận kia coi như là một!

“Ngươi...” Đông Phương Nhuận hoàn toàn bị Đường Trúc chọc giận rồi, bình thường thấy nàng rất để ý Mộ Dung Gấm, hắn cho là nàng rất quan tâm nàng. Nhưng hiện tại lại hoàn toàn không có dáng vẻ quan tâm, chẳng lẽ trong sạch của nữ nhân không đáng nhắc tới sao?

Bạch Vân nghe vậy cũng không nhịn được bật cười “phì” một tiếng, không biết từ nơi nào lấy ra một cái quạt lông phe phẩy: “Xin hỏi vương gia, ngươi lo lắng là lo lắng trong sạch của Mộ Dung tiểu thư, hay là bởi vì ghen khi Mộ Dung tiểu thư ở chung một chỗ với công tử nhà ta đây?”

“Ngươi nói láo, bốn vương làm sao có thể ghen...” Đông Phương Nhuận gấp đến độ giọng chân, bộ dáng xù lông, giống như là bị người đoan trúng tâm

sự, nhất thời càng khiến hắn thêm kích động.

“Tiểu thư nhà ta sẽ không coi trọng ngươi!” Đường Trúc không chút khách khí dội nước lạnh, quả nhiên lập tức dập tắt lửa mạnh của Đông Phương Nhuận, nhưng vẫn cực kỳ kích động: “Tại sao?”

Đường Trúc lườm hắn, sau đó xoay người rời đi, cuối cùng lưu lại một câu: “Tiểu thư nhà ta không thích hài tử!”

Hồi lâu Đông Phương Nhuận mới phản ứng được, nhất thời lại bùng: “Ta mới không phải là hài tử, ta lớn hơn nàng, ta đã trưởng thành!”

Bạch Vân im lặng lắc đầu, thở dài: “Còn nói không phải hài tử...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 53: Thiên y Thần Điển

Ngày thứ hai, Mộ Dung Gấm lần nữa xoa bóp huyết vị cho Lạc Anh Cách, nhưng nàng hiểu rõ làm như vậy tác dụng rất nhỏ, coi như lấy y thuật của nàng, muốn hoàn toàn chữa khỏi bệnh nàng cũng không nắm chắc, nhưng phải thử mới biết được?

Lạc Anh Cách nhanh chóng thích ứng được, nhưng vẫn như cũ không nhận được sắc mặt có chút nóng lên, song thần sắc hắn ôn nhu, khiến cho người khác không nhìn ra được điều khác thường.

Đông Phương Nhuận hôm qua nóng nảy nhưng hôm nay ngược lại lại yên tĩnh khác thường, coi như là có chút đau lòng, tuy rằng như thế nhưng ánh mắt của hắn vẫn không nhìn được nhìn chăm chăm hai người kia. Quai hàm miết miết, cảm giác tức giận, Bạch Vân nhìn một hồi cảm thấy buồn cười, quả nhiên còn là một đứa nhỏ, là người lớn lên từ trong chảo nhuộm lớn hoàng cung, lại không học được cách che giấu cảm xúc của mình.

Ánh mắt rõ ràng quan tâm và theo dõi kia, đã bán đứng tâm tư của hắn! Chỉ là, tuy rằng hắn không hiểu rõ lắm về Mộ Dung Gấm, nhưng hắn khẳng định Đông Phương Nhuận không thể nào cùng với nàng được. Bởi vì nhìn bọn họ, hắn nhìn giống như người của hai thế giới, Đông Phương Nhuận đơn thuần, như ánh mặt trời, mang theo ánh sáng nóng rực của tuổi trẻ, mà Mộ Dung Gấm... Thế giới của nàng là lạnh lẽo, mặc dù chỉ mấy lần gần gũi, nhưng hắn biết, bởi vì trên người nàng mang theo hơi thở giống Lạc Anh Cách, lạnh lẽo mà cô tuyệt, không phải bất cứ kẻ nào cũng có thể đặt chân vào, cho nên nhất định tiểu vương gia này sẽ đau lòng!

◇◆◆◆◇

Buổi chiều, Mộ Dung Gấm tựa vào trên ghế trúc dựa gối được liệu trên tay, suy nghĩ lại bay đi nơi khác. Nàng luôn luôn nghĩ đến phương pháp trị liệu cho Lạc Anh Cách, nếu như cho nàng đầy đủ thời gian, lấy y thuật của nàng nhất định có thể cứu sống hắn, nhưng... Thân thể của hắn không chờ nổi.

Lần đầu tiên, có chuyện khiến Mộ Dung Gấm cảm thấy vô lực, thậm chí có cảm giác mình rất vô năng. Cô muốn cứu hắn, nhưng nàng không phải là thần tiên, cuối cùng vẫn thua bởi thời gian.

“Ngươi cũng phát hiện sao?”

Đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng nói. Mộ Dung Gấm xoay người, Bạch Vân toàn thân bạch y phe phẩy quạt lông đi tới, quay đầu nhìn về phía chân trời: “Đúng! Ta lấy y thuật của mình, cứu sống được không biết bao nhiêu người... Sự hiện hữu của hắn đã nói cho ta một hiện thực tàn khốc!”

Bạch Vân đứng ở bên cạnh Mộ Dung Gấm, thấy ánh mắt nàng chuyển chú lại mờ mịt, ánh mắt nhìn theo, cũng chỉ là bầu trời hỗn độn mà thôi: “Trời sắp mưa!”

“Ừm!” Mộ Dung Gấm ý thức trả lời, một lát sau mới hồi tưởng lại: “Hôm nay là Sơ thất?”

“Đúng! Có chuyện đặc biệt?”

Mộ Dung Gấm rũ mắt, không trả lời, đầu tựa vào lưng ghế, nhân nhật mở miệng: “Ngươi là đệ tử của thiên sư Bạch Vân Họa, nghe nói am hiểu nhất chính là y thuật và trận pháp, ngươi cũng chữa trị cho hắn lâu như vậy, có phải có biện pháp có thể cứu hắn, mới ở lại trong này lâu như vậy?”

Bạch Vân lắc đầu: “Không có, ít nhất là ta không tìm được, nếu không cũng không tìm tới ngươi!”

Mộ Dung Gấm không nói, Bạch Vân cũng dỗi dề tài: “Thật ra thì tại hạ càng thêm tò mò, ngươi tại sao lại đồng ý cứu trị công tử, theo tác phong làm việc trước đây của ngươi, tin tưởng ngươi cũng không hi vọng có người biết thân phận này của ngươi!”

Trầm mặc, lát sau Mộ Dung Gấm mới trả lời, âm thanh có chút mong lung, lại kiên định khác thường: “Bởi vì có lý do đáng giá để ta xuất thủ, không

hon!”

“Vậy là người nhất định sẽ cứu công tử đúng không?”

Nghe ra ý trong lời nói của hắc Mộ Dung Gấm lúc này mới quay đầu nhìn sang, ánh mắt mông lung rồi cuộc cũng ngưng tụ: “Chẳng lẽ người có biện pháp?”

Bạch Vân có chút tự giễu lắc đầu: “Ta không có, nhưng sư phụ đã từng để lại cho ta một quyển y điển, sư phụ nói cho ta biết, nếu như có một ngày ta có thể thấy được chữ trên y điển, như vậy ta có thể đạt tới cảnh giới kia. Đáng tiếc ta nghiên cứu y thuật nhiều năm như vậy, nhưng cuối cùng không cách nào vượt qua ranh giới kia!”

“Người chỉ dùng một chút thời gian liền có thể tra ra bệnh trên người công tử, ta tin tưởng y thuật của người, cho nên ta muốn cho người thử một chút!”

Mộ Dung Gấm cau mày, chỉ có đạt tới cảnh giới mới có thể thấy được sách?

Bạch Vân giờ tay lên, một quyển sách phiếm kim quang thật mỏng lẳng lẳng nằm ở trong lòng bàn tay của hắc, phía trên có bốn chữ ton màu vàng ánh kim – “Thiên y Thần Điển”

Mộ Dung Gấm vẫn có chút không tin như cũ, nhìn hắc một cái, được sự cho phép của hắc mới nhận lấy quyển sách. Cũng chính trong nháy mắt nàng đụng vào quyển sách, kim quang trên quyển sách mãnh liệt, sau một khắc cư nhiên bay lên, “vút vút” triển khai, tạo thành một vòng vây không lồ quanh nàng.

diễn * đàn * lê * qe * úy * đ * ôn

Ngay từ lúc kim quang nổ rộ Bạch Vân liền bị đẩy ra ngoài vòng ánh sáng, hắc nhìn trang sách bay trên bầu trời, trong mắt tất cả đều là không tin.

Mà Mộ Dung Gấm vẫn duy trì tư thế cũ, không phải bởi vì nàng bất động, mà bởi vì hiện tại nàng hoàn toàn bị giam cầm, căn bản không thể cử động. Tay vừa rồi chạm vào quyển sách giờ phút này nóng rực như muốn hòa tan, đột nhiên, một đạo âm thanh như từ trên chính tầng mây đánh tới trong đầu nàng”

“Người là yêu vật phương nào, thân thể dơ bẩn cũng vọng tưởng nhúng chàm thiên y thần vật?”

“Người nào?” Mộ Dung Gấm kinh hãi, chuyện này ngoài nhận thức của nàng.

Chợt, ánh mắt nàng chăm chú nhìn về nàng ở phía trước, gắt gao chăm chú nhìn, cặp mắt bình tĩnh như nước kia giờ phút này lạnh lẽo ngưng tụ, hoàn toàn không thể tin. Ở phía trước nàng, một bóng dáng màu đen chậm rãi, dung mạo của nàng cực đẹp, nhưng lại là một băng sơn mỹ nhân, trên mặt không có chút biểu lộ, mắt lại càng không có chút sóng lẫn tan; áo đen khít khao ôm chặt thân thể lồi lõm của nàng, ngang hông của nàng giắt hai chùy thủ tinh sảo, một tay cầm một khẩu súng lục nhỏ gọn, không có chút sắt khí nào, càng không có hơi thở người – đây đã từng là nàng!

Mà âm thanh như chuông lớn kia lại lần nữa truyền đến: “Người phạm phải quá nhiều giết chóc, lại càng không từng có một tia nhân từ, căn bản không xứng đọc Thần Điển!”

“Hừ!” Mộ Dung Gấm cười lạnh: “Ta dơ bẩn, tai giết chóc thì sao? Liền nghĩ ta nên xuống mười tám tầng địa ngục, tuyệt đối không nên động vào quyển sách này của người?”

“Cứng đầu!”

Mộ Dung Gấm nhìn trang sách đầy trời, trông mắt lạnh lẽo như hàn băng: “Người đã thần thánh như thế, nên để cho ta nhìn thấy bộ mặt thật như núi Lư Sơn của người!”

Dứt lời, Mộ Dung Gấm ngưng tụ nội lực toàn thân, từ đan điền đè ép, lên tới trái tim, sau đó kích thích mầm mống Ma Liên, gần như trong nháy mắt, hoa văn màu tím tràn toàn thân nàng. Nàng nhìn thấy trang sách bắt đầu run rẩy, nàng cười lạnh, dùng nội lực tạo thành đạo gió tách thân thể tạo nên vết thương, máu chảy ra, dây leo màu tím giống như được phóng thích, nhanh chóng bay đi bốn phương tám hướng. Rất nhanh tất cả cây lá quán trú, kim quang lộng lẫy kia bị dây leo che lấp, càng ngày càng yếu, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng nói kia đang run rẩy: “Điều này sao có thể?”

Mộ Dung Gấm lạnh lùng nhếch môi: “Đây chính là đại lễ đầu tiên mà sư phụ đại nhân của ta tặng cho ta, ma vật thể gian nhất ma, không bằng cũng đưa cho người tinh lọc nó thì như thế nào?”

Dứt lời, bản thân cũng cười lên, hơn nữa vô cùng châm chọc; rồi cuộc, trang sách kia gãy giữa mấy câu sao đó bị dây leo hoàn toàn che giấu, cuối cùng kim quang tàn đi, dây leo màu tím bị thu trở lại. Rơi vào trong tay Mộ Dung Gấm, chỉ còn lại một quyển sách dày khoảng hai ngón tay, nhưng đã không còn là bộ dáng ban đầu!

Mộ Dung Gấm còn chưa kịp mở ra, đột nhiên vật trong tay bị người đánh bay, mà người nàng bị một đôi tay ôm thật chặt, hương thơm trúc tử thơm ngát bay vào trong mũi. Nàng cảm thấy thân thể hắc đang run rẩy nhẹ, trong lòng không nhịn được chớp mắt một cái cảm động. Hắc đang lo lắng cho mình, chứng minh mình không uổng phí tâm!

“Không có việc gì, không phải ta đây vẫn tốt hay sao?” Mộ Dung Gấm cười cười vỗ vỗ lưng Lạc Anh Cách, nhưng trên tay cũng không tự giác che giấu vết thương vừa mới cắt

“Ngu ngốc! Đứa ngốc! Ai bảo nàng đừng vào vật kia? Ai cho nàng đừng?” Âm thanh của Lạc Anh Cách không còn tròn bóng như ngọc, mà mang theo hơi run rẩy. Lúc này Mộ Dung Gấm mới phát hiện Đông Phương Nhuận và Đường Trúc cũng tới, mà Bạch Vân bị ngã trên đất, vẻ mặt có chút nhếch nhác.

“Không có chuyện gì!” Mộ Dung Gấm còn muốn an ủi, nhẹ nhàng đẩy Lạc Anh Cách cách ra, lời vừa đến khóe miệng lại bị chặn ở cổ họng; Mộ Dung Gấm chưa bao giờ cảm thấy nước mắt là xinh đẹp, bởi vì nàng chưa bao giờ rơi lệ. Mà nàng nhìn thấy nước mắt, không khỏi là hướng nàng cầu xin tha thứ, hoặc là khóc lóc kể lể vô nghĩa. Nhưng trong chớp nhoáng này, nàng chưa bao giờ cảm thấy nước mắt đẹp đến vậy.

Trên gương mặt trắng nõn như ngọc của hắn, hai giọt nước mắt chảy xuống, lưu lại hai vết nước nhàn nhạt. Hai mắt hắn hàm chứa mê hoặc, nóng nảy khẩn cấp nhìn nàng, chỉ sợ một khắc sau liền biến mất. Tâm, như có gì đó đập vào, thế giới đóng băng sụp đổ!

Lạc Anh Cách nhìn Mộ Dung Gấm, trên mặt tất cả đều là sợ hãi nóng nảy chưa thôi lui, còn có một tia mất mát mà được, vui mừng mà luống cuống: “Thiên Y Thần Điển không phải bất luận kẻ nào cũng có thể lật xem, nó cần chính là y thuật tuyệt đối, còn cần một thân thể tinh khiết tuyệt đối, linh hồn tinh khiết không tạp niệm! Quan trọng nhất là, nó cần máu để vương mở phong ấn, nếu không người mở ra sẽ bị cắn nuốt, biến thành người chết đấy!”

Mộ Dung Gấm cảm lên Y Điển thiếu chút nữa bay ra ngoài, vô cùng ‘vô tội’ nhìn Lạc Anh Cách: “Nhưng ta bắt nó mở ra...”

Lạc Anh Cách: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 54: Đồng mệnh cổ

“Từ dương thảo, liên thiên chi, bảo liên đăng, hoàn hồn thảo, xích yêu đan...” Mộ Dung Gấm mở Y Điển ra, càng xem sắc mặt càng khó coi, bây giờ mới biết kiến thức của mình có nhiều nông cạn như thế nào. Ít nhất trên này viết, cô gần như chưa từng biết dù chỉ một tên, ai tới nói cho biết đây là được thảo sao?

Lạc Anh Cách buồn cười nhìn nàng, giải thích: “Những điều Thiên y Thần Điển ghi hiển nhiên sẽ không phải là được vật bình thường, phía trên này những thứ đơn giản nhất cũng là trân bảo hiếm thấy trên đại lục này, về phần những thứ khác, sợ rằng căn bản không có người nghe qua, cho nên nàng sẽ không tìm được. Nàng cũng không cần quan tâm vì ta nữa, thuận theo tự nhiên là được rồi!”

Mộ Dung Gấm nghe vậy khép lại Y Điển, nhìn chằm chằm Lạc Anh Cách: “Điều này không liên quan đến định ước cùng Đông Phương Trạch, chỉ là ta muốn trị khỏi cho người, không hơn!”

Tâm Lạc Anh Cách âm áp, giờ tay lên muốn chạm vào tay Mộ Dung Gấm, dừng giữa không trung, thấy nàng không có phản ứng, lúc này mới nhẹ nhàng phủ lên: “Cám ơn!”

Mộ Dung Gấm cảm thấy trên tay âm áp, sững sờ nhìn bàn tay đặt trên tay mình, không tính là lớn, nhưng thật âm áp: “Bây giờ nói cảm ơn còn quá sớm, chờ ta trị khỏi cho người rồi hãy nói!”

Trong rừng trúc cách đó không xa, Dương Hạo ‘lạnh run’ cợ Dương Phong bên cạnh, liếc nhìn cái vị đế vương toàn thân lãnh khí bộc phát, nhỏ giọng nói thầm: “Chủ tử là đang bị kích thích hả? Không nhìn nổi người ta thân thiết, mình lại không muốn đi ra ngoài, một mình ở chỗ này tức giận rết run, đây không phải là chúng ta phải chịu khổ hay sao?”

Dương Phong liếc hắn một cái: “Không muốn chết liền ngậm cái miệng thúi của người vào ngay!”

Dương Hạo ‘phấn nộ’ rút cổ về, xoay người đi tìm đồng minh khác, gần như là ngưỡng mộ nhìn Bạch Sơn: “Ai! Người không phải có một sư đệ ở đây sao? Đã đến cửa rồi, có muốn đi chào hỏi một chút không?”

diễn * đàn * lê * qe * uy * đôn

Bạch Sơn yên lặng nhìn hắn một cái, sau đó dời đi.....

Dương Hạo: “.....”

Dương Hạo bị thương nhìn trái nhìn phải, cuối cùng chỉ có thể trở về ổ của mình, tiếp tục chịu băng sơn hành hạ. Cũng trong nháy mắt này, mấy tiếng hô đồng thời vang lên: “Cầm nhĩ!”

“Tiểu thư!”

“Mộ Dung tiểu thư!”

Ở nơi Mộ Dung Gấm và Lạc Anh Cách đang đứng, Mộ Dung Gấm đột nhiên phun ra một ngụm máu, thân thể vô lực ngã nhào xuống đất. Đường Trúc sợ hãi nhào tới, nhưng lại chậm một bước, một bóng dáng màu đen đã tiếp được Mộ Dung Gấm, thuận thế ôm kiểu công chúa ôm nàng vào trong ngực, mà giờ khắc này Mộ Dung Gấm đã ngất đi rồi.

Hai người nhìn nhau, hai khuôn mặt giống nhau như đúc, phong cách bất đồng, nhưng khí thế cường đại giống nhau đến mức không thể bỏ qua. Mà lúc này Bạch Vân mới cả kinh: “Nguy rồi!”

Quả nhiên, Đường Trúc và Đông Phương Nhuận khiếp sợ nhìn hai người, không dám tin tưởng lại có hai người giống nhau như đúc, một là Sở hoàng, một là trang chủ Lạc Anh Sơn Lạc Anh Cách, lại... giống nhau như đúc. Rốt cuộc, Đường Trúc hiểu vì sao Bạch Vân sống chết không để cho nàng tới, chính là không muốn bọn họ phát hiện ra bí mật này.

Đông Phương Nhuận há mồm muốn kêu lên, nhưng Sở Dạ đã mở miệng trước: “Còn không qua đây!”

Gọi dĩ nhiên là gọi bạch vân biết y thuật. Bạch Vân gần như là lăn bò tới được, ý bảo Sở Dạ ôm Mộ Dung Gấm vào một gian phòng bằng trúc bên cạnh, mình lập tức đi theo vào chẩn mạch. Bên ngoài mọi người nóng nảy chờ đợi, chỉ chốc lát sau Bạch Vân lộ ra vẻ mặt không dám tin: “Lại là... Đồng mệnh cổ sống chết có nhau!”

“Ai hạ cổ nàng?”

Bạch Vân lộp bộp nói: “Mẫu cổ ở trên người nàng, nếu như không lầm, chính nàng là người hạ...” Nói xong lời cuối cùng chính hấn cũng cảm thấy không nói được nữa. Đồng mệnh sống chết, nói cách khác chính là gắn chặt sinh mạng của hai người với nhau, người sinh, ta sinh, người chết, ta chết! Rốt cuộc tình cảm như thế nào, mới có thể làm cho nàng hạ cổ độc trên người mình.

Mà Đường Trúc nghe vậy kinh hãi: “Nhất định là tướng quân đã xảy ra chuyện!”

“Chẳng lẽ nàng đặt tử cổ ở trên người Mộ Dung tướng quân?” Bạch Vân kinh ngạc, vốn nghĩ rằng là người Mộ Dung Gấm yêu, hấn vẫn còn nghi ngờ, tại sao đột nhiên lại biến thành phụ thân?

Đường Trúc mặt không biểu cảm gật đầu: “Lần trước tướng quân bị thương ở khu vực săn bắn, tiểu thư cực kỳ lo lắng, nàng nhất định là vì muốn biết được an nguy của tướng quân, mới tự mình hạ cổ độc!”

Nghe vậy, tất cả mọi người trong phòng đều trầm mặc, sợ rằng không ai có thể biết được phần tình cảm này của Mộ Dung Gấm rốt cuộc từ đâu mà đến, nữ nhi lo lắng phụ thân, nhưng mà hơi quá mức khoa trương!

Sở Dạ thâm tình nhìn Mộ Dung Gấm một cái, xoay người đi ra cửa, mà Lạc Anh Cách cũng đi theo.

“Rốt cuộc lại gặp mặt!” Sở Dạ đưa lưng về phía Lạc Anh Cách, tiếng nói tựa như than thở, nhưng lại có thể nghe ra được sự bất đắc dĩ, như không tình nguyện gặp mặt.

Lạc Anh Cách đi tới, sau một khắc lại cau mày, phát tay sai Bạch Vân đẩy xe lăn tới, ngồi xuống, lúc này mới trả lời Sở Dạ: “Ta cho là ngươi sẽ không đặt chân vào Lạc Anh sơn trang nữa, là bởi vì nàng sao?”

Sở Dạ chấp tay sau lưng, mắt đen phát sáng nhìn không trung, cảm xúc lạnh lùng: “Su phụ đã từng nói, giữa ta và ngươi chỉ có thể sống một, cho nên ta không hi vọng nàng cứu ngươi!”

Lạc Anh Cách nhìn phía trước, mặc dù ngồi nên thấp hơn Sở Dạ một khoảng, nhưng giờ phút này hấn cũng không cảm giác mình yếu thế. Ngược lại, hấn cảm thấy vô cùng thỏa mãn: “Hình như là không được, trừ phi hiện tại ngươi giết ta, nếu không nàng sẽ không buông ta!”

diễn * đến * là * quý * đến

Nghe vậy, Sở Dạ tức giận mắng ở trong lòng, trên mặt bình tĩnh, nhưng bàn tay nắm chặt sau lưng đã bán đứng tâm tình của hấn. Tự chủ và kiêu ngạo của hấn thiếu chút nữa là đã mất, Mộ Dung Gấm nữ nhân đáng chết này. Hấn tuyển người khác nàng không nóng không giận, hấn trở về nước Sở nàng cũng không có chút phản ứng. Trước khi đi tìm nàng, nàng lại chơi trò mất tích, thật vất vả mới tìm được tin tức của nàng, nàng lại chạy tới nơi này. Chờ hấn tức giận chạy tới, lại nhìn thấy nàng thông đồng cấu kết với Lạc Anh Cách, nữ nhân đáng bất tỉnh này, cố ý muốn tức chết hấn đây mà!

Lừa giận hừng hực đốt, Sở Dạ cũng không bình tĩnh được nữa, hiện tại hấn hận không thể lật giường xù tử hình Mộ Dung Gấm tại chỗ. Đợi đến khi nàng trở thành nữ nhân của mình rồi, xem nàng còn dám không để ý đến hấn không. Vốn nghĩ như vậy, nhưng khi nhìn bộ dạng nàng không còn sức sống, hiện tại hấn loại trừ lừa giận, chỉ còn có đau lòng.

Mà giờ phút này hấn nhìn bộ dạng ‘đắc chí’ của Lạc Anh Cách, càng thêm hận nghiêng răng nghiêng lợi, hận nhất chính là người này lại còn có khuôn mặt giống y đúc với mình. Nhưng trong thâm tâm hấn còn hi vọng Mộ Dung Gấm vì khuôn mặt này mới đồng ý trị liệu cho Lạc Anh Cách. Dĩ nhiên, chuyện này cũng chỉ có thể là suy nghĩ tốt đẹp của hấn mà thôi..... (͡° ͜ʖ ͡°)!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 55: Đối tượng

Trong phòng trúc, khi Mộ Dung Gấm đột nhiên ngồi dậy, Dương Hạo ngồi cạnh giữ bên cạnh bị sợ đến thiếu chút nữa thì nhảy lên, thiếu chút nữa cho là xác chết vùng dậy!

Mộ Dung Gấm lạnh lùng quét hoàn cảnh xung quanh, cuối cùng rơi vào trên người Dương Hạo, khẽ cau mày: “Người là ai?”

Dương Hạo: .....

Hắn thừa nhận hắn tồn tại cảm giác rất đẹp, nhưng là, hắn nhớ mình hình như đã gặp qua nàng. Ngay cả khi không nói tên cho nàng biết, nhưng không thể nào không có chút ấn tượng chứ? Chẳng lẽ hắn làm người quá thất bại?

Mộ Dung Gấm thấy hắn không nói lời nào, cau mày muốn xuống giường, lúc này Dương Hạo mới phục hồi tinh thần ngăn lại: “Mộ Dung tiểu thư, hiện tại thân thể người còn chưa khỏe, vẫn nên nghỉ ngơi thì tốt hơn! Ta lập tức bẩm báo chủ tử nhà ta, khẳng định hắn đang lo lắng gần chết!”

“Đội đã nào...!” Mộ Dung Gấm nhập cảm chộp được từ ngữ: “Chủ tử của người là ai?”

“Tiểu thư đã gặp ở Vân Đô!”

“Sở Dạ?”

“Tiểu thư đã đoán đúng, chủ tử lo lắng cho tiểu thư, cho nên mới chạy từ Sở quốc đến. Không nghĩ lại nhìn thấy người té xỉu, vẫn là chủ tử nhà ta tiếp được người!” Dương Hạo khắp khởi vui mừng nói, giống như muốn Mộ Dung Gấm biết chủ tử nhà hắn tốt, tốt nhất là lập tức tu thành chính quả, như vậy hắn cũng không cần ngày ngày có chủ tử băng sơn!

Đắm chìm trong ý tưởng tốt đẹp của bản thân nên hắn không phát hiện ra, ánh mắt của Mộ Dung Gấm trở nên thâm trầm, sau đó phía sau đau đớn, trước mắt tối đen như mực, cứ như vậy mơ mơ màng màng ngất đi...

Mộ Dung Gấm nhảy từ cửa sổ ra ngoài, liếc nhìn Bạch Vân, một tay lôi kéo hắn: “Đường Trúc ở đâu?”

Bạch Vân kinh ngạc Mộ Dung Gấm lại tỉnh lại nhanh như vậy, vốn còn muốn hỏi chuyện đồng mệnh cổ, lại không nghĩ tới nàng hỏi trước: “Ta vừa mới đưa Đường Trúc đi ra ngoài, nơi này có mê trận, bỏ câu đưa tin không bay vào được, nàng ra ngoài thu thập thông tin!”

Nghe vậy, Mộ Dung Gấm không nói lời nào, xách theo hắn bay đi: “Hiện tại đưa ta ra ngoài!”

“À?” Bạch Vân hoàn toàn bị Mộ Dung Gấm làm cho hồ đồ: “Không phải hiện tại người cần dưỡng thương cho tốt hay sao? Người bị cổ độc cắn trả, cần phải điều dưỡng cho thật tốt nha!”

diễn * đề án * lê * qe úy * đ3ôn

Mộ Dung Gấm ghét bỏ liếc hắn một cái: “Đừng nói nhảm!”

Bạch Vân im lặng, cuối cùng bị Mộ Dung Gấm xách tới bìa rừng, bắt đắc dĩ đành mang nàng ra ngoài.

Đường Trúc mới nhận được tin bỏ câu đưa thư đã thấy Mộ Dung Gấm ra ngoài, vui mừng nghênh đón: “Tiểu thư, người đã tỉnh!”

“Trong thư nói thế nào?”

“Man tộc náo động, tên bán thẳng tới trướng tướng quân. Mặc dù nguy hiểm, nhưng quân y đã cấp cứu kịp thời, tạm thời không nguy hiểm tới tính mạng!”

“Đi! Lập tức đi tới doanh trại!”

“Nhưng Đông Phương Nhuận thì sao?”

Mộ Dung Gấm lạnh lùng thoáng nhìn: “Để hắn tự mình trở về!” Xoay người nói với Bạch Vân: “Giúp ta chuyển cáo một câu cho Lạc Anh Cách, phải sống chờ ta!”

Dứt lời, cùng Đường Trúc vận công bay về phía trước. Bạch Vân lời đến khóe miệng cứng đờ, chỉ có thể bắt đắc dĩ nhìn họ rời đi. Bóng dáng màu đen như gió lốc bay ra ngoài, nhìn nơi đó trống rỗng, dung mạo tuấn mỹ như thần tiên lạnh như kết băng, đôi mắt đen như mực nổi lên mưa to gió lớn, hai quả đấm nắm chặt, xương kêu rắc rắc. Nhưng đó chỉ là trong chớp lát, rất nhanh liền tỉnh táo lại, gương mặt lạnh lùng trầm ổn, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác. Nhìn chằm chằm nơi phương xa, Sở Dạ tà tà cười một tiếng: “Mặc kệ nàng chạy tới nơi nào, cô vương nhất định sẽ bắt được nàng!”

Liên tiếp chạy trong năm ngày, chỉ lát nữa là đã tới quân doanh, một tin tức từ đế đô truyền tới, Mộ Dung Gấm không ngừng siết chặt thư trong tay, cuối cùng đột nhiên quay đầu ngựa lại: “Trở về đế đô!”

Hai người không dừng lại nghỉ đêm giục ngựa chạy như điên, dọc theo đường đi đã làm chết không biết bao nhiêu con ngựa, nhưng cũng gần hai mươi ngày sau mới chạy tới đế đô.

“Tiểu thư!” Thấy gò má gầy gò của Mộ Dung Gấm, lại tái nhợt vô cùng, Mộc Hương thiếu chút nữa bật khóc, làm sao tiểu thư lại mệt mỏi thành ra như vậy chứ?

Mộ Dung Gấm không kịp nói gì khác, lập tức sai một thị vệ: “Đi mời Đông Phương Trạch!”

Người nọ phản ứng chậm một nhịp, mới hiểu được nàng nói đến thái tử, lúc này mới lập tức lĩnh mệnh chạy đi!

Mộ Dung Gấm vừa mới đi vào trong cửa phủ, đã thấy được rất nhiều người đã chờ ở đó, khuôn mặt sốt ruột, hiển nhiên cũng là nghe nói biên quan gặp chuyện. Mộ Dung Gấm lấy hơi, định thần nói: “Các người giải tán đi! Tướng quân không có việc gì, nhất định sẽ không!”

Lúc này mọi người mới thoáng an tâm, muốn nói gì đó, lại thấy Mộ Dung Gấm đã xoay người vào nhà chính, chỉ đành thôi!

“Tiểu thư, hai ngày nay cực kỳ rung chuyển, chuyện tướng quân bị thương đã truyền khắp đế đô, tất cả mọi người đều truyền nhau, thậm chí có người nói tướng quân sẽ không còn sống bao nhiêu năm nữa. Mà trong triều cũng đã thương lượng chuyện đổi tướng, hai ngày này mấy phái trong triều đã đề cử mấy người, vì thế tranh giành bê đầu chảy máu!”

Mộ Dung Gấm trầm ngâm không nói, chính vì chuyện này nàng mới chạy về từ biên quan, ngay cả nàng có hồi thiên thuật, cũng không thể trong thời gian ngắn khiến Mộ Dung Chính khôi phục như trước. Huống chi nếu như trong triều có ý đổi tướng, nhất định sẽ bị người có lòng tranh đoạt một phen, ngụ ý lấy chuyện Mộ Dung Chính bị thương là chuyện trọng đại, đến lúc đó nhất định sẽ có người vào trong quân đội Mộ Dung thả người. Như vậy quân đội Mộ Dung nhất định sẽ từng chút từng chút bị tan rã, thậm chí sẽ mất đi quyền khống chế.

Mà Đông Phương Khải kia mặc dù trọng dụng nhà Mộ Dung, nhưng mà có sợ hãi đối với nhà Mộ Dung tay cầm trăm vạn đại quân. Từ xưa đến nay đế vương sợ nhất thần tử cầm binh đề cao thân phận, uy hiếp long ý của hần, biện pháp tốt nhất chính là để cho hai hổ đánh nhau, như vậy hần mới có thể thoải mái.

Nàng không quan tâm quân quyền, nhưng quân Mộ Dung đối với Mộ Dung Chính không chỉ là quân quyền, còn là một đám huynh đệ vào sinh ra tử, một đám người thân, nếu chỉ là hư danh, khẳng định hần sẽ đau lòng. Vì thế, nàng tuyệt đối sẽ không để triều đình đổi tướng!

“Tiểu thư, thái tử đến!”

Mộ Dung Gấm xoay người, Đông Phương Trạch sắc mặt có chút mệt mỏi, xem ra mấy ngày nay hần cũng không dễ dàng: “Trong triều như thế nào?”

Đông Phương Trạch lắc đầu: “Hiện tại trong triều vì đổi tướng mà tranh liệt vô cùng, lão nhị, lão tam đều muốn để cho người của mình tiếp quản, dù sao cũng là quân đội trăm vạn người kinh sợ một phương, ai cũng muốn có!”

diễn * đề * àn * lê * q * úy * đ * ôn

“Mặc dù phụ thân bị thương, nhưng sao tới mức cần phải đổi soái? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tin tức từ biên quan truyền đến, lại bị người có lòng thay đổi, nói tướng quân trọng thương hôn mê bất tỉnh, hơn nữa không còn sống bao lâu, cho nên phụ hoàng mới không thể không đổi tướng, nhưng hiện tại vẫn còn chưa quyết định!”

Mộ Dung Gấm trầm ngâm, nhà Mộ Dung nhân khẩu mỏng manh, trong triều không có người nào, hôm nay muốn tìm người thay đổi cục diện cũng không có, chẳng lẽ phải thuận theo ý trời hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 56: Đêm hôm trước.

Liên tiếp ba ngày, Mộ Dung Gấm ngồi ở bên trong phủ không động, tin tức từ biên quan truyền đến một lần, mặc dù không phải là tin tốt, nhưng Mộ Dung Chính đã không có gì đáng ngại nữa, trước mắt Mộ Dung Gấm coi như bảo trì bình thân.

Đông Phương Trạch lần nữa tới phủ Mộ Dung, vẻ mặt có chút nặng nề: “Mấy ngày nay bốn phía cái cọ không ngừng nghỉ, ai cũng không muốn thối lui,

dưới lệnh của hoàng thượng, cái phe đều lấy phương thức tỷ thí quyết thắng thua, người chiến thắng mới có thể thống lĩnh đội quân Mộ Dung!”

“Người chiến thắng?” Mộ Dung Gấm cười lạnh: “Quân nhà Mộ Dung từ lúc chỉ có năm vạn quân trở thành đội quân trăm vạn người như bây giờ, bỏ ra bao nhiêu máu cùng mồ hôi, hiện tại lại bị một người chiến thắng trong trận tỷ thí mà có quyền thống trị, thật nực cười!”

Tất nhiên Đông Phương Trạch biết nàng không thoải mái, cũng không ai ủi, chỉ nói: “Hoàng thượng suy tính đến quân công (công trạng) của nhà Mộ Dung, chủ tướng quân Mộ Dung vẫn do Mộ Dung tướng quân đảm nhiệm, cho nên sẽ chỉ phái đi một phó tướng quân. Dù sao vị trí chủ tướng trong lòng quân, hoàng thượng cũng không thể nào tùy tiện dao động!”

Mộ Dung Gấm trầm mặc, hoàng thượng nhìn như là lui một bước, nhưng cũng chỉ là hạ một cái bậc thang cho nhà Mộ Dung, cũng có thể nói là nhà Mộ Dung không cách nào cự tuyệt. Bỏ nhiệm phó tướng không phải là đối tượng, Mộ Dung Chính làm sao có thể cự tuyệt? Nhưng từ một phó tướng thăng là tướng quân, thật ra chẳng qua là cứ như vậy mà bước một bước. Tiến vào quân Mộ Dung hiển nhiên sẽ không hiển lãnh gì, vì binh quyền nhà Mộ Dung làm sao có thể cam nguyện là phó tướng? Nói cách khác, vị trí phó tướng này chính là giấu một đầu rắn độc, tùy thời có thể mở cái miệng của nó, nuốt trọn quân Mộ Dung!

Đông Phương Trạch không biết suy nghĩ của Mộ Dung Gấm, nhất thời lại nói: “Hoàng thượng đã hạ chỉ, mệnh cho tuần phủ Nam Châu tự mình hộ tống tướng quân Mộ Dung hồi triều, thái y từ nửa tháng trước đã phái đi rồi, lần này cũng đi theo mấy vị, nhìn ra được là hoàng thượng vẫn xem trọng tướng quân Mộ Dung!”

diễn * đàn * lê * qe * uy * đ * ôn

“Tướng quân cách quân doanh, phó tướng không phải là tương đương với tướng quân sao? Cũng chỉ là một cách gọi mà thôi!” Mộ Dung Gấm lạnh lùng nói.

Nét nhu hòa trên gương mặt tuần phủ của Đông Phương Trạch tràn đầy bất đắc dĩ: “Nhưng hiện tại chuyện đã được định, ngay cả ta là thái tử, nhưng cũng bó tay hết cách!”

“Chẳng lẽ bên ngoài không có người?”

Nghe vậy, Đông Phương Trạch lắc đầu một cái: “Có, cũng có thể nói không có!”

“Người phái ta, hơn phân nửa là văn thần, mà võ tướng chính là nhất mạch của Tôn gia. Tôn gia từng có hai vị tướng quân, khi không có chiến tranh liền lưu lại triều đình. Mặc dù trông coi một đội quân, nhưng hai người này không có quân quyền chân chính, hôm nay có cơ hội này, dĩ nhiên họ sẽ không bỏ qua!”

Mộ Dung Gấm nhíu mày, thay hẳn nói tiếp: “Trước đây không lâu ngoài mới phế thái tử phi, hôm nay trên mặt Tôn gia vẫn theo ngoài, nhưng trong lòng đã có ngăn cách, không còn hoàn toàn thân phục. Cho nên có, nhưng cũng như không!”

“Mà Tôn gia mất thấy thái tử phi bị phế, tự nhiên sẽ không hận ngoài, như vậy ta sẽ là ‘đầu sỏ gây nên’ chuyện thái tử phi bị phế, vì trả thù ta, một khi bọn họ lấy được quân quyền, như vậy có khả năng đây chính là ngày cuối của nhà Mộ Dung ta rồi!”

Đông Phương Trạch thở dài: “Mặc dù đã có cái khe, nhưng ta lại không dám đề cử người khác, như vậy không khác gì trực tiếp đẩy Tôn gia ra khỏi cửa nhà ta, đến lúc đó nhất định sẽ tăng thêm một kinh địch!”

Ánh mắt Mộ Dung Gấm lạnh lùng: “Thái tử điện hạ không có quên lời hứa đã đồng ý với ta chứ?”

Đông Phương Trạch không chút do dự gật đầu, hết sức chăm chú nói: “Chuyện ta đồng ý dĩ nhiên sẽ không thay đổi, nhưng hiện tại chuyện đó danh chính ngôn thuận, trừ phi tướng quân Mộ Dung đột nhiên tốt lên. Nếu không ta cũng không có cách nào ngăn cản. Dù sao trăm vạn đại quân ở biên quan, hơn nữa tộc man di vẫn còn nhìn chằm chằm, không biết lúc nào phát động công kích với quân ta, dù là ta cũng không thể không làm như vậy!”

Mộ Dung Gấm rũ mắt, âm thanh lãnh trầm: “Nếu để cho thái tử điện hạ đề cử một người thì sao?”

“Người nào?”

Mộ Dung Gấm ngược mắt, mắt sắc thoảng qua một hào quang màu tím, lạnh lẽo mà quý dị: “Mộ Dung Gấm!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 1: Tiểu cao triều, ba vạn bộc phát! Cầu xin định thủ lĩnh! (1)

Giáo trưởng bộ binh

Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, vốn Ngự lâm quân đang được huấn luyện lập tức vọt ra ngoài, đài cao được đỡ ở bốn phía, ở giữa có một lối đài cao hai mét, bên cạnh còn có một bàn cát khoảng mười thước vuông, cát ở phía trên đó vẽ ra một bản đồ, còn cấm quân kỳ khác màu, xem ra chẳng những là muốn thử võ công, mà còn phải kiểm tra mưu kế chiến lược.

Tham gia tranh đoạt tổng cộng có năm người, Tôn gia có hai vị, Tôn Xa và Tôn Cường, trong đó một vị hiện tại đang đảm nhiệm chức binh bộ thị lang, mặc dù chỉ là thị lang, nhưng binh bộ thượng thư Tư Đồ Gia cũng không có bao nhiêu thực quyền, hoàn toàn dựa vào thái tử nâng đỡ, cho nên địa vị của hắn ở binh bộ cũng rất cao.

Đông Phương Thực hiển nhiên cũng không cam chịu rơi ở phía sau, phái tới một hán tử thoát nhìn thân thể cường tráng, hán tử kia cao gần hai thước, thân thể to lớn hùng tráng, giống như cả một ngọn núi, đôi tay giơ lên một đôi búa sắt, búa sắt rơi xuống lập tức tạo thành hai hố sâu ở trên mặt đất, hiển nhiên là thành thực, sức nặng như vậy, cũng đủ đập người thành thịt vụn.

Cuối cùng là Đông Phương Triệt, những phái khác đều phái người tới, nhưng hắn lại tự mình ra tay. Nhưng cũng khó trách, chỗ dựa phía sau hắn chính là thái phó Tùy gia, môn hạ môn khách ngàn vạn người, nhưng phần nhiều lại là văn nhân mực sĩ (người viết văn, cầm bút), đề xuất chủ ý còn có thể, nhưng tranh tài ở đấu trường thì lại không có biện pháp. Mà Đông Phương Triệt tập võ từ nhỏ, võ công có thể nói là tốt nhất trong đám hoàng tử vương gia, hơn nữa cũng cực kỳ thông minh, cho nên mới có thể tranh đấu cùng với thái tử Đông Phương Trạch/

Hơn nữa Đông Phương Triệt vẫn luôn nhân phú, cũng không có chức vụ trong người, hôm nay ra ngoài đảm nhiệm chức vụ này hoàng thượng cũng sẽ không nói gì. Hơn nữa hắn vẫn vô song toàn, mọi mặt đều vô cùng xuất chúng, dĩ nhiên là lựa chọn tốt nhất ở đây. Cho nên những người khác khi nhìn thấy Đông Phương Triệt sắc mặt cũng có chút khó coi.

“Hoàng thượng giá lâm!” Một tiếng hô to, Đông Phương Khải một thân hoàng bào mang theo văn võ bá quan từ bên ngoài đi vào.

“Ngô hoàng vạn tuế!”

Đông Phương Khải hài lòng nhìn nơi này một chút, được thái giám dắt đi lên đài cao, vung vạt áo ngồi xuống: “Các khanh bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!”

Đông Phương Khải nhìn những người ở phía dưới, sau đó nhìn Đông Phương Thực ngồi ở chỗ ngồi của hoàng tử, không khỏi nhíu mày: “Làm sao hôm nay thái tử không tới?”

Dứt lời, lập tức có người ở bên ngoài la lên: “Thái tử tới!”

Mọi người đưa mắt nhìn qua, rất nhanh nhìn thấy Đông Phương Trạch một thân hoàng bào đi vào, sắc mặt hắn ôn hòa như ngọc, ít đi một chút bẽn lẽn và uy nghi để vương của Đông Phương Khải, nhiều hơn chút thân thiện khiêm nhường. Chờ đến khi hắn đi vào, ánh mắt mọi người lại chuyển qua phía sau hắn, người đi theo hắn một thân áo choàng đen nhánh, vóc dáng thoát nhìn rất nhỏ nhắn, bởi vì áo choàng bọc, cho nên không nhìn ra bộ dáng của hắn.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng!” Đông Phương Trạch quỳ một chân trên đất hành lễ, mà người bên cạnh hắn cũng quỳ xuống, nhưng không nói một chữ.

Đông Phương Khải nghi ngờ: “Thái tử, người này là?”

Đông Phương Trạch ngắt đầu: “Phụ hoàng, nhi thần biết phụ hoàng vì chuyện Mộ Dung tướng quân bị thương nên nóng lòng tìm kiếm anh tài, nhi thần bởi vì trọng trách thái tử không thể tự mình chia sẻ cùng phụ hoàng, thực sự cảm thấy bất hiểu, cho nên nhi thần nghĩ đề cử một vị mưu sĩ tham gia lần tỷ thí này, hi vọng phụ hoàng ân chuẩn!”

“Một lòng hiếu tâm của thái tử, trăm vô cùng vui mừng, nhưng sao vị mưu sĩ này lại không vén áo choàng lên, cho mọi người nhìn thấy hình dáng?”

Đông Phương Trạch chấp tay nói: “Phụ hoàng, đây là nhi thần dành một phần kinh hi cho phụ hoàng. Phụ hoàng đồng ý cho hắn tỷ thí, khi đã nhận định hiển dương tính mạng cho phụ hoàng, tự nhiên hắn sẽ cho phụ hoàng thấy diện mạo thật của hắn. Nhi thần bảo đảm, phụ hoàng tuyệt đối sẽ thất kinh.

“,”

“Hả?” Đông Phương Khải nghiễm nhiên không tin: “Thái tử tin tưởng hắn có thể đánh bại năm vị ở đây? Thậm chí chiến thắng Khánh Vương?”

“,”

Đông Phương Trạch khiêm nhường cười một tiếng: “Điều này nhi thần không có bằng chứng chắc chắn, nhưng nhi thần biết chờ sau khi năng lực của hắn được thể hiện ra, nhất định phụ hoàng sẽ vô cùng thưởng thức, ngay cả khi lần này không đoạt được vòng nguyệt quế, nhưng anh tài như vậy, phụ hoàng chỉ dùng người mình biết, tuyệt đối sẽ không bỏ qua!”

“Ha ha ha ha!” Nghe vậy, tâm rỗng Đông Phương Khải cực kỳ vui mừng, vốn bầu không khí ngột ngạt trở nên hài hòa hơn nhiều, nhìn kỹ mưu sĩ áo choàng đen một lượt, vung tay lên: “Bắt đầu đi!”

Một lê quan đi lên đài cao, cất cao giọng nói: “Lần tỷ thí này chia làm hai phần, đầu tiên là tỷ võ, từ sáu vị tìm ra một vị võ công cao cường nhất làm

quán quân, thứ hai là văn đầu, lấy bàn cát làm chiến trường, hoàng thượng ra đề mục hai bên tiến hành giao chiến, người thắng vòng thứ nhất tiếp nhận khiêu chiến của người thứ hai, cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng vị nhân tài còn lại coi như là đoạt giải quán quân ! Nếu là hai lần đều đoạt vô địch, mới có thể đảm nhiệm chức vụ phó tướng !”

“Bắt đầu!”

“Vòng thứ nhất, nhị công tử của Hàn quốc công phủ, Hàn Anh đấu với thị lang Tôn Xa”

Hai người từ hai bên đi lên lôi đài, Tôn Xa mặt chữ quốc (国), một thân chính khí, nhìn cũng có phong phạm tướng quân, hần chấp tay thi lễ với Hàn Anh : “Hàn huynh, xin mời!”

Hàn Anh lấy một cái quạt ra lắc mấy cái, vẻ mặt ngoài cười nhưng trong lòng không cười kéo kéo đôi môi : “Xin mời !”

Dứt lời, hai người đồng loạt đánh tới, Tôn Xa dùng đại đao, chuôi đao dài hơn so với đao bình thường nhưng ngắn hơn so với đao của Quan công, thân đao dài ba thước có thừa, vũ động uy vũ sinh uy, khí phách vô cùng. Hàn Anh cười khẩy, nhảy lên một cái, mũi chân đặt lên trên đao của Tôn Xa, rất nhanh phi thân nhảy một cái, cả người nhanh chóng lui về phía sau, trực tiếp rơi trên cọc gỗ bên cạnh lôi đài, mũi chân chạm đất, chỉ chạm không tới một tấc đất, có thể thấy được khinh công cao như thế nào.

Tôn Xa thấy hần không lo lắng, cảm thấy bị lừa dối, trong lòng giận dữ, động tác trên tay càng nhanh thêm, nhanh chóng cầm đao xông tới, một đao hung hăng chặt xuống, cọc gỗ lôi đài nhanh chóng bị chém thành hai nửa, ngay cả lôi đài cũng bị thủng một lỗ. Đáng tiếc ngay trong nháy mắt đó Hàn Anh đã bay ra khỏi rồi rơi vào sau lưng Tôn Xa, khi hần còn chưa hồi hồn, đột nhiên vỗ lên lưng hần. Tôn Xa không né kịp, đành chịu một chương, cả người ngã lên trên mặt đất, ngã gục, thân thể động hai cái, không bò dậy nổi.

Hàn Anh thu quạt lại chấp tay nghi thức xã giao : “Đa tạ !”

“Ván kế tiếp, Hàn Anh đấu với Mông Trọng!”

Hần từ hai tay cầm chùy thật nhanh đi tới, hai búa sắt kéo trên mặt đất, trực tiếp lưu lại hai dấu vết thật sâu. Mộ Dung Gấm, cũng chính là người mặc áo choàng đen ngồi ở bên cạnh Đông Phương Trạch, nàng xuyên qua khe hở của áo choàng nhìn tình huống bên ngoài, cuối cùng đưa mắt rơi vào lên Tôn Xa bị mang xuống, cười lạnh : “Đây mới chính là giết người vô hình, sợ rằng Tôn gia mất một vị anh tài rồi !”

Đông Phương Trạch nghe vậy kỳ quái nhìn sang : “Chuyện gì xảy ra ?”

Mộ Dung Gấm kéo kéo ống tay áo che phủ nghiêm cẩn mình một chút, lúc này mới nói : “Võ công Hàn Anh luyện rất kỳ quái, trên người hần tràn đầy tà khí, hơn nữa nội lực hần băng, có thể thấy được võ công âm tà. Mặc dù ta không nhìn ra môn phái gì, nhưng cũng biết tính chất, mặc dù vừa rồi một chương kia hần đánh Tôn Xa không nặng, nhưng Tôn Xa lập tức lên con sóc nằm trên đất không thể cử động, nếu như ta không làm, lực phủ ngũ tạng của Tôn Xa bị khí lạnh đông cứng lại, ngay cả mệnh bây giờ, đợi đến khi trở lại Tôn gia, chờ hần chính là nội tạng kết băng mà chết !”

“Nghiêm trọng như thế ư?” Đông Phương Trạch không nhịn được nhăn mày lại. Mặc dù Tôn gia có khoảng cách với hần, nhưng ít nhất hiện tại Tôn gia cũng là thế lực nổi trên mặt của hần, nếu như họ tổn thất, hần cũng có tổn thất.

Mộ Dung Gấm cười khẽ : “Người còn mong đợi Tôn gia !”

“Dù sao bọn họ cũng là thế lực của ta, nếu có tổn thất, sẽ có vài người phách lối, sẽ ảnh hưởng tới địa vị của ta!”

Mộ Dung Gấm cười khẽ không nói, Đông Phương Trạch cũng không muốn nhiều lời, nhìn về phía hai người trên đài cao : “Người nói ai sẽ thắng ?”

Mộ Dung Gấm liếc nhìn, lại buông tròn mắt xuống : “Người nọ không phải là đối thủ của Hàn Anh !”

“Vậy sao?” Đông Phương Trạch cười khẽ, cũng không nói nữa.

Mà trên đài cao, đứng như Mộ Dung Gấm nói, mặc dù võ công Mông Trọng vô cùng cao, nhưng tinh xảo chưa đủ. Mà võ công Hàn Anh cực cao, tên lỗ mãng này làm sao có thể là đối thủ của hần? Trong vòng mười chiêu đã bị đánh ra ngoài, cả lôi đài cũng bởi vì khí cường đại của hần làm tổn thất một phần ba !

Lễ quan run run rẩy rẩy đi lên : “Hàn Anh đấu với Tôn Cường!”

Trong khi Tôn Cường nổi giận dùng dùng chuẩn bị đi lên, một lão giả lớn tuổi đột nhiên kéo hần lại, dẫn dò bên tai Tôn Cường mấy câu, sắc mặt Tôn Cường từ tức giận chuyển sang thù hận, trên trán gân xanh nổi lên, quỷ xuống đối với Đông Phương Trạch : “Khởi bẩm hoàng thượng, vi thần tự biết không phải là đối thủ của Hàn công tử, cho nên tự động bỏ cuộc !”

Nghe vậy, mọi người xôn xao, không ngờ lại có người bỏ cuộc.

Đông Phương Trạch cười một tiếng : “Xem ra Tôn Xa không chống đỡ được tới nhà !” Mộ Dung Gấm không nói !

Đông Phương Trạch đầu tiên là sững sờ, nhưng cũng không làm khó hần, phát tay cho đi xuống, nếu như nhìn kỹ còn có thể nhìn thấy hai tay của hần cũng bắt đầu chảy máu, hiển nhiên là nóng giận bộc phát mà ra ! Vì huynh đệ tức giận đến mức đó, hiển nhiên là người có tình có nghĩa, nhưng không thể để cho mình chết, tạm thời nhịn xuống thù hận trong lòng, co được giãn được, hiển nhiên là một người biết thành đại sự ! Chỉ là, đáng tiếc hần sinh ở Tôn gia

!

Hiện tại trên đài cao cũng chỉ còn lại Hàn Anh, còn có Khánh Vương Đông Phương Triệt cùng với người thần bí áo choàng đen !

Lễ quan lau mồ hôi leo lên : “Hàn Anh đấu với. ....” Liếc nhìn Đông Phương Trạch bên này, cũng không biết xưng hô như thế nào !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 2: Tiểu cao triều, ba vạn bộc phát! Cầu xin định thủ lĩnh! (2)

Lễ quan lau mồ hôi leo lên : “Hàn Anh đấu với. ....” Liếc nhìn Đông Phương Trạch bên này, cũng không biết xưng hô như thế nào !

Nhưng Đông Phương Triệt lại nhảy lên lễ đài trước, rút trường kiếm ra đứng chấp tay, hiên ngang mạnh mẽ, ngọc thụ lâm phong. Gương mặt hân hoan lạnh sắc bên nhìn chăm chăm Hàn Anh : “Bốn vương đấu với Hàn nhị công tử.”

Lễ quan lần bỏ đi xuống, sắc mặt Hàn Anh hơi nặng nề : “Vương gia, xin mời !”

Dứt lời cũng không đợi Đông Phương Triệt ra tay đã ra chiêu trước, mà Đông Phương Triệt cũng bắt mắt, gần như ra tay cùng lúc. Hai người bay nhanh tới đánh với nhau, bóng kiếm không ngừng lóe lên trong ánh tà dương, hai người đánh đến khó mà phân biệt là ai với ai. Cây quạt của Hàn Anh được gấp lại múa như một chùy thủ, trên quạt còn giấu rất nhiều lưỡi dao tẩm độc sắc bén, mỗi một chiêu đều ẩn hiện những tia sáng xanh, kinh người vô cùng. Nhưng những chiêu nham hiểm này không thể đánh được lên người của Đông Phương Triệt.

Đông Phương Triệt vùng trường kiếm, kiếm khí giống như cầu vồng xẹt qua bầu trời, mỗi một kiếm là một phần mở rộng, chiêu thức khí phách nhưng không mất đi uy nhả, giống như người hấn vậy.

Qua mười chiêu, Hàn anh thấy mình luôn không chiếm được thượng phong, cảm thấy tức giận, mắt nheo lại, một tay ở sau lưng âm thầm tụ chưởng, nhưng, trong nháy mắt trường kia sắp vung ra, Đông Phương Triệt phi thân, xoay hai vòng trên không trung, một chân mạnh mẽ đứng lên cổ của hấn, chân còn lại trực tiếp đá vào ngực Hàn Anh, một cước đá bay hấn. Ngay sau đó phi thân đuổi theo, bàn tay tung ra, bốn chưởng nhanh chóng đánh lên trên người Hàn Anh, trực tiếp làm cho hấn trọng thương rơi xuống đất, máu tươi chảy ra từ mũi miệng của Hàn Anh, muốn đứng cũng không đứng được !

“Khánh vương chiến thắng!”

“Khánh vương giỏi lắm !”

“Khánh vương. . .”

Tất cả mọi người đều hoan hô. Hàn quốc công thấy con trai thứ hai của mình bị trọng thương, không lo lắng, ngược lại chán ghét cau mày, kêu người khiêng hấn đi xuống, sau đó thân nhiên nhìn mọi người hoan hô, hiển nhiên là một người vô cùng lãnh huyết!

Đông Phương Khải trầm ngâm chốc lát, nhìn sang: “Thái tử, hiện tại còn vị cuối cùng rồi!”

Đông Phương Trạch liếc mắt nhìn Mộ Dung Gấm bên cạnh, Mộ Dung Gấm chớp mắt, khép lại áo choàng trên người, mũi chân điểm một cái, cả người bay trên không, vững vàng rơi xuống đài cao, đối diện với Đông Phương Triệt. Nàng nhìn người đối diện, nhưng không hề lên tiếng!

Mà Đông Phương Nhuận mới chạy về để đồ không tới một ngày ở dưới đài nghi hoặc nhìn hai người trên đài cao. Hấn cảm giác người kia có chút quen thuộc, nhưng hấn không nhớ rõ môn hạ của thái tử có một vị mưu sĩ này?

Đông Phương Triệt thu kiếm ở sau lưng, lạnh lùng nhìn Mộ Dung Gấm: “Rất cuộc các hạ là cao nhân phương nào, vì sao phải giấu đầu giấu đuôi, chẳng lẽ là người người khác không thể nhận ra sao?”

Mộ Dung Gấm không nói, chỉ giơ tay lên làm một động tác xin mời. Đông Phương Triệt hơi tức giận, nhưng rất nhanh khắc chế tâm tình của mình, trường kiếm run lên, nhanh chóng đâm qua. Mộ Dung Gấm kéo dài khoảng cách, giả định binh khí cách xa một trượng lại động, toàn bộ nhắm hướng Đông Phương Triệt đập tới. Đông Phương Triệt cả kinh, nhanh chóng dùng công kích lại xoay người tránh né. Mộ Dung Gấm nhân cơ hội này rút một cây mộc côn (gậy gỗ) lẩn người mà đến, điểu, đàn, lè. quý, đòn không chút khách khí đâm tới.

Đông Phương Triệt thấy vũ khí của nàng là mộc côn, có cảm giác bị khinh thường, nhưng lại không dám khinh thường, cẩn thận ứng phó. Bất đắc dĩ đấu pháp của hấn quân tử, mà côn pháp của Mộ Dung Gấm lại bén nhọn thâm người, ra chiêu đều là sát chiêu, hơn nữa trực tiếp đánh vào chỗ yếu, hấn lại không dám công kích, chỉ có thể xoay người lại buông tay, vô cùng nhếch nhách liên tục bại lui!

Đông Phương Trạch quan sát cũng nheo mắt lại, nếu không phải đã biết người này là Mộ Dung Gấm, hẳn còn tưởng rằng là bị người khách biến thành. Đại tiểu thư phủ tướng quân không lạnh không nóng, tại sao lại có võ công cao cường như vậy? Thậm chí lão tứ chỉ có thể lui về phía sau. Mặc dù hẳn tra được một ít chuyện của Mộ Dung Gấm, nhưng vẫn là quá ít. Mà võ công cao cường như vậy, cũng không phải là Mộ Dung tiểu thư không tập võ có được!

Sắc mặt Đông Phương Thực và Đông Phương Hồng đều rất khó coi. Hai người của họ đều bị trọng thương, đoán chừng vòng kế tiếp không thể đấu tiếp được. Hiện tại người vô địch cuối cùng sẽ ở trong trận đấu này, bọn họ là không có phần nữa rồi. Ánh mắt mờ mịt của Đông Phương Thực rơi trên người Đông Phương Trạch: “Thần đệ rất muốn biết được từ đâu mà hoàng huynh tìm đến được một người tài ba như vậy, lại có thể không phân cao thấp được với Triệt?”

Đông Phương Hồng cũng phụ họa: “Đúng vậy, sớm muộn gì cũng phân bố, thái tử cũng không cần che giấu, nói ra cho mọi người nghe một chút không được sao?”

Đông Phương Trạch thu hồi nét mặt sừng sốt, khiêm tốn tao nhã cười một tiếng: “Bổn điện nói rồi, chỉ có vào lúc cuối cùng mới có thể công bố, các người gấp gáp như vậy làm gì, tất cả đều sẽ được thấy không phải sao?”

Nhất thời hai người không nói được câu nào, mà Đông Phương Khải lại đang say sưa hứng thú, so với những trận đấu trước, hiển nhiên giờ phút này hai người so chiêu khiến hắn hứng thú hơn. Võ công của Đông Phương Triệt cao bao nhiêu hắn biết rõ một hai, mặc kệ trong hoàng thất hay con cháu quý tộc, võ công của Đông Phương Triệt đủ để ngạo mạn với mọi người. ~~điển~~ ^{đàn} ~~lê~~ ^{lê} ~~quý~~ ^{quý}, ~~đôn~~ Nhưng hôm nay lại thấy được có người lại có thể nhẹ nhàng ép Đông Phương Triệt liên tục bại lui, làm sao hắn có thể không hứng thú đây?

Giờ phút này Đông Phương Triệt vô cùng ảo não, lúc bắt đầu hắn còn muốn áp chế người, để khiến nàng lộ bộ mặt thật ra, nhưng hiện tại hắn chẳng những không áp chế được đối phương, còn bị đối phương ngăn chặn gắt gao. Rốt cuộc, Mộ Dung Gấm dùng trường thương hướng trước ngực của hắn, vô cùng thẳng thừng tuyên bố: “Người thua!”

Đông Phương Triệt sững sờ, ngay sau đó thu kiếm, có chút mê hoặc nhìn người đối diện. Âm thanh vừa rồi, giống như là hắn đã nghe qua ở đâu đó, nhưng mà bởi vì nàng nói rất nhỏ, hắn không thể phân biệt được trong tức khắc: “Rốt cuộc người là ai?”

Mộ Dung Gấm không trả lời hắn, chỉ chỉ bàn cát đối diện: “Hiện tại tiếp tục sao?”

Vẫn có chút quen thuộc như cũ, Đông Phương Triệt có thể xác định mình biết người trước mắt, nhưng mà lại không nhớ ra được. Mà lúc này lễ quan muốn tuyên bố người thắng, nhưng lại ngại Mộ Dung Gấm không báo tên, nhất thời không biết nói làm sao.

Đông Phương Triệt rất muốn biết người đối diện là ai, không khỏi giơ tay lên muốn vén áo choàng của nàng ra, đáng tiếc Mộ Dung Gấm cực nhanh, không để cho hắn chạm tới vạt áo.

Bất đắc dĩ, Đông Phương Triệt đứng ở một bên bàn cát, chấp tay nói với người trên đài cao: “Xin phụ hoàng ra đề. Nhi thần muốn phân cao thấp với vị các hạ này!”

Đông Phương Khải suy nghĩ một chút: “Vậy lấy cuộc chiến Lĩnh Nam hai mươi năm trước làm đề, bên trái là Thiên Khải, bên phải là Sở quốc!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: Tiểu cao triều, ba vạn bộc phát! Cầu xin định thủ lĩnh! (3)

Lúc ấy nước Sở xuất binh đánh Thiên Khải, cũng chỉ có năm vạn thiết kỵ, mà Thiên Khải có chừng 30 vạn quân canh giữ ở Lĩnh Nam, hai quân đối trì (đối kháng duy trì) hai tháng, cuối cùng đại chiến mười ngày, 30 vạn người đấu với năm vạn người, nhưng kết quả cuối cùng Thiên Khải thảm bại, Sở quốc tiến quân thần tốc, tấn công theo phía đông sông cái Khánh Dương, nếu không phải lúc ấy quốc quân nước Sở đột nhiên băng hà, ngày nay đã không còn Thiên Khải nữa.

Mà Tôn gia ngay tại lúc ấy quật khởi, khi ấy gia chủ Tôn gia chỉ là một tuần phủ, nhưng hắn nhìn chuẩn thời gian mang theo binh lực tỉnh Lương Giang truy kích, dùng thời gian bảy tháng thu phục hơn phân nửa đất mất, cuối cùng là phạm vi Lĩnh Nam, phía đông là nước Sở, phía tây là Thiên Khải. Tôn gia cũng vì vậy mà lập được công lớn, nhảy một bước trở thành trọng thần của triều đình, tay cầm binh quyền một phương! Có mấy quan lại trông coi bản đồ lập tức đi lên, nhanh chóng đánh tan cát, rất nhanh xuất hiện địa hình đại khái của Lĩnh Nam, mà Mộ Dung Gấm đứng vừa lúc là Thiên Khải, Đông Phương Triệt còn lại là năm vạn thiết kỵ!

Mộ Dung Gấm nhìn địa hình một chút, nàng không quá hiểu rõ về chiến dịch, duy nhất chỉ có thể biết là khi điều tra Tôn gia có chút tài liệu công trận, nhưng điều này không trở ngại phán đoán của nàng!

Dò xét cẩn thận địa hình, địa phương giao chiến Lĩnh Nam là bình nguyên đặt trạm kiểm soát, nơi này của Thiên Khải dễ công khó thủ, mà thiết kỵ của

nước Sở lấy hung hãn dùng mãnh làm danh xưng, nơi đây khắp nơi là bình nguyên, diễn, đàn, lê, quý. đồn hiển nhiên là tiện lợi cho tác chiến của đội quân nước Sở. Phía trước là bình nguyên, phía sau cũng là bình nguyên vạn dặm, trận chiến dịch này Thiên Khải chỉ có tử thủ, nhưng kết quả của tử thủ chỉ là – bị vó sắt đè bẹp!

Mộ Dung Gấm thấy vậy dĩ nhiên là hiểu ý của Đông Phương Khải, đây rõ ràng là nhằm vào nàng, muốn biết nàng có phải có năng lực như Đông Phương Trạch nói hay không.

Đông Phương Triệt nghe vậy khẽ cau mày, đây là cuộc chiến tất thắng, hẳn cảm thấy không công bằng với đối phương, vừa muốn xin Đông Phương Khải ra đề lần nữa, lại thấy Mộ Dung Gấm chạy tới bàn cát bên cạnh, khẽ ngẩng đầu lên: “Xin mời!”

Động tác của Đông Phương Triệt dừng lại, nhìn người đối diện: “Các hạ thật sự muốn dùng cục diện này để quyết thắng?”

Mộ Dung Gấm mặc kệ hấn, hé mở mắt: “Rốt cuộc người có muốn so không?”

Đông Phương Triệt hơi không vui, cũng bỏ đi ý niệm góp lời, đứng ở bàn cát không lờ đối diện.

Lễ quan cảm đại kỳ trên bàn cát lên, hô to: “Bắt đầu!”

Nhất thời khí thế của Đông Phương Triệt biến đổi, giống như hấn chính là tướng quân chỉ huy ngàn vạn binh mã: “Hại vạn kỵ binh làm tiên phong, từ trung lộ đánh tới cửa thành, hai vạn kỵ binh chia làm hai đường, từ hai bên trái phải bao vây, chỉ ra đánh vào hai cửa nam bắc của thành!”

Ánh mắt của Mộ Dung Gấm không thay đổi: “Cửa thành có chiến hào rộng một trượng, sáu sáu thước!”

Đông Phương Triệt ngẩng đầu: “Kỵ binh tiên phong phân ra năm ngàn người, không ai giữ túi lương thực phụ, lấp đầy chiến hào!”

Mộ Dung Gấm nhìn địa hình một chút, cười: “Quân ta không ứng chiến, giữ lại hai vạn binh lính tử thủ, đội ngũ còn lại, lui về phía sau hai trăm dặm!”

“Cái gì?” Lời vừa nói ra, toàn trường xôn xao, không chiến trước mà lui trước, chưa bao giờ nghe quan cách đánh giặc này.

“Khốn kiếp, nếu không chiến trước mà lui trước, không khác nào chấp tay mở rộng cửa giao Thiên Khải, khiến nước Sở tiến quân thần tốc? Thiên hạ là sao có thể có loại tướng quân này? Rốt cuộc người có hiểu đánh giặc hay không?”

“Đúng vậy!” Người khác cũng phụ họa: “Từ xưa trên chiến trường, chưa từng có người không chiến mà chạy, tướng quân như vậy, có khác gì tướng bên thua?”

Đông Phương Trạch cười lạnh, theo ý hấn thắng bại đã định, nhưng Đông Phương Trạch lại không cho là đúng, ở nơi này, hấn mới chân chính nhìn thấu phong độ một đại tướng của Mộ Dung Gấm. Mà Đông Phương Nhuận cuối cùng cũng nghe rõ âm thanh của Mộ Dung Gấm, mắt không thể tin được nhìn chăm chăm, miệng cũng không khép lại được, tay run rẩy chỉ vào Mộ Dung Gấm: “Nàng... nàng nàng...”

Đông Phương Trạch giờ tay lên ấn hấn xuống: “Yên lặng chờ xem!”

“Nhưng hoàng huynh, nàng là...” Đông Phương Nhuận chưa nói dứt, bị ánh mắt của Đông Phương Trạch cảnh cáo, nhất thời hấn không tìm được ngôn ngữ!

Đông Phương Triệt nhìn Mộ Dung Gấm, từ xưa tới nay chưa từng có ai ở thời điểm quân địch khiêu chiến lại lui về phía sau, bởi vì dạng tướng quân này, chẳng những sẽ bị người cho là tướng quân bên thua, hơn nữa còn bị người đời chửi rủa. diễn, đàn, lê, quý. đồn Hôm nay đối diện với người không e dè mà nói ra như vậy, là người đầu tiên từ thiên cổ tới nay.

Đông Phương Khải cũng rất ngoài ý muốn, giờ tay lên: “Các hạ có thể giảng giải một chút vì sao lại phải lui về phía sau hay không?”

Mộ Dung Gấm giờ tay lên, cảm một cái xẻng trong tay binh lính, từng chút từng chút xức ra địa hình phía sau hai trăm dặm, vút cái xẻng ra, chỉ vào một chỗ trong đó: “Nơi này chính là trạm kiểm soát lớn nhất của Lĩnh Nam – Thiên Môn quan. Thiên Môn quan ở sau dãy núi, chưa tính là hiểm yếu, là nơi dễ thủ khó công, hơn nữa trước mặt Thiên Môn quan có một khe sâu, kỵ binh nước Sở muốn tấn công vào Thiên Môn quan thì phải đi qua đường này. Ở nơi này bày bố cạm bẫy, dọc theo đường đi đào chiến hào, để lại năm ngàn người căng dây thừng cản chân ngựa, sẽ làm suy yếu ưu thế đội quân thiết kỵ của nước Sở!”

“Khi đội quân nước Sở một mặt tấn công tới Thiên Môn quan, nhất định đã hao tổn hơn nửa, chỉ còn lại tinh binh cường tướng, nhưng Thiên Khải ta còn chừng 27 vạn binh lính, mười đối với một, chẳng lẽ không đủ để chém giết kỵ binh nước Sở?”

Nghe vậy, Đông Phương Triệt cả kinh nói không thành lời, nhưng vẫn không cam lòng: “Nếu đội quân nước Sở chỉ dừng lại ở phía sau mà không tiến công?”

Mộ Dung Gấm cười lạnh: “Quân nước Sở là viễn chinh, lúc ấy vật liệu đều được vận chuyển từ phương xa đến, phái mười tử sĩ chia ra ẩn vào quân đội nước Sở, thiêu hủy lương thảo, quân lương bị đứt tất nhiên sẽ dao động quân tâm, mà vật liệu cung ứng không đủ, quân Sở sẽ lui!”

“Nếu quân đội nước Sở liều lĩnh tiến công Thiên Môn quan, như vậy sẽ tiến vào bẫy của chúng ta, lòng quân nước Sở dao động, cộng thêm mấy ngày liên tiếp đều có binh sĩ chết, tự nhiên sẽ không phải là đối thủ của quân đội Thiên Khải. Tiêu diệt hết thiết kỵ, Thiên Khải xua quân xuất quan, đoạt lại trạm kiểm soát, cũng có thể thừa thắng xông lên, đánh bại trăm dặm bên ngoài Long Môn quan của nước Sở. Long Môn quan từ xưa vẫn là nơi hiểm

yếu, nhưng và vì tiếp giáp hai nước, vẫn không có bố trí trạm kiểm soát, hiển nhiên sẽ dễ dàng đánh bại. Sau đó dùng trạm kiểm soát phía sau kiểm chế nơi này, xây lên thành tường, lấy nơi hiểm yếu này làm bình phong, nước Sở sẽ không đường đột tiến công!”

“Thì ra mục đích của nàng lại là Long Môn quan!” Đông Phương Trạch không nhịn được khiếp sợ ý tưởng của Mộ Dung Gấm. Thì ra nàng lấy lui làm tiến, giữ thực lực, đợi đến khi quân đội nước Sở mệt mỏi mới xuất binh công kích, đoạt lại trạm kiểm soát, tiếp tục tiến lên chiếm đóng nơi hiểm yếu, bức lui quân Sở!

“À?” Đông Phương Nhuận nghe vậy cũng kinh ngạc, nhưng hắn không có ra chiến trường, kiến thức về chiến tranh cũng nửa vời, hiển nhiên sẽ không hiểu kế sách tuyệt vời của Mộ Dung Gấm, ngược lại cảm thấy ý tưởng của nàng rất lớn mật.

“Tốt tốt tốt!” Đông Phương Khải dẫn đầu vỗ tay, quả thực là lòng tâm cực kỳ vui mừng, mặc dù chiến dịch này Thiên Khải đã bại, nhưng giờ phút này người này lại cho hắn một lý do Thiên Khải thắng, tại sao hắn có thể không vui được, thậm chí hắn cũng muốn, lần sau quân Sở tấn công nơi này, hắn trực tiếp phái người này đi trấn thủ.

“Thái tử, người thực sự đã cho trẫm một kinh hỉ, anh tài như thế, nhất định trẫm sẽ trọng dụng!”

Đông Phương Trạch đứng dậy: “Nhi thần đã nói qua sẽ không để cho phụ hoàng thất vọng!”

“Ha ha! Không biết giờ phút này có thể nhìn thấy hình dáng chân thực của vị tiên sinh này?”

Đông Phương Triệt cũng nhìn lại, khiêm nhường thi lễ: “Triệt thua tâm phục khẩu phục, không biết các hạ có thể để bản vương trông thấy hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 4: Tiểu cao triều, ba vạn bộc phát! Cầu xin định thủ lĩnh! (4)

Mộ Dung Gấm ánh mắt lạnh lùng liếc qua hắn, cuối cùng xoay người đến phía trước Đông Phương Khải: “Lân tỷ thí này sẽ tiếp nhận chức vụ phó tướng quân Mộ Dung, không biết hoàng thượng có cho rằng thảo dân có thể đảm nhiệm chức vụ này không?”

“Có thể! Dĩ nhiên có thể, tiên sinh võ công cao cường, mưu kế hơn người, trẫm quyết định mệnh cho người làm phó tướng của quân Mộ Dung, tạm thay mặt Mộ Dung tướng quân quản lý quân đội!” Đông Phương Khải cũng không muốn suy nghĩ người này có phải môn khách của Đông Phương Trạch hay không, chỉ biết hắn đã định người này.

“Lời hứa của thiên tử đáng giá nghìn vàng, hoàng thượng không thể đổi ý.”

“Tuyệt không đổi ý!”

“Vậy trước hết xin hoàng thượng thứ cho thần tội khi quân!”

“Cái gì?”

“Khi quân?”

Nghe vậy, mọi người đều chấn động, sao lúc này lại xuất hiện tội khi quân?

Nhất thời sắc mặt của Đông Phương Khải trầm xuống: “Người hãy nói một chút việc người lừa dối trẫm?”

Mộ Dung Gấm quỳ một chân trên đất: “Xin hoàng thượng thứ tội trước, thảo dân mới dám nói!”

Ánh mắt Đông Phương Khải thâm trầm liếc nhìn người trên đất, lại liếc Đông Phương Trạch đang cúi đầu, suy nghĩ chốc lát rồi phát tay: “Thôi! Trẫm thứ cho người vô tội!”

“Hiện tại người có thể nói cho trẫm người lừa gạt trẫm cái gì chưa?”

Mộ Dung Gấm nghe vậy liền đứng dậy, đang trong lúc mọi người mắt không chớp nhìn áo choàng được vén lên, lộ ra một thân áo váy tơ trắng đơn giản, thể như một mái tóc dài rũ xuống, sau đó khi mọi người nhìn thấy mặt, nhất thời sợ ngây người, cả sảnh đường tĩnh mịch.

“Thần nữ Mộ Dung Gấm, tham kiến hoàng thượng!”

“B – A – N – G!” Đông Phương Nhuận từ trên ghế lăn xuống, biết bên trong là ai là một việc, chân chính nhìn thấy lại là việc khác, thật sự là một loại

kích thích.

“Này này chuyện này...” Đông Phương Khai kinh ngạc tay cũng run lên, hẳn không ngờ khi quân trong lời nàng lại là cái này, dĩ nhiên là nể quý đôn kích động sau khi là bại lộ, tay vỗ bàn: “Lớn mật, Cẩm Hoa, rốt cuộc ngươi có biết mình đang làm gì hay không?”

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu: “Hoàng thượng đang tức giận sao?”

“Lớn mật! Cẩm Hoa quận chúa, còn không mau quỳ xuống nhận sai!”

Mộ dung gấm khẽ mỉm cười, nụ cười lạnh lung phát rét: “Cẩm Hoa nhớ hoàng thượng đã tha thứ cho tội khi quân của thần nữ, Cẩm Hoa làm sao chỗ nào?”

Đông Phương Khai đột nhiên đứng dậy: “Cẩm Hoa, ngươi thật to gan, người tới, giam nàng ta vào Thiên Lao cho ta!”

Mộ Dung Gấm nhìn cũng không nhìn thị vệ đang đi tới gần mình, chỉ nhìn Đông Phương Khai: “Ngày đó Cẩm Hoa cứu Tô tiểu thư, hoàng thượng phá vỡ quy tắc ban cho Cẩm Hoa làm qua ngũ phẩm ở Thái y viện, không để ý đến quy định thông thường cho Cẩm Hoa làm chức danh này, Cẩm Hoa cho là hoàng thượng hiểu một đạo lý, chỉ dùng người mình biết, hoàng thượng dám làm dám chịu!”

“Hôm nay tỷ thí tại giáo trường này, hoàng thượng đã từng nói qua nữ tử không được đi vào không? Cẩm Hoa lấy tài năng của mình đoạt được vòng tay nguyệt quế, cũng chính miệng hoàng thượng hứa hẹn chức vụ cho Cẩm Hoa, chẳng lẽ hoàng thượng muốn ở ngay trước mặt văn võ bá quan nói không giữ lời hay sao? Mặc dù Cẩm Hoa là nữ nhi, nhưng lại không kém so với nam nhi, chẳng lẽ hoàng thượng thượng vì Cẩm Hoa là nữ nhi mà phủ nhận tất cả của Cẩm Hoa hay sao?”

“Ngươi...” Đông Phương Khai á khẩu không trả lời được khi bị Mộ Dung Gấm nói như vậy.

“Lớn mật! Ngươi lại dám chống đối hoàng thượng!”

Mộ Dung Gấm lạnh lùng quét qua: “Ta cũng chỉ nói thật, nếu hoàng thượng cố ý xử tội ta, ta không còn lời nào để nói!”

Cả trường lập tức tĩnh mịch, Đông Phương Trạch phát vạt áo quỳ xuống: “Phụ hoàng, nếu phụ hoàng xử tội Cẩm Hoa, vậy xử phạt luôn cả nhi thần đi! Trước đó vài ngày nhi thần tình cờ phát hiện Cẩm Hoa vô cùng tài hoa, nhất thời thâm tâm luyến tiếc tài năng hơn nữa nhi thần đã từng tận mắt thất lực thu hút của Cẩm Hoa trước quân Mộ Dung, so với việc đột nhiên bổ nhiệm một vị tướng quân, hiển nhiên Cẩm Hoa có thể ổn định lòng quân hơn. Hiện nay Man tộc đang chìm đắm, tùy thời có thể tiến công một lần nữa, nhi thần lo lắng lòng quân không yên, sẽ tạo nên tổn thất nghiêm trọng, cho nên mới cả gan đề cử Cẩm Hoa, nếu đã khiến phụ hoàng không vui, xin phụ hoàng giáng tội!”

Đông Phương Thực chế nhạo, mặt lộ vẻ khinh bỉ: “Rốt cuộc hoàng huynh nhìn trúng người Cẩm Hoa hay là tài năng của Cẩm Hoa, đây vẫn còn phải chờ bàn luận. Nếu thần đệ nhớ không lầm, vừa vặn hoàng huynh mới phê thái tử phi không lâu đúng không?”

Nghe vậy, nhất thời ánh mắt của mọi người biến chuyển, bởi vì sự thật Mộ Dung Gấm là nữ tử nên đã hoàn toàn đặt sự tán thưởng và kinh ngạc ra sau đầu!

Đông Phương Trạch lạnh lùng liếc nhìn Đông Phương Thực, động tác quỳ xuống đất không thay đổi: “Nhi thần là thái tử, dĩ nhiên là lấy quốc sự làm trọng, tiến cử Cẩm Hoa quận chúa chỉ là bởi vì hài lòng, tuyệt không có tư tình nữ nhi!”

“Lời nói đảng hoàng ai cũng nói được.”

Cảm thấy ánh mắt của Đông Phương Khai càng ngày càng lạnh, Đông Phương Trạch biết mình nói gì cũng vô dụng, hiện tại việc hẳn làm chính là trầm mặt! dĩ nhiên là nể quý đôn Ánh mắt Mộ Dung Gấm buồn bã, ngay cả Đông Phương Trạch là thái tử của một nước, nhưng vẫn chưa kể vị, hiển nhiên vẫn bị Đông Phương Khai chi phối!

Mộ Dung Gấm nhìn về phía mặt âm nhu của Đông Phương Thực, lạnh lùng nói: “Hiện tại biên quan nào động, Man tộc xâm lấn, Nhị vương gia không quan tâm quốc gia đại sự, ngược lại nghiên cứu thủy đạo tự tình nữ tử!”

Mắt Đông Phương Thực như một con rắn chuyển quanh người Mộ Dung Gấm: “Cẩm Hoa quận chúa như thế nào lại khẳng định bốn vương không quan tâm quốc gia đại sự? Ngươi thân là nữ tử lại ra vào trại lính, chẳng lẽ không phải là quốc gia đại sự?”

Mộ Dung Gấm không muốn giải thích với hắn, cục diện này nàng đã sớm nghĩ tới, kết quả mà nàng chờ đợi chỉ có hai, một là Đông Phương Khai phá cách bổ nhiệm nàng, nếu không chính là không công mà lui. Nhưng nàng chưa bao giờ làm chuyện không công mà lui!

Mọi tướng không bằng khích tướng, Mộ Dung Gấm không nói gì nữa, chỉ thị lễ nói: “Nếu tâm ý hoàng thượng đã quyết, vậy coi như Cẩm Hoa chưa từng tới! Cẩm Hoa cáo lui!”

Trong khi Mộ Dung Gấm sắp đi ra khỏi giáo trường, tiếng nói Đông Phương Khai truyền đến: “Người tới! Lĩnh chỉ!”

Nghe tiếng, Mộ Dung Gấm nhếch môi cười!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 5: Tiểu cao triều, ba vạn bộc phát! Cầu xin định thủ lĩnh! (5)

Không tới nửa ngày, tin Mộ Dung Gấm là nữ tử đoạt giải quán quân trên giáo trường truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Mộ Dung Gấm, cái tên từng không có tiếng tăm gì, vào thời khắc này viết lên truyền kỳ!

“Rầm rầm!” Tôn gia, đã từng là thái tử phi thân phận cao quý giờ này tóc tai rối bù, nhìn như điên khùng, quanh thân ả có gì bị đập bể cái đó, nhưng ả vẫn cảm thấy chauw hết giận, đôi tay nắm chặt, trên mặt đều là hận ý thật sâu, là do tiện nhân Mộ Dung Gấm, nàng hại ả mất đi tất cả.

Hiện tại ả không có chỗ đặt chân ở Tôn gia, thân phận thái tử phi bị phế, còn ai dám cưới? Chờ đợi ả chỉ có hồng nhan chết già, ả không cam lòng! Hiện tại ả nhếch nhếch như thế, thể thảm như thế, nhưng Mộ Dung Gấm lại phong quang vô hạn, vạn người khen, làm sao ả có thể can tâm?

Một bóng màu trắng không tiếng động bay vào trong phòng, về mặt thần nhiên lộ ra vẻ chán ghét: “Ngươi nhờ người mời ta tới là vì để xem bộ dạng ghê tởm này của ngươi?”

Tôn Phi Phi hồi hồn nhìn người tới, một tia chờ mong sáng rõ xẹt qua trong mắt: “Ngươi đã đến rồi! Ngươi sẽ giúp ta đúng không? điễn, đàn, lê, quý, đồn Ngươi giúp ta giết con tiện nhân Mộ Dung Gấm kia có được hay không? Giết nàng!”

Hàn Tĩnh Ngọc cười lạnh: “Hiện tại ngươi chính là gieo gió gặt bão, không thể trách ai được. Còn nữa, ta tốt bụng nhắc nhở ngươi, người kia là người tuyệt đối không thể trêu chọc, nếu không ngươi chết thể nào cũng không biết đâu!”

“Chẳng lẽ ngươi sợ?” Tôn Phi Phi cười lạnh, vẻ mặt có chút điên cuồng: “Không phải ngươi đồng ý với ta giết nàng hay sao? Nhưng tại sao nàng còn sống? Ngay cả võ công nàng cao cường, ta không tin ngươi không giết được nàng, tại sao ngươi không giết nàng?”

Hàn Tĩnh Ngọc nhìn thấy bộ dạng không có thuốc chữa của ả, gây nên tâm lý cảm thấy chán ghét: “Đừng tưởng rằng nắm được một chút nhược điểm của ta trong tay ảm có thể uy hiếp ta. So với giết nàng, ta lại càng không để ý đến việc giết chết ngươi!”

“Nếu như ta dùng một vật để trao đổi thì sao?”

_____ Tuyến phân cách _____

“Các ngươi có nghe nói không? Hôm nay Mộ Dung tiểu thư, cũng chính là Cẩm Hoa quận chúa, nàng khoác áo choàng vào giáo trường, đánh bại tất cả đối thủ, thậm chí ngay cả Khánh vương cũng bại dưới tay của nàng!”

“Chúng ta đã sớm biết, lúc ấy huynh đệ ta đang đứng nghiêm ở bên trong điễn, đàn, lê, quý, đồn ngươi không biết đâu, lúc ấy Mộ Dung tiểu thư uy phong như thế nào, võ công lợi hại một chương liền phá cả lời đài!”

“Chính là như vậy, còn có a, Mộ Dung tiểu thư là nhân tài bốn phương, khiến hoàng thượng cũng luôn mồm khen hay, cuối cùng không để ý nàng là nữ nhi ban vị trí phó tướng quân cho nàng, quả thật là làm cho người ta kinh ngạc!”

“Còn có còn có...”

Khách điểm hạng nhất

Đông Phương Trạch phát quạt, hơi chế nhạo nhìn người đối diện: “Trận chiến ngày hôm nay, coi như ngươi đã xưng danh!”

Mộ Dung Gấm thu hồi ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Chuyện hôm nay đa tạ ngươi!”

Đông Phương Trạch “bộp” một phát khép quạt lại, nửa đùa nói: “Hôm nay ta đã hoàn toàn cột bản thân lên thuyền nàh Mộ Dung rồi, một câu tạ là xong?”

Mộ Dung Gấm nghe vậy cũng không nhìn được: “Ngươi chiếm được tiện nghi lại còn ra về! Sau ngày hôm nay nhà Mộ Dung ta thuộc về trận doanh của thái tử ngươi, tổn thất một Tôn gia nhưng lại lấy được ủng hộ nhà Mộ Dung ta, ngươi còn bị thua thiệt?”

“Ha ha!” Đông Phương Trạch hiếm khi không để ý hình tượng cười to: “Thật ra ngươi rất tinh tế, nói như vậy, thật đúng là ta được lợi, vậy ngươi có muốn đòi một chút bồi thường hay không?”

Ngược lại Mộ Dung Gấm vô cùng không khách khí, rút giấy Tuyên Thanh đưa tới: “Phía trên này, có thể tìm được thì tìm, không tìm được thì có chút tin tức cũng được!”

“Ngươi thật đúng là không khách khí!” Đông Phương Trạch nhận lấy, nhìn giấy trước mặt lại không nhận được cau mày: “Đây là những thứ gì? Được liệu

sao?”

“Ừm! Đều là bảo vật hiếm có, sợ rằng đã là vật phẩm tuyệt thế, muốn tìm cũng rất khó!”

Đông Phương Trạch nhìn lại mấy lần, cau mày suy nghĩ hồi lâu, chỉ vào một vị thuốc trong đó: “Hình như cái này ta có chút ấn tượng, liên thiên chi, đã từng nghe nói sau khi đại sư Phật môn viên tịch thăng thiên, nó đột nhiên mọc lên ở dưới mộ ông. Vật này cực kỳ sinh động, nghe nói dẫu ở dưới Quốc tự tháp Cửu Long, nhưng ta cũng không khẳng định, chẳng qua là đã từng thấy trong một quyển sách cổ. diễm, đàn, lễ, quý, đôn Nhưng cho dù người muốn có được cũng rất khó khăn. Tháp Cửu Long thờ cúng và là nơi an táng sau khi đại sư viên tịch, bên ngoài còn có trăm cơn tăng canh giữ, bên trong còn có năm vị cao tăng trăm tuổi tuyệt thế cao thủ trấn giữ. Mặc dù võ công của người cao cường nhưng khẳng định là không cách nào đi lên!”

Mộ Dung Gấm nghe vậy tròn mắt sáng lên: “Chỉ cần tồn tại là tốt rồi, về phần làm thế nào để vào được, cái này không cần người lo lắng!”

“Dùng xong liền ném, ta đường đường là thái tử một nước, cũng không muốn ở nơi này mất mặt với người!”

“Chẳng lẽ người lại hi vọng ta giống như mấy nữ nhân kia đối với người, thấy người liền dính chặt lấy?”

“Vậy hay là thôi! Như vậy tốt rồi!” Nói thì nói thế nhưng trong lòng...

Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi, ngày mai muốn xuất hành, ta phải về trước chuẩn bị!”

“Chúc người may mắn!”

Nhìn Mộ Dung Gấm đi xa, Đông Phương Trạch mới lấy phượng ngọc tượng trưng cho thái tử phi từ trong tay áo ra, đây là hôm nay mẫu hậu đưa cho hắn, ý tứ không nói hắn cũng hiểu. Tôn Phi Phi bị phê, hiện tại hắn không có thái tử phi, nếu tái hôn, không thể nghi ngờ Mộ Dung Gấm chính là lựa chọn tốt nhất. Nữ tử hiện tại hắn có thể cưới, cũng là nữ tử duy nhất hắn cam tâm tình nguyện muốn cưới, nhưng... nàng cũng lại là nữ tử hắn không thể cưới nhất...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 6: Chương 1 (6)

“Tiểu thư!” Đây công chính phủ tướng quân ra, trên dưới tất cả người trong phủ tướng quân đều đang chờ nàng, từ quân sự tới gã sai vặt quét sân, đều dùng một loại sùng bái, ánh mắt vô cùng kích động nhìn nàng, thiên ngôn vạn ngữ đều ở trong mắt.

“Tiểu thư, người thật lợi hại, cư nhiên được làm phó tướng quân. Nếu tướng quân mà biết khẳng định lễ sẽ hạnh phúc đến chết mất!” Nói xong, Mộ Dung lập tức đánh cho mình một bạt tai: “Phi phi phi, là cực kỳ vui mừng!”

“Đúng vậy, tiểu cô cô, chuyện ngày hôm nay chúng ta đều đã nghe nói, hiện tại người bên ngoài đều đang bàn luận về tiểu cô cô!”

“Được rồi!” Mộ Dung Gấm bắt đầu đi rồi lại cười ôn hòa: “Ta đã đáp ứng các người, hiển nhiên sẽ làm được, nhà Mộ Dung không cho phép người khác đặt chân vào, nhà Mộ Dung cũng sẽ có người của mình bảo vệ, các người an tâm đi!”

“Vâng! Chúng ta tin tưởng tiểu cô cô!”

“Đúng vậy, chúng ta sẽ cùng tiểu cô cô cùng nhau bảo vệ!”

Một bóng dáng nhỏ bé cũng ung dung tiêu sái đi tới, nhẹ nhàng kéo váy của Mộ Dung Gấm, cái miệng nhỏ nhắn hé ra cười một tiếng: “Tiểu cô cô, bé bết!”

Thấy vậy, tất cả mọi người đều cười lên. Mấy tháng không thấy, Diệu Hi lại có thể nói đầy đủ câu rồi. Mộ Dung Gấm ôm hắn lên, thấy hắn thật thà đáng yêu, nhất thời cảm thấy vô cùng yêu thích, đứa bé là thiên chân vô tà* nhất, mà đứa bé cũng yêu thích chân thật nhất: “Nhóc gọi ta là gì?”

*thiên chân vô tà: ngây thơ khờ khạo.

Diệu Hi ôm cổ của Mộ Dung Gấm, mắt mở thật to, tròn mắt đen cơ hồ lấp đầy cả mắt, hắn hi hi cười một tiếng, vô cùng rõ ràng gọi: “Tiểu cô cô!”

Nói xong lập tức thu cánh tay, ‘bộp’ một hộp in lên mặt Mộ Dung Gấm, nhất thời rước lấy một tràng cười của mọi người. Mộ Dung Gấm rất là bất đắc dĩ, nhưng cũng không bài xích, nhìn khuôn mặt tươi cười chân thành không che giấu chút nào của mọi người, đột nhiên Mộ Dung Gấm cảm thấy tất cả đều thật đáng giá!

Hôm sau, trời chưa sáng Mộ Dung Gấm liền vào cung. Mặc vào y phục của nam nhân đơn giản, tóc bông ra, buộc cao lên như nam tử bình thường, cả người nhìn rất hiện ngang mạnh mẽ làm cho người ta hai mắt tỏa sáng. Nàng đến điện Kim Loan nhận thánh chỉ và bảo kiểm hoàng thượng ban cho, lúc

này mới xuất cung mang theo mười người được chọn lựa trong phủ tướng quân rời khỏi, hiển nhiên Đường Trú đi theo, mà Mộc Hương lần nữa bị lưu lại...

“Ô ô, không công bằng, tại sao người lưu lại luôn là ta?”

“Bởi vì ngươi đàn!”

Mộc Hương khóc nhìn người trả lời, không nhịn được liếc mắt: “Ta là không bằng Cửu vương gia thông minh, bị tiểu thư nhà ta để lại ở Lạc Anh sơn trang, còn không tự biết!”

“Ngươi... Cái tên tiện nha đầu nhà ngươi, có tin bản hoàng tử đánh ngươi hay không?” Đông Phương Nhuận tức giận nhất là việc này, ngày đó hắn bị chân kinh rồi, chờ đến khi hồi hồn thì Mộ Dung Gấm đã bị người mang đi, chờ đến khi hắn muốn đi nhìn thì lại bị chặn ở ngoài cửa, thật vất vả gặp được Lạc Anh Cách, cuối cùng lại biết được Mộ Dung Gấm đã đi rồi, lưu lại mình hắn cô đơn một người trở lại, tại sao hắn lại không thể nổi giận được cơ chứ?”

“Ngươi đánh đi! Có bản lĩnh thì ngươi đánh đi, chờ khi tiểu thư ta trở lại ta liền nói với nàng ngươi khi dễ ta!”

Đông Phương Nhuận thấy vô cùng nực cười: “Lại còn tố cáo, trẻ con ngây thơ à? Huống chi ta đây còn chưa đánh ngươi?”

“Hừ! Ngươi có bản lĩnh thì tới đánh thử một chút?”

Đông Phương Nhuận: “.....”

Ước chừng một tháng ra roi thúc ngựa, cuối cùng Mộ Dung Gấm cũng đã tới doanh trại chính nơi quân Mộ Dung đóng. Bởi vì có đồng mệnh cổ trong người, Mộ Dung Gấm có thể xác định Mộ Dung Chính không đáng lo ngại, nhưng hiện tại cuối cùng cũng đã gặp được rồi, lòng của nàng cũng hăm hở hơn!”

Giục ngựa chuẩn bị đi vào, lại bị người dùng trường thương ngăn lại: “Đứng lại! Đây là quân doanh trọng địa, những người không có nhiệm vụ không được đi vào!”

Mộ Dung Gấm cũng không tức giận, chỉ nói: “Làm phiền thoong báo một tiếng, nói Mộ Dung Gấm đã đến rồi!”

“Mộ Dung Gấm cái gì...” Binh lính vừa mới rống lên, nhưng đột nhiên cảm thấy cái tên này không đúng, ngay sau đó vô cùng kinh ngạc nhìn Mộ Dung Gấm: “Tiểu cô cô?”

“Ngươi biết ta?”

Nghe vậy, người binh lính kia không hề đáp lại Mộ Dung Gấm, mừng như điên phi thân chạy ra sau: “Tiểu cô cô đến rồi! Tiểu cô cô đến rồi! Mọi người mau ra đây, tiểu cô cô đến rồi!”

Nhất thời, cả doanh trại náo nhiệt, Mộ Dung Gấm im lặng, chỉ là thông báo một chút mà đến nỗi này sao?

“Cầm nhi!” Văn Tử Khiêm từ doanh trại chính chạy đến, vui mừng nhìn Mộ Dung Gấm: “Cầm nhi, sao con lại tới đây?”

Mộ Dung Gấm tung người xuống ngựa nghênh đón, nhìn thân thể Văn Tử Khiêm càng thêm gầy yếu, trong lòng khê đau: “Nghĩa phụ! Người gầy đi!”

Văn Tử Khiêm bang hoàng khoát khoát tay: “Đừng nói ta, trước tiên đi vào nhìn cha con đi!”

“Vâng!”

Văn Tử Khiêm mang Mộ Dung Gấm vào, dọc đường đi tất cả mọi người dùng lại nhìn chăm chăm Mộ Dung Gấm, trên mặt có tò mò, có vui mừng, cũng có kích động. Văn Tử Khiêm mỉm cười nhìn, nhưng mặt vẫn sưng lên, quát: “Từng người đều trở lại vị trí của mình, không được sơ sót!”

“Rõ!” Như là muốn biểu hiện trước mặt Mộ Dung Gấm, tất cả mọi người đáp lại cực kỳ vang dội!

Văn Tử Khiêm lắc đầu một cái, mang Mộ Dung Gấm vào trong chủ trường: “Thái y triều đình phái tới luôn luôn chữa trị cho tướng quân, hôm nay đã tốt hơn rất nhiều. Hoàng thượng phái người đến nhận chức tướng quân, nhưng tướng quân không muốn rời đi, cho nên vẫn kéo dài tới hiện tại!”

“Nhưng điều này mặc kệ đã, con tới xem thương thế của phụ thân rồi nói tiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 7: Chương 1 (7)

“Cảm nhi!” Văn Từ Khiêm từ doanh trại chính chạy đến, vui mừng nhìn Mộ Dung Cẩm: “Cảm nhi, sao con lại tới đây?”

Mộ Dung Cẩm tung người xuống ngựa nghênh đón, nhìn thân thể Văn Từ Khiêm càng thêm gầy yếu, trong lòng khẽ đau: “Nghĩa phụ! Người gầy đi!”

Văn Từ Khiêm bâng hoàng khoát khoát tay: “Đừng nói đến ta, trước tiên đi vào nhìn cha con đi!”

“Vâng!”

Văn Từ Khiêm mang Mộ Dung Cẩm vào, dọc đường đi tất cả mọi người dừng lại nhìn chăm chăm Mộ Dung Cẩm, trên mặt có tò mò, có vui mừng, cũng có kích động. Văn Từ Khiêm mỉm cười nhìn, nhưng mặt vẫn sưng lên, quát: “Từng người đều trở lại vị trí của mình, không được sơ sót!”

“Rõ!” Như là muốn biểu hiện trước mặt Mộ Dung Cẩm, tất cả mọi người đáp lại cực kỳ vang dội!

Văn Từ Khiêm lắc đầu một cái, mang Mộ Dung Cẩm vào trong chủ trường: “Thái y triều đình phải tới luôn luôn chữa trị cho tướng quân, hôm nay đã tốt hơn rất nhiều. Hoàng thượng phái người đến nhận chức tướng quân, nhưng tướng quân không muốn rời đi, cho nên vẫn kéo dài tới hiện tại!”

“Nhưng điều này mặc kệ đã, con tới xem thương thế của phụ thân rồi nói tiếp!”

Trong khi nói chuyện đã đi đến chủ trường, Văn Từ Khiêm mời đám đông ra ngoài, để Mộ Dung Cẩm một mình đi vào. Trên giường gỗ trong trường Mộ Dung Chính đang nằm dựa trên giường, trong tay đang cầm một quyển sách, nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên, nhìn thấy là Mộ Dung Cẩm khẽ mỉm cười: “Mới vừa chỉ nghe thấy tiểu binh bên ngoài kia la lên, không ngờ con tới thật, nhanh ngồi xuống đi!”

Mộ Dung Cẩm ngồi vào bên cạnh ông: “Cho con nhìn vết thương của người một chút!”

Mộ Dung Cẩm cũng không từ chối, để sách xuống vén áo lên, lộ ra lồng ngực: “Thật ra thì bị thương không nặng, mặc dù ở lồng ngực nhưng mà bởi vì mũi tên kia quá xa, lực không đủ, không hề tổn thương đến chỗ hiểm!”

Mộ Dung Cẩm kiểm tra một chút. Quả nhiên là như ông nói, nhưng vẫn cời băng đeo ra, lấy kim sang được bôi lên: “Nơi này đã được dẹp yên tại sao đột nhiên Man tộc lại náo động như thế?”

Văn Từ Khiêm vừa mới đi vào liền trả lời thay: “Không biết, nhưng mà ta khẳng định nhất định là có người tác quái ở trong, lần trước hai quân giao chiến, tướng quân đã từng đối chiến cùng với một vị tướng lĩnh thần bí của đối phương, người này võ công sâu không lường được, chỉ hai chiêu đã đánh tướng quân ngã ngựa, có thể thấy được không phải là người bình thường!”

“Vốn Man tộc là các bộ lạc rải rác, không tạo uy hiếp đối với nơi này. Nhưng lần này Man tộc lại cùng nhau hành động, hơn nữa còn tổ chức thành quân đội có quy luật, hiển nhiên là có người thống nhất bọn họ lại. Người Man tộc đã man hung hãn, số ít thì chưa đủ đáng sợ nhưng nếu là đa số, sợ rằng sẽ là vô cùng khó khăn!”

Mộ Dung Cẩm nghe vậy suy nghĩ một lát: “Kêu người chuẩn bị bản đồ cùng với bản đồ cát cho con, sau đó con đi xem một chút!”

“Được!” Văn Từ Khiêm gật đầu, suy nghĩ một chút mới hỏi: “Nghe nói đề đô đang chọn phó tướng, muốn thay thế tướng quân chỉ huy, con có biết là ai không?”

Thấy hai người nghi hoặc nhìn mình, Mộ Dung Cẩm nhin cười không được, lấy ra một thánh chỉ của mình hoàng: “Đây không phải là đã đến rồi sao?”

“Cái gì?” Cả hai người cả kinh, Mộ Dung Chính nắm càng chặt tay Mộ Dung Cẩm, kinh ngạc nhưng mà còn áy náy hơn: “Cảm nhi, là phụ thân vô dụng, lại...”

“Được rồi!” Mộ Dung Cẩm vỗ vỗ tay của ông: “Quyền quân Mộ Dung của ta không thể giảm, con và người đều biết, cho nên đừng nói những lời thừa thãi!”

Mộ Dung Chính vẫn dôi đầu đi chỗ khác, ông biết Mộ Dung Cẩm sẽ không trơ mắt nhìn quân Mộ Dung sa sút, nhưng lại không ngờ nàng lại dùng cái phương thức này đến giúp ông! Văn Từ Khiêm cũng không nhịn được thở dài: sinh người con như Mộ Dung Cẩm, cuộc đời này không hối tiếc!

_____ tuyển phân cách _____

Man tộc luôn luôn rải rác đột nhiên lại đánh có quy luật, hiển nhiên là không phải là một chuyện bình thường nhưng tướng lĩnh ngồi trong đại chướng không cảm thấy có bao nhiêu áp lực, ngược lại bởi vì Mộ Dung Cẩm đến mà vui vẻ ồn ào, chỉ kém bật lên trời. Có tướng lĩnh đã gặp qua Mộ Dung Cẩm, nhưng mà cũng đã là rất nhiều năm, bây giờ được nhìn thấy vẫn kích động như trước không thôi. Mà những người khác đã sớm nghe được đám tiểu tử kia luôn “nhắc tới tiểu cô cô”, luôn tò mò không biết đây là thần thánh phương nào, hôm nay gặp được, hiển nhiên là ngạc nhiên.

Mộ Dung Cẩm bắt đầu đi buông cây gậy trong tay: “Thôi! Vẫn là do cha nuôi tới nói chút việc quân với bọn họ, con đi xem đám tiểu tử kia một chút!”

Văn Từ Khiêm tự nhiên biết vì sao nàng khổ não, ngược lại cũng không ngăn cản, chỉ nói: “Hiện tại đám tiểu tử kia đã trưởng thành, lại lâu như vậy không thấy tiểu cô cô, khẳng định là vô cùng kích động, con cẩn thận một chút!”

Q.2 - Chương 8: Chương 1 (8)

Khi Mộ Dung Cẩm tới doanh trại đặc biệt được tách ra của thiếu niên mới rút cục hiểu Văn Từ Khiêm dặn dò nàng ‘cẩn thận một chút’ là có ý gì. Một nhóm thiếu niên người ngựa cao lớn, khi nhìn thấy nàng tới toàn bộ đều chạy thật nhanh tới, bộ dáng giống như mãnh hổ chạy về phía con mồi ngon, tính mạng và mặt mũi, cân nhắc trên dưới, Mộ Dung Cẩm quả quyết chọn lựa chui!

“Ô ô, không thấy tiểu cô cô!”

“Tại sao tiểu cô cô lại chạy đi vậy!”

“Chẳng lẽ tiểu cô cô quên chúng ta sao?”

“Thật đau lòng...”

Mộ Dung Cẩm núp ở cách đó không xa mí mắt đập mạnh, này thật là binh lính nhà Mộ Dung? Xác định không phải là một đám trẻ con không lớn lên?

Không gọi Đường Trúc, Mộ Dung Cẩm một mình giục ngựa đi đến một trấn không xa, ném cương ngựa cho tiểu nhị, nâng bước tiến vào. Khách điểm đơn sơ tự nhiên, mấy bộ bàn ghế dài, một cái đèn lồng, mọi người tùy ý ngồi ở nơi này ăn cơm, hơn nữa đã số đều có vũ khí, hiển nhiên là người trong giang hồ. Những người này không đủ tạo uy hiếp cho nàng, thế nhưng khi Mộ Dung Cẩm bước vào nơi này, trực giác nói cho nàng biết, nơi này có cao thủ, hơn nữa còn là cao thủ mạnh hơn nàng!

Bước chân ngừng lại một chút, Mộ Dung Cẩm về mặt tiêu sái tự nhiên đi vào, ngồi ở một cái bàn bên cạnh, giờ tay lên kêu tiểu nhị mang một bầu rượu cùng một chút điểm tâm, thoải mái ăn, tai lại nghe được người bên trong điểm bàn luận, ý chính không ngoài việc chiến tranh đột xuất lần này, còn có chuyện Mộ Dung Chính bị thương.

“Ai! Biên quan bình yên nhiều năm như vậy cũng vì vẫn có Mộ Dung tướng quân, chẳng lẽ khỏi binh lần nữa hay sao?”

“Mộ Dung Tướng quân anh minh thần võ, bách chiến bách thắng, nhất định lần này có thể một lưới bắt hết người Man tộc!”

“Những năm gần đây chúng ta xuất quan chịu không ít tức của Man tộc, nếu như có thể nhân cơ hội này tiêu diệt bọn họ, chúng ta cũng nên vì Mộ Dung tướng quân mà dùng một phần lực!”

“Đúng vậy! Chúng ta cũng giống vậy.....”

Nhất thời khách điểm cảm xúc dâng trào, Mộ Dung Cẩm rũ mắt, tự động ngăn cách với âm thanh ở bên ngoài. Đã rất lâu nàng chưa uống rượu một mình như vậy, quán rượu này là quán rượu bảy năm trước nàng đã tới, thời gian bảy năm, rất nhiều cái đã thay đổi, chỉ có gian phòng của quán rượu này lại không hề thay đổi!

Không, có lẽ cũng thay đổi.....

Một hán tử cao lớn cường tráng đi tới bàn của Mộ Dung Cẩm, xương trán hán nhô ra, hốc mắt hăm sâu, sống mũi cao, môi dày, vừa nhìn liền biết là người quan ngại. Dáng người của hán tử cao lớn to con, nhưng lại đi không tiếng động, hiển nhiên là cao thủ nội công. Đi tới đối diện Mộ Dung Cẩm, hán tử dùng âm thanh chỉ hai người nghe được nói: “Mộ Dung tiểu thư, công tử nhà ta có lời mời!”

Ở nơi quan ngoại này, lại có thể có người nói thẳng ra thân phận của nàng, thật sự lại khiến cho nàng tò mò, một tia sáng chuyển qua trong mắt nàng, nhưng không đứng dậy: “Muốn gặp người khác, trước phải nói lên tục danh của mình, đây là lễ nghi cơ bản!”

Hán tử không nhiều lời giải thích với nàng, chỉ đặt một tờ giấy lên bàn: “Công tử nhà ta chờ ở bên ngoài, hướng đông cách đây ba dặm. Mộ Dung tiểu thư có một canh giờ để suy tính!” Dứt lời đầu cũng không quay lại rồi đi!

Ánh mắt Mộ Dung Cẩm tối sầm lại, trầm mặc hồi lâu mới vươn tay mở tờ giấy trên bàn ra, khi đọc nội dung trên tờ giấy kia, khí tức cả người nàng lập tức biến đổi. Ban đầu lạnh nhạt cũng không có cảm giác tồn tại, hôm nay lại là sát ý dồi dào, làm cho không người nào có thể bỏ qua: “Đáng chết!”

“Một mũi tên làm lễ, Mộ Dung tiểu thư, đã lâu không gặp!”

Không cần phải nói, đây chính là đầu sỏ đắc tội đã thương Mộ Dung Chính, nhưng nàng cũng không nhớ khi nào thì nàng trêu chọc người của Man tộc?”

Ngẩng đầu đặt ly rượu mới rót xuống, Mộ Dung Cẩm đứng dậy rồi đi, giục ngựa chạy như bay: “Giá!”

Xa xa nhìn thấy có một người đứng ở ven đường. Mộ Dung Cẩm thẳng cương dừng ngựa lại, con ngựa chậm rãi đi tới, càng ngày càng gần, Mộ Dung Cẩm lại càng thêm nghi ngờ: “Rốt cuộc các hạ là người phương nào, vì sao làm tổn thương phụ thân ta?”

Người nọ xoay người, lộ ra khuôn mặt cho biết là người quan ngoại, nhưng khuôn mặt này lại vô cùng tuấn tú, trên trán tròn bóng treo một dây đai buộc đầu đặc trưng của quan ngoại, ánh mắt thâm thúy ẩn chìm, môi dày khê mím môi. Nhìn thấy Mộ Dung Cẩm tiến đến, đột nhiên sát ý trên người dồi dào: “Người có nhớ Đường Môn?”

Mộ Dung Cẩm nghe vậy cười khê, nhưng lại đang âm thầm cảnh giác. Bởi vì nàng phát hiện có loại cảm giác nguy hiểm. Trực giác của nàng rất chính xác, nói cách khác võ công của người này có thể ở trên nàng: “Các hạ là người quan ngoại, khi nào thì lại quan tâm đến ân oán giang hồ Trung Nguyên?”

Người nọ hừ lạnh: “Ta y mặt quý, năm đó người một mình diệt cả Đường Môn, từ đó liền biến mất khỏi giang hồ, nhưng người không biết, Đường Môn còn có tồn tại một vị đại sư, chính là mẹ ta ____ độc thủ Đường Môn, Đường Tô! Những năm này ta vẫn muốn báo thù vì mẹ ta, tuy nhiên làm như thế nào cũng không tìm được người. Cuối cùng trong lúc vô tình thăm từ phát hiện ra nhà đầu bên cạnh người là người của Đường Môn, lúc này mới suy đoán ra thân phận của người. Không ngờ một con nhóc mấy tuổi đầu thủ đoạn lại cay độc như vậy!”

Đường Môn? Mộ Dung Cẩm cười lạnh, quả nhiên là đã lâu lắm rồi! Năm đó nàng từ Ma Vực ra ngoài, bởi vì không thể để lộ thân phận của mình cho nên mang theo một mặt nạ quý. Khi đó nàng gặp một người, đó chính là Đường Trúc. Khi đó chẳng qua Đường Trúc mới qua bảy tuổi, nàng bị môn chủ Đường Môn, cũng chính là phụ thân thân sinh* của nàng dùng độc được rót vào trong miệng. Mặc kệ nàng một mình thống khổ, thậm chí không cho phép bắt luận kẻ nào cho nàng thuốc giải vì muốn nuôi nàng thành thân vận độc!

*Phụ thân thân sinh: cha ruột.

Nàng tận mắt nhìn nàng khô sở cào gãi da thịt, khô sở nước mắt chảy khô chỉ có máu, thế nhưng nàng lại chưa từng cầu xin tha thứ với người kia một câu, bởi vì tuyệt vọng, không còn hơn sức để hận nữa!

Sau khi độc được trên người nàng tan hết, tên phụ thân cầm thú kia lại rót xuống một loại thuốc khác, so với trước càng độc hơn. Đường Trúc không còn hơi sức giãy giụa nữa, chỉ có thể mặc cho thuốc độc kia lan tràn khắp cơ thể, cuối cùng sinh mạng cũng từng chút từng chút trôi qua.

Mộ Dung Cẩm nhanh nhẹn hạ xuống: “Hận sao?”

Đôi mắt u tối của Đường Trúc sững sờ, ngay sau đó lại trở nên u tối như cũ, trong miệng khô khốc khạc ra âm thanh có chút non nớt, lại khàn khàn khác thường: “Ta hận, nhưng... Không còn hơi sức!”

Mộ Dung Cẩm thất vọng lắc đầu một cái: “Chẳng lẽ người cứ chuẩn bị chết như vậy? Nhìn những người phản bội và tổn thương người tiêu dao sao? Thậm chí sau khi người chết lấy thân thể người để chế thành con rối được nhân?”

Nhìn đôi mắt u tối của Đường Trúc dần dần bị hận ý cùng không cam lòng bao phủ, Mộ Dung Cẩm biết nàng đã sống lại: “Hiện tại chỉ cần người có thể đứng lên, ta lập tức có thể cho người sống lần nữa, để cho người chính ta đâm những người đó!”

Cuối cùng, Đường Trúc mất ba canh giờ mới từ trên mặt đất, khô sở mà kiên định đứng trước mặt của Mộ Dung Cẩm. Mộ Dung Cẩm cười, nàng cứu Đường Trúc, nhưng cuối cùng lại không cần thận bị người của Đường Môn phát hiện, bị Đường Môn vây quét. Mộ Dung Cẩm nhìn như vô tâm vô tình, nhưng nàng hận nhất chính là loại người không có nhân tính như phụ thân Đường Trúc, cho nên nàng không đi mà đặt Đường Trúc xuống, một mình một người tàn sát giết cả Đường Môn!

Máu chảy thành sông, thây ngang khắp đồng. Đường Môn trên dưới ngàn cao thủ, đáng tiếc một cũng không chạy thoát. Mà Mộ Dung Cẩm máy tui nhuộm đỏ một thân, nàng cầm kiếm mà đứng, giống như Tu La đầm máu!

Đường Trúc nhìn thấy tất cả, nhưng nàng không có một tia sợ hãi, cũng không có đau lòng, chỉ có cười, điên cuồng cười to. Cuối cùng, nàng tự tay chính mình lấy chủy thủ đâm vào thân thể của phụ thân, sau đó không chút do dự rời đi cùng Mộ Dung Cẩm!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 9: Chương 1 (9)

Đây chính là chân tướng diệt môn của Đường Môn, dĩ nhiên, nàng tuyệt đối sẽ không giải thích trước mặt người khác. Mộ Dung Cẩm lạnh lùng nhìn người đối diện: “Nếu người báo thù vì Đường Môn, vậy cứ trực tiếp nhắm tới ta, phụ thân ta không hề liên quan đến chuyện này!”

“Hừ! Hắn là phụ thân của người, người cho rằng ta sẽ tin tưởng lời của người? Hôm nay ta sẽ ở nơi này tru sát* người, ngày mai đại nhân quan ngoại ta sẽ trực tiếp tiến sát Thiên Khải, tiêu diệt đám người Mộ Dung!”

*Tru sát: Trừng phạt, giết chóc.

“Xem ra, người chính là người chủ mưu sau màn rồi!” Mộ Dung Gấm cười lạnh, không thể không nói, kế hoạch này của hắn rất thành công, chỉ là bản một Mộ Dung Chính mũi tên, hôm nay sẽ làm nòng bạo lộ thực lực ra.

“Hiện tại Mộ Dung tiểu thư mới hiểu có phải là hơi trễ hay không?” Người nọ hả hê, giờ tay vung lên, trong rừng vốn u tối đột nhiên xuất hiện vô số mũi tên, đầu mũi tên đen như mực tản ra ánh sáng sáng bóng, hiển nhiên là đã thoa độc dược! Cung tiễn tạo thành một vòng tròn, ước chừng hơn ngàn cung thủ, ngay cả nòng võ công cao cường, muốn dưới mí mắt của hắn phá vòng vây đi ra ngoài, quả thật chính là đầm rồng hang hổ!

“Mộ Dung tiểu thư, thịnh yến như thế, có hứng thú không?” Người nọ dữ tợn cười một tiếng, tay lóe lên, cứ như vậy công kích tới Mộ Dung Gấm. Đột nhiên Mộ Dung Gấm lui về phía sau, người nọ tốc độ cực nhanh, nòng không thể đón đỡ, chỉ có thể lui về phía sau.”

Giờ tay lên chống lại, bóng dáng của hai người nhanh chóng đánh nhau, tốc độ nhanh đến mắt thường không thể thấy rõ. Cuối cùng, hai người cùng đánh ra một chưởng rồi văng ra, đồng thời rơi xuống đất. Mộ Dung Gấm trầm ổn bước lão đảo một bước, người nọ quỳ một chân trên đất, chốc lát liền đứng lên, trong mắt thâm thúy không che giấu sự thương thức: “Nếu như ngươi không phải là người diệt Đường Môn, nhất định ta sẽ cưới ngươi làm vương phi!”

Mộ Dung Gấm cho tay ra sau lưng, một giọt máu rơi xuống đất biến mất không thấy gì nữa: “Vinh hạnh như vậy ngươi nên để lại cho những người khác đi!”

Không hề cự tuyệt đường sống, hắn luôn luôn cao ngạo nhất thời có cảm giác lòng tự ái bị thương hại, tròng mắt hơi giận: “Ngươi nhớ kỹ, ta tên là Tháp Nạp Tê, nhị vương tử vương tộc Tháp Nạp!” Dứt lời, chiêu thức bén nhọn tiếp tục công kích tới!

Mộ Dung Gấm hút nâng một lá cây lên, lá cây như dao nhọn bay vút qua, bóng dáng tùy theo mà bay lên, phát huy mười thành công lực đến cực hạn!

“Rồng!” Tháp Nạp Tê có chút tức giận, cũng dung toàn lực, hai chưởng đụng nhau, nội lực cường đại chạm vào nhau, tạo thành một trận gió lớn xoay tròn chung quanh hai người, lá cây cũng bị cuốn lên, bay lượn đầy trời! Rốt cuộc “ầm” một tiếng, hai người đều bị chấn động văng ra, Mộ Dung Gấm một thân thẳng tắp lui về phía sau, cho đến khi đụng vào một cây đại thụ mới ngừng lại, cổ họng dâng lên một mùi ngai ngái, nòng cắn răng nuốt xuống, nhưng nòng biết, giờ phút này thân thể nòng đã đến cực hạn rồi. Chẳng lẽ thật sự kết thúc như vậy sao?

Không ai nhìn thấy, một con trùng nhỏ từ trong tay Mộ Dung Gấm theo máu tươi chảy ra ngoài. ...

Hoàng tử Tháp nạp bị một kích toàn lực của Mộ Dung Gấm, hiển nhiên cũng bị thương, giờ phút này bên một tràn ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch. Người hán tử ban đầu đi lên nâng hắn đi xuống, giờ tay lên quát lạnh: “Bắn tên!”

Một khắc kiếm vĩa bay đầy trời kia, lòng của Mộ Dung Gấm lạnh thấu trong phút chốc, không có một tia nhiệt độ, không thể ra sức, nhưng cứ chết đi như vậy, vẫn còn có chút không cam lòng!

“Rầm!” Chợt một bóng dáng không biết từ chỗ nào bay ra, một chưởng phóng ra, đánh văng hơn ngàn kiếm vũ, một tay nắm lấy tay nòng, hơi thở quen thuộc rồi lại xa lạ làm cho nòng sửng sốt, cuối cùng trong nháy mắt thoát ly, ý thức của nòng hoàn toàn biến mất!

Người nọ cúi đầu nhìn qua người trong ngực, đôi mắt sâu thăm xẹt qua khuôn mặt tái nhợt của nòng, giờ tay lên cầm cổ tay nòng, lập tức lãnh khí bùng nổ toàn thân: “Đáng chết!” Không biết là đang chửi Mộ Dung Gấm hay là đang tự trách!

Quân doanh.

“Phụt!” Mộ Dung Chính vốn đang thương lượng việc quân với Phó tướng, đột nhiên cổ họng ngòn ngọt, lập tức phun một búng máu ra ngoài.

“Tướng quân. ....” Mọi người kinh hãi.

“Người đâu... Mau truyền quân y!”

“Không! Mau đi mời tiểu thư tới!”

“Báo cáo quân sư, tiểu thư không có ở trong doanh!”

“Còn không mau đi tìm?”

“A! Dạ!”

“Không cần tìm!” Đường Trúc sắc mặt tái nhợt vén rèm cửa lên đi vào, bước chân cũng hơi không yên.

“Đường Trúc, ngươi làm sao vậy? Tiểu thư đâu?”

Đường Trúc không nhìn bọn họ, đi vào đặt tay lên cổ tay Mộ Dung Chính, trong mắt đều là khổ sở, che lại đôi mắt rung rung, âm thanh lại có chút nghẹn ngào: “Thân thể tướng quân không đáng lo ngại, các người đừng lo!”

“Làm sao có thể? Rõ ràng tướng quân hộc máu, làm sao lại không đáng ngại?”

Trong mắt Văn Từ Khiêm lóe lên một tia bất thường, đuổi những người khác ra ngoài: “Các người đi ra ngoài trước, để tướng quân đi nghỉ ngơi trước, y

thuật của Đường Trú không tệ, các ngươi không cần lo lắng!”

“Nhưng.....”

“Không có nhưng nhị nữa, tướng quân cần nghỉ ngơi rồi!”

Đám phó tướng bắt đầu đi bị mời ra ngoài, lúc này Mộ Dung Chính và Văn Tử Khiêm mới nhìn về phía Đường Trú, ánh mắt khó lường: “Đường Trú, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Đường Trú biết mình không gạt được liền nói thật: “Tiểu thư hạ một loại cô độc trên người tướng quân, được đặt tên là Đồng mệnh cô sinh tử! Trên người tiểu thư là mẫu cô, trên người tướng quân là tử cô, lần trước khi tướng quân bị thương tiểu thư học máu hôn mê, mà hiện tại nhất định là tiểu thư đã xảy ra chuyện!”

“Chuyện này... Chuyện này....” Văn Tử Khiêm và Mộ Dung Chính hoàn toàn kinh hãi.

“Nếu là Đồng mệnh sinh tử, có lẽ Cẩm nhi không có nguy hiểm tới tính mạng, ta lập tức phái người đi tìm!” Văn Tử Khiêm xoay người vừa muốn đi ra nhưng lời nói của Đường Trú lại làm cho bước chân của hắn nặng nề, một bước cũng không nhúc nhích được.

“Từ cô trên người tướng quân rất khó giải! Cô này chỉ có tiểu thư có thể giải, trừ phi là sống chết trước mắt, tiểu thư sẽ không giết mẫu cô...” Rốt cuộc Đường Trú khóc không thành tiếng, Mộ Dung Gấm không biết, khi nàng tự hạ độc trên người Mộ Dung Gấm nàng len lén đặt một con ở trên thân thể mình, cho nên nàng cùng với tiểu thư cũng là Đồng mệnh cô sinh tử. Nhưng vừa rồi, đột nhiên nàng cảm giác cô trên người biến mất, nàng cũng biết tiểu thư đã xảy ra chuyện.

“Cái này không thể nào!” Sắc mặt Mộ Dung Chính đột nhiên tỉnh táo đến đáng sợ, nhưng lại có hai hàng nước mắt không khống chế được rơi xuống: “Sẽ không, Cẩm nhi của ta không có việc gì!”

“Báo! Tướng quân, đột nhiên đội quân Man tộc công thành!”

Cái gì?” Mộ Dung Chính kinh hãi, nhưng: “Phái Mạc tướng quân và Triệu tướng quân đi nghênh chiến, ta muốn đi tìm Cẩm nhi, Cẩm nhi...”

“Tướng quân!” Đường Trú đỡ Mộ Dung Chính lão đảo, lần đầu tiên nàng nhìn thấy tâm tình Mộ Dung Chính bất ổn như vậy, nàng hạn phụ thân của mình, nhưng tiểu thư lại tốt với phụ thân của mình như vậy, có lúc nàng sẽ cho rằng người trước mắt này không xứng đáng để tiểu thư yêu, nhưng bây giờ thấy người đau lòng vì chuyện của tiểu thư mà đau lòng như thế, nàng biết ông là thật lòng thương yêu tiểu thư!

“Tướng uân, tiểu thư vì trận chiến này mà bại lộ thực lực của mình, người không thể ngã xuống, ta sẽ lập tức đi ra ngoài tìm tiểu thư, nhưng người mới tỉnh lại, không nên uống phí tâm huyết của tiểu thư!”

Mộ Dung Chính hồi hồn, đặt tay lên tay của Đường Trú: “Mang theo thiếu niên ở quân doanh đi, toàn bộ mang theo, tuyệt đối phải mang tiểu thư an toàn trở về!”

“Nhất định!” Đường Trú nghe vậy vội chạy ra ngoài, vẻ mặt quyết tuyệt, điên cuồng ai cũng không ngăn nổi!”

“Tướng quân!” Những người khác chạy vội đi vào, lo lắng nhìn Mộ Dung Chính.

Văn Tử Khiêm âm thầm thu lại nước mắt không biết rơi xuống từ khi nào, kiên định nhìn Mộ Dung Chính: “Mộ Dung, trận đánh này, nhất định phải thắng!”

“Ừm! Tuyệt đối!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 10: Chương 1 (10)

“Hà?” Mộ Dung Gấm mơ hồ tỉnh lại, sững sờ nhìn chỗ mình đang ở, lại là một viện thanh tịch và đẹp đẽ. Mộ Dung Gấm cũng không nhớ sao mình lại đến một nơi như vậy, muốn đứng dậy nhưng toàn thân trên dưới một chút hơi sức cũng không có, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích được, lúc này mới nhớ tới hình như bản thân được người cứu!

“Ken két!” Cửa bị đẩy ra, một người nam tử mặc quần áo màu đen đi vào, trên mặt của hắn đeo một chiếc mặt nạ huyền thiết, không nhìn thấy dung mạo của hắn, chỉ có thể liếc thấy đôi mắt tinh mịch như đầm sâu không thấy đáy!

“Đã tỉnh rồi hả?”

“Ừm! Ngươi đã cứu ta, đa tạ!”

“Cũng chỉ có một câu đa tạ?” Hình như người nọ bắt mắt, thân thể thon dài ngồi ở bên giường, ngón tay lộ rõ các khớp xương tí mĩ vuốt ve cằm Mộ Dung Gấm, trông mặt xet qua một tia hài hước: “Không bằng lấy thân báo đáp thì như thế nào?”

Mộ Dung Gấm liếc hần một cái: “Sở Dạ, ngươi thích chơi đến khi nào nữa?”

Tay trên cầm cứng đồ, đôi mắt đẹp xet qua một tia bất đắc dĩ, gờ tay lên tháo mặt nạ của mình xuống, lộ ra dung nhan tuấn mỹ như thần tiên: “Làm sao nàng lại nhận ra ta?”

Mộ Dung Gấm nhắm mắt lại không trả lời, nàng tuyệt đối không thừa nhận xúc cảm của mình đối với hắn. Mặc dù Sở Dạ cố ý thay đổi hơi thở và hương vị trên người nhưng nàng vẫn cảm thấy quen thuộc như cũ. Mà khi hắn ôn mình, cái loại xúc cảm nàng tuyệt đối không quên được, còn có một tia rung động trong lòng, trừ tên yêu nghiệt này, nàng nghĩ thế giới này tuyệt đối không có người thứ hai! Nhưng, nàng chết cũng sẽ không thừa nhận, quá mất mặt rồi...

Sở Dạ thấy ánh mắt của nàng, nhất thời sững sờ. Mộ Dung Gấm coi như là không nhìn thấy, nhưng giờ phút này vẻ mặt kia của nàng, khiến động lòng người như thế, có chút ngưng ngững, có chút thẹn thùng, vẻ mặt như thế, là lần đầu tiên hắn nhìn thấy xuất hiện trên mặt nàng, cúi đầu chạm vào môi của nàng, cuối cùng đến gần vai của nàng: “Nàng như vậy sẽ không sợ ta hôn nàng chứ?”

Mộ Dung Gấm chột tron to mắt: “Sở Dạ, ngươi khôn kiếp!”

“Ha ha!” Sở Dạ vui thích nở nụ cười, lồng ngực không thể kìm được chấn động, dĩ☆đ☆L☆q☆đ cuối cùng cúi người ôn lấy Mộ Dung Gấm đang giận dữ, vui đầu ở trong tóc nàng: “Lần sau, không được làm cho mình chật vật như vậy, cô vương không thích!”

Trong giọng nói có chút đau lòng, có chút lo lắng, có chút bá đạo, lại thẳng thắn như vậy, trực tiếp tiến vào đáy lòng của nàng. Băng sơn có chút tan ra, như trong nháy mắt sụp xuống, thờ dài trong lòng: Sở Dạ, ngươi đúng là ma chướng của ta!

“Làm sao ngươi biết chỗ này?” Không phải là nên thành thân Đông Phương Hiểu, tân hôn hạnh phúc sao?

“Nàng cứ như vậy mà hi vọng ta cưới người khác sao?” Mặc dù vẫn cười như cũ, nhưng lại có hương vị uy hiếp.

Mộ Dung Gấm mở to mắt: “Ngươi cưới người nào thì có quan hệ gì với ta?”

“Mộ Dung Gấm!” Sở Dạ cắn răng, hắn thật bội phục người này, đây là lần đầu tiên có người khiến hắn liên tiếp mất khống chế, một tay quay đầu Mộ Dung Gấm, không cho cự tuyệt đối mặt, khi nhìn thấy đôi mắt của nàng, lửa giận trong lòng lập tức bị dập tắt, chỉ có một loại bất đắc dĩ không biết tên: “Mộ Dung Gấm, nàng nghe rõ cho cô vương, cô vương cho phép nàng có liên quan với ta, cô vương cho phép nàng quản chuyện của cô vương, chính là như vậy, nghe rõ không?”

Mộ Dung Gấm: “.....”

“Nàng nghe rõ chưa?” Thấy nàng không trả lời, Sở Dạ giận, đây chính là lần đầu tiên hắn nói như vậy với một nữ tử, tại sao nàng lại không vui mừng, mà lại là đáng vẻ vô cùng im lặng? Hận! Vì phát tiết phần nộ của mình, Sở Dạ mạnh mẽ cúi đầu, bỏ nhào xuống bắt được đôi môi anh đào gần trong gang tấc, dùng tức giận và vấn vương của chính mình hung hăng đè lên.

Đầu tiên Mộ Dung Gấm sững sờ, nhưng không có giẫy giụa, nói chính xác nàng không bài xích Sở Dạ hôn, nóng bỏng, nóng cháy, bá đạo, khiến cho nàng luống cuống, khiến cho nàng âm áp, còn có một tia... tham lam, nhớ nhung! Sở Dạ, cuối cùng ngươi vẫn xâm lấn thế giới của ta hay sao?

Rốt cuộc cũng buông môi nàng ra, Sở Dạ ôm nàng lên, để cho nàng rúc vào ngực của mình, âm thanh trầm thấp khêu gợi có chút như ản như hiệng: “Nàng thấy hắn rồi hả?”

“Người nào?”

“Lạc Anh Cách!”

“Nhìn thấy!”

“Nàng không có gì hỏi cô vương hay sao?”

“Hỏi cái gì?”

“.....” Sở Dạ thế nào cũng không nghĩ đến mình trả lời như vậy: “Hắn là đệ đệ sinh đôi của ta, bởi vì không đủ tháng cho nên thân thể kém cỏi, cho nên nẫu thân người liền mang đến Thiên Sư môn, từ nhỏ chúng ta đã tách ra, nhiều năm như vậy đều biết rõ đối phương nhưng cho tới nay chưa từng gặp mặt!”

Mộ Dung Gấm nghe được trong lời nói của Sở Dạ hình như có chút giấu giếm, nhưng nàng không muốn đi tìm hiểu, đây là chuyện của bọn họ, nàng không có quyền hỏi tới: “Rốt cuộc là ngươi muốn nói cái gì?”

“Tại sao nàng muốn cứu hắn? Bởi vì giao dịch?” Cuối cùng cũng đã hỏi ra vấn đề đè nặng ở trong lòng.

“Vốn là giao dịch, nhưng sau khi nhìn thấy hấn ta lại muốn mình cứu hấn!”

Sở Dạ mím môi, rõ ràng là không hài lòng câu trả lời như vậy: “Vì gương mặt đó sao?”

“Hấn là hấn, người là người, người ta cứu là hấn, không hơn!”

Sở Dạ trầm mặc, trong nháy mắt cảm thấy may mắn vì nàng không có coi người khác thành mình, nhưng nhiều hơn vẫn là dè dặt, nàng là tự nguyện cứu Lạc Anh Cách... Hấn nhớ Thiên Sư từng nói, hấn và Lạc Anh Cách là số mệnh huynh đệ, nhưng cũng là số mệnh đối thủ, một ngày nào đó bọn họ sẽ đứng ở bên đối địch, không thể cùng tồn tại! Chẳng lẽ là bởi vì nàng sao?

Lạc Anh Cách và hấn đều là dạng không thích gần người, trừ phi là người vô cùng quen thuộc, thế nhưng hấn lại đối với Mộ Dung Gấm đặc biệt như vậy, dđ☆L☆qđ vì nàng nguyện ý ngồi trở lại xe lăn một lần nữa, khi nói đến nàng, trên mặt của hấn phát ra ánh sáng nhu hòa chói mắt.

Nhận thấy được cảm xúc của hấn không ổn định, Mộ Dung Gấm mở to mắt, tâm tình của nàng sao mà ổn định đây? Nàng lần lượt trốn thoát và tránh né, rõ ràng khoảng cách xa, nhưng hiện tại mới phát hiện, khoảng cách không ngăn cách được gì!

“Chủ tử! Đường Trúc mang theo một ngàn binh lính bao vây trong này!”

Tiếng nói của Dương Phong truyền đến, Mộ Dung Gấm cả kinh: “Đề cho nàng vào đi!”

Dương Phong không trả lời, hiển nhiên là đang đợi quyết định của Sở Dạ. Sở Dạ ngược mắt, hôn lên gò má của Mộ Dung Gấm một cái, cảm mặt nạ bên cạnh đeo lên: “Đề cho nàng đi vào!”

Chỉ trong chốc lát, Đường Trúc đẩy cửa đi vào, khi nhìn thấy Mộ Dung Gấm gần như là chạy gấp tới, vốn gương mặt lạnh lùng nhưng trong mắt tất cả đều là nước mắt: “Tiểu thư...”

Mộ Dung Gấm ôm nàng, cười than nhẹ: “Nha đầu ngốc, khóc cái gì chứ?”

“Ô ô ô! Tiểu thư, đột nhiên người mất liên lạc, tướng quân lại học máu, thiếu chút nữa ta cho là không thấy được tiểu thư nữa!” Đường Trúc luôn luôn cẩn trọng tinh táo trong giờ phút này lại khóc giống như một đứa bé vậy.

Mộ Dung Gấm tự nhiên biết là Mộ Dung Chính bị cô độc cản trở, nhưng hấn là không có chuyện lớn, giờ tay đặt lên gương mặt rõ ràng gầy đi rất nhiều của Đường Trúc, ngay sau đó vén ống tay áo của nàng lên: “Quả nhiên, là em trộm từ cổ của ta!”

Đường Trúc có chút chột dạ, nhưng rất nhanh được che giấu bởi vui sướng: “Tiểu thư, người còn sống là tốt rồi, em sẽ dẫn người trở về!”

“Hiện tại quân doanh như thế nào rồi?” Nàng nhớ tới vương tử Tháp Nạp nói muốn tấn công quân Mộ Dung.

“Ngày tiểu thư gặp chuyện không may quân đội của Man tộc lập tức tấn công vào, nhưng có tướng quân dẫn mọi người chống cự, hướng chi quân đội của chúng ta nhiều hơn so với bọn chúng, cho nên hiện tại bọn họ chỉ có thể giằng co ở bên ngoài cửa, đã qua bảy ngày, một chút chỗ tốt bọn họ cũng không chiếm được!”

“Bảy ngày rồi hả?” Thì ra là nàng ngủ lâu như vậy sao?

“Tiểu thư, hiện tại chúng ta trở về được chứ?” Đường Trúc bất động thanh sắc bắt mạch đập của Mộ Dung Gấm, mạch đập yếu đến mức thiếu chút nữa nàng lại khóc một lần nữa.

Mộ Dung Gấm liếc nhìn Sở Dạ đứng yên một bên: “Hiện tại ta muốn rời khỏi!”

Là tuyên bố, không phải là hỏi thăm. dđ☆L☆qđ Sở Dạ cũng biết sẽ là như vậy, nhưng: “Tại hạ vẫn luôn ngưỡng mộ Mộ Dung tướng quân, vậy mượn cơ hội này đi xem một chút vậy!”

Trong nháy mắt Sở Dạ thay đổi giọng nói và hơi thở, nói chuyện đều là mắt không nháy, Đường Trúc lúc này mới phát hiện ra có người ở trong nhà: “Tiểu thư, hấn là ai?”

Mộ Dung Gấm nghe lời nói của Sở Dạ, mặt xạm lại: “Hấn đã cứu ta!”

Nghe vậy lập tức Đường Trúc thu hồi tư thái đối địch lại, mặt tràn đầy cảm kích: “Đường Trúc cảm ơn công tử cứu tiểu thư nhà ta!”

Không biết Đường Trúc biết người cứu tiểu thư nhà nàng chính là người nàng cảm thấy nguy hiểm nhất _ Sở Dạ, hơn nữa tiểu thư nhà mình vừa mới bị chiếm tiện nghi, nàng còn có thể nói ra lời cảm kích như vậy hay không!

Bởi vì Đường Trúc cảm kích, Sở Dạ cứ lấy thân phận ân nhân cứu mạng Mộ Dung Gấm đường hoàng đi vào trong đại quân doanh!

“Cảm nhĩ!” Tiếng Mộ Dung Chính gọi Mộ Dung Gấm, ngay sau đó muốn nói lại thôi, vẻ mặt phức tạp không nói ra được.

“Phụ thân, con có chút đói bụng!” Mộ Dung Gấm không muốn trả lời, liền nói sang chuyện khác, nhưng đúng là nàng có chút đói bụng rồi!

“Ồ! Ta sẽ sai người chuẩn bị thức ăn cho con!” Vừa nghe Mộ Dung Gấm đổi bụng, Mộ Dung Chính lập tức đi gọi người chuẩn bị, vừa muốn nói gì đều quên hết. Mộ Dung Gấm nhìn bóng lưng của ông, nhàn nhạt cười, như vậy cũng tốt, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 11: Chương 1 (11)

“Ha ha ha! Tốt! Ý kiến hay!” Sát vách truyền đến tiếng cười của Mộ Dung Chính, Mộ Dung Gấm bắt đầu đi để sách xuống, hai ngày gần đây, Sở Dạ đã hoàn toàn lấy được sự ngưỡng mộ của Mộ Dung Chính, ngay cả Văn Từ Khiêm cùng với những phó tướng kia cũng khen hắn không dứt miệng, nhất là chiến dịch lần trước Sở Dạ đề ra biện pháp khiến bọn họ không chiến mà thắng, uy vọng thẳng tắp lên cao, cũng nhanh chóng đề thăng xuống!

Hai ngày này sắc mặt Đường Trúc vẫn không tốt chút nào, hình như là kể từ khi Sở Dạ báo tên thật của mình cho Mộ Dung Chính biết. Sở Dạ đổi một mặt nạ da người bình thường, hơn nữa cố ý thay đổi tiếng nói và khí chất, ngay cả Mộ Dung Chính hoài nghi nhưng cũng không dám xác định, huống chi hiện tại Sở Dạ nên ở nước Sở, làm sao có thể tới nơi này, cho nên đương nhiên ông coi hắn và hoàng đế nước Sở có cùng tên, nhưng Đường Trúc lại vô cùng rõ ràng, nhưng _____ hối hận thì đã muộn!

“Bá phụ, hôm nay đến đây thôi, cháu muốn đi xem Cẩm nhi một chút!” Sở Dạ khiêm nhường cung kính lễ phép, rất tôn trọng Mộ Dung Chính, nhất là khi nhắc đến Mộ Dung Gấm thì cực kỳ dịu dàng, giành được Mộ Dung Chính liên tục gật đầu. Theo ý ông, Mộ Dung Gấm đã đến tuổi thành hôn, con cháu hoàng thất tự nhiên ông không nghĩ tới mà người trẻ tuổi trước mặt ngược lại ông cực kỳ vừa lòng, vì vậy cũng không so đo chuyện hắn gọi thẳng như danh của Mộ Dung Gấm!

“Tốt! Cháu đi xem Cẩm nhi một chút đi! Mấy người trẻ tuổi các cháu nên ở chung một chỗ nhiều một chút, sau đó cháu mang con bé đi ra ngoài dạo, hai ngày nay chắc hẳn nó cũng buồn bức đến hông người rồi!” Mộ Dung Chính không chút do dự bán đứng nữ nhi của mình. . .

“Vâng! Cháu biết rồi!”

Nhìn thấy Sở Dạ đi ra ngoài, gương mặt Mộ Dung Chính hài lòng, Văn Từ Khiêm đi vào nhìn thấy bộ dáng này của ông, nhất thời cười cười: “Chưa bao giờ gặp bộ dáng này của ông, xem ra Sở Dạ khiến ông vô cùng hài lòng!”

Mộ Dung Chính cười thờ dãi: “Cẩm nhi vẫn luôn là thịt trong lòng của ta, ta luyện tiếu nó gả vào Hoàng thất, cho nên...”

“Thế nhưng người này lại lịch đều không rõ ràng lắm, cứ như vậy mà giao Cẩm nhi cho hắn, có phải có chút đột ngột quá rồi không?” Văn Từ Khiêm nhìn ra được Sở Dạ không tầm thường, ngay cả hiện tại hắn bình thường nhưng trong lòng ngực hắn có mang theo ngàn vạn khe sâu(1), ngang dọc thiên hạ, người như vậy làm sao có thể là người bình thường?

(1) Ở đây ý anh Dạ lòng sâu vạn dặm

Mộ Dung Chính vỗ vỗ đầu vai Văn Từ Khiêm: “Từ Khiêm, thật đúng là “Nhất diệt tri thu, kiến vi tri trú”(2), hai ngày chung đụng này ta biết ngay hắn là một người rất có tham vọng, rất có ý thức trách nhiệm, huống chi hắn vô cùng yêu thích Cẩm nhi, ngay cả khi hắn không nói rõ nhưng khi nhắc tới Cẩm nhi về mặt và giọng nói đều là không lừa được người, cũng chỉ có chính bọn nó vẫn chưa hay biết gì mà thôi!”

(2) nhìn lá rụng biết mùa thu đến, gặp mặt liền nhận biết

“Về phần mấy thứ như lại lịch, ông cho là đáng để quan tâm hay sao? Nếu như là người mà Cẩm nhi không quen, ông cho là hắn có thể dựa vào ân cứu mạng mà được Cẩm nhi mang về?”

Văn Từ Khiêm nghe vậy, chân mày nhíu chặt tấn ra: “Hóa ra là như vậy, hóa ra là ta hồ đồ!”

“Cũng chỉ là do quan tâm sẽ loạn, tĩnh tâm suy nghĩ lại một chút ông sẽ hiểu!”

Sở Dạ nghe một chút cũng không sót, có chút nhất thời bội phục vị “nhạc phụ tương lai” của mình, có tâm lòng, có khí phách, cũng có tỉ mỉ tinh tế quan tâm nữ nhi, không trách được có thể được Mộ Dung Gấm kính yêu. Mà lời vừa rồi cũng xác minh nói cho hắn một tin tức, cửa ải nhạc phụ này đã qua, hiện tại hắn cần giải quyết chính là một “hàng đầu tương lai”.

Nhìn thấy Sở Dạ đi vào, lập tức sắc mặt Đường Trúc suy sụp, xoay người cũng không để ý hắn đã đi ra ngoài, mặc dù nàng rất muốn ngăn cản nhân vật nguy hiểm này, nhưng dường như tiểu thư không bài xích cho nên hắn là không còn biện pháp!

“Rất hả hê?” Mộ Dung Gấm nhíu mày, sắc mặt mỉm cười nhưng thoáng qua có chút nguy hiểm.

Sở Dạ ngồi ở mép giường, cười cười đáng đánh đòn, cố làm ra vẻ nói: “Nương tử ở trên cao, vị phu có lẽ!”

Mộ Dung Gấm lấy quyển sách trên tay ném qua: “Cút!”

Sở Dạ cũng không tránh né, mặc cho sách đập vào trên người, ngay sau đó che ngực bộ dạng khổ sở: “Nương tử, nàng thật tàn nhẫn, vì phu đau quá!”

Mộ Dung Gấm.....

Trong lòng Sở Dạ cười trộm nhưng trên mặt vẫn còn làm bộ như vô cùng khổ sở, kéo tay Mộ Dung Gấm đặt lên tim, vẻ mặt vô hạn uất ức: “Nương tử xoa xoa cho ta!”

Mộ Dung Gấm lạnh đến buồn nôn, tóc gáy dựng đứng: “Ngươi không sai biệt lắm!”

“Ha ha!” Rốt cuộc Sở Dạ cũng thu hồi nét mặt lạnh đến buồn nôn lại, áp áp cười một tiếng, ôm lấy Mộ Dung Gấm: “Cảm nhi, gả cho cô vương có được hay không? Cô vương đảm bảo nhất định sẽ cực kỳ cực kỳ thương nàng!”

Nghe vậy Mộ Dung Gấm lại trầm mặc, hồi lâu: “Sở Dạ, rốt cuộc ngươi coi trọng ta ở chỗ nào? Ngươi là Đế vương một nước, vì sao nhất định chấp nhất cùng ta? Ta nhớ ngươi còn rõ hơn ta, thân phận của chúng ta là không thể nào!”

“Ta cho là nàng sẽ không để ý tới vấn đề thân phận chứ!” Sở Dạ cười khê: “Chỉ là coi trọng nàng ở điểm nào thì thật sự cô vương cũng không rõ, chỉ là gặp, sau đó cứ như vậy!”

“Vậy Đông Phương Hiểu thì sao đây?”

“Nàng ta?” Nhắc tới nữ nhân này, Sở Dạ có chút chán ghét, nhưng ngay sau đó lại khôi phục: “Cô vương đã ban nàng ta cho Đông Húc vương, hiện tại đoán chừng nàng ta đang làm Tiểu Dao vương phi!”

“Ngươi lại đem nàng ta cho người khác?” Mộ Dung Gấm thế nào cũng không nghĩ tới kết quả lại như vậy, hơn nữa theo ý Đông Phương Hiểu si niệm đối với Sở Dạ, sao lại đồng ý?

“Thế nào? Chẳng lẽ Cảm nhi hi vọng vì phu cưới nàng sao?” Sở Dạ không tự chủ dùng giọng nói uất ức, nhất thời khiến Mộ Dung Gấm đỏ khóc dờ cười: “Ta nói dù gì ngươi cũng là Hoàng đế một nước, uy nghiêm một chút có được không?”

Sở Dạ không quan tâm cười cười: “Này nghiêm là cho người khác, đối với nương tử, muốn uy nghiêm làm cái gì?”

Không thể phủ nhận những lời này thật sự làm rung động lòng người. Mộ Dung Gấm chưa bao giờ biết yêu là cái cảm giác gì, cũng không biết nàng và Sở Dạ đây coi như là cái gì, nhưng ít nhất nàng cũng có một khắc sao động kia, trong lòng bị một cái tên Đế vương Sở Dạ lấp đầy!

Tháp Nạp Tề chính là cao nhân thần bí vài ngày trước đó Mộ Dung Chính đã nhắc tới, bởi vì bị Mộ Dung Gấm làm bị thương cho nên hiện tại không có cách nào xuất chiến, ngay cả có người ở sau lưng chỉ huy nhưng Mộ Dung Chính cũng không phải là người không, mà Văn Tử Khiêm được người nói “quân sư hồ ly” làm sao có thể không có chút bản lĩnh, cho nên không cần Mộ Dung Gấm rat ay, trận chiến này thắng bại đã định. Hơn nữa dường như còn có “người nhiệt tâm” chạy đến khuấy rối trận doanh quân địch, hiện tại tình hình hoàn toàn thiên về một bên rồi!

Dương Hạo: Chủ tử quá thiên vị, mình ôn hương nhuễn ngọc, chúng ta ở chỗ này một sống một chết, ông trời bắt công a!

Dương Phong, Bạch Sơn:.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 12: Chương 1 (12)

“Xoảng xoảng xoảng!” Một đồng lớn chén đĩa bị ném trên đất, một bàn sơn hào hải vị bị biến thành đồ bỏ, diện mạo Đông Phương Hiểu dữ tợn nằm ở trên bàn, hai mắt trừng ra tia máu, hồi lâu, lại điên cuồng mà nở nụ cười: “Đông Phương Hiểu ta tự cho là thông minh một đời, không ngờ lại bị ngươi đùa giỡn xoay quanh!”

“Hoàng huynh bị ngươi cầm tù, vì ngươi nói chuyện, Sở Dạ cũng bị ngươi mê hoặc, công chúa nước Sở ngươi cũng có thể lấy lòng, hôm nay ngay cả đường về Thiên Khai cũng bị ngươi chiếm cứ, Mộ Dung Gấm, khá lắm Mộ Dung Gấm!”

“Gả vào nước Sở, ta cho là ta thắng lợi, không ngờ chờ đợi ta lại là địa ngục, mà ngươi lại một mình tiêu dao, trèo lên triều đình, tiếng danh lưu truyền muôn đời, phong hoa ngàn vạn, ta lại sống đến nỗi ngay cả chó cũng không bằng. Mộ Dung Gấm, ta hận ngươi!”

“Vương phi.....” Nha đầu một bên run run rẩy rẩy đứng thẳng, thân thể đều phát run, vương phi như vậy thật là đáng sợ.

“Cút! Ai là vương phi? Quý Tà là vương phi, không cho phép gọi ta là vương phi!” Vừa nghe đến cái chức vị này Đông Phương Hiểu liền lửa giận thiêu

đốt, nàng mới không ham thích cái ngôi vị vương phi này.

“Vương... Công chúa, Vương gia mời qua!”

“Hắn mời ta qua đó làm cái gì?” Nhắc tới người này Đông Phương Hiểu lộ vẻ mặt chán ghét, gả cho người như vậy quả thật chính là vũ nhục đối với nàng.

“Vương gia... Vương gia nói... Nói trước đó vài ngày hai vị thiếp không có khẩu vị, hỏi vương phi có còn những thứ khác hay không...” Nói xong lời cuối cùng nha đầu kia sợ đến nỗi trực tiếp quỳ xuống rồi.

Đông Phương Hiểu nắm quả đu đủ thật chặt, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay mà không biết, cuối cùng gần như là cắn chặt hàm răng nặn ra mấy chữ: “Đề cho hắn đi tìm chết đi!”

“Công chúa...”

Đông Phương Hiểu một cước đá nàng ta ra, oán hận nhìn phương hướng Thiên Khải, trong mắt tất cả đều là dữ tợn và điên cuồng: “Mộ Dung Gấm, ta sẽ không để cho ngươi mạnh khỏe trôi qua, tuyệt đối!”

“Hắt xì!” Núp ở trong chần Mộ Dung Gấm hắt hơi một cái, che cái mũi lạnh lạnh, Mộ Dung Gấm mặc y phục đi ra ngoài, quả nhiên bên ngoài bông tuyết lát phát bay, Mộ Dung Gấm có chút mất hồn nhìn bầu trời: “Tuyệt rồi!”

“Tiểu cô cô!” Một thiếu niên thật thà khoảng hai mươi đi tới, khi nhìn thấy Mộ Dung Gấm còn xấu hổ gãi gãi đầu một cái: “Tiểu cô cô vẫn nên là đi vào đi thôi, ngoài này lạnh lẽo, người bị lạnh thì không hay rồi!”

Mộ Dung Gấm mím môi cười khế, liếc nhìn trại lính nhón nha nhón nháo, hỏi: “Tướng quân đâu rồi?”

“Hôm nay lại lên công thành giao chiến với Man tộc, Tướng quân và Quân sư cũng đi, bởi vì chúng ta không hợp lệ, cho nên không để cho chúng ta đi, nhưng có thể ở lại bảo vệ tiểu cô cô, chúng ta rất vui vẻ!”

Mộ Dung Gấm cười một tiếng, phát tay đề cho cậu ta rồi đi: “Ngươi đi giúp đi, ta biết rồi!”

“Hắc hắc!” Thiếu niên gãi đầu một cái đi ra ngoài, đi vài bước rồi lại quay trở lại, xin lỗi xoa xoa tay: “Cái đó, tiểu cô cô, ta tên là Đại Hồ!” Nói xong xoay người đi thật nhanh, giống như sau lưng có nước lũ vậy.

“Phốc!” Cuối cùng Mộ Dung Gấm bị cậu ta chọc cười rồi, lắc đầu một cái, thu lại nụ cười, nhìn mây đen vần vũ trên bầu trời: “Đường Trúc!”

Nghe tiếng, Đường Trúc nhanh chóng chạy tới: “Tiểu thư, sao vậy?”

“Theo ta đi chiến trường!”

Tường thành cao ba trượng, binh lính thủ vững, mà bên ngoài lại có quân đội Man tộc như lang như hổ, bọn chúng không sợ chết xông lên trên tường thành, máu tươi nhuộm lên thành tường thành màu đỏ sẫm. dưới tường thành chất đồng thi thể làm thành thang cho kẻ đến sau, đập thân thể đồng bạn, mạo hiểm sống chết tiến công lên trên. Đây chính là chiến trường!

“Giết!”

“Xông lên!”

“Keng keng keng!”

Từng tiếng đao kiếm, tiếng la giết, tiếng máu phun, đây chính là âm nhạc đặc biệt của chiến trường!

Mộ Dung Chính dẫn binh lính đi trước làm gương, những tướng lĩnh còn lại cũng không cam chịu rơi lại ở phía sau, dùng mảnh vụn vào trại địch, không sợ chết chém giết. Văn Từ Khiêm đứng ở trên tầng cao, dùng một cây quân kỳ chỉ dẫn quân đội thay đổi thế trận, chiến dịch mười vạn người đấu với trăm vạn người, thắng bại đã được quyết định từ lâu

Đột nhiên, rơi vào mắt Mộ Dung Gấm là một bóng dáng màu đen, hắn giục ngựa ở phía sau Mộ Dung Chính, cũng không có giống như những tướng lĩnh bình thường chém giết đâm máu kia, nhưng lại hữu ý vô ý đánh đuổi những người cố gắng đánh lên Mộ Dung Chính ra ngoài, bảo đảm ông một đường thẳng mà đi. Mộ Dung Gấm không nói gì nở nụ cười, không nhìn được nhẹ giọng ní non: “Sợ Dạ!”

Nhìn chiến trường hùng vĩ, Mộ Dung Gấm giơ tay lên, ngón tay nhọn dài lộ ra trong không khí: “Đường Trúc, đi lấy đàn!”

Nghe vậy, Đường Trúc phi thân trở về, lát sau đã ôm tới cây đàn Thất Huyền, cặp mắt sáng lên nhìn Mộ Dung Gấm, đã rất lâu nàng chưa được nghe tiểu thư đánh đàn rồi. Nói chuẩn xác, nàng chỉ nghe qua tiểu thư đánh đàn một lần, từ đó liền không đánh nữa, nhưng tiếng đàn của tiểu thư thậm chí cả đời này nàng không quên được!

Mộ Dung Gấm nhận lấy đàn, phi thân rơi xuống dọc tường thành, chân vẫn cong lên, đặt đàn tựa lên trên, một tay giữ đàn, một tay đánh dây đàn: “Boong boong boong!”

Văn Từ Khiêm nghe tiếng liền sững sờ, quay đầu ngấm nhìn Mộ Dung Gấm, cười khê: “Là phá trận! Đã rất lâu chưa nghe thấy rồi!”

Mộ Dung Gấm không để ý tới cái khác, chỉ thấy đàn, bàn tay trắng nõn tung bay, tiếng đàn boong boong boong dồn dập phát ra từ đầu ngón tay nàng “Kỵ binh kim qua, Vạn lý Hoàng Sa” chẳng qua cũng chỉ như thế. Sau khi nghe tiếng đàn, quân Mộ Dung giống như được khích lệ to lớn: “Xông lên! Tiểu cô cô đang đánh đàn trợ uy cho chúng ta, giết bọn chúng!”

“Giết!”

Trong lúc này khí thế quân Mộ Dung dâng cao, trực tiếp qua áp đảo đối phương!

Sở Dạ nhìn cảnh tượng trước mặt, lần đầu tiên thấy được lực ảnh hưởng của mộ dung gấm! Nữ nhân, cho dù là công chúa, ở cái thế giới này đều là vật phụ thuộc vào nam nhân. Chưa từng có một nữ nhân có thể để cho một đoàn nam nhân vì một ánh mắt của nàng mà hăng hái chiến đấu đến mức, nàng cho là tín nhiệm, mà bọn họ trả lại chính là một tấm lòng son, thậm chí có thể là sinh mạng, nhưng hần lại không nhìn thấy một tia chán nản và hối hận ở trên mặt bọn họ, chỉ có dũng khí và không sợ hãi. Đây chính là quân Mộ Dung, thậm chí hần có loại cảm giác, dù là thiết kỵ của hần chống lại quân Mộ Dung chỉ sợ cũng khó có thể giành thắng lợi!

Nhìn từng gương mặt nhiệt huyết hết sức chân thành, trong lúc này trong lòng Sở Dạ không biết là có cảm giác gì, lại có nhiều người thích nàng như vậy, vậy hần nên làm gì bây giờ? Đại quân vẫn chém giết ở phía trước, Sở Dạ cũng đang suy tư, có nên bị thương trở về? Như vậy, ánh mắt của nàng chỉ rơi vào trên người mình thôi?

Vì vậy, ở thời điểm vị tướng lĩnh nào đẩy vung đao sang, Sở Dạ nhú mày một cái... Bị thương! Khi máu và thịt bị ngăn cách, Sở Dạ hít một hơi lạnh, lập tức cắt sâu một chút...

“Người như vậy mà cũng sẽ bị thương?” Trong quân doanh, Mộ Dung Gấm dùng một loại ánh mắt bất khả tư nghị(1) nhìn vết thương của Sở Dạ. Vết thương huyết nhục mơ hồ cũng không phải là giả, nhưng... Võ công hần cao cường lại bị một người Man tộc võ công bình thường chém bị thương? Điều này sao có thể?

(1) Không thể tin được.

“Còn không phải là do nàng, nàng đánh đàn ảnh hưởng tới ta, ta không cẩn thận liền bị chém!” Sở Dạ ai oán nhìn Mộ Dung Gấm, dùng chính tay bị thương của mình vờn tới: “Thật là đau, băng bó cho ta!”

Mặt Mộ Dung Gấm xạm lại, nhưng vẫn lấy thuốc của mình ra, cầm châm: “Chịu đựng!”

Sau một khắc, Sở Dạ đau đến thiếu chút nữa kêu lên, nhưng cuối cùng lại cực kỳ khi khoái nam nhĩ nhĩ xuống. Nhưng từng châm này đều xuyên qua da thịt, thật không phải là người thường có thể chịu được. Nhưng nhìn thấy ánh mắt chuyên chú nghiêm túc của Mộ Dung Gấm, đột nhiên cảm thấy, một đao kia đáng giá!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13: Chương 1 (13)

Sau khi băng bó kỹ cho Sở Dạ, Mộ Dung Gấm rửa tay đi ra ngoài, mấy vị phó tướng đều là thân kinh bách chiến(2), bị thương cũng không nghiêm trọng. Đường Trúc tùy ý băng bó một chút là được, mà Mộ Dung Chính thì hoàn hảo không chút tổn hại.

(2) Ý là bản thân đã trải qua trăm trận, kinh nghiệm đầy mình.

Thấy Mộ Dung Gấm đi vào, mộ dung chinh vỗ vỗ đầu của nàng: “Sở Dạ bị thương, con băng bó cho nó sao? Có nghiêm trọng không?”

“Không có việc gì, con khâu vết thương lại cho hần rồi, không có gì đáng ngại!”

“Như vậy là tốt rồi, nó bị thương, tay không tiện, tốt nhất là con chăm sóc nó, những chuyện khác giao cho cha là được!”

Phía sau Mộ Dung Chính nói gì nàng đã không còn để ý, chỉ biết mình lại bị phụ thân bán!

“Cộp...” Đôi đũa trong tay Sở Dạ rơi xuống lần thứ năm, hơi ai oán nhìn Mộ Dung Gấm: “Nuơng tử...”

Khóe miệng Mộ Dung Gấm không nhịn được co quắp, nâng trán, tại sao thương thế của hần lại là ở tay phải chứ? Một phen cầm lấy chén vào đũa của hần, gấp rau đưa tới trước mặt của hần: “Ăn đi!”

Nhất thời Sở Dạ thỏa mãn, một hộp ngâm đồ ăn: “Vẫn là nuơng tử tốt nhất!”

Trong nháy mắt mắt của Mộ Dung Gấm nóng lên rồi! Thật vất vả cho Sở Dạ ăn com xong, Mộ Dung Gấm gần như là trốn khỏi đó. Nàng vẫn biết Sở Dạ đa mặt dày, nhưng lại không ngờ hần dày đến mức như vậy. Mỏ miệng một tiếng nương tử thuận miệng như vậy mà vẻ mặt lệ thuộc mà dịu dàng kia, khiến cho nàng liên tiếp mắt không chế, thậm chí cũng sinh ra lỗi giác nàng là vợ của hần rồi, khôn kiếp, đáng chết! Ôm ngực, Mộ Dung Gấm cảm thấy trước mắt là một mảng luống cuống mờ mịt!

Nửa đêm, đột nhiên Mộ Dung Gấm cảm giác có người nhẹ nhàng đi vào lều của mình, chợt đứng dậy: “Người nào?”

Người kia cẩn thận đi tới, dùng giọng nho nhỏ nói: “Là cô vương!”

“Sao ngươi lại tới đây?”

Trầm mặc chốc lát..... “Cô vương thức dậy đi tiểu!”

“Đi tiểu đi bên ngoài!”

“Cô vương đi rồi!”

“Vậy ngươi tới chỗ ta làm cái gì?”

“Cởi quần, nhưng một tay không thể đeo thắt lưng được...” Câu nói cuối cùng còn làm bộ ra vẻ đáng thương.

Trong bóng tối, khước mắt Mộ Dung Gấm không thể kìm được run rẩy mãnh liệt: “Ngươi là tên khôn kiếp, ngươi không đeo thắt lưng được thì tới tìm ta làm cái gì?”

“Bởi vì nàng là nương tử!”

Mộ Dung Gấm.....

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Mộ Dung Gấm vẫn phải chịu thua, đứng dậy: “Ngươi đi qua đây!”

Sở Dạ mè nheo đi tới, đứng ở trước mặt Mộ Dung Gấm, để cho nàng buộc dây giúp! Mộ Dung Gấm do dự giờ tay lên, khi sờ soạng một vòng ngang hông hần, phút chốc nổi giận: “Sở Dạ, ngươi đùa bỡn ta!” Rõ ràng dây lưng đã được thắt chặt rồi.

“Hắc hắc!” Sở Dạ được như ý cười một tiếng, một tay chạm vào Mộ Dung Gấm, thấy Mộ Dung Gấm muốn giãy giụa lập tức đáng thương nói: “Tay ta bị thương, nàng muốn tay ta bị phế bỏ hay sao?”

Mộ Dung Gấm cắn răng: “Ngươi đừng được voi đòi tiên!”

Sở Dạ vô lại chạm chạm hõm vai Mộ Dung Gấm vài cái: “Chỉ là muốn ôm ôm nương tử mà thôi!”

“Ai là nương tử của ngươi?”

“Nàng nha!”

Mộ Dung Gấm: tại sao lại là giọng là chuyện đương nhiên? Khôn kiếp, rõ ràng không có gì, nhưng tại sao nàng lại có cảm giác bị ăn đến sít sao?

“Sở Dạ, ngươi đứng lên cho ta!”

Sở Dạ giật giật, giọng nói hơi mệt mỏi: “Chỉ ôm ôm thôi, có được hay không?”

Chẳng biết tại sao nghe giọng nói nũng nịu như vậy của hần, đột nhiên Mộ Dung Gấm không hạ được độc thủ, đột nhiên phát hiện hành động hần bảo hộ ở sau lưng Mộ Dung Chính ngày hôm nay, Mộ Dung Gấm càng thêm không có cách nào cự tuyệt. Ý tưởng chỉ trong nháy mắt lại làm cho nàng trong nháy mắt quân lính tan rã!

Cuối cùng, Sở Dạ cứ đường hoàng ôm lấy Mộ Dung Gấm ngủ cả đêm như vậy, thật sự chỉ là ôm ôm, tuy nhiên nó đã khiến cho hần thỏa mãn, mà Mộ Dung Gấm cũng có được cả đêm mộng đẹp khó có được.

Khi Đường Trúc đi vào phòng nhìn thấy hai người ôm nhau ngủ, sau khi khiếp sợ, là phi thường bình tĩnh lui ra ngoài. Mặc dù đã tăng cấp bậc nhận định “sắc lang” đối với Sở Dạ, nhưng hần rất tốt với tiểu thư, hơn nữa tiểu thư cũng đón nhận hần, vẫn nên tính toán đối xứng hô rồi, nói ví dụ như ‘cô gia’!

Sau khi Man tộc bắt đầu lui, đại quân cũng khẩn cấp chính đồn tại chỗ, nghênh đón cuộc chiến kế tiếp. Nhìn đại quân bận rộn, Mộ Dung Gấm lại có cảm giác xấu, hoàng tử Tháp Nạp tuyệt sẽ không thể từ bỏ ý đồ, còn nữa, nếu như chỉ đơn thuần ở trong lời nói, trận chiến này tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy mà kết thúc!

Màn đêm vừa buông, Mộ Dung Gấm nhận được một số đồ từ đế đô gửi tới, mở ra xem, là một ít đồ vật Đông Phương Trạch gửi tới, có quần áo, còn có một thanh chủy thủ tinh xảo. Ngoài ra còn có một lá thư, hờn nên dán thư, mở giấy Tuyên Thành ra, đập vào mắt chính là chữ có lực mà cứng cáp của Đông Phương Trạch. Chữ của hần không giống người dịu dàng như hần, ngược lại bên trong có loại khí phách, bén nhọn, trong chớp nhoáng nàng cảm

thấy hấn và Sở Dạ rất giống nhau, chỉ là nhớ tới Sở Dạ trong khoảng thời gian này, Mộ Dung Gấm trầm mặc!

Mở thư, trên đó đều viết về chuyện trong triều, ví dụ như người nào lại buộc tội nhà Mộ Dung, người nào lại có động tác gì nhằm vào nhà Mộ Dung, những thứ này đều một lời mà qua, Mộ Dung Gấm biết hấn sẽ giải quyết tốt. Phía sau còn viết hi vọng nàng chuyển lời với Mộ Dung Chính chú ý gì đó, sau cùng còn đặc biệt dặn dò hi vọng thư hồi âm của nàng!

Xem xong, Mộ Dung Gấm cười, cất nấy thứ đi, cầm giấy viết thư trên thư án bên cạnh, mở giấy ra, nâng bút lên chuẩn bị viết. Đột nhiên lại thấy không biết viết cái gì, thật sự nàng không biết nên nói gì với Đông Phương Trạch, cuối cùng chỉ viết bốn chữ: tất cả mạnh khỏe!

Mộ Dung Gấm cảm phong thư đi giao cho Mộ Dung Chính, tin tưởng ông nhìn sẽ hiểu!

Ban đêm, đột nhiên Sở Dạ xuất hiện ở trong lều của Mộ Dung Gấm, mất đi sắc mặt dịu dàng và bất đắc dĩ của ngày hôm qua, ngược lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng như bọt nước, trong tay hấn cầm một phong thư, lạnh lùng nhìn Mộ Dung Gấm: “Nàng và Đông Phương Trạch quan hệ rất tốt?”

Đột nhiên Mộ Dung Gấm thấy cái bộ dáng này của hấn, ngược lại có chút không thích ứng, sau một khắc nghe giọng tức giận chất vấn của hấn, nhất thời Mộ Dung Gấm có chút tức giận: “Đây không quan hệ gì với ngươi!”

“Nàng nói cái gì?” Sở Dạ nổi giận, hấn móc tim móc phổi đối với nàng, thậm chí không tiếc bị thương để thu hút ánh mắt của nàng, nhưng nàng lại chẳng chẳng thiết thiết với nam nhân khác, còn nói không quan hệ gì với hấn, đây cho hấn là cái gì?

Mộ Dung Gấm không hiểu vì sao hấn lại tức giận như thế, nhưng nàng có trêu chọc hấn đâu, sao cảm xúc của người này âm tình bất định như vậy?

Thấy nàng không giải thích, nhất thời Sở Dạ càng thêm tức giận, trang giấy trong tay hấn bị nắm thành bột bay xuống, cuối cùng hấn không chịu nổi, một phát nhào tới đặt Mộ Dung Gấm ở dưới thân thể, hướng về phía môi nàng không chú thương tiếc hôn lên!

Vốn Mộ Dung Gấm nghĩ cho hấn một chương đầy ra, nhưng đột nhiên lại nghĩ tới trên người hấn có thương tích, nửa đường liền dừng lại. Cũng chính trong chớp nhoáng do dự này, Sở Dạ thừa cơ mà lên, hung hăng cạy hàm răng nàng ra, lưỡi nóng rực thăm dò vào răng môi mím chặt của nàng, điên cuồng đòi lấy mật dịch của nàng!

Lúc bắt đầu Mộ Dung Gấm kháng cự, nhưng cuối cùng tất cả giác quan đều bị Sở Dạ bá đạo xâm nhập, tại thời điểm lấy được chút ý thức bị lạc của mình, đôi tay đặt lên hai vai Sở Dạ, không biết là muốn đẩy ra hay là muốn ôm lấy.

Cuối cùng Sở Dạ dừng lại chiếm đoạt điên cuồng, ngược lại dịu dàng trần trọc không yên trong môi miệng nàng. Hấn hôn qua cái miệng này vô số lần, tuy nhiên cho tới bây giờ vẫn chưa cảm thấy đủ, mỗi lần đụng chạm đều làm cho hấn hận không được nuốt lấy nàng. Nàng không giống những nữ nhân kia có vóc dáng có lỗi có lỗi, dung mạo tuyệt thế bị che giấu, thậm chí ngay cả ý tứ thương nhớ với mình cũng không hiện ra, nhưng có tình chính nàng như vậy dần dần lại khiến hấn điên cuồng mê muội!

Mút cánh môi nàng vào, lúc này mới lưu luyến buông ra: “Cảm nhi, gả cho cô vương có được hay không?”

Mộ Dung Gấm từ trong mê loạn tỉnh lại, nghe vậy đòi đầu đi chỗ khác: “Ngươi đừng hỏi nữa!”

“Chẳng lẽ nàng chưa từng thích cô vương dù một chút hay sao? Dù cho chỉ là một chút động lòng!” Sở Dạ nhìn Mộ Dung Gấm, chỉ sợ từ trong miệng nàng khắc ra một đáp án khiến cho hấn tan nát cõi lòng.

Trả lời hấn là một Mộ Dung Gấm trầm mặc!

“Vậy Đông Phương Trạch thì sao? Chẳng lẽ nàng thích hấn?” Đề tài quay lại điểm ban đầu.

“Ta và hấn cũng chỉ là một cuộc giao dịch, giao dịch đánh cuộc nhà Mộ Dung!” Mộ Dung Gấm nói thật.

Nghe vậy, ghen tức của Sở Dạ biến mất, nhưng: “Cảm nhi, chẳng lẽ thật sự nàng không muốn gả cho cô vương?”

Mộ Dung Gấm nổi giận: “Ta nói Sở Dạ, ngươi có thể đừng ép ta được hay không? Còn nữa, ngươi là Hoàng đế nước Sở, luôn dựa vào ở bên cạnh ta tính làm gì?”

“Mộ Dung Gấm, chẳng lẽ cô vương đối với nàng mà nói chính là phiền toái? Cô vương muốn kết hôn với nàng chính là ép buộc nàng? Hiện tại nàng bị ta hôn qua, ôm lấy, còn ngủ nữa, chẳng lẽ nàng còn muốn gả cho người khác?” Sở Dạ gần như là bóp vỡ cổ tay Mộ Dung Gấm, một thân ý lạnh biểu hiện hấn có bao nhiêu tức giận!

Mộ Dung Gấm rất tức giận, nhưng mà nghe được lời nói của Sở Dạ, cũng giận quá thành cười: “Chẳng lẽ Sở hoàng ngươi cho là như vậy ta liền không thể không gả cho ngươi sao? Ngươi là Hoàng đế một nước cao cao tại thượng, Mộ Dung Gấm ta không có cầu xin ngươi lấy ta, cũng không muốn có bất kỳ liên quan gì với ngươi. Ngươi chính là trở về nước Sở của ngươi đi, từ bây giờ ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa!”

“Mộ Dung Gấm!” Sở Dạ cắn răng, trên mặt là vẻ lạnh lùng, tức giận Mộ Dung Gấm chưa bao giờ gặp, cuối cùng, hấn xoay người rời đi, mang theo tức giận hùng hục, còn có một chút bị thương!

Ánh mắt Mộ Dung Gấm vô hồn nhìn phía trước, nhưng trong lòng có một cơn gió lạnh tiến vào: Rốt cuộc là ta đã nói những gì? Rõ ràng những thứ kia đều là lời nàng không nên nói mà?

Q.2 - Chương 14: Chương 1 (14)

Một đêm này, Mộ Dung Gấm mất ngủ, ngày hôm sau rời giường lại nghe được tin tức là Sở Dạ đã rời đi!

“Cảm nhĩ, tại sao Sở Dạ lại không thấy rời hả? Sáng nay binh sĩ sửa sang lại phòng cho hần nói chán mềm của hần vẫn không xê dịch, hiển nhiên đêm qua đã đi, chẳng lẽ hôm qua các con cãi nhau?”

Mộ Dung Gấm không trả lời, chỉ sững sờ nhìn đỉnh đầu, đầu trống rỗng!

Thấy nàng như vậy, Mộ Dung Chính bắt đầu dĩ thời dài, quả nhiên là người trong cuộc luôn mê muội! “Được rồi, tốt nhất con đi nghỉ ngơi đi!”

Sở Dạ không thấy, liền tiếp năm ngày, Mộ Dung Gấm không biết mình làm sao mà qua được, đau lòng sao? Giống như chưa, thất vọng sao? Cũng không có, hối hận sao? Bắt đầu có chút, nhưng sau lại đã biến mất! Nếu như quả thật nói đến cảm giác hiện tại của nàng, chỉ có chút trống rỗng, như có cái gì bị đào rỗng, trống rỗng!

“Ai!” Một tiếng than nhẹ bắt đầu đi, một bóng dáng rơi xuống, nhẹ nhàng ôm Mộ Dung Gấm vào trong lòng, không thể làm gì rồi lại cung chiêu vô cùng cười nói: “Nha đầu ngốc, rõ ràng chính là trong lòng nàng có cô vương, vì sao chính mình lại không muốn thừa nhận?”

Mộ Dung Gấm chậm rãi hồi hồn, nhìn dung nhan tuấn mỹ trước mắt, hơi sững sờ: “Làm sao ngươi lại trở lại?”

Sở Dạ giờ tay lên vuốt mũi nàng một cái: “Căn bản mấy ngày nay cô vương không hề rời đi, cũng chỉ là nhìn phản ứng của nàng, không ngờ phản ứng của nàng lại chậm như vậy, lại có thể không phát hiện được sự tồn tại của ta!”

“Ngươi...” Mộ Dung Gấm lập tức không biết nói gì rồi, tâm tình của nàng còn chưa hồi phục lại, nhất thời trầm mặc yên lặng rồi!

Sở Dạ không nhịn được nhẹ nhàng chạm gương mặt của nàng, âm thanh êm ái ngoài ý muốn: “Năm ngày, có thể nghĩ rõ ràng rồi chứ?”

Mộ Dung Gấm lắc đầu: “Không có!”

Sở Dạ:.....

“Vậy cô vương biến mất lâu như vậy, nàng có từng nghĩ tới ta?”

“Không có!”

“Vậy nàng đang suy nghĩ gì?”

“Thật sự không hề nghĩ gì!”

“Vậy sao nàng lại có bộ dáng này?” Sở Dạ đã không còn ôm hy vọng gì, thật lòng muốn đào ra suy nghĩ trong đầu Mộ Dung Gấm, muốn biết được rốt cuộc nơi này của nàng đựng cái gì.

Ngay sau đó, Mộ Dung Gấm lại làm một cử động khiến Sở Dạ kinh ngạc, nàng kéo tay của hần che lên ngực nàng, giọng nói có chút mơ hồ, có chút không xác định: “Nơi này, rất trống trải! Không biết nên làm thế nào, không hề suy nghĩ bất cứ điều gì, chính là cảm thấy giống như mất đi thứ gì!”

Nghe vậy, Sở Dạ vui mừng không biết nói gì, dùng sức ôm lấy Mộ Dung Gấm “Nha đầu ngốc, nàng còn không thừa nhận yêu cô vương sao?”

Mộ Dung Gấm nghi ngờ, gương mặt mê mang: “Yêu?”

Có chút đáng yêu, có chút ngây ngô, không có khôn khéo thường ngày, nhưng Sở Dạ lại cực kỳ yêu nét mặt như vậy của nàng, quả thật muốn dụi nàng vào lòng, cả đời trân quý.

Có chuyện lần trước, Sở Dạ cũng không nóng lòng nữa, hần hiểu được Mộ Dung Gấm rất trệ độn đối với tình cảm, trừ phi để cho nàng tự hiểu tâm ý của nàng, nếu không cho dù ai nói cũng đều vô dụng. Nhưng mà hần có nhiều thời gian, dung nhập chính mình vào tính mạng của nàng, để cho nàng ý thức được phần tình cảm kia của mình!

Mặt cô xanh biếc, vì nơi này cách xa chiến trường, là nơi duy nhất cô không bị nhiễm máu tanh, nhưng, có lẽ vào rất nhiều năm trước, nơi này cũng thi thể khắp đồng giống vậy!

“Tại sao đột nhiên lại muốn cười ngửa vậy?” Mộ Dung Gấm ngồi ở trên lưng ngựa, cũng là hỏi Sở Dạ ở sau lưng. Tay Sở Dạ bị thương, cho nên hiện tại bọn họ cũng coi như là cười chung một con ngựa.

Tay trái của Sở Dạ không chút khách khí đặt lên bờ eo mềm mại của Mộ Dung Gấm, thân thể dán lại vô cùng thân mật, tựa đầu ở trên lưng nàng: “Cô vương ra ngoài giải sầu không được sao?”

Mộ Dung Gấm được! Hiện tại người bị thương là người lớn nhất, có cái gì không được!

Sở Dạ không nói lời nào, căn bản cảnh sắc xung quanh không lọt vào mắt xanh của hắn, duy nhất để hắn trầm mê chính là gò má mềm mại của nàng, còn có hương tóc thanh khiết này nữa!

Đột nhiên, Mộ Dung Gấm chấn động mạnh, giọng nói mang theo một tia không xác định: “Sở Dạ, người có người thấy mùi vị kỳ quái không?”

Sở Dạ nghe vậy, lúc này mới thu suy nghĩ của mình lại, ánh mắt mơ hồ hướng tới tường thành phía xa: “Là mùi của xác chết!”

Mộ Dung Gấm nắm chặt cương ngựa: “Quả nhiên nàng đã ra tay!”

Ngay sau đó vung roi ngựa, giục ngựa chạy như bay. Khi hai người trở lại tường thành, nơi này chiến tranh đã bắt đầu, chỉ là khác biệt so với mấy lần trước. Quân Mộ Dung Gấm có mười vạn người, còn đối phương cũng chỉ có ngàn người, số lượng cách xa như vậy, nhưng quân Mộ Dung vẫn liên tục bại lui, bị một ngàn người ít ỏi đơn phương giết hại!

Ánh mắt trống rỗng, thân thể gầy như que củi, động tác cứng ngắc, thân thể chém không bị thương, quả nhiên: “Là con rồi được nhân!”

Lần đầu tiên Sở Dạ nghe thấy dạng này, ngược lại có chút mới lạ: “Đó là vật gì? Là thuật hình nhân hay sao?”

“Là một loại thuật hình nhân, nhưng vận dụng trên người được nhân bị được vật làm cho thân thể họ thay đổi, cho nên hiện tại bọn họ đao thương bất nhập, hơn nữa vốn bọn họ đã là thi thể, bản thân không có ý thức, cho nên hoàn toàn bị người thao túng!”

“Đao thương bất nhập?” Mắt Sở Dạ ngưng tụ lại, lập tức muốn phi thân qua, lại bị Mộ Dung Gấm ngăn lại: “Thương thể của người còn chưa tốt, nghỉ ngơi trước đi!”

“Công lực của nàng còn chưa khôi phục, tại sao có thể đối phó lại những quái vật này?” Sở Dạ kéo ngược nàng lại, trong mắt là lo lắng không giấu được!

“Không có việc gì, những quái vật nhỏ này không phải là đối thủ của ta!” Mộ Dung Gấm tự tin ngẩng đầu, nhàn nhạt cười một tiếng với Sở Dạ, ngay sau đó gọi: “Đường Trúc!”

Đường Trúc canh giữ ở cách đó không xa đi lên, trước tiên cỡi trường kiếm ở sau lưng nàng ra, trịnh trọng đưa cho Mộ Dung Gấm: “Tiểu thư!”

Mộ Dung Gấm nhận lấy, nhìn dưới cổng thành cười lạnh: “Năm đó ta dùng cái này tru diệt cả nhà Đường Môn, hôm nay sẽ dùng nó giết con cá lọt lưới cuối cùng!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 15: Chương 1 (15)

Giang hồ đồn, không biết Đường Môn chọc phải kẻ thù dạng gì, trong vòng một ngày bị người tàn sát hết cả nhà, trừ đại tiểu thư mất tích, trên dưới Đường Môn không ai thoát khỏi. Lúc ấy là đại án chấn động cả giang hồ, bởi vì chỉ có thi thể đầy đất, cho nên không có ai biết ngày đó có chuyện gì xảy ra! Đồn rằng động thủ là một vị cao nhân giang hồ, đồn rằng có thể là sát thủ của Yêu Nghiệt lâu, cho đến sau này, có một mặt nạ quý xuất hiện, mọi người mới xác định một nhân vật, đó chính là _ mặt quỷ Tà Y!

Thân phận không rõ, số tuổi không biết, ngay cả giới tính cũng là mơ hồ, nhưng, sao lại là người trước mắt được? Đường Môn diệt tộc là chuyện của nhiều năm trước, khi đó nàng mới mấy tuổi?

Mộ Dung Gấm phi thân lên trên cổng thành, một tay cầm trường kiếm, nâng kiếm lên ngay trước thân mình: “Vốn cho là một thời gian nữa mới cần dùng đến người, nhưng mà hiện tại không thể không cần rồi!”

Dứt lời, Mộ Dung Gấm giơ tay lên cầm chuôi kiếm, dùng nội lực rút kiếm ra, thân kiếm sáng như tuyết, hoa quang kinh người, nhìn một cái là biết rõ là một thanh bảo kiếm tuyệt thế, nhưng theo động tác rút kiếm ra, đột nhiên cả kiếm lại biến thành màu xanh biếc, vẫn chói mắt vô cùng như cũ.

Mấy người vẫn canh giữ ở chỗ tối thiểu chút nữa ngã từ trên thành xuống, Dương Hạo run run chỉ vào kiếm kia: “Ông trời ơi! Ta... Ta không nhìn lầm chứ, lại là...”

Dương Phong luôn luôn trầm ổn cũng kích động không biết nói gì, hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: “Theo cách cảm kiếm khác nhau mà tự đổi màu sắc, đây là... Thiên hạ đệ nhất kiếm, Vô Phong?” Hiển nhiên là còn chưa xác định.

Mà Bạch Sơn chưa bao giờ có vẻ mặt khác, thiếu chút nữa bóp vỡ cọc gỗ bên tay, mặc dù vẫn nét mặt vô cảm, nhưng cặp mắt kia đã kích động đến dâng lên một tầng nước mắt. Tuổi thơ của hắn đi theo thiên sư học chính là bày trận binh khí, cho tới bây giờ đều hướng tới thanh kiếm đệ nhất này, nhưng không ngờ lần đầu tiên nhìn thấy lại là dưới tình huống này: “Đó chính là thiên hạ đệ nhất kiếm, Vô Phong!”

Lấy được khẳng định của Bạch Sơn, hai người thiếu chút nữa trực tiếp rơi xuống, hết cách rồi, đã kích quá lớn, người và thần cũng không chịu nổi được! Phải biết rằng thiên hạ đệ nhất kiếm này là thần kiếm không biết bao nhiêu người ước mơ nha! Bọn họ tìm lâu như vậy cũng không có chút tin tức, không ngờ lại ở trong tay Mộ Dung Tiểu Thư không tâm thường chút nào!

Nhưng vừa nghĩ tới về sau Mộ Dung Gấm sẽ là hoàng hậu của bọn họ, lập tức bọn họ bình thường trở lại, nếu chủ tử là hoàng hậu, tất nhiên sẽ không thể là người bình thường, như thế, liền không cảm thấy ngạc nhiên nữa!

“Vô Phong kiếm!” Sở Dạ nhìn kiếm kia cũng không nhìn được híp mắt, vẻ mặt khó lường!

Mà Mộ Dung Gấm cũng mặc kệ những người này khiếp sợ, cầm trường kiếm phi thân xuống, đạp lên đầu vai binh sĩ Mộ Dung, một đường nhảy lên phía trước, hướng về phía những con rối được nhân. Trường kiếm vung lên, ánh sáng màu xanh thoáng qua, màu sắc kiếm khí đều như có thực bay ra ngoài, kiếm phong đến chỗ nào hiển nhiên có một đồng được nhân ngã xuống, một màn này nhất thời làm tất cả tướng sĩ phấn chấn: “Xông lên! Đi giúp đại tiểu thư!”

“Xông lên!”

Mộ Dung Gấm không nói gì, chỉ tăng nhanh tốc độ trong tay, mà Đường Trúc cũng không cam chịu tịch mịch, phi thân lên trên vai binh sĩ Mộ Dung, rải từng chút từng chút thuốc ở trong tay ra, mặc dù không thể trực tiếp giết những được nhân này, nhưng lại có thể làm cho những được nhân này hành động chậm lại, cứ như vậy là có thể giảm bớt thương vong cho quân Mộ Dung!

Cuối cùng chém giết chết một ngàn con rối, Mộ Dung Gấm đã mệt có chút không chịu được, mà giờ phút này quân Mộ Dung mới chính thức phấn chấn, dưới sự hướng dẫn của Mộ Dung Chính vọt thẳng tới doanh trại của Man Tộc, đây là lần đầu tiên sau nhiều lần chiến đấu quân Mộ Dung chủ động phản công như vậy, hiển nhiên là muốn tiêu diệt toàn toàn Man Tộc.

Một đạo chưởng phong mang theo sát khí nồng đậm gào thét tới, Mộ Dung Gấm vừa mới giơ tay lên muốn ngăn cản, nhưng lại có người ra tay trước đó, đánh người trở về! Mộ Dung Gấm ngược mắt, người công kích nàng không ngoài ý muốn chính là hoàng tử Tháp Nạp, mà Sở Dạ chỉ dùng một tay đối chiến với hắn, nhưng cho dù như thế, hoàng tử Tháp Nạp cũng chiếm hạ phong trong tay Sở Dạ. Liếc nhìn cánh tay bị thương của Sở Dạ, Mộ Dung Gấm vẫn nhìn không được khéo mỗi cơ bắp, một tay cũng có thể so chiêu với Tháp Nạp, mà lần trước đánh giặc lại bị một tướng sĩ không có danh tiếng gì thương tổn, thật sự là làm cho người ta khó hiểu!

Sở Dạ một chưởng đánh hoàng tử Tháp Nạp bay ra ngoài, sau một khắc liền muốn dùng một chưởng chấm dứt tính mạng của hắn, lúc này Mộ Dung Gấm mới vội vàng lên tiếng: “Giữ hắn lại!”

Chống kiếm đi lên, Mộ Dung Gấm một tay kéo Tháp Nạp lên: “Dẫn ta đi gặp Đường Tổ!”

Tháp Nạp tức giận nhìn Mộ Dung Gấm: “Bỏn vương tử sẽ không để cho ngươi đi gặp sư phụ ta!”

Mộ Dung Gấm không chút khách khí đâm kiếm vào hông của hắn, nàng nắm chắc vị trí, hiển nhiên sẽ không trối mạng, hoàng tử Tháp Nạp không thể tin nhìn Mộ Dung Gấm, mặt đau đến vận vẹo: “Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?”

Về mặt Mộ Dung Gấm thần nhiên, giống như là đang nói một chuyện rất bình thường: “Dẫn ta đi gặp nàng, nếu không, ta từng đao từng đao chọc vào trên người ngươi, không nguy hiểm đến tính mạng, lại làm cho ngươi chảy máu đến cạn mà chết, tin tưởng sư phụ ngươi sẽ không bỏ qua ngươi một khối thi thể vô công cao cường như vậy!”

“Ngươi.....!”

Cuối cùng hoàng tử Tháp Nạp vẫn không thể chống đỡ được uy hiếp của Mộ Dung Gấm, mang theo nàng đi đến chỗ Đường Tổ. Sở Dạ kiên trì muốn theo sau, Mộ Dung Gấm cũng không cự tuyệt, nàng rất rõ ràng thân thể của mình, giờ phút này không phải là lúc cậy mạnh!

Phía sau quân doanh là một rừng đá hoang vu, chung quanh đều là tảng đá sừng sững, cuối cùng, Tháp Nạp dừng bước chân lại: “Sư phụ ở phía trước chờ ngươi!”

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu, ở trên một đỉnh núi đá cao vút nhìn thấy một bóng dáng, nhất thời cả kinh: “Đường Trúc!” Vừa rồi nàng khinh thường, thậm chí Đường Trúc bị bắt lúc nào cũng không biết.

Đường Trúc bị trói ở phía trên, khóc không thành tiếng: “Tiểu thư, người không cần tới đây, em van người, không nên tới!”

Bước chân Mộ Dung Gấm ngừng lại một chút, lúc này mới nhìn thấy dưới núi đá trói Đường Trúc có hơn vạn con rắn độc màu sắc rực rỡ. Những con rắn kia đang dọc theo núi đá lên lên phía trên, vốn núi đá trắng toát nhất thời bị rắn hoàn toàn bao kín, nhìn thân rắn không ngừng cử động, Mộ Dung Gấm cảm thấy trong dạ dày của mình có cái gì đó đang cuộn lên!

“Ha ha ha ha!” Một tiếng cười chói tai của nữ tử từ phía trước truyền đến, y phục đồ sộ, trang phục xinh đẹp, xem ra chỉ là một phu nhân xinh đẹp sắp ba mươi tuổi. Nàng cười lạnh nhìn Mộ Dung Gấm, hai tay đeo găng tay đen cầm hai con rắn hoa: “Mộ Dung Gấm, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!”

Ánh mắt chuyển sang Đường Trúc: “Tiện nhân phản bội Đường Môn này, ta sẽ cho ả nhận trừng trị tàn khốc nhất của Đường Môn, đó chính là bị vạn con rắn cắn nuốt, để ả bị những con rắn này xé thành từng mảnh, sau đó từng chút từng chút ăn hết, cuối cùng hài cốt cũng không còn!”

Mộ Dung Gấm nắm chặt kiếm trong tay, mặt dù cổ già bộ trấn định, nhưng kiếm trong tay cũng đang khẽ run. Một bàn tay ấm áp đặt lên tay của nàng, nhẹ nhàng cảm, lực không lớn nhưng lại có thể để cho nàng an tâm: “Không sợ! Có cô vương ở đây!”

Mộ Dung Gấm quay đầu nhìn về phía hắn, lần đầu tiên dùng ánh mắt van xin nhìn một người: “Cứu nàng!”

“Tiểu thư...” Đường Trúc khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ: “Tiểu thư, người không cần lo cho em, đi mau đi! Đường Trúc không đáng giá để tiểu thư vì em mà mạo hiểm! Coi như Đường Trúc cầu xin người, đi mau!”

Mộ Dung Gấm cười khê: “Nha đầu ngốc, có đáng giá hay không là ta định đoạt!”

“Tiểu thư, Đường Trúc cầu xin người! Van người!”

Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái, lấy ra một bình nhỏ trên người, nhanh chóng ném một cái, bình thuốc vỡ ở trên tảng đá bên cạnh Đường Trúc, bột màu hoàng kim rơi xuống, rắn vốn bò đến một nửa bắt đầu lui lại, không tiếp tục bò lên nữa!

“Hùng hoàng!” Đường Tổ cười lạnh: “Ngươi cho rằng hùng hoàng có thể làm gì rắn độc ta thiên tân vạn khổ nuôi ra? Ngươi không phải là quá ngây thơ đấy chứ?”

Mộ Dung Gấm cầm kiếm: “Ta không thích nói nhảm, động thủ đi!”

“Hừ!” Đường Tổ cười lạnh, nhưng lại không ra tay, mà phi thân rơi xuống bên cạnh Đường Trúc, một tay giữ chặt cổ họng Đường Trúc: “Mộ Dung Gấm, ta cho ngươi một lựa chọn thì thế nào? Dùng Vô Phong kiếm trong tay ngươi đổi một mạng tiện nhân này?”

“Tiểu thư, đừng!” Cảm xúc Đường Trúc càng thêm kích động, nàng là người duy nhất biết rõ Vô Phong kiếm quan trọng như thế nào đối với tiểu thư, nàng làm sao có thể so với một thanh kiếm tuyệt thế được?”

Tay nắm kiếm của Mộ Dung Gấm run lên, nhìn Đường Trúc khóc giống như một người nước mắt, nhin cười không được: “Nha đầu ngốc, nhiều năm không thấy ngươi khóc như vậy, sao trong thời gian này lại nhiều nước mắt vậy?”

“Tiểu thư.....”

Mộ Dung Gấm chậm rãi giơ kiếm trong tay lên, cầm nó ở bên cạnh chân, đùa giỡn cười khẩy: “Có bản lĩnh tự mình tới lấy!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 16: Chương 2: Vạn canh (1)

“Hùng hoàng!” Đường Tổ cười lạnh: “Ngươi cho rằng hùng hoàng có thể làm gì rắn độc ta thiên tân vạn khổ nuôi ra? Ngươi không phải là quá ngây thơ đấy chứ?”

Mộ Dung Gấm cầm kiếm: “Ta không thích nói nhảm, động thủ đi!”

“Hừ!” Đường Tổ cười lạnh, nhưng lại không ra tay, mà phi thân rơi xuống bên cạnh Đường Trúc, một tay giữ chặt cổ họng Đường Trúc: “Mộ Dung Gấm, ta cho ngươi một lựa chọn thì thế nào? Dùng Vô Phong kiếm trong tay ngươi đổi một mạng tiện nhân này?”

“Tiểu thư, đừng!” Cảm xúc Đường Trúc càng thêm kích động, nàng là người duy nhất biết rõ Vô Phong kiếm quan trọng như thế nào đối với tiểu thư, nàng làm sao có thể so với một thanh kiếm tuyệt thế được?”

Tay nắm kiếm của Mộ Dung Gấm run lên, nhìn Đường Trúc khóc giống như một người nước mắt, nhin cười không được: “Nha đầu ngốc, nhiều năm không thấy ngươi khóc như vậy, sao trong thời gian này lại nhiều nước mắt vậy?”

“Tiểu thư.....”

Mộ Dung Gấm chậm rãi giơ kiếm trong tay lên, cầm nó ở bên cạnh chân, đùa giỡn cười khẩy: “Có bản lĩnh tự mình tới lấy!”

Móng tay đen dài của Đường Tô đâm vào da thịt Đường Trúc: “Mộ Dung Gấm, ta không muốn nói nhảm cùng ngươi, nếu như không muốn mạng của tiện nhân này, hiện tại ta liền bóp chết nàng!”

Mộ Dung Gấm không trả lời, chỉ lùi kéo Sở Dạ từng bước từng bước lui về phía sau, một mực thối lui đến ngoài trăm thước mới dừng tay lại: “Khoảng trăm thước, ngươi có thể ở trước mắt ta mà cướp đi Đường Trúc, thế nào? Chẳng lẽ chút bản lĩnh này cũng không có?”

Đường Tô liếc nhìn khoảng cách của Mộ Dung Gấm, lại nhìn cự ly khoảng trống, trong nội tâm khẽ động, nhưng: “Mộ Dung Gấm, tốt nhất ngươi đừng giờ trò với ta!”

Hai tay Mộ Dung Gấm dang rộng: “Ngươi cho rằng ta có thể giờ trò gì?”

Lúc đầu Sở Dạ cũng nghi ngờ, thật sự nàng cam lòng chấp tay nhường kiếm tuyệt thế? Nhưng khi nhìn thấy ty tuyến trong suốt trên ngón tay út của nàng, trong nháy mắt bình thường lại!”

Gương mặt Đường Tô vẫn hồ nghi như trước, nhưng không thể phủ nhận, nàng ta động lòng, bảo kiếm tuyệt thế đệ nhất thiên hạ, là đồ trong mộng nàng ta cũng không dám nghĩ tới, giờ phút này lại đang ở trước mặt nàng ta, chỉ cần nàng ta vươn tay là có thể dụng đến.

Đang trong nháy mắt Đường Tô chuẩn bị ra tay, một bóng dáng nhanh chóng chạy về phía Vô Phong kiếm, ôm kiếm cười ha ha: “Ha ha, bảo kiếm là của ta.....” Rồi một chữ của cùng cũng không nói tiếp được, đột nhiên hần chết trợn to mắt, sau đó đột nhiên thân thể chia năm xẻ bảy, trong chớp lát đáng về hoàn chỉnh cũng không nhìn ra được nữa!

Mà chung quanh bảo kiếm vô số ty tuyến trong suốt vương đầy giọt máu, hiện nhân đấy chính là hoàng tử Tháp Nạp vừa mới rời khỏi!

“Thiên Tầm Ti!” Đường Tô kinh hãi, ngay sau đó cuồng nộ: “Đáng chết, Mộ Dung Gấm, ngươi lừa ta!”

Mộ Dung Gấm thở dài: “Tính kẻ ả, lại coi thường nhân tính, sớm biết trước làm thật hần luôn!”

Sở Dạ nắm vai nàng: “Yên tâm, còn có ta!”

Mộ Dung Gấm nhìn hần một cái, giờ tay lôi Thiên Tầm Ti lại, thu hồi Vô Phong kiếm, nhìn kiếm tản ra màu xanh nhàn nhạt, Mộ Dung Gấm trầm mặc!

“Mộ Dung Gấm!” Đường Tô quát chói tai, ngón tay thoa khắp độc được bám thật sâu vào da thịt của Đường Trúc, máu tươi chảy ra nhuộm cổ và trước ngực nàng thành màu đỏ, rấn ở phía dưới ngửi được mùi máu tươi, lập tức bắt đầu xao động.

Mộ Dung Gấm ngẩng mặt nhìn Đường Trúc, trong mắt chỉ có lo lắng cho nàng, còn có, van xin nàng rời đi, sống chết đã không uy hiếp được nàng, một chút đau đớn kia, đối với nàng mà nói căn bản không còn sợ hãi, hiển nhiên là đã chuẩn bị tốt cho cái chết. Mộ Dung Gấm nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi mở ra, cầm tay Sở Dạ sau đó cầm Vô Phong kiếm đặt vào trong tay hần, mặt không chút thay đổi: “Cảm ơn kiếm của ngươi, hiện tại, trả lại cho ngươi!”

Một câu nói, ba người bọn họ khiếp sợ, Đường Tô không dám tin: “Kiếm này không phải của ngươi?”

Nước mắt Đường Trúc cũng chảy càng thêm mãnh liệt, tiểu thư, người đối với em như thế, Đường Trúc sao có thể báo đáp!

Sở Dạ khiếp sợ trong lòng nhưng mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường, tự nhiên nhận lấy kiếm: “Nếu như nàng mượn kiếm của ta, cũng đừng quên chuyện nàng đồng ý với ta!”

Mộ Dung Gấm biết hần muốn diễn trò, gật đầu một cái: “Ừ!”

Sở Dạ nhìn kỹ Mộ Dung Gấm một cái: “Bảo trọng!”

Mất thấy Sở Dạ rời khỏi, Đường Tô nóng nảy: “Đứng lại, các ngươi thật sự mặc kệ sống chết của nàng hả?”

Sở Dạ cũng không quay đầu lại rời đi, Mộ Dung Gấm lẳng lặng đứng tại chỗ: “Không phải ngươi nên báo thù cho Đường Môn hay sao? Hiện tại ta ở chỗ này rồi, sao lại không động thủ hả?”

“Ngươi...” Đường Tô giận đến phát run, thế nào cũng không nghĩ đến chuyện sẽ biến thành như vậy, điên cuồng hét lên một tiếng, thật nhanh bay xuống từ trên đài cao, song chương đồng thời phóng ra độc chương. Mộ Dung Gấm nghiêng người né tránh, nhưng lại không dám đối diện nghênh đón, chỉ tránh né. Nhưng mà ở nơi không ai nhìn thấy, nàng cười lạnh, xoay người tung một chương ra, không sai không kịch chống lại độc chương của Đường Tô.

Đường Tô sững người, ngay sau đó ác độc cười nói: “Nên để cho ta nhìn thấy “Tà Y” ngươi đến tốt cùng có bao nhiêu bản lĩnh!”

Mộ Dung Gấm cười lạnh: “Hôm nay ta sẽ khiến Đường Môn hoàn toàn diệt môn!”

“Hừ!” Hai người xoay người, Đường Tô ưu nhã thu tay lại, mà thân thể Mộ Dung Gấm cũng không ngừng lui về sau vài bước mới dừng lại.

Đường Tô thấy vậy, nhất thời hiểu được: “Ngươi đã bị nội thương lại còn dám động thủ cùng với ta, ta sẽ cho ngươi biết được cái giá cao của cuồng vọng!”

Mộ Dung Gấm tựa lưng vào cột đá, tuy có chút nhếch nhác, nhưng nàng lại không để ý, ngược lại buông lỏng nở nụ cười: “Chỉ sợ người không đợi được ngày đó!”

“Người lại định giờ trò gì?” Đường Tổ nghi ngờ, Mộ Dung Gấm giơ tay lên, tay có chút vô lực, chỉ chỉ phía sau của ả.

Đường Tổ nửa tin nửa ngờ xoay người, như sau khi nhìn ra phía sau, trong nháy mắt há to miệng, bởi vì Sở Dạ đang cầm Vô Phong kiếm, mặt không biểu cảm đâm vào ngực ả. Trước mắt một màn máu, ả cũng không chịu nổi ngã xuống, thân thể co rúm hai cái liền mất đi hơi thở.

“Tiểu thư!” Đường Trúc kêu lên, bởi vì Mộ Dung Gấm lại vô lực trực tiếp đảo ngã xuống mặt đất, mắt Sở Dạ khẽ nheo lại, ném kiếm dính máu ra ngoài, thật nhanh tiếp được Mộ Dung Gấm, không để ý nâng tay lên, một tay ôm ngang lấy nàng, nhũn chặt chân mày, hiện lên hân không vui: “Vì sao nàng lại phải liều mạng như vậy?”

Mộ Dung Gấm không trả lời hân, chỉ nín lấy y phục hân: “Cứu nàng!”

Sở Dạ nghe vậy, một cước đá bay Vô Phong kiếm trên đất, kiếm phong trực tiếp chặt đứt dây thừng trói Đường Trúc, ngay sau đó ôm Mộ Dung Gấm không quay đầu lại rời đi!

Trở lại trong quân, trại lính vừa mới đánh thắng trận nhưng không có vẻ gì vui sướng, ngược lại bị đè nén bởi một loại hơi thở thâm trầm. Nhìn thấy Sở Dạ ôm Mộ Dung Gấm trở lại, lập tức có người đi thông báo, rất nhanh Mộ Dung Chính cùng đám người Văn Tử Khiêm đi ra, mặt nóng nảy: “Cẩn nhì, đây là như thế nào?”

Mộ Dung Gấm yếu đuối lắc đầu một cái: “Không có việc gì, hơi mất sức, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi!”

Sở Dạ gật đầu một cái với bọn họ: “Trước hết ta đưa nàng đi nghỉ ngơi đã!”

“Ừm! Nhanh đi!”

Trở lại lều lớn, Sở Dạ đặt Mộ Dung Gấm ngồi trên giường gấm, mình ngồi vào sau lưng chữa thương cho nàng. Mộ Dung Gấm tiếp thu nội lực của hân, ánh mắt có chút không rõ nhìn về phía trước, một câu cũng không nói!

Thu nội lực, Sở Dạ ôm Mộ Dung Gấm vào trong ngực, cảm đặt trên đỉnh đầu nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng cũng chỉ có một câu: “Nàng ngủ đi! Ta coi chừng nàng!”

Mộ Dung Gấm không cự tuyệt, nghiêng người tiến sát vào trong ngực của hân, lần đầu tiên, học dựa vào hân!

Trong ngực truyền đến tiếng hít thở đều đều, hiển nhiên là đã ngủ say, mà Sở Dạ làm thế nào cũng không cách nào chợp mắt được. Mặc dù giờ khắc này Mộ Dung Gấm ở trong ngực hân, có thể chạm tay đến, nhưng sao hân lại có cảm giác nàng khiến cho hân bắt không được. Nàng là dung mạo kinh thế, nàng là cổ chấp thủ hộ, còn có võ công cao cường, cùng với thần kiếm tuyệt thế này, mỗi một lần hân cho là mình nhích tới gần nàng, cho là mình hiểu rõ nàng, nhưng nàng lại lập tức để cho hân thấy đồ hân khiếp sợ, cả người giống như là nhìn không thấu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 17: Chương 2 (2)

Ngày hôm sau Mộ Dung Gấm tỉnh lại mới nghe nói hôm qua có công hàm trong cung tới, yêu cầu Mộ Dung Chính lập tức thu binh, bởi vì một tháng trước thủ lĩnh Man tộc Tháp Nạp Hân vương đã nộp thư cầu hòa cho triều đình, cho nên trận chiến dịch này cứ như vậy mà kết thúc!”

“Một tháng trước?” Mộ Dung Gấm cau mày, công văn một tháng trước, nếu như Đông Phương Khai đồng ý, như vậy công văn đã sớm tới quân doanh, nhưng, hôm nay mới nhận được tin tức!

“Xem ra Đông Phương Khai đã bắt đầu phòng bị phụ thân của nàng rồi!” Sở Dạ đi vào rồi ngồi xuống, ngay và với khuôn mặt bình thường nhưng vẫn không thể che giấu được sự ưu nhã và cao quý bẩm sinh trên người hân, còn có uy nghi vương giả thấm tịn trong xương đã cố gắng thu lại.

“Công văn một tháng trước, nhưng cha nàng tấn công lại là ở một tháng sau, nếu ký kết văn kiện cầu hòa cùng Hân vương, như vậy thì không thể thương nhà Mộ Dung nữa. Nói cách khác, nhà Mộ Dung công trận không có, nếu như ông ta hung ác hơn một chút, nói không chừng sẽ mượn cơ hội này chen ép nhà Mộ Dung!”

Mộ Dung Gấm không nói gì, cho đến buổi tối Mộ Dung Chính hỏi nàng: “Cẩn nhì, chuyện này con thấy thế nào?”

Mộ Dung Gấm quay đầu: “Phụ thân, vào hoàn cảnh như vậy, không người nào có thể làm được việc gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Mà nhà Mộ Dung Gấm thế lực mỏng manh, không có người phối hợp ở trong cung. Mặc dù có binh quyền cường đại, nhưng quyền lực là một thanh kiếm hai lưỡi, ngay cả khi nó có thể đảm bảo địa vị nhà Mộ Dung, nhưng đồng thời cũng có khả năng cây to đón gió lớn mà phá hủy nhà Mộ Dung!”

“Hiện tại Hoàng thất tranh đấu, nhà Mộ Dung trở thành một con cờ cực kỳ trọng yếu, hoặc là có, hoặc là _ tiêu diệt!

“Những thứ này phụ thân đều hiểu, chỉ là...”

“Chỉ là phụ thân không muốn tham dự đấu tranh, bởi vì một khi thua, nhà Mộ Dung thật sự là xong rồi!” Mộ Dung Gấm nói lời kế tiếp thay ông!

“Nhưng phụ thân à, sự kiện đối tượng này, Đông Phương Trạch đã cột cùng với nhà Mộ Dung, hiện tại không phải là lúc chúng ta nghĩ lựa chọn, mà là chúng ta phải như vậy!”

“Ài!” Mộ Dung Chính thở dài: “Vậy con cảm thấy thái tử như thế nào?”

“Cá nhân con mà nói, con sẽ chọn thái tử! Hiện tại trong năm vị Vương gia, Cửu vương gia là không thể đoạt vị, bởi vì thế lực phía sau của hắn không đủ để bảo vệ hắn, hơn nữa tính cách của hắn không thích hợp làm Hoàng đế. Đông Phương Thực không cần nói, là người âm hiểm, lòng dạ hẹp hòi, Tam vương gia là người bình thường, ít nhất hiện tại không nhìn ra cái gì, chỉ có Đông Phương Triệt, mới có thể địch nổi với Đông Phương Trạch. Chances qua con không có qua lại với hắn, không thể nào lựa chọn hắn, như vậy chỉ còn lại mình thái tử thôi!”

“Hóa ra là như vậy, phụ thân biết nên làm gì rồi!”

“Phụ thân!” Mộ Dung Gấm kéo tay Mộ Dung Chính, hết sức chăm chú nhìn ông: “Phụ thân, không phải nữ nhi buộc người lựa chọn, mà người phải giữ được nhà Mộ Dung, chỉ có khi nhà Mộ Dung cường thịnh, mới có cơ hội báo thù cho nhà Mộ Dung, không phải sao?”

“Cảm nhi!” Mộ Dung Chính cả kinh, không ngờ Mộ Dung Gấm lại nói lên mấy câu như vậy.

“Tính đến ngày hôm nay, sợ là có mười năm rồi!” Mộ Dung Gấm nhìn đỉnh màn, vẻ mặt mông lung: “Mười năm này, con chưa từng nghe người nhắc qua, nhưng con biết, người không có một ngày không nghĩ báo thù vì nhà Mộ Dung!”

“Cảm nhi, ta...”

Mộ Dung Gấm ngăn cản lời ông muốn nói: “Người không phải giải thích, con cũng không ngăn người, huyết hải thâm cừ của nhà Mộ Dung, nhất định phải báo. Nhưng nếu muốn báo thù nhất định phải có đủ quyền thế và năng lực, quân Mộ Dung là thế lực duy nhất của người, cho nên chúng ta không thể để nói giảm đi, mà con, tuyệt đối cũng không làm cho nó xuống dốc!”

“Cha hiểu! Con nghỉ ngơi cho tốt đi! Ngày mai trở lại thăm con!” Đối mặt với nữ nhi lòng dạ sắc bén như vậy, Mộ Dung Chính không biết mình nên nói cái gì.

Cho đến khi Sở Dạ đi vào, Mộ Dung Gấm vẫn duy trì biểu tình kia, vẻ mặt hốt hoảng.

“Sao vậy?”

Nghe tiếng, Mộ Dung Gấm chậm rãi hồi hồn, ánh mắt rơi vào trên người Sở Dạ, sao đó nhắm mắt: “Sở Dạ, người đi lâu như vậy, không cản trở về xử lý triều chính sao?”

“Nàng đang đuổi cô vương?” Sở Dạ nhún mày, rõ ràng có chút không vui.

Mộ Dung Gấm cười khê: “Người là Hoàng đế một nước, ở chỗ này là nhìn chuyện gì?”

“Nếu đã biết cô vương là Hoàng đế, dĩ nhiên muốn như thế nào liền như vậy, cái này có gì không đúng sao?” Sở Dạ bộ dáng là chuyện đương nhiên, khiến Mộ Dung Gấm im lặng, thật sự đây là Đế vương của một nước hay sao?

Ban đêm, đột nhiên Sở Dạ ôm Mộ Dung Gấm từ trong chăn ra ngoài, không để ý những ánh mắt khác thường của người khác trực tiếp ra khỏi quân doanh. Những người kia thấy hành động của Sở Dạ với Mộ Dung Gấm nhưng không thể trách, thậm chí đã nhận định Sở Dạ chính là cô gia tương lai của bọn họ, cho nên đoạn đường này dĩ nhiên là không trở ngại.

“Người dẫn ta đi nơi nào?” Mắt thấy càng ngày càng cách xa quân doanh, cuối cùng Mộ Dung Gấm nhịn không được lên tiếng.

Sở Dạ cười khê: “Ta còn tưởng rằng sẽ không nói chuyện!”

Mộ Dung Gấm không chút khách khí liếc mắt một cái, nhưng mà ở dưới trăng sao thưa buổi ban đêm ra ngoài cưỡi ngựa, ngửi mùi thơm hoa cỏ, gió thổi nhẹ, đúng là một lựa chọn tốt.

Ngựa dừng ở bên dòng suối nhỏ, ánh trăng chiếu xuống nước, trong suốt đến nỗi nữ nhi cũng nhìn thấy rõ ràng, Mộ Dung Gấm khê kinh ngạc: “Làm sao người biết nơi này có một dòng suối nhỏ?”

Sở Dạ đặt nàng lên tảng đá bên dòng suối: “Mấy ngày trước không phải rời khỏi sao? Ra ngoài giải sầu, liền phát hiện chỗ như vậy! Còn nữa, nơi này nước ấm, rất hợp để tắm, nàng có cần thử một chút?”

“Đây mới là mục đích của cùng của người?” Mộ Dung Gấm thật bội phục hắn, trong đầu đầy suy nghĩ gì vậy?

Sở Dạ đứng ở trước mặt Mộ Dung Gấm, cời giày của nàng ra, rút ra khỏi liên lộ ra đôi chân ngọc xinh xắn của cô, nhất thời thấy rất hài lòng: “Đều nói chân nữ tử Thiên Khai khéo léo mỹ lệ, hiện tại coi như là được mở rộng!”

Mộ Dung Gấm đen mặt, không nhịn được chế nhạo: “Sở Hoàng ngựoi đã được nhìn qua nhiều đôi chân ngọc của nữ tử Thiên Khai khác?”

Vốn tưởng rằng Sở Dạ đáp lại, lại thấy hắn hết sức chăm chú, đặt chân nhỏ của nàng ở lòng bàn tay. Bàn tay của hắn rất rộng, khép lại với nhau rất lớn, chân của nàng đặt ở trong lòng bàn tay hắn càng lộ ra vẻ xinh xắn, làn da màu trắng ở dưới ánh trăng càng thêm trắng như ngọc, giọng điệu của hắn vô cùng nghiêm túc: “Đây là lần đầu tiên Cô vương thấy chân của nữ tử!”

Mộ Dung Gấm bày tỏ hoài nghi!

Sở Dạ cảm nhận được ánh mắt hoài nghi của nàng, nhất thời đen mặt: “Nét mặt kia của nàng, Cô vương giống như là người phong lưu lắm ư?”

“Không giống, căn bản chính là cũng đi tới nơi trên hoa ghẹo nguyệt, tràn đầy hoa đào!”

Sở Dạ lần nữa đen mặt, chỉ là lại nghĩ đến cái gì đó, lập tức cười lên: “Nghe nói nữ tử Thiên Khai rất bảo thủ, đôi chân chỉ cho phu quân của mình nhìn, hôm nay nàng cho Cô vương nhìn, có phải thừa nhận Cô vương là phu quân của nàng rồi đúng không?”

Mộ Dung Gấm im lặng: “Sở Dạ, ngựoi có thể nghĩ khác đi không?”

Sở Dạ đặt chân ngọc của Mộ Dung Gấm vào trong nước, nhẹ nhàng tưới nước rửa sạch giúp nàng, nhưng một tay khác cũng không tự chủ xoa lên eo nhỏ của Mộ Dung Gấm: “Cầm nhi, nàng còn nhớ lúc gặp nhau khi ở biệt viện hoàng gia?”

Mộ Dung Gấm nắm được tay của hắn, giọng nói có chút căng thẳng: “Sở Dạ, ngựoi có thể đừng nhắc tới chuyện này không?”

Sở Dạ ngược mắt, con ngươi đen nhánh ánh sáng lấp lánh hấp dẫn người hơn cả ánh trăng kia, hắn không dùng dáng vẻ uất ức đáng thương, nói chuyện cũng không tà tà không đứng đắn, trái lại nghiêm túc, thâm trầm và hấp dẫn chưa bao giờ có: “Cầm nhi, Cô vương sẽ không buộc nàng, nhưng, đừng để ta chờ quá lâu!”

Mộ Dung Gấm sững sờ, sau một khắc, đôi môi ẩm áp rơi trên bờ môi nàng, không đòi lấy đền cuồng như lần trước, chỉ lướt qua rồi ngưng lại, như cánh chim xẹt qua, nhưng lại để lại trong lòng nàng một loại cảm giác khác thường!

Liên tiếp mười ngày, Sở Dạ không nói gì khác nữa, chỉ là cùng với nàng, mỗi ngày mang nàng đi chơi, giục ngựa trên thảo nguyên, ôm nhau bên dòng suối nhỏ, nằm trên cỏ nhìn trời xanh, ngủ ở trên nhánh cây nhìn ánh trăng ở xa, buông lỏng và vui vẻ chưa từng có. Mộ Dung Gấm luôn đặt nụ cười yếu ớt trên khóe miệng, mà Mộ Dung Chính rất vui khi thấy như vậy, chỉ cần không quá phận, ông cũng liên tục nhắm mắt mở!

“Cô vương phải đi! Trong hoàng cung cũng đã có chuyện!”

“Ừm!”

“Lần này đi có thể rất lâu sẽ không gặp mặt!”

“Ừm!”

“Cô vương sẽ nhớ như nàng!”

“Ừm!”

“Vậy nàng sẽ nhớ Cô vương sao?”

“Ừm!”

“.....” “Cầm nhi, nàng có thể dùng lời nói trả lời Cô vương không?”

Mộ Dung Gấm trầm mặc, chỉ vui đầu vào vai hắn, hô hấp này nàng vẫn kháng cự, thể nhưng có thể không ngủi được mùi vị quen thuộc này nữa, lúc lâu mới buồn buồn nói: “Ngươi mang Vô Phong kiếm đi đi! Vô Phong kiếm này xuất hiện, tất nhiên sẽ dẫn tới nhiều tranh đoạt, với năng lực hiện tại của ta chỉ có thể mang nạn đến cho nhà Mộ Dung!”

Sở Dạ không hỏi lai lịch của Vô Phong, nghe vậy yên lặng gật đầu, ôm lấy tay nàng, co lại, thờ dãi: “Cầm nhi, nàng biết đáp án Cô vương muốn nghe không phải là điều này!”

Mộ Dung Gấm không trả lời, giống hắn, một chữ cũng không nói!”

Hồi lâu, Sở Dạ cũng không kiên nhẫn chờ được đáp án nữa, cúi đầu nhìn mới phát hiện nàng đã ngủ, mặc dù nàng vẫn nguy trang, luôn cho người ta cảm giác một nữ cường nhân luôn luôn nắm mọi thứ trong tay, nhưng giờ phút này nàng chỉ lẳng lặng rúc vào ngực hắn, ngủ say không chút phòng bị, nghiêm nhiên như một đứa bé không lớn lên! Sở Dạ không nhịn cười được, mặc dù không nghe được nàng chính miệng nói, nhưng đáp án đã ở trong lòng, không phải sao?

Sở Dạ từ trong lều Mộ Dung Gấm đi ra ngoài, Đường Trúc đã chờ hẩn ở ngoài. Mấy ngày điều dưỡng đã giúp nàng khôi phục thân thể, trừ căn cổ được bọc kín, hiện tại nàng gần như giống trước kia, trịnh trọng đưa Vô Phong kiếm trong tay tới: “Đây là tiểu thư phân phó ta giao cho Sở Hoàng!”

Sở Dạ nhìn một chút, hồ hững nhận lấy, xoay người liền biến mất trong bóng đêm.

Đường Trúc nhìn bầu trời đêm yên tĩnh: “Chỉ mong người không phụ tiểu thư, nếu không Đường Trúc ta liều mạng cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

Hôm sau, Mộ Dung Gấm ngủ thẳng đến trễ mới dậy, không ngoài ý muốn phát hiện trong không khí đã mất đi mùi vị nào đó, ngay sau đó cười tự giễu, luôn miệng nói tuyệt không trầm luân, nhưng hiện tại thì sao? Mộ Dung Gấm, người đứng là thua rồi!

“Cảm nhi! Văn kiện của Đế đô tới!” Sắc mặt Văn Từ Khiêm có chút nặng nề đi tới.

Mộ Dung Gấm ngược mắt: “Nói gì vậy?”

“Phía trên nói điều tướng quân về Đế đô, dùng danh nghĩa là chữa thương, mà con lại bị ở lại tiếp tục giữ chức phó tướng mờ nhạt, ta cảm thấy không hề tầm thường!”

“Lần trước hoàng thượng muốn phụ thân trở về, hiện tại nhắc lại chuyện xưa, sợ rằng đã không chỉ là chuyện chữa thương đơn giản như vậy, nhưng... phụ thân trở về Đế đô cũng là một chuyện tốt!”

Văn Từ Khiêm vẻ mặt không hiểu: “Sao Cảm nhi lại cảm thấy đây là chuyện tốt?”

“Con nói không phải cái này!” Mộ Dung Gấm nhìn về phía ông: “Chưa tới hai tháng nữa chính là ngày giỗ của cả nhà Mộ Dung bị tàn sát, nhiều năm như vậy phụ thân cũng không có cơ hội trở về bái tế, lần này coi như là trở về bái tế bọn họ đi!”

Văn Từ Khiêm không có lời nào để nói!

Ngày hôm sau Mộ Dung Chính liền đứng dậy lên đường, Mộ Dung Gấm phái tiểu đoàn 500 thiếu niên tinh nhuệ hộ tống, trước khi đi Mộ Dung Chính nhìn Mộ Dung Gấm, cuối cùng một câu cũng không nói liền rời đi, đối với nữ nhi thông minh này, Mộ Dung Chính luôn có cảm giác vô lực!

Ban đêm, Mộ Dung Gấm cầm một quyển sách Mộ Dung Chính viết nhìn tựa vào cửa sổ nhìn về phía trước, bên trên đều là ghi lại cảnh vật biên quan, còn có tất cả các trận chiến lớn nhỏ đã từng trải qua, mặc dù thủ pháp miêu tả không sinh động, nhưng xem qua một lần là nếm đủ mùi vị!

Đột nhiên một mùi hương hoa tường vi xông vào, Mộ Dung Gấm theo phản xạ đứng lên, đụng trúng cửa màn, lập tức nhìn thấy một màu đỏ thật nhanh nhào tới, thiếu chút nữa nhào vào người nàng. Mộ Dung Gấm một tay kéo tên yêu nghiệt này vào doanh trướng, giận dữ: “Tần Phi Nguyệt, nơi này chính là doanh trại của nhà Mộ Dung!”

Tay Tần Phi Nguyệt bị Mộ Dung Gấm lôi kéo, ban đầu trong nháy mắt thoáng qua một tia sát ý, nhưng sau một khắc cả người hẩn giống như không xương tựa vào người Mộ Dung Gấm, giọng nói mỉa mai: “Đĩ nhiên bọn tôn biết đây là doanh trại, cho nên mới không làm mưa tường vi, nếu không nàng cho rằng hiện tại doanh trại này còn có thể yên lặng sao?”

Nghe vậy, Mộ Dung Gấm thờ phào nhẹ nhõm, thật sự nàng sợ hẩn trực tiếp giết một trận, sau khi phục hồi tinh thần mới phát hiện hẩn tựa vào trên người mình, lập tức đẩy hẩn ra: “Xin tự trọng!”

Tần Phi Nguyệt xinh đẹp uốn éo người, ngay sau đó đi tới trên giường Mộ Dung Gấm, thân thể không xương dựa vào trên bàn, môi đỏ mọng tà mị nâng lên: “Nghe nói trước đó vài ngày sư muội dùng Vô Phong kiếm?” Câu hỏi nghi vấn, nhưng cũng là khẳng định.

Mộ Dung Gấm ngồi trở lại bên cửa sổ: “Yêu Dao của ngươi không hề kém Vô Phong kiếm, chẳng lẽ còn muốn lấy được Vô Phong kiếm?”

“Ha ha! Bọn tôn muốn Vô Phong kiếm đen như mực kia làm cái gì? Cũng chỉ nghe nói thần kiếm biến mất trăm năm xuất hiện, bọn tôn muốn thử xem nó so với Yêu Dao của bọn tôn, cuối cùng cái nào lợi hại hơn!”

“Ngươi còn có thể không cần rảnh rỗi như vậy chứ?”

“Quả thật rất nhàm chán!” Tần Phi Nguyệt gật đầu một cái, thấy Mộ Dung Gấm cúi đầu nhìn say sưa thú vị, trong nháy mắt thân thể bu lại, gương mặt xinh đẹp lại gần mặt nàng: “Sư muội đang nhìn cái gì?”

Mộ Dung Gấm dùng sách đẩy hẩn ra, mặt lạnh lùng: “Tần Phi Nguyệt, ngươi cách xa ta một chút, còn nữa, không cần gọi ta là sư muội, cách xưng hô này nghe thật phiền!”

Bị chê! Trên mặt Tần Phi Nguyệt thoáng qua chút không vui, nhưng ngay sau đó vừa cười vừa đứng lên: “Không thích sư muội à? Vậy thì gọi là gì đây? Cảm nhi? Hay là Khanh Khanh*?”

*Khanh Khanh: Cách gọi thân thiết của vợ chồng, bạn bè.

Mộ dung gấm: “.....”

“Haaaa...! Vậy cứ gọi là Khanh Khanh đi! Nàng cảm thấy như thế nào?” Tần Phi Nguyệt cực kỳ hài lòng với ý tưởng của mình.

Mộ Dung Gấm im lặng: “Tần lâu chủ, ta rất muốn biết khi nào thì ta thân thiết với ngươi như vậy rồi hả?”

Tần Phi Nguyệt nắm đầu vai Mộ Dung Gấm, nhanh chóng đặt một nụ hôn trên mặt Mag, ngay sau đó lui ra trước khi Mộ Dung Gấm nổi giận: “Chẳng lẽ Khanh Khanh quên nụ hôn lần trước rồi hả? Ngươi bị bốn tôn hôn qua liền có dấu vết của bốn tôn, vĩnh viễn là người của bốn tôn! Khanh Khanh là người đầu tiên hưởng thụ vinh hạnh đặc biệt nha!”

Mặc ù giọng nói của Tần Phi Nguyệt rất hài hước, nhưng Mộ Dung Gấm vẫn nghe ra sát ý không thể ngăn được ở trong đó, quả nhiên hi nộ vô thường giống như tin đồn, thờ dài dưới đáy lòng, thật không hiểu tại sao mình lại trêu chọc phải tên yêu nghiệt này chứ!

“Đừng rồi!” Tần Phi Nguyệt lần nữa xông tới, móng tay tô đỏ xẹt qua gò má Mộ Dung Gấm: “Khanh Khanh, cái người gọi là Sở Dạ mấy ngày trước luôn ở bên cạnh nàng, phải chăng là Hoàng đế Sở Dạ không ở trong nước đúng không? Nàng bị hắn ta đụng ở đâu? Là nơi này, nơi này? Hay là nơi này?”

Cảm giác tay Tần Phi Nguyệt đang đi xuống, Mộ Dung Gấm lạnh lùng ngược mắt, băng tuyết lạnh ngàn năm không đổi: “Tần Phi Nguyệt, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?”

“Muốn làm cái gì?” Tần Phi Nguyệt mỉa mai hoặc cười một tiếng, sau một khắc đột nhiên dùng sức, trong nháy mắt Mộ Dung Gấm bị hắn ném lên trên giường, thân thể hắn trong phút chốc đề lên, một tay đỡ lấy đỉnh đầu của nàng, một tay không chút để ý cởi nút áo của nàng: “Bốn tôn chính là tò mò, người được người kia vun trồng nhiều năm rốt cuộc là cái dạng gì?”

“Nàng nói, nếu như ta phá hủy nàng, hắn sẽ giận dữ không? Hay là thờ ơ lạnh nhạt?”

Mộ Dung Gấm lạnh lùng nhìn hắn, coi như giờ khắc này hắn cởi nút áo nàng cũng không quản được nửa phần cảm xúc của nàng: “Ngươi thật là đáng thương?”

“Ngươi nói cái gì?” Đột nhiên nét mặt xinh đẹp của Tần Phi Nguyệt cứng đờ, ngay sau đó bộc phát sát ý kinh người, một tay bấm lên cổ Mộ Dung Gấm, dùng sức khiến nàng không cách nào hô hấp được: “Ngươi lại nói bốn tôn đáng thương?”

Mộ Dung Gấm cười lạnh: “Ngươi cảm thấy bộ dáng hiện tại của mình không đáng thương sao? Ngươi sợ hắn, sợ hãi hắn, hận hắn! Nhưng ngươi lại không dám đi tìm hắn để báo thù, hoặc là chất vấn năm đó vì sao vứt bỏ ngươi, cho nên ngươi muốn đem những thứ tức giận kia phát tiết lên trên người ta, ngươi có biết dáng vẻ này giống chó nhà có tang hay không?”

“Ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết” Trong nháy mắt Tần Phi Nguyệt rút đi một thân mỉa mai, chỉ còn có sát ý lưu lại trong không khí.

Mộ Dung Gấm nhìn hắn, dù đã khó chịu đến cực điểm, nhưng long mày nàng không nhíu đến một cái! Cuối cùng, Tần Phi Nguyệt buông lỏng tay ra, lạnh lùng nhìn nàng: “Ngươi không hận hắn sao?”

“Vì sao phải hận?”

Nghe vậy, Tần Phi Nguyệt tự giễu cười: “Cuối cùng xem ra hắn đối đãi với ngươi khác với ta!”

Mộ Dung Gấm bình tĩnh nhìn hắn: “Ám thất dưới đất, ngày đi vào có mười người, trong vòng một ngày giết chết hết, nếu không cầm bé ba ngày, trong vòng ba ngày không có thịt ăn, ăn cũng chỉ có thi thể! Ba ngày sau người lên tới một trăm, cũng phải trong một ngày giết chết bọn họ, quá hạn thì vẫn chỉ có thể ăn thịt người!”

“Sau đó chém giết là mãnh hổ, là rắn độc, là sư tử, là sói, giết chết chính là thức ăn! Nếu vui thân trong miệng dã thú, đó chính là đáng đời!”

“Bị ném vào cửa ngầm địa ngục, người bên trong tất cả đều là ác quỷ, bọn họ ăn tươi nuốt sống, đưa bé đi vào chính là thức ăn của bọn họ, sau khi ăn uống no đủ, người còn dư lại chính là công cụ bọn họ phát tiết dục vọng, muốn ra khỏi từ nơi đó, phải từng chút từng chút giết chết bọn họ, mà còn phải đảm bảo thân thể của mình sạch sẽ, bởi vì hắn ghét người bẩn thỉu!”

“Sau khi khảo hạch, cuối cùng cũng có thể ăn cơm, ba chén cơm đặt ở trước mặt, trong ba suất chỉ có một phần không độc, phân biệt được thì ăn, không phân biệt được mà ăn, trúng độc tới chết hắn cũng tuyệt đối không ra tay!”

“Ra cửa ba bước có một trận pháp, trong vòng một ngày phá giải không được chính là phải vào địa lao một lần, cho đến ngày có thể tự do đi lại trong cái động ma đó!”

“Muốn rời khỏi, lấy máu làm giá, bỏ ra ngoài...”

Theo từng câu nói của Mộ Dung Gấm, Tần Phi Nguyệt hoàn toàn sững sờ, hắn nhìn Mộ Dung Gấm, trong đôi mắt đào hoa đều là không thể tin, những thứ này... Những thứ này so với thứ hắn trải qua, quả thật chỉ có hơn chứ không kém, mặc dù hắn nghĩ tới những điều này là không thể nào, nhưng theo thủ đoạn của người kia, hoàn toàn không ngoài ý muốn!

Hồi lâu, hắn mới tìm về được giọng nói của mình: “Ngươi... Làm sao ngươi có thể sống sót?”

Mộ Dung Gấm nhìn hắn: “Bò ra từ trong địa ngục, sống sót trong hơn vạn đứa bé, chỉ có một mình ta!”

“Ngươi không hận hần?”

“Vạn cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn! Sách ta theo chỉ có cường giả vi tôn, hần mạnh hơn ta, cho nên hần có thể hành hạ ta như thế, nhưng nếu có một ngày ta mạnh hơn hần, như vậy ta sẽ trả lại gấp nghìn lần vạn lần cho hần. Thứ ta muốn là kết quả, không cần dùng hận để chống đỡ!”

Giọng nói như chuyện đương nhiên, kết quả tuyệt đối chắc chắn, Tần Phi Nguyệt cười: “Bồn tôn bắt đầu mong đợi ngày đó đến!”

Mộ Dung Gấm không nói, liếc nhìn ngoài cửa: “Ngươi làm gì với thị nữ của ta rồi?”

Tần Phi Nguyệt khôi phục nụ cười xinh đẹp: “Yên tâm, biết là thị nữ của ngươi, cho nên chỉ khiến nàng ngủ một giấc, sẽ không lấy mạng của nàng ta!”

Nghe vậy Mộ Dung Gấm yên lòng, đẩy đẩy người trên người: “Hiện tại ngươi có thể rời khỏi rồi chứ?”

“Tâm Khanh Khanh thật độc ác, người ta vừa tới đã đuổi người ta đi!” Tần Phi Nguyệt ai oán nhìn nàng, thân thể càng dán chặt lấy nàng, không một khe hở. Sắc mặt Mộ Dung Gấm càng ngày càng đen: “Tần Phi Nguyệt, ngươi đủ rồi, đừng nói lời chua như vậy!” Còn ‘người ta’? Một hần còn nói ra miệng được!

“Ha ha!” Tần Phi Nguyệt sáng khoái cười một tiếng, ngón tay thon dài xẹt qua gương mặt của nàng rồi đi ra sau tai: “Người ta muốn nhìn hình dáng thực của Khanh Khanh! Khuôn mặt kia đẹp đến dường nào!”

Mộ Dung Gấm mở tay của hần ra, thật sự nổi giận: “Đừng ép ta động thủ!”

Tần Phi Nguyệt lo lắng: “Hiện tại nàng không đánh lại được ta, nếu có thể đánh, nàng đã sớm ra tay! Lúc tiến vào ta đã thăm dò qua rồi, hiện tại nội lực của nàng còn không tới một nửa, hơn nữa còn chịu nội thương nghiêm trọng, nếu như tùy tiện vận công chỉ có thể tăng thêm thương thế của nàng. Cho nên nàng mới chịu đựng không ra tay, nhưng nếu nàng có ra tay cũng không đánh lại được ta!”

Lần đầu tiên Mộ Dung Gấm biết có người có trình độ đáng đánh đòn đến như thế!

“Ngươi nghĩ như thế nào?” Đây là kế dành cho Sở Dạ, thứ hai là để cho người vô lực như nàng, hơn nữa cũng là cho tên yêu nghiệt biến thái cấp này.

“Nghe nói doanh trại chơi rất được, cho nên ta muốn ở lại mấy ngày!” Đôi mắt Tần Phi Nguyệt phát ra ánh sáng, hiển nhiên tư tưởng chơi đùa nổi lên.

Mộ Dung Gấm im lặng: “Ngươi hãy tha cho ta đi! Doanh trại lớn như vậy, hơn nữa đều là người thô thiển, ngộ nhờ ngươi không hài lòng liền giết mấy người, vậy quân đội lại bị ngươi tàn phá nha!”

Tần Phi Nguyệt một tay chống lên cằm, cau mày trầm tư: “Ừm! Đúng là một vấn đề, không bằng như vậy đi, ta nhìn không giết ngươi, như vậy là được rồi!”

Mộ Dung Gấm nhìn mặt của hần, thật sự không hiểu vì sao một nam tử cau mày lại đẹp hơn cả nữ tử, như này còn có đạo lý gì! “Ngươi có thể nhìn không giết?”

“Nhất định!”

“Nhưng ngươi mặc y phục đỏ thắm, đi tới nơi nào cũng chói mắt như vậy, công thêm gương mặt họa thủy, đoán chừng ngươi không phải tàn phá bọn họ, bọn họ cũng muốn tàn phá ngươi, đến lúc đó ngươi không phải là sẽ động thủ hay sao!”

“Vậy nàng nghĩ chút biện pháp cho ta đi!”

“Ta nói này Tần lâu chủ, doanh trại không dễ chơi đâu!”

“Sở Dạ cũng có thể, tại sao bồn tôn không thể?” Lại trở về với xung hô này, hiển nhiên là tức giận.

Mộ Dung Gấm: “.....”

--- -----tuyên phân cách-----

“Tại sao để cho ta mặc cái loại này?” Tần Phi Nguyệt mặc một bộ y phục mà hồng của nữ nhân, gương mặt đầy vạch đen.

Mộ Dung Gấm nhìn cũng không nhìn vẩy vẩy tay: “Ngươi thích mặc hay không mặc!”

Tần Phi Nguyệt cắn răng: “Không thể đổi thành nam nhân sao?”

Mộ Dung Gấm quan sát hần hồi lâu, bắt đầu đi lắc đầu: “Với gương mặt này của Tần lâu chủ mà nói, thật sự khó có thể nhìn ra là nam tử nha!”

Tần Phi Nguyệt ghét nhất người khác nói dung mạo của hần, nếu là người bình thường nói như vậy, đoán chừng hần đã trực tiếp đưa đối phương đi gặp Diêm vương, nhưng người trước mắt cổ tình lại không xuống tay được, bắt đầu đi: “Khanh Khanh, đổi cho ta một bộ đi! Đổi thành nam tử, hay mặc gần giống với nàng là được!”

Mộ Dung Gấm không chịu nổi hấn làm nũng bất cứ lúc nào, da gà nổi lên đều rớt hết xuống đất rồi, một phen đẩy hấn ra: “Ngươi gọi Đường Trúc đến, để cho nàng đi lấy cho ngươi!”

Tần Phi Nguyệt nghe vậy, giống như nhìn thấy hai, ‘vèo’ một cái bay ra ngoài, lại ‘vèo’ một cái bay trở về, trong tay còn có Đường Trúc đang hôn mê, không chút thương hương tiếc ngọc làm Đường Trúc tỉnh.

Trong nháy mắt Đường Trúc khôi phục cảnh giới, liếc nhìn Mộ Dung Gấm: “Tiểu thư, hấn là?”

“Tần Phi Nguyệt!” Mộ Dung Gấm vội giải thích: “Em đi tìm một bộ nam trang thích hợp cho hấn đi!”

“Nhưng tiểu thư, hấn...”

“Nhưng cái gì mà nhưng?” Tần Phi Nguyệt không nhịn được: “Nhanh đi tìm một chút đi!”

Sắc mặt Đường Trúc co quắp, sau đó bất đắc dĩ, rất bình tĩnh đón nhận thực tế, Tần Phi Nguyệt, mặc dù nàng vô cùng hi vọng không phải tên ma đầu mà nàng biết, nhưng nhìn áo của hấn, còn có bộ dáng kia, đoán chừng hi vọng của nàng rơi vào khoảng không rồi. Đột nhiên nhớ đến hương tường vi đêm hôm trước, nghĩ đến tiểu thư biết hấn, ai.....

Tần Phi Nguyệt cảm y phục đi vào đôi, chỉ chốc lát sau, tiêu sái hất đầu: “Khanh Khanh, như thế nào?”

Mộ Dung Gấm liếc nhìn lại, trong nháy mắt kinh ngạc, quả nhiên là vóc người đẹp mặc cái gì cũng đẹp, chẳng qua là gấm hoa Thanh Sơn đơn giản, nhưng mặc trên người hấn lại thành cao quý khác thường. Mái tóc luôn xổ ra được buộc cao lên khiến ít đi một phần nữ tử, ngược lại thêm nhiều phần anh khí của nam tử, kết hợp với gương mặt của yêu nghiệt, quả thật chính là một _ công tử phong lưu tiêu sái!

Chạm đến bộ mặt đắc ý hài lòng của Tần Phi Nguyệt, Mộ Dung Gấm lạnh lùng thu hồi ánh mắt, quả nhiên là bản tính khó dời!

Đột nhiên, Tần Phi Nguyệt hồi hồn, nhớ tới một chuyện hấn quên lãng: “Khanh Khanh, Vô Phong kiếm đâu? Không cần nói cho ta là nàng đưa cho Sở Dạ rồi chứ?”

“Thật bất hạnh, ngươi đoán đúng rồi!”

“Cái gì?” Tần Phi Nguyệt vốn thuận miệng đoán, không ngờ lại trúng, chân mày không ngừng co quắp: “Khanh Khanh, đây chính là thần kiếm nha, nàng lại không cần?”

“Không bỏ được thì sao? Không phải hôm nay ngươi đã đến rồi sao? Nói không chừng không bao lâu nữa lại có những người khác, chẳng lẽ đến lúc đó muốn ta lấy Vô Phong kiếm giết bọn họ?”

“Này cũng đúng, nhưng cũng không thể đưa cho người khác chứ? Hơn nữa còn là Sở Dạ!” Nhắc tới Sở Dạ, sắc mặt Tần Phi Nguyệt có chút lạnh.

“Đây là chuyện của ta, ngươi quản được sao?”

Tần Phi Nguyệt tức giận, cũng vội cãi cộ với Mộ Dung Gấm, xoay người kéo Đường Trúc: “Đi, mang bốn tôn đi dạo quanh doanh trại!”

Không đầy một canh giờ, Văn Từ Khiêm hấp tấp tới: “Cẩn nhi, người kia là ai vậy? Sao con lại sai Đường Trúc mang hấn đi lại trong Quân doanh?”

Mộ Dung Gấm nheo mắt: “Nghĩa phụ, có chuyện gì xảy ra?”

Văn Từ Khiêm gấp nói: “Có chuyện lớn xảy ra rồi!”

“Hấn nhìn thấy có nhiều ánh mắt theo dõi hấn, lập tức một cước đá bay người ta, nếu có người dám can hấn, một cái tát của hấn liền khiến người ta nằm trên đất không thể động đậy, còn chạy đến doanh trại của thiếu niên, chết sống cùng tị thí với những đứa bé kia, không tới chốc lát cả doanh trại thiếu niên đều bị hấn đánh một lần, bị thương thì bị thương, phết thì bị phết, quả thật là không thể nhìn nổi!”

Huyệt thái dương của Mộ Dung Gấm nhảy lên ‘thình thịch’, quả nhiên là không nên lưu lại cái tai họa này: “Hiện tại hấn ta đang ở đâu?”

“Mấy phó tướng nghe chuyện này, tức giận ùng ùng đi qua tìm hấn tính sổ, đoán chừng hiện tại đang đánh nhau!”

Mộ Dung Gấm bất đắc dĩ sờ sách xuống: “Đi thôi! Mau đi xem một chút!”

“Ai yêu!”

“Mẹ, đau quá!”

“Ai u, má ơi, đau chết ta rồi!”

“Uhm! Eo của ta!”

“Ai u, chân của ta!”

.....

Cùng nhau đi tới, quả nhiên như Văn Từ Khiêm nói, bị thương thì bị thương, phế thì bị phế, quả thật thê thảm không nỡ nhìn. Cuối cùng ở giáo trường doanh trại thiếu niên tìm được Tần Phi Nguyệt, giờ phút này hắn đang đánh cùng với mấy tướng lĩnh đến vui sướng, chỉ là mấy tướng lĩnh hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn, quả thật chính là một bên đánh!

Đường Trúc đang đứng một bên, Mộ Dung Gấm liếc mắt cũng nhìn ra nàng đang bị điểm huyết, Tần Phi Nguyệt đáng chết này, lại dùng Đường Trúc làm lệnh bài.

Giải huyết đạo cho Đường Trúc, cuối cùng mộ dung gấm không nhìn nổi nữa: “Dừng tay!”

“Khanh Khanh! Nàng tới rồi!” Tần Phi Nguyệt vui vẻ xông lại, một tay ôm lấy Mộ Dung Gấm: “Ha ha! Quả nhiên doanh trại chơi rất vui, đã rất lâu chưa đánh nhau đánh cho thỏa mãn như vậy!”

Mộ Dung Gấm xạm mặt lại: “Không phải ngươi đồng ý với ta không gây chuyện hay sao?”

“Ta không gây chuyện nha! Nàng xem nơi này đều là bị ta đánh gục, một người cũng không chết!”

Mộ Dung Gấm: .....

“Cầm nhì! Chuyện này.....” Văn Từ Khiêm nhìn hành động của hai người, lập tức hô đồ/

Mộ Dung Gấm trực tiếp xách Tần Phi Nguyệt ra: “Cha nuôi! Đưa bọn họ đến quân y khám bệnh đi! Về phần chuyện ngày hôm nay, cứ nói là con phải người tới khảo nghiệm bọn họ, chỉ là kết quả có chút không như mong muốn!”

Văn Từ Khiêm cũng là lão hồ ly qua nửa đời người, tự nhiên hiểu ý của Mộ Dung Gấm, liếc nhìn nam tử diêm dúa lẳng lơ bên cạnh Mộ Dung Gấm, muốn mở miệng hỏi, nhưng nhớ tới Mộ Dung Gấm cũng không phải là loại người không biết cân nhắc, vì vậy cũng không hỏi nữa: “Ta sẽ đi xử lý ngay bây giờ!”

Ton tựa vào đầu vai mộ dung gấm: “Khanh Khanh, đột nhiên phát hiện ngươi thật có sức quyến rũ!”

Mộ Dung Gấm liếc hắn một cái: “Từ giờ trở đi, không được rời khỏi ta quá mười bước, nếu không mời rời khỏi doanh trại.

“Khanh Khanh là muốn luôn nhìn thấy ta hay sao? Nàng cứ nói thẳng là được, nhất định ta một tác cũng không rời!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 18: Chương 3: Ngàn canh

Nước Sở

“Công chúa! Người muốn đi đâu vậy?”

Đông Phương Hiểu mang theo Mộ Ly, hận trùng trùng thị nữ không có tiền đồ: “Đã nói ở bên ngoài không cho phép gọi danh xưng này, ngươi cố ý muốn cho tất cả mọi người biết ta là ai sao?”

“Công.....Tiểu thư, nô tỳ sai rồi.”

Đông Phương Hiểu ‘hừ’ một tiếng xoay người đi vào trong ngõ hẻm “Tốt nhất ngươi ở chỗ này coi chừng cho ta, không có ta ra lệnh không cho phép đi vào!”

“Dạ!”

Đông Phương Hiểu đi vào, lấy ra một cái còi làm bằng gỗ đặt lên khoe miệng thổi lên, âm thanh rất nhỏ truyền đi, chốc lát, bóng cây chớp động, hai bóng đen rơi xuống trước mặt nàng ta: “Tham kiến công chúa!”

“Có tin gì?”

“Bẩm công chúa, một tháng trước, trong quân Mộ Dung xuất hiện một người tên Sở Dạ, tướng mạo hán bình thường nhưng khí chất bất phàm, chí còn giúp Mộ Dung Chính bày mưu tính kế, rất được Mộ Dung Chính yêu thích, hơn nữa hắn thường cùng ra vào với Mộ Dung Gấm, thần thái rất thân mật!”

“Sờ Dạ! Sờ Dạ!” Đông Phương Hiểu thiếu chút nữa cắn nát hàm răng của mình, nàng đã nói tại sao Sờ Dạ lại đột nhiên không thấy, ước chừng ba tháng đều không ở trong cung, thì ra là ở bên người cái con tiện nhân kia!

“Lập tức đưa tin này đến Thiên Khải cho ta, cho Tôn Phi Phi, tin tưởng nàng ta sẽ biết làm sao!”

“Tuân lệnh!”

“Mộ Dung Gấm, ta sẽ không để cho ngươi sống yên ổn!”

“Bộp bộp, lại một người không đầu lại Mộ Dung Gấm, thật đáng thương!” Một giọng nói âm trầm vang lên, Đông Phương Hiểu kinh hãi: “Ai đó?”

Một người toàn thân được bọc bởi áo choàng đen từ trong ngõ hẻm đi ra, lộ ra bên ngoài chỉ có cái cằm mượt mà và đôi môi đỏ rực: “Ngươi không cần biết ta là ai, chỉ cần biết rằng ta có thể giúp ngươi lấy được nam nhân kia là được!”

“Ngươi là ai? Tại sao ta lại phải tin tưởng ngươi?”

Môi đỏ mọng của người nọ khẽ cười, cười đến âm tà: “Một người không đội trời chung với Mộ Dung Gấm, ngươi có thể gọi ta là _ Đường Tổ!”

_____ tuyển phân cách _____

Nằm ở trên cây, Mộ Dung Gấm nghe tiếng kêu thảm thiết từ giáo trường truyền tới, lúc đầu còn cau mày, đến bây giờ thành lạnh nhạt không gợn sóng, không thể không nói, nàng hoàn toàn bị Tần Phi Nguyệt đánh bại. Liên tiếp trong nửa tháng qua, hần đánh quân Mộ Dung từ trên xuống dưới một lần, lại vì câu nói kia của Mộ Dung Gấm, quân Mộ Dung từ trên xuống dưới đều coi lần này như một lần thí luyện, thật vất vả mới tốt được lại còn trông ngóng chạy đi tìm Tần Phi Nguyệt để bị đánh, tiếp sau đó nghỉ ngơi, tiếp tục bị đánh rồi lại cam tâm tình nguyện, đại nhân đánh cho sung sướng niềm vui tràn trề! Thật là khiến người ta không biết nói gì cho phải.

Mà lúc mới đầu Văn Tử Khiêm còn lo lắng, nhưng sau trực tiếp bỏ qua, bởi vì Tần Phi Nguyệt không hạ đòn chí mạng, nhưng lại có thể để cho bọn họ nhận đủ dạy dỗ, như thế chính là gia tăng thêm kinh nghiệm thực chiến cho bọn họ, Tần Phi Nguyệt tương đương với huấn luyện viên miễn phí, có sao mà không dùng chứ?

“Tiểu thư!” Đường Trúc mặt lạnh nhạt rửa sạch trái cây đưa cho Mộ Dung Gấm, đối với chuyện ngoài kia, nàng đã sớm học được bình tĩnh.

Không bao lâu Tần Phi Nguyệt bỏ chạy tới, không chút khách khí đẩy Đường Trúc ra, mình ngồi vào cành cây khô bên cạnh Mộ Dung Gấm, cầm lấy một quả trái cây, cực kỳ ghét bỏ nhìn thêm vài lần, cuối cùng vẫn bỏ vào trong miệng “crộp” cắn giòn vang: “Khanh Khanh, nàng cả ngày lẫn đêm ở đây nhìn cái gì vậy?”

“Sách của cha ta!”

“Có nhiều sách như vậy sao? Nàng nhìn nửa tháng cũng chưa nhìn xong?”

“Đây chính là nửa đời tâm huyết và tâm đắc của cha ta, sao có thể nhìn xong nhanh như vậy được?”

“Ồ!” Tần Phi Nguyệt gật đầu một cái, nhưng bày vẻ không hứng thú, ngược lại hỏi: “Khanh Khanh. Nàng đoán hôm nay ta đánh bao nhiêu người?”

Mộ Dung Gấm bình tĩnh mí mắt cũng không nâng: “Đạp bay 130 người, quật đi 272 người, một chiêu đánh ngã 761 người, qua chiêu thứ hai có 3 người!”

“Oa! Khanh Khanh, làm soa nàng lại rõ ràng đến thế?” Tần Phi Nguyệt ngạc nhiên, hần không ngờ Mộ Dung Gấm lại biết rõ ràng như thế.

Mí mắt Mộ Dung Gấm nâng lên, mỗi một cú đánh chính là một tiếng kêu “bi thảm nhất trần gian”, nàng có thể không biết không?

“Ngươi không mệt mỏi sao?” Những lời này Mộ Dung Gấm đã sớm muốn hỏi rồi, mỗi ngày đều đánh như vậy, quân Mộ Dung từ trên xuống dưới một triệu người, đến lúc đó mệt chết hần! Nhưng hần lại đánh vô cùng hăng say, lâu như vậy còn hào hứng, mà thời gian này quả thật hần một người cũng không giết, nàng đã bắt đầu hoài nghi hần thật sự không phải cái tên ma đầu người vừa nghe tin đã sợ mất mật!

Tần Phi Nguyệt nhìn nàng một cái: “Thật rat a cảm thấy đây là chuyện đùa! Bao cát miễn phí, thú vị hơn so với những phế vật một chương liền giết kia nhiều!”

“Lời này của ngươi mà để bọn họ nghe được, khẳng định xông lên dùng nước miếng cũng chết đuối ngươi!”

“Ai! Khanh Khanh đừng nói lời ác tâm như vậy có được hay không? Ta phải trở về tắm rửa một phen mới được, theo chân bọn họ chơi lâu rồi, ta đều dính dính, ngửi thấy mùi ghê tởm rồi!”

Mộ Dung Gấm im lặng: “Rõ ràng đến góc áo của ngươi bọn họ còn chưa đụng được vào, có phải không?”

“Nhưng mà ta lại đụng vào bọn họ nha!”

.....

Ban đêm, doanh trại nghênh đón một nhóm khách đặc biệt, cũng có thể gọi là khách không mời mà đến!

“Khanh Khanh! Xem ra những người đó không hề tin kiếm không ở chỗ nàng rồi!” Tần Phi Nguyệt chẳng biết lúc nào đã đổi một thân y phục màu đỏ rực, cả người như không xương tựa bên cạnh Mộ Dung Gấm, ngón tay thon dài cân xứng vuốt vuốt mái tóc đen mượt của Mộ Dung Gấm.

Mộ Dung Gấm không ngoài ý muốn: “Cũng chỉ là mấy con tôm nhỏ dò đường, muốn chết sẽ thành toàn cho bọn họ!”

“Đã thật lâu bốn tôn không giết người, mượn cơ hội này hoạt động gân cốt một chút cũng không tồi!” Tần Phi Nguyệt khát máu liếm liếm đôi môi, mặt hứng thú.

Mộ Dung Gấm im lặng: “Những tôm tép này người cũng phải tự mình ra tay, chẳng phải quá đề cao bọn họ rồi sao?”

Tần Phi Nguyệt không thêm đề ý nói: “Mấy ngày nay đánh đám người kia, còn chưa có bằng đám tôm tép này, không phải bốn tôn cũng ra tay hay sao?”

Mộ Dung Gấm một tay đoạt lại mái tóc của mình: “Vậy thì làm phiền Tần lâu chủ!”

“Khanh Khanh!” Tần Phi Nguyệt chạy đến bên Mộ Dung Gấm, đôi mắt diêm dúa lảng lơ chăm chú nhìn chăm chăm nàng: “Khanh Khanh có thể đổi cách gọi, ví dụ như, Nguyệt, hoặc là Phi Nguyệt, nàng nhất định phải đổi, gọi ta sư huynh thân ái ta cũng rất thích đấy!”

Mộ Dung Gấm liếc hán một cái: “Ta lại càng muốn gọi người yêu nghiệt!”

“Ừ, ừ! Tên không tệ, được!”

“.....”

Bên ngoài doanh trại, một cuộc chém giết đầy máu tanh đang tiến hành, nói chính xác chính là chém giết đơn phương, hoàn toàn là nơi ma đầu Tần Phi Nguyệt kia phát tiết. Mộ Dung Gấm không chút lo lắng đứng bên ngoài, người có thể sống sót từ tay Tần Phi Nguyệt, chỉ sợ cũng không có mấy người, nhưng tuyệt đối không bao gồm những người có mặt trong này!

“Tiểu thư!” Đường Trúc đưa một lá thư tới: “Vừa mới nhận được!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 19: Chương 3 (2)

“Tiểu thư!” Đường Trúc đưa một lá thư tới: “Vừa mới nhận được!”

Mộ Dung Cẩm nhận lấy, trên lá thư chỉ viết một chữ “Cẩm”, Mộ Dung Cẩm nhìn nét chữ cứng cáp có lực giống như giao long rời biển, trong nháy mắt lập tức nghĩ tới Sở Dạ. mặc dù Đông Phương Trạch cũng có nét chữ tương tự, nhưng Sở Dạ càng thêm liêu lĩnh, càng thêm bá đạo, giống như chính bản thân hắn vậy!

Mở lá thư ra, một cây trân ngọc trắng muốt rơi ra ngoài, Mộ Dung Cẩm nhặt lên, nhìn kỹ rồi cười, trân ngọc được điêu khắc thành sen ba cánh, trạm trổ nhìn liền như nước chảy mây trôi, nhưng mơ hồ vẫn có thể phát hiện trong đó có vài chỗ nông sâu chưa đủ, không khó nhìn ra người điêu khắc là một người đang học nghề, nếu là Sở Dạ đưa tới, dĩ nhiên chính là bút tích của hắn rồi!

Đề trân ngọc xuống, Mộ Dung Cẩm lấy lá thư viết bằng giấy Tuyên Thành ra, phía trên rồng bay phượng múa viết một câu ngắn ngủi: Cánh tay của cô vương bị thương!

Im lặng, có người viết thư chỉ vì viết một câu nói như vậy? Mộ Dung Cẩm có thể tưởng tượng được dáng vẻ giả vờ ai oán của Sở Dạ, nhất thời xạm mặt lại, nhưng vẫn ngồi vào sau án thư, viết một phong thư, lấy một chai Kim sang được bỏ vào, đưa cho Đường Trúc: “Phái người đưa đến nước Sở!”

Thấy vậy, coi như Đường Trúc không nhìn cũng biết là tin gì rồi! Nhận lấy, xoay người đi ra ngoài.

“Khanh Khanh! Nhanh chuẩn bị nước tắm cho ta, ta muốn tắm cho thật sạch!” Giọng nói Tần Phi Nguyệt từ bên ngoài truyền vào, Mộ Dung Cẩm không đổi thanh sắc cất giấy và trân ngọc, lúc này mới cầm một quyển sách lên, mà Tần Phi Nguyệt cũng vén rèm đi vào, y phục đỏ thắm lập tức chiếu lên xinh đẹp vô cùng.

Người thấy mùi hương tường vi nồng nặc kia, Mộ Dung Cẩm mờ mờ ảo ảo cảm thấy nhức đầu, đột nhiên, một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Mộ Dung Cẩm, không đợi cô hoàn toàn phản ứng, thân thể đã trước một bước lấy ‘thiên y Thần Điện’, nhanh chóng lật vài tờ sau đó dừng trước một đóa hoa tường vi đỏ rực: “Tần Phi Nguyệt, chắc người có Tường Vi Huyết Linh đúng không?”

Giọng khẳng định! Tần Phi Nguyệt sững sờ, ngay sau đó nguy hiểm nheo đôi mắt đào hoa: “Khanh Khanh, nàng hỏi cái này làm gì?”

Mộ Dung Cẩm khép Y Điện lại: “Yên tâm, ta sẽ không giành với ngươi, chỉ là muốn mượn một cảnh của cây để cứu người mà thôi!”

“Cứu người nào?”

“Cái này ngươi không cần phải biết!”

“Khanh Khanh muốn cái gì với ta, tuy nhiên lại không nói cho ta cách dùng, nàng cho rằng ta tiện nghi cho nàng vậy hả?” Tần Phi Nguyệt ngẩng đầu, mặt vẻ ‘hiện tại nàng đang cầu xin ta đó’!

Mộ Dung Cẩm cười, nàng mặc kệ, hiện tại còn rất nhiều thứ nàng chưa gom đủ, cũng không cần gấp chỗ hần, đợi đến lúc cần, nhất định nàng sẽ làm đủ mọi cách khiến hần lấy ra!

“Khanh Khanh!” Thấy Mộ Dung Cẩm không chịu uy hiếp, nhất thời Tần Phi Nguyệt không còn kiêu kì: “Khanh Khanh, nàng hãy nói đi!”

“Được rồi, đến lúc đó nhất định nói cho ngươi biết, hiện tại ngươi đi tắm sạch người ngươi đi, đều là mùi máu tươi, người thật khó chịu!”

Nghe vậy, Tần Phi Nguyệt lập tức nhảy lên, ngay sau đó dừng lại suy nghĩ một chút, nện bước xinh đẹp bước đi ra ngoài, vẫn còn cố quay đầu nói: “Khanh Khanh, nhớ nói cho ta biết!”

Tiến Tần Phi Nguyệt đi, Mộ Dung Cẩm phát hiện mình cảm sách mà một chữ cũng không đọc được, bắt đắc dĩ mở ngăn kéo ra, lấy trăm ngọc ra, đi tới phía trước gương, nhẹ nhàng cài lên trên, nhìn một chút vẫn lấy nó xuống, lại để vào trong hộp.

Thở dài dưới đáy lòng, Mộ Dung Cẩm đứng dậy đi ra ngoài, giờ phút này đêm đã khuya, trừ binh sĩ đứng canh, người khác đều đã đi ngủ, Mộ Dung Cẩm khoác thêm một cái áo choàng, xoay người đi ra khỏi doanh trại!

Giục ngựa chẳng có mục đích đi lại, đợi đến lúc nàng hồi hồn, mới phát hiện mình lại đi tới dòng suối nhỏ lần trước Sở Dạ mang nàng tới. Mộ Dung Cẩm cười khòh, mặc dù là sự thật, nhưng muốn nàng thừa nhận, quả thật rất không cam tâm!

Thả ngựa để nó tự đi ăn cỏ, nàng đứng lên tảng đá kia, ngày đó chính hần rửa cho nàng, để vương một nước lại cam nguyện cúi người cời giày rửa chân cho nàng, thật là khiến người ta không biết nói gì cho phải! Đưa tay thử nước ấm, lúc này mới cời giày, đưa đôi chân nhỏ ngâm vào, vô ý thức khuấy động, tạo nên từng vòng gợn sóng.

Đột nhiên, “ào” một tiếng, một bóng người vọt ra khỏi mặt nước, bọt nước văng lên cao hơn một trượng, khiến Mộ Dung Cẩm không kịp chuẩn bị dính ướt hết, Mộ Dung Cẩm thấy rõ là ai, nhất thời nổi giận: “Tần Phi Nguyệt, không phải ngươi đang ở trong phòng tắm rửa hay sao? Sao lại chạy tới nơi này rồi?”

Tần Phi Nguyệt cũng sững sờ khi nhìn thấy Mộ Dung Cẩm, nhưng ngay sau đó cười: “Trong phòng làm sao có đủ nước để tắm chứ? Không nói chuyện đó, không phải là Khanh Khanh nàng muốn nhìn lên ta tắm nên mới theo tới?”

Mộ Dung Cẩm im lặng, vừa muốn phản bác lại nghe được Tần Phi Nguyệt tự luyến nói: “Nàng muốn nhìn trực tiếp nói cho ta biết là được rồi, nhất định ta sẽ miễn phí để cho nàng nhìn đủ!”

Mộ Dung Cẩm hoàn toàn bị đánh bại bởi sự vô sỉ của hần, nhấc chân muốn đứng dậy, lại phát hiện chân của mình bị người nắm, Mộ Dung Cẩm nổi giận: “Tần...” Hai chữ còn lại kia bị chặn ở cổ họng, làm thế nào cũng không nói ra được.

Tần Phi Nguyệt căn bản không mặc quần áo, lồng ngực tròn bóng trắng nõn cứ như vậy mà phơi bày ra ngoài, mặc dù trắng nõn, nhưng không gầy yếu chút nào, ngực lại vô cùng to lớn, mà những giọt nước dính trên da thịt trơn bóng của hần, vài giọt nước chảy xuống trước ngực, lướt qua cái bụng tinh trắng, một đường chảy xuống.....

“Vụt!” Một màu đỏ từ lục phủ ngũ tạng đốt lên tới tai nàng, cả người Mộ Dung Cẩm ngây dại, nàng khẳng định nàng không phải là sắc nữ, đối mặt với các loại hấp dẫn của Sở Dạ nàng đều có thể ngồi vững như núi, nhưng hiện tại nàng phản ứng như vậy là có chuyện gì xảy ra?

“Khanh Khanh!” Tần Phi Nguyệt cười hả hê, cả người vươn tới: “Khanh Khanh, hài lòng với vóc người của ta?”

Rốt cuộc Mộ Dung Cẩm cũng hồi hồn, vỗ một phát lên đầu Tần Phi Nguyệt: “Tần Phi Nguyệt, ngươi lại dùng mị thuật đối với ta!” Đã nói sao nàng lại trở nên không bình thường, thì ra đều là do người này giờ trò quỷ.

Tần Phi Nguyệt không kịp chuẩn bị bị đánh đầu, trong nháy mắt có chút sững sốt, đây là lần đầu tiên hần bị người ta đánh đầu, trước kia khẳng định hần sẽ cảm thấy đây là vũ nhục đối với hần, hần đã sớm động thủ giết người rồi, nhưng vào giờ phút này hần lại cảm thấy không thể nào ghét được, ngược lại cảm thấy có chút ấm áp, chưa bao giờ có người nào dám đối với hần như vậy, cũng chưa bao giờ có người có thể đối với hần như vậy!

Vứt bỏ sự khác thường trong lòng ra, Tần Phi Nguyệt nhìn Mộ Dung Cẩm, nhoẻn miệng cười, như yêu nghiệt nổi trên mặt nước câu hồn người: “Khanh Khanh, nàng thật là vô lại, lại không thừa nhận là bị ta mê hoặc!”

Mộ Dung Cẩm lườm hần một cái: “Mị thuật của người cũng là ngươi tuyệt nhất, thiếu chút nữa ta bị trúng rồi!”

“Như vậy à!” Giọng nói thất vọng không nói ra được.

Mộ Dung Cẩm đứng dậy, vừa mới chuẩn bị đi giày lại, đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn về phía Tàn Phi Nguyệt: “Tối nay giết đủ chưa?”

Tàn Phi Nguyệt hí mắt khát máu cười một tiếng: “Thiếu chút nữa!”

“Sau khi ăn xong điểm tâm đến rồi!”

“Từ chối thì thật bất kính!”

Tàn Phi Nguyệt vọt từ trong mặt nước lên, một bộ y phục đỏ thắm chẳng biết mặc vào người hần từ lúc nào, cả người từ trong nước ra ngoài, giống như đóa sen hồng tươi đẹp nổi trên mặt nước, đẹp khiến người ta không dời mắt được, giống như bị hần quyến rũ mất mạng cũng cam tâm tình nguyện.

Mộ Dung Cẩm thông thả ung dung xỏ giày vào, sau một khắc bốn phương tám hướng liền có người xông tới, bóng đêm che giấu không thấy rõ bộ dáng của bọn họ, chỉ có những đạo hàn quang của đao kiếm.

“Mộ Dung Cẩm, lập tức giao Vô Phong kiếm ra đây!”

“Giao Vô Phong kiếm ra, bọn ta tha cho người khỏi chết!”

“Nhanh lên một chút, giao Vô Phong kiếm ra!”

Nghe từng tiếng mắng chửi giận dữ, Mộ Dung Cẩm cười lạnh: “Trước không nói Vô Phong kiếm không có ở chỗ ta, coi như có ở chỗ ta, lại có thể để cho đám trộm cướp các ngươi có được?”

“Mộ Dung Cẩm, ngươi đừng nói nhảm, nhanh giao Vô Phong kiếm ra đây, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!”

Mộ Dung Cẩm ngược mắt: “Vô Phong kiếm ta để ở một nơi, các ngươi có bản lĩnh tự mình đến lấy đi!”

“Nơi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 20: Chương 3 (3)

Mộ Dung Cẩm ngược mắt: “Vô Phong kiếm ta để ở một nơi, các ngươi có bản lĩnh tự mình đến lấy đi!”

“Nơi nào?”

Trả lời bọn họ là Tàn Phi Nguyệt, hần nhếch đôi môi khát máu cười một tiếng: “Địa ngục!”

Sau một khắc, bóng dáng của hần hóa thành một tia sáng đỏ vọt qua, thanh Loan Nguyệt Đao màu đỏ không biết xuất hiện từ lúc nào ở trong tay hần, trường đao rời tay, nhanh chóng xuyên thấu trái tim mấy người, trong chớp lát lập tức bị hút cạn máu biến thành thây khô!

“A!”

“Yêu đao Phi Nguyệt, là đại ma đầu Tàn Phi Nguyệt đó!”

“Y phục đỏ thắm, thật sự là Tàn Phi Nguyệt!”

Trong chớp mắt tình thế nghịch chuyển, vốn khí thế hung hăng giờ phút này giống như chuột chạy trốn chết khi thấy người qua đường, trong miệng không ngừng nói cầu xin tha thứ, mà Tàn Phi Nguyệt mắt đắc tai ngơ, cười lạnh nhìn Yêu Đao thu hoạch sinh mạng mọi người!

Chẳng biết khi nào bầu trời xuất hiện mưa tường vì, cánh hoa màu đỏ bay xuống đầy đất, Mộ Dung Cẩm nhặt một cánh lên đặt ở lòng bàn tay, mắt nhìn bầu trời đêm!

“Vèo!” Yêu Đao phi thẳng tấp hướng phía Mộ Dung Cẩm, lúc sắp sửa chạm đến nàng liền đi thành vòng tròn tránh qua, trực tiếp đâm vào thân thể người chuẩn bị muốn đánh lên Mộ Dung Cẩm, âm thanh máu bị rút khô vô cùng rõ ràng, Mộ Dung Cẩm nhìn cũng chưa từng nhìn qua.

Tàn Phi Nguyệt thu Yêu Đao, lạnh lùng nhìn thi thể đầy đất: “Không biết tự lượng sức mình.”

Mộ Dung Cẩm phóng cánh hoa trong tay đi: “Đi thôi!”

Không quá ba ngày, chuyện bên cạnh Mộ Dung Cẩm có tuyệt thế cao thủ bảo vệ liên truyền đi khắp giang hồ, mà dưới sự lan truyền của người, lập tức xuất hiện vô số phiên bản, Mộ Dung Cẩm không thèm để ý, mà lúc này một cách nói khác cũng bắt đầu xuất hiện trong chốn giang hồ, đó chính là Vô Phong kiếm chọn chủ, rồi khỏi Mộ Dung Cẩm, giờ phút này không rõ tung tích.

Cái cách nói này rất nhanh chóng được người đón nhận, bởi vì theo bọn họ nghĩ, Vô Phong kiếm được xưng là thần kiếm đệ nhất thiên hạ cực kỳ có linh tính, làm sao có thể nhiều giang hồ hào kiệt không chọn mà cố tình lại ‘coi trọng’ Mộ Dung Cẩm một thiên kim tiểu thư không danh tiếng gì, vì vậy trên giang hồ lại dậy lên cơn sóng tìm kiếm tìm mới!

Văn Từ Khiêm nhìn Mộ Dung Cẩm mấy lần, nửa ngày đều không thể hỏi thành lời! Mộ Dung Cẩm thấy bộ dáng ông muốn nói lại thôi, để quyền sách xuống: “Nghĩa phụ có gì muốn hỏi cứ hỏi đi!”

Văn Từ Khiêm khẽ xoay bút Lang Hào trong tay, giọng nói nặng nề: “Có phải Cẩm nhi đưa Vô Phong kiếm cho Sở Dạ?”

Tuy là hỏi nài, nhưng giọng điệu khẳng định, Mộ Dung Cẩm gật đầu: “Vâng!”

“Cẩm nhi! Con nói thực cho ta biết, rốt cuộc Sở Dạ này có thân phận gì, vì sao đáng giá cho con tin tưởng như vậy, lại giao thiên hạ chí bảo, Vô Phong kiếm cho hần, ngộ nhờ...”

Câu nói kế tiếp Văn Từ Khiêm không nói ra, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, Vô Phong kiếm trân quý bao nhiêu, nhìn mấy người võ lâm vội vàng đi tìm cái chết liền biết, mà Mộ Dung Cẩm có nó lâu như vậy, cuối cùng còn chấp tay đưa cho người, đương nhiên Văn Từ Khiêm nghĩ nàng như vậy không đáng giá!

Mộ Dung Cẩm nhìn ông, cũng không giấu giếm: “Sở Dạ chính là hoàng đế nước Sở!”

Mặc dù đã suy đoán, nhưng căn bản Văn Từ Khiêm không nghĩ tới phương diện kia, hôm nay nghe nàng vừa nói như thế, nhất thời cả kinh nói không thành lời!

“Cẩm nhi, hần với con là không thể nào!”

“Con hiểu rõ, nhưng cái này căn bản không phải là vấn đề!” Mộ Dung Cẩm rũ mắt: “Chuyện giữa con và hần nghĩa phụ không cần lo lắng, con giao Vô Phong kiếm cho hần nhưng cũng chỉ là để cho hần bảo quản giúp con, Vô Phong kiếm này, để ở trong tay con chỉ mang đến tai nạn cho nhà Mộ Dung thậm chí cả quân Mộ Dung, để cho hần mang đi chính là lựa chọn tốt nhất, người trong giang hồ biết thân phận của hần thì đều phải bán khoán một chút!”

“Cẩm nhi suy tính đúng, nhưng...” Văn Từ Khiêm vẫn lo lắng, dù sao đối phương cũng là Hoàng đế một nước.

Mộ Dung Cẩm cười yếu ớt: “Nghĩa phụ không cần phải lo lắng, con tự có chừng mực, về phần phía phụ thân, con sẽ giải thích!”

Cuối cùng Văn Từ Khiêm thở dài, đột nhiên nhớ tới Tần Phi Nguyệt, nhất thời khản trương đứng lên: “VẬY còn vị công tử Tần Phi Nguyệt bên cạnh con thì sao?”

“Nghĩa phụ nghe nói được cái gì?”

“Mấy ngày nay trên giang hồ đều đồn đãi, nói bên cạnh con có một tuyệt thế cao thủ bảo vệ, mà ta nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có võ công của Tần Phi Nguyệt cao nhất, nhưng rốt cuộc hần có thân phận gì, tại sao nguyện ý canh giữ ở bên cạnh con?”

“Nghĩa phụ, thân phận của hần con không muốn nói, con chỉ có thể nói cho người biết, hần sẽ không làm thương tổn con, sẽ không làm thương tổn quân Mộ Dung là được, những thứ khác con không thể nói!”

Văn Từ Khiêm cũng không phải là người truy vấn tới tận cùng, nghe nàng nói như vậy cũng coi như an tâm: “Cẩm nhi, ta hiểu rõ năng lực của con, cũng không nghi ngờ lời nói của con, nhưng nghĩa phụ muốn nhắc nhở con một chút, con là nữ hài tử, cũng nên có tâm phòng bị người!”

Mộ Dung Cẩm: nếu nàng nói cho Văn Từ Khiêm biết, nàng trêu chọc hai con sói, người sẽ không dậm chân giận dữ chứ?

“Vâng!” Mộ Dung Cẩm khéo léo gật đầu đáp, thấy vậy Văn Từ Khiêm mới yên tâm rời đi.

--- -----tuyển phân cách----- -----

Tôn gia

Tôn Phi Phi cầm hận nhìn Hàn Tĩnh Ngọc: “Chuyện người đồng ý với ta thì sao?”

“Chuyện gì?” Hàn Tĩnh Ngọc cau mày, nhất thời không nghĩ ra.

“Người đừng giả bộ hồ đồ, người đã đồng ý giúp ta giết Mộ Dung Cẩm, nhưng hiện tại thì sao? Nàng ta ở đầu trường hiển lộ phong thái, hiện tại đang là tướng môn hồ nữ người người trong đề đồ bàn luận, hiện tại lẫn lộn ở biên quan phong thái lại càng như phong sinh thủy khởi*, người lại hỏi ta chuyện

gi?”

*Ý nghĩa giống như điều lên gặp gió.

Hàn Tĩnh Ngọc lạnh lùng nhìn nàng: “Căn bản ta không đồng ý cái gì với ngươi, ngươi có tư cách gì mà chỉ trích ta?”

“Chẳng lẽ ngươi không sợ ta nói thân phận của ngươi ra?”

Hàn Tĩnh Ngọc cười lạnh: “Ngươi cho rằng ngươi thật sự có thể uy hiếp ta? Muốn giết ngươi dễ như trở bàn tay, tốt nhất ngươi nên hiểu năng lực của ngươi, nếu không đừng trách ta xuống tay vô tình.”

“Hàn Tĩnh Ngọc, ngươi...” Tôn Phi Phi bị Hàn Tĩnh Ngọc làm cho tức giận thở không ra hơi, mặt tức giận nhưng lại không có cách nào nói lại được.

Hàn Tĩnh Ngọc mở bàn tay ả đang chỉ mình: “Tôn Phi Phi, mặc dù ta và ngươi đều là nữ nhi của quan nhân có công, nhưng nếu đổi thân phận khác, đối với ta mà nói ngươi cũng chỉ là con kiến hôi, lần cuối cùng ta khuyên ngươi, mộ Dung Cẩm không phi là người ngươi có thể động vào!”

Dứt lời, xoay người bay thẳng ra ngoài!

Tôn Phi Phi giận đến mức tay vờ lấy bình hoa trên bàn ném xuống đất, hôm qua ả ta nhận được tin tức của Đông Phương Hiểu truyền đến, mặc dù biết Đông Phương Hiểu không tốt bụng mà nói cho nàng như vậy, nhưng nội dung tin tức kia thiếu chút làm cho ả ta tức điên lên. Vì Sở Dạ, Đông Phương Hiểu không tiếc thân lấy chồng xa ở nước Sở, nhưng vẫn không hề chiếm được, mà nàng lại mất đi thân phận thái tử phi, hiện tại một chút địa vị ở Tôn gia cũng không có. Họ thậm chí như vậy, nhưng Mộ Dung Cẩm lại phong quang vô hạn, mà Sở Dạ lại chạy đến quân doanh quân Mộ Dung chàng chàng thiếp thiếp với Mộ Dung Cẩm, điều này làm sao ả ta có thể dẫn được con giận chứ!

“Mộ Dung Cẩm, tiện nhân này, Sở Dạ, tên khốn kiếp, các ngươi đều là đôi câu nam nữ, nhất định ta sẽ khiến các ngươi xuống địa ngục!”

“Xuống địa ngục.....” Tôn Phi Phi tựa vào trên cây cột, lạnh lùng quát to: “Người tới, trang điểm cho ta, chuẩn bị xe ngựa!”

Sau nửa canh giờ, Tôn Phi Phi một thân trang phục đỏ tươi vô cùng yêu kiều đi ra ngoài, mặc áo choàng có mũ màu xám, che giấu một thân hoa phục, ngồi xe ngựa rời khỏi từ cửa sau.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 21: Chương 3 (4)

Sau nửa canh giờ, Tôn Phi Phi một thân trang phục đỏ tươi vô cùng yêu kiều đi ra ngoài, mặc áo choàng có mũ màu xám, che giấu một thân hoa phục, ngồi xe ngựa rời khỏi từ cửa sau.

“Hương Tuyết Hải” tên nghe rất lịch sự tao nhã, viện rất lịch sự tao nhã nhưng sự thật cũng không phải là như thế, đây chỉ là bề ngoài của nó mà thôi. Ở phía sân sau nơi này, là nơi tiêu tiền lớn nhất Vân Đô, bên trong không có một chút lịch sự tao nhã tinh mịch, chỉ có ngọc trong vàng son, thối nát sa đọa. Rượu ngon món ngon nơi này có thể địch với cống phẩm của hoàng cung, còn có vũ cơ khắp nơi đẹp hơn tú nữ tiên công, có bảy biện kim lan ngọc khí xa hoa hơn hoàng cung, nơi này, chỉ có người không ngờ tới, chứ không hề đoạt được nó!

Nơi này là căn cứ tin tức lớn nhất, nơi quan viên lớn nhất sa đọa, thế giới hắc ám nhất, địa phương hắc ám nhất mà đến ngay cả Hoàng đế cũng không cách nào dao động được, bởi vì chủ nhân nơi này nắm trong tay hai phần ba tiền tài quốc khố Thiên Khải, cho nên hoàng thượng cũng chỉ có thể mất nhắm mắt mờ.

Tôn Phi Phi biết chủ nhân của nơi này, vào năm năm trước, người nọ đã từng mang theo hậu lễ đi cầu hôn Tôn gia, nhưng khi đó ả ta một lòng muốn làm thái tử phi, cho nên hung hăng cự tuyệt hẳn. ả ta biết hẳn còn có tình cảm với ả, cho nên lần trước khi muốn giết Mộ Dung Cẩm là hẳn ra tay, đáng tiếc kết quả là không như ý muốn!

Khi ả ta muốn hẳn ra tay một lần nữa, hẳn nói cho ả một sự thật: “Tôn Phi Phi, mấy lần trước ta ra tay, cũng chỉ là nể tình tình cảm đối với nàng, nếu như nàng còn muốn ta ra tay nữa, nàng phải bỏ ra cái giá tương ứng, không đúng sao?”

“Ta không có gì có thể cho ngươi!”

“Không, nàng còn một thứ, đó chính là sắc đẹp của nàng, thân thể của nàng, đây là thứ duy nhất mà hiện tại nàng có thể lấy để ra để bàn điều kiện với ta!”

Tôn Phi Phi nắm chặt áo bên trong áo khoác, trong lòng đang giao chiến, có đi vào hay là không? Đi vào, ả ta sẽ thật sự lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục, nếu không đi vào, trong lòng ả lại rất không cam lòng.

À vì Sở Dạ mà biến thành bộ dáng này, đời này à ta sẽ không thể gả đi nữa, thái tử bỏ ai dám cưới nữa? Sau khi đi vào à không quay được đầu: nhưng nếu cứ buông tha như vậy, để mặc cho con tiện nhân Mộ Dung Cẩm kia như hình với bóng với Sở Dạ, à vừa nghĩ đến đã cảm thấy đau giống như bị róc xương lóc thịt.

Trong lúc Tôn Phi Phi không cách nào lựa chọn, một lão già hơn năm mươi tuổi đi ra, ý vị không rõ liếc nhìn Tôn Phi Phi, ngay sau đó làm dấu tay xin mời: “Tôn tiểu thư, công tử nhà ta cho mời!”

Tôn Phi Phi chần chừ một chút, ngay sau đó cắn răng đi vào!

Đi xuyên qua hai viện thanh tĩnh, đẩy một cánh cửa nữa ra, đập vào mắt chính là một thế giới cực đoan, lụa mỏng màu đỏ bay múa, trụ ngọc sơn vàng khắc hoa, tranh Vân Tường thêu kim tuyến, sàn nhà bạch ngọc, điêu lan ngọc thể, càng đi vào trong càng hoa lệ đến kinh người.

Đi vào bên trong là một cung điện dưới đất, sâu dưới mặt đất mười lăm thước, diễm tích ba mẫu có thừa, bên trong trang sức đồ đến kiêu diễm, trắng thanh lịch, vàng kim cao quý, bạc lạnh lùng, nơi này chỉ có người không ngờ tới, không nhìn xong, cho nên đồ dùng đều là kim ngọc mài dũa, mà nữ tử hầu rượu kia, mọi người đều là quốc sắc thiên hương, những vương công đại thần nghiêm túc chính trực trong triều đình kia giờ khắc này ở nơi này đều lộ tất cả những trò hề ra, có bao nhiêu ghê tởm thì có bấy nhiêu!

Gian phòng thanh tĩnh phía bên trái trên mặt đất, lấy mai lan trúc cúc, cầm kỳ thư họa bốn phía thay thế cho phong thủy bát quái của phòng, viện độc lập bốn phương, phòng ngủ độc lập, hoàn toàn bất đồng với phía dưới xa hoa lộng lẫy.

Mà Mai viên chính là chỗ sâu tận cùng ở bên trong, bốn phía trồng đầy hoa mai, giờ phút này chính là mùa mai nở, chung quanh đều bay đầy hoa mai! Một nơi rất đẹp, thế nhưng lại là cấm địa phong bế, vì nơi này là chỗ ở của chủ nhân Mai Tử Hàn!

“Công tử! Nàng ta đến rồi!”

“Ừm! Người lui ra đi!” Một giọng nói rất bình thản truyền đến, nhưng âm thanh lại mang theo một loại ma lực không người nào có thể cự tuyệt được, ngay cả khi hần binh thường cũng vẫn khiến người ta không thể bỏ qua.

Tôn Phi Phi vẫn chần chừ, mà lúc này cửa phòng bị mở ra, một nam tử vóc người thon dài cân xứng đi ra, một thân trường bào màu trắng bạc bao bọc hần, giữa eo treo một hoa kết huệ tử, thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng ai có thể tưởng tượng được hần chính là chủ nhân nơi này?

Dáng dấp hần cũng không xuất chúng, ngũ quan xem ra cũng rất tinh xảo nhưng gương mặt này lại bình thường không thể bình thường hơn, mà cặp mắt kia càng bình tĩnh mà xa xăm, dường như chuyện lớn xảy ra cũng kích không dậy được cảm xúc trong hần! Hần cho người ta cảm giác mơ hồ, lạnh nhạt, cảm giác tồn tại cực thấp, nhưng như vậy lại càng khiến người ta không thể bỏ qua.

Mai Tử Hàn, một nam tử toàn thân phảng phất hương mai, hần thần bí, lạnh nhạt, mơ hồ, ai cũng không để vào mắt, ai cũng không lọt vào mắt xanh của hần, hần là tài phú cả một thiên hạ, nhưng bản thân lại không dụng, thu nạp người đẹp thiên hạ, nhưng hần lại không nhúng chàm, hần là thương nhân, nặng nhất là lợi ích, lợi ích trước mắt, cho dù cha mẹ hần hần cũng không đổi sắc.

Có người hỏi, chẳng lẽ hần không có tình cảm của mình hay sao? Có, đương nhiên có, nhưng hần chỉ có nửa khối ngọc bội vỡ, chỉ khi hần nắm chắc ngọc bội kia trong tay hần mới có một chút ôn nhu, nếu ai dám đụng ngọc bội kia, hần tuyệt đối sẽ khiến máu tươi ba thước, một người làm cho người ta tuyệt đối không nhìn thấu được.

Mai Tử Hàn thân nhiên liếc nhìn Tôn Phi Phi: “Đi theo ta!”

Dứt lời, xoay người đi vào đình bên cạnh, mà đình dưới mặt đất đột nhiên bị mở ra, một thềm đá xây bằng kim ngọc một đường thông xuống dưới đất, Mai Tử Hàn cất bước bước vào, Tôn Phi Phi nắm ống tay áo đi vào theo!

Phía dưới là một gian phòng rộng rãi, giống như là cung điện hoàng cung, mười nữ tử mặc y phục cùng màu, nhìn thấy Mai Tử Hàn đi xuống, đồng loạt cúi đầu hành lễ: “Ra mắt công tử!”

Mai Tử Hàn đi tới ghế ngồi chuyên dụng của hần, bên tay là bàn tính bằng ngọc hần thích vuốt nhất, khung bằng vàng, bàn tính ngọc, phía trên có màu của ánh sáng, nhìn một cái cũng biết là thường xuyên được chơi đùa, cũng chỉ khi hần chơi đùa vật này mọi người mới tin tưởng hần là một thương nhân, mà không phải là một Mai Quân công tử mơ hồ.

Mai Tử Hàn lạnh lẽo quét mắt qua Tôn Phi Phi, lập tức có người đi đến cởi áo choàng cho Tôn Phi Phi, lộ ra y phục cao quý, nhưng mà ở nơi cao quý như vậy, y phục của à lại có vẻ tục khí, bởi vì nơi này ngay cả lụa mỏng treo tường cũng là giao sa đắt giá, càng không cần phải nói đến y phục người ở đây mặc!

Mai Tử Hàn liếc nhìn Tôn Phi Phi, ngay sau đó cúi đầu tiếp tục sờ bàn tính trong tay, giọng nói không hề phập phồng vang lên: “Nàng đã quyết định?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 22: Chương 3 (5)

Mai Từ Hàn lạnh lẽo quét mắt qua Tôn Phi Phi, lập tức có người đi đến cõi ảo choàng cho Tôn Phi Phi, lộ ra y phục cao quý, nhưng mà ở nơi cao quý như vậy, y phục của ả lại có vẻ tục khí, bởi vì nơi này ngay cả lục mông treo tường cũng là giao sa đắt giá, càng không cần phải nói đến y phục người ở đây mặc!

Mai Từ Hàn liếc nhìn Tôn Phi Phi, ngay sau đó cúi đầu tiếp tục sờ bàn tính trong tay, giọng nói không hề phập phồng vang lên: “Nàng đã quyết định?”

Lần đầu tiên Tôn Phi Phi nhìn thấy nơi cao quý như thế, cảm giác đứng ở nơi này, những nơi trước kia không tính là gì, nếu như ả ta có thể trở thành nữ chủ nhân nơi này, nếu như ả ta có được tất cả.... Nghĩ như vậy, do dự vốn có của Tôn Phi Phi biến mất, thậm chí quên mất ước nguyện ban đầu khi mới bước vào.

Ả ta nhìn Mai Từ Hàn, lần đầu tiên cảm thấy nam nhân ả ta đã từng không coi trọng này cũng có chỗ thích hợp, nếu như hiện tại ả ta đi theo hắn, dù sao cũng hơn ở viện không người nào hỏi thăm của Tôn gia: “Ta...Ta nguyện ý!”

Mai Từ Hàn đứng lên: “Đây chính là do nàng nói?”

Tôn Phi Phi ngượng ngùng gật đầu, cho nên ả không nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng và trào phúng của Mai Từ Hàn.

Mai Từ Hàn phát tay: “Mang nàng ta đi tắm rửa thay quần áo.”

“Dạ!” Đám thị nữ cong người đáp lại, sau đó ấn một nút cơ quan, một mặt của bức tường đột nhiên mở ra, lộ ra một phòng tắm rộng lớn, hồ tắm này được xây bằng khối ngọc lớn, nước không ngừng chảy vào, sợ rằng hoàng cung cũng không có mấy chỗ như thế!

Tôn Phi Phi ngượng ngùng đi theo, ở nơi Mai Từ Hàn không thấy, ả ta lập tức khôi phục ngạo khí khi còn là thái tử phi, đôi tay mở rộng, mặc cho bọn thị nữ cởi áo tắm rửa cho ả, hoàn toàn một bộ dáng cao cao tại thượng.

Tôn Phi Phi hồi hồn trong vui sướng, lúc này mới phát hiện ra những nữ tử trước mặt mình đều xinh đẹp không phải bình thường, nhất thời cảm thấy có một loại nguy cơ, lông mày dương cao: “Các người đã hầu hạ bên Mai Từ Hàn bao lâu?”

Đám thị nữ không nói một lời, vẫn giúp ả ta tắm rửa như cũ.

Tôn Phi Phi nổi giận: “Các người câm?”

Đám thị nữ vẫn không nói lời nào như trước, tiếp tục chà xát thì chà xát, chuẩn bị y phục thì chuẩn bị y phục.

Tôn Phi Phi hoàn toàn nổi giận: “Ta hỏi các người? Các người dám không trả lời?”

Một thị nữ về mặt thân nhiên nhìn ả ta một cái, giọng nói cứng nhắc: “Công tử đang chờ ở bên ngoài, xin tiểu thư nhanh tắm rửa xong rồi ra ngoài!”

Tôn Phi Phi nghe thấy vậy, uất hận đè nén tức giận xuống, mắng trong lòng: “Chờ đến khi ta thành nữ chủ nhân của các người, chuyện đầu tiên sẽ là diệt đám hồ ly mê hoặc người các người!”

Tắm rửa xong hương xông, Tôn Phi Phi mặc vào bộ hoa phục thượng đẳng màu trắng tuyết, trên đầu là kim chi ngọc hoàn, hoa lệ biết bao. Từ sau khi bị phế thái tử phi, Tôn Phi Phi chưa từng mặc y phục cao quý như vậy, hiện tại mặc vào mới phát hiện ra, hóa ra ả ta có thể xinh đẹp đến như vậy, tức khắc lòng tự tin tăng thêm nhiều.

Cửa ngàm lần nữa mở ra, Tôn Phi Phi đi ra đầu tiên, sau lưng là một đám thị nữ xách vạt áo cho ả, lập tức khôi phục cảm giác ưu việt khi làm thái tử phi, không, hoặc là tăng lên, phải nói là _ hoàng hậu!

Nhìn thấy Mai Từ Hàn nhìn qua, Tôn Phi Phi xấu hổ cười một tiếng: “Ta đẹp không?”

Mai Từ Hàn nhẹ nhàng sờ bàn tính trên tay, mặc dù mặt không biểu lộ gì, nhưng trong lời nói vẫn có ý tán thưởng: “Quả nhiên không hổ là người trở thành thái tử phi, xinh đẹp khéo léo, y phục này chỉ có nàng mới có thể mặc được!”

Nghe vậy, Tôn Phi Phi cười đến rộng miệng, trong mắt là hài lòng không che giấu được. Ả đã nói Tôn Phi Phi ả làm sao có thể trôi qua cuộc sống như thế được, sau ngày hôm nay, nhất định ả ta sẽ phải để cho những người kia rửa mắt mà nhìn, không, là muốn giam toàn bộ những người này ở dưới lòng bàn chân!

Mai Từ Hàn nhìn cũng chưa từng nhìn ả, vung tay lên: “Người tới, dẫn nàng ta đến phòng chữ Thiên!”

Tôn Phi Phi sửng sốt: “Đến phòng chữ Thiên?”

Mai Từ Hàn nhìn ả, ánh mắt không thay đổi, nhưng lời nói nhỏ ra là đánh ả ta xuống địa ngục: “Không phải người muốn báo thù hay sao? Như vậy thì dùng chính thân thể của người trao đổi đi, khách ở chỗ ta đều có quyền thế, người có thể dùng về thù mị mê hoặc bọn họ, khiến cho bọn họ cam tâm tình nguyện làm việc cho người!”

(chỗ này thay đổi thái độ nên mình đổi từ “nàng” thành “ngươi”!)

Tôn Phi Phi không thể tin được nhìn hần: “Mai Từ Hàn, tại sao có thể như vậy, không phải ngươi muốn ta cho ngươi sao? Tại sao lại là những người khác?”

Mai Từ Hàn ngược mắt: “Từ Hàn không với cao được đại tiểu thư Tôn gia, thái tử phi nương nương tương lai!” Bình thản, nhưng lại châm chọc vô cùng.

Rốt cục Tôn Phi Phi cũng phục hồi tinh thần lại, khàn khàn rống giận: “Mai Từ Hàn, ngươi lừa ta?” Thì ra bắt đầu hần ta đã muốn nhục nhã ả!

Đôi mắt Mai Từ Hàn rét lạnh: “Chính tự ngươi tới, ta không có buộc ngươi, nếu như ngươi đã đáp ứng, tại sao lại nói ta ép buộc?”

Tôn Phi Phi giận dữ, một phen tháo kim sức trên đầu: “Ta không làm, ta không đồng ý, ta muốn rời khỏi đây...”

Mấy thị nữ nhanh chóng đi lên kiểm chế ả lại, sức lực lớn đến nỗi ả động cũng không động được, Tôn Phi Phi liều mạng gãy giữa: “Mai Từ Hàn, ngươi không cần ép ta hận ngươi!”

Lúc này Mai Từ Hàn mới đứng lên, từng bước một đi tới: “Chẳng lẽ Tôn tiểu thư đã quên, năm năm trước ngươi đối với ta như thế nào, sợ rằng chỉ có hơn chứ không kém, hôm nay Từ Hàn bỏ qua hiềm khích lúc trước để giúp ngươi, sao ngươi lại hận ta?”

“Khốn kiếp, ngươi là muốn phá hủy ta... ta muốn rời khỏi!”

“Vậy cũng không phải là do ngươi sao, lúc đầu ta cho phép ngươi quyết định, kết quả là ngươi muốn ở trong tay ta, dẫn đi!”

“Không... Không cần, ta chính là nữ nhi của Tôn đại tướng quân, ngươi làm như vậy cha ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Tôn Phi Phi giống như bắt được nắm rom cuối cùng.

Một thị nữ bên cạnh không nhìn nổi nữa, đẩy rèm một cửa ra, lập tức thu hết cảnh sắc dưới lầu vào mắt, chỉ một nam nhân đang ôm hai nữ tử tộc Hồ: “Vị kia là Tôn tướng quân?”

Đột nhiên Tôn Phi Phi muốn nhào qua hô lên, lại bị một thị nữ kéo lại: “Khuyên ngươi đừng từ chối thì hơn, coi như Tôn tướng quân ở chỗ này cũng không thể cứu ngươi được, ngươi cũng đừng quên đây là nơi nào!”

Tôn Phi Phi chấn động toàn thân, hình như lúc này mới nhớ tới nơi này là nơi đen tối nhất để đồ, nơi này là nơi... không cách nào trị, mà người trước mắt, đến hoàng thượng cũng không nguyện chọc tới!

Mai Từ Hàn đi tới trước cửa sổ, thản nhiên nhìn lướt qua phía dưới: “Chính ngươi tự suy nghĩ như thế nào để lấy lòng ân khách đầu tiên của ngươi đi!”

Đột nhiên Tôn Phi Phi gãy giữa: “Mai Từ Hàn, ta là thái tử phi, ta là phi tử của Đông Phương Trạch!”

“Vậy thì như thế nào? Một phi tử bị phế mà thôi!” Dứt lời, Mai Từ Hàn trực tiếp phát tay, đám thị nữ lập tức kéo tay lôi Tôn Phi Phi đi!

Mai Từ Hàn rét lạnh nhìn bọn họ rời đi, phát tay đóng cửa sổ lại, rồi mới lấy nửa miếng ngọc trong tay áo ra, vẽ mặt trở nên dịu dàng, một tia âm áp nhàn nhạt tản ra, dường như cả người hần cũng linh hoạt lên, mà trên ngọc bội kia khắc một chữ, tuy chỉ có hơn nửa, nhưng vẫn có thể thấy được là một chữ “Cầm”!

“Cầm!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 23: Chương 4: Tư thông với địch phản quốc? (1)

Nước Sở, khi Sở Dạ nhận được thư và kim sang được của Mộ Dung Cầm, cười vui đến mức đuôi lông mày cũng dính chặt vào nhau, thế nhưng khi hần nhìn thấy nội dung trong thư mà Mộ Dung Cầm viết thì lập tức tối mặt lại: kim sang được này là đặc chế của bốn môn, thoa lên tăng sức sống của da, vết thương nhanh khép lại, sau khi tróc vẩy không lưu lại sẹo!

Một tay siết chặt giấy trong tay, Sở Dạ tức giận nhưng lại cười: “Mộ Dung Cầm, cái người không có lương tâm này!” Thế mà lại một chữ cũng không nhắc tới hần!

Giơ tay lên muốn ném giấy ra ngoài, nhưng trong lòng vẫn không nỡ bỏ đi, bất đắc dĩ kẹp nó vào trong một quyển sách hần hay đọc, gấp lại cẩn thận mới đặt lại chỗ cũ!

“Ra ngoài!”

Nói vừa dứt, Dương Phong đi ra từ trong góc tối: “Chủ tử!”

“Mấy ngày nay có tin gì không?”

“Vô Phong kiếm xuất thế, người trong giang hồ bắt đầu xôn xao, đã có vài nhóm nhân mã đi đến doanh trại Mộ Dung Cẩm gây chuyện, nhưng cuối cùng đều là toàn quân bị diệt. Bên cạnh Mộ Dung tiểu thư xuất hiện một người võ công cao cường, thuộc hạ tự mình xem qua chiến trường, có cánh hoa tường vi đỏ, người chết đều là bị hút khô máu cho đến chết, chắc chắn chính là Tần Phi Nguyệt của Yêu Nguyệt Lô!”

“Tại sao nàng lại chấp phải Tần Phi Nguyệt?” Sở Dạ cau mày, thật lòng phục Mộ Dung Cẩm rồi, rốt cuộc nàng còn cho hắn bao nhiêu ‘vui mừng’ nữa? Thậm chí Tu La hi vọng vô thường đó cũng nguyện ý giúp nàng!

“Chủ tử, Vô Phong kiếm nên xử trí như thế nào?” Thật ra thì mãi cho đến khi trở lại, Dương Phong cũng không dám tin tưởng Mộ Dung Cẩm lại cứ như vậy mà đưa Vô Phong kiếm cho chủ tử nhà mình, mặc dù cũng có thể là tạm thời bảo quản, nhưng đây chính là thần kiếm Vô Phong được xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm, cũng không phải là cái trắng bí đỏ ven đường, sao lại tùy ý đưa ra? Hay là sức quyến rũ chủ tử nhà mình quá lớn, khiến Mộ Dung tiểu thư hoàn toàn tin tưởng?

Sở Dạ nhướn mày: “Không phải nàng nói đưa cho cô vương rồi sao? Vậy hiện tại chính là đồ của cô vương, lập tức chiêu cáo thiên hạ, Vô Phong kiếm chính là ở chỗ cô vương, cô vương thật muốn xem, rốt cuộc ai có thể cướp kiếm này dưới tay cô vương!”

Nghe vậy, Dương Phong nặng nề gật đầu, đây mới là chủ tử của hắn, cuồng ngạo nhưng không tự đại: “Thuộc hạ sẽ đi ngay!”

“Đúng rồi!” Dương Phong dừng thân thể một chút: “Chủ tử, trong khoảng thời gian nay Đông Phương công chúa thường vào cung, nhưng lại không đi tìm ngài cũng không đi tìm công chúa, ngược lại luôn đi đến chỗ Thái hậu, mà hình như Thái hậu rất ưa thích nàng ta!”

Sở Dạ cau mày: “Đi điều tra đến tột cùng nàng ta muốn làm cái gì?”

“Tuân lệnh!”

“Thái hậu!” Sở Dạ cau mày, trong mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo, nhưng tia lạnh này sau khi liếc thấy bình thuốc trên bàn lập tức tiêu tán đi, mặc dù có chút tức giận vì thư hồi âm của nàng, nhưng ít nhất là nàng có trả lời, đây chính là một hiện tượng tốt không phải sao?

Cùng với vui mừng, lập tức cử động múa bút, viết thư trả lại, suy nghĩ một chút liền lấy một khối ngọc bội trên người nhét vào, lúc này mới đưa cho Dương Hạo: “Lập tức đưa ra ngoài!”

Dương Hạo: Chủ tử, chúng ta là ám vệ, không phải là người đưa tin...

Sở Dạ vẫn ở thư phòng xử lý chính vụ đến tối, cuối cùng Tổng quản thái giám Lý công công không nhịn được đi vào thúc giục: “Hoàng thượng, bên Thái hậu đã tới thúc giục không dưới mười lần rồi, nô tài thật sự không ngăn được!”

Sở Dạ nhíu mày kiếm lên: “Nói có chuyện gì vậy?”

“Nói là đã lâu Thái hậu không gặp Hoàng thượng, có chút nhớ nhung, gọi mấy vị Công chúa trong cung, còn mấy vị Vương gia Vương phi ngoài cung cùng nhau tụ họp, chỉ thiếu mình Hoàng thượng nữa thôi!”

“Hả? Nha đầu Sở Linh kia đi chưa?”

“Chưa! Hôm qua Linh Nhi công chúa đã ra khỏi cung, cũng không biết đi nơi nào, khắp nơi đều không tìm được người!” Nhưng mà chuyện Sở Linh Nhi thường mất tích bọn họ đã thành thói quen, nếu Sở Linh Nhi một tháng không mất tích một đoạn thời gian bọn họ lại không quen!

Sở Dạ cũng không ngoài ý muốn, bỏ lại quyển sách trên tay: “Đi thôi! Cô vương đi xem một chút!”

Cung điện của Thái hậu tọa lạc ở nơi tốt nhất trong hậu cung, An Hiếu Cung!

“Hoàng thượng giá lâm!”

“Ngô hoàng vạn tuế!”

Tổng cung điện tất cả lớn nhỏ hơn ba mươi người, những người này đều là người hoàng tộc, Sở Dạ nhìn cũng chưa từng nhìn bọn họ một cái, trực tiếp đi về phía trên, chấp tay nhìn phụ nhân bộ dáng thướt tha hoa mỹ đã hơn bốn mươi tuổi nhưng trông như ba mươi tuổi trên đài cao: “Nhiều ngày không thấy, Di vẫn mạnh khỏe chứ?”

Là di. Mà không phải mẫu hậu! Một xung hô lập tức phân chia quan hệ của hai người! Sắc mặt Thái hậu cứng lại, nhưng vẫn lập tức nở nụ cười, giả vờ cá giận nói: “Hoàng thượng cũng biết nhiều ngày không thấy à? Ai gia biết hoàng thượng một ngày kiếm tỷ bạc, nhưng cũng đừng quên người thân nơi hậu cung chứ!”

Sở Dạ không nói, trực tiếp đi lên vị trí của mình, lúc này mới giơ tay lên: “Tất cả đứng lên!”

“Ta hoàng thượng!” Tất cả mọi người đều run rẩy, tuy nói đều là con cháu Hoàng thất, nhưng cũng không ai giống như Sở Linh Nhi dám làm càn trước mặt Sở Dạ, phải biết rằng con cháu trực hệ Hoàng thất nước Sở có hơn một trăm năm mươi người, nhưng bây giờ chỉ còn số ít này, những người khác đều là xử tử thì xử tử, đi đầy thì đi đầy, nguyên nhân không cần nói cũng tự biết.

Sở Dạ lạnh lùng vô tình, người lại chớ gần, không có mấy người dám đến gần hắn ba bước, mà lần đó bọn họ đã khắc sâu sự dạy dỗ, nhìn thấy Sở Dạ đều là rất cung kính, chưa bao giờ dám có biện pháp không vâng lời, dĩ nhiên trong những người này có ngoại trừ một người, đó chính là xa xỉ dâm loạn, quần áo lụa là vô năng nổi danh _ Đông Húc Vương!

“Hoàng huynh, nghe nói mấy ngày trước ngươi lại xuất cung, có nhìn thấy mỹ nhân nào hay không? Lần sau mang một hai người về cho Thần đệ nha!”

Đông Húc Vương có quyền thế lớn nhất trong đám Vương gia, nhưng lại người vô năng nhất, ban đầu Sở Dạ giết nhiều người như thế, lại duy nhất phóng túng mình tên bại hoại này, vẫn luôn khiến người ta suy nghĩ. Mà mặc dù phẩm đức Đông Húc Vương không tốt, nhưng dáng dấp rất xuất sắc, tướng mạo có năm phần tương tự Sở Dạ, mặc dù không tuấn mỹ như thần tiên như Sở Dạ, nhưng cũng là một mỹ nam tử khó có được.

Nghe vậy, Sở Dạ ngược mắt, trong mắt có ánh sáng lạnh lẽo, ngay sau đó nửa đùa mà nói: “Cô vương nhớ ngày tuyển tú nữ ba năm một lần sắp tới, đến lúc đó cô vương hạ lệnh tập hợp mỹ nhân thiên hạ, tùy người chọn, như thế nào?”

Đông Húc Vương vô cùng vui sướng: “Đa tạ hoàng huynh!”

Mà Đông Phương Hiểu ở bên cạnh hắn, sắc mặt đã sớm không nén được giận, nhưng vì ngại mặt mũi, không thể không giữ đúng mực mỉm cười, mà nàng ta lại không biết mỉm cười kia khó coi như thế nào!

“Hoàng thượng, Húc vương hồ đồ, làm sao người cũng dung túng theo chứ!” Thái hậu lộ vẻ bất mãn: “Tổng tuyển tú nữ là chọn phi tử của hoàng thượng, tại sao có thể để Húc vương tùy tiện chọn chứ?”

Sở Dạ cũng không thèm nhìn tới bà, chỉ nói: “Không phải cũng có từ tú nữ tuyển ra để làm Vương phi và Trắc phi hay sao? Nếu Húc vương thích, chọn một người thì có làm sao?”

“Đúng vậy, Thái hậu ngài quá so đo rồi, hoàng huynh cũng hào phóng như vậy rồi, ngài chớ nói không với mỹ nhân của ta!” Đông Húc vương phóng đảng không kiềm chế được hình tượng một tay ăn chơi!

Thái hậu cau mày, nhưng Sở Dạ đã nói như thế, bà cũng không thể khuyên nữa, bà là muội muội ruột của tiên hoàng hậu, mặc dù thừa kế hậu vị, hiện tại thành thái hậu, nhưng bà biết bởi vì năm đó tỷ tỷ chết ngoài ý muốn, đứa cháu trai này vô cùng không thích bà, nói nhiều hơn sợ rằng hai người sẽ càng bế tắc hơn.

Mặc dù là bữa tiệc, nhưng lại không có mấy người chân chính mở miệng nói chuyện, chỉ có Sở Dạ và Đông Húc vương câu được câu không trò chuyện, cuối cùng, Sở Dạ buông ly xuống: “Cô vương còn có nhiều chuyện chưa xử lý, nên rời đi trước!”

Dứt lời, ngay cả lễ cáo lui với Thái hậu cũng không có, trực tiếp chấp tay rời đi, thấy được Thái hậu nắm chặt tay, nhưng cái gì cũng không nói được.

“Hoàng thượng!” Đông Phương Hiểu thừa dịp không ai chú ý tới vội vàng đuổi tới.

Sở Dạ giống như không nghe thấy, trực tiếp sai bước đi về phía trước, mà Đông Phương Hiểu lại thật nhanh chạy tới, một phen đã ngăn trước mặt Sở Dạ, điềm điềm đáng yêu nhìn hắn: “Hoàng thượng, vì sao ngươi độc ác thế? Ta từ Thiên Khải xa xôi gả tới, vì sao ngươi lại phối cho ta người như Đông Húc vương?”

Sở Dạ chán ghét cau mày: “Chuyến đã định thành cục, Vương phi ngươi còn điều gì muốn nói?”

“Vương phi? Ta mới không phải là Vương phi!” Đông Phương Hiểu gần như là hét lên, gào xom lập tức hạ khí thế, nước mắt theo gương mặt chảy xuống: “Hoàng thượng, Đông Húc vương xa hoa lãng phí dâm loạn, làm sao ngươi lại nhẫn tâm gả ta cho hắn? Ta một lòng say mê đều ở trên người hoàng thượng, vì sao một chút hoàng thượng cũng không nhìn thấy!”

Sở Dạ lạnh lùng liếc nàng ta một cái, xoay người đi về hướng khác, Đông Phương Hiểu muốn kéo, nhưng Sở Dạ đẩy nhanh khoảng cách bước chân, mấy bước ngắn ngủi đã là xa trăm mét, rất nhanh biến mất không thấy nữa.

Đông Phương Hiểu khóc ngất xuống đất, rốt cuộc nàng ta đã làm sai điều gì? Nàng ta cũng chỉ là cuồng đại yêu hắn mà thôi, tại sao hắn lại đối với nàng như vậy?

“Chà chà! Công chúa, đáng vẻ này của ngươi thật khó nhìn!” Đường Tổ một thân áo choàng đen đi ra từ trong góc tối.

Đông Phương Hiểu hung hăng trừng qua: “Ngươi cảm miệng cho ta!”

“Được, được, được, ta không nói nữa, nhưng là công chúa, sự thật chính là như thế, chẳng lẽ ngươi muốn tự mình lừa mình?”

“Ta tự có tính toán, không cần ngươi phải lên tiếng!”

“Được! Vậy ta mỗi mắt mong chờ!”

“Hừ!”

Dưới ánh trăng, Sở Dạ một mình đứng trên nóc cung điện, ánh mắt nhìn về phía Thiên Khải, chỉ mới rời khỏi hơn một tháng, làm sao đã thành tợ vương thành diên! Quả thật vẫn là vẫn nên bắt chặt người để cho hấn động lòng lại, tốt nhất mỗi thời mỗi khắc đều nhìn mới được!

Đột nhiên Dương Phong vội vàng bay lên: “Chủ tử, Thiên Khải có biến!”

“Cái gì? Tư thông với địch phản quốc?” Mộ Dung Cẩm không thể tin được, lý do này khiến nàng giận đến mức muốn cười, quân Mộ Dung mới vừa đánh thắng trận, lại có người nói Mộ Dung Chính tư thông với địch phản quốc, hơn nữa đối phương không phải là ai khác mà chính là Man tộc vài ngày trước bị đánh lui.

Nói Mộ Dung muốn làm công trận, Tướng quân không tiếc tự tay dâng việc cơ mật trong tay cho đối phương, khiến đối phương tấn công Thiên Khải, sau đó sẽ do quân Mộ Dung đánh dẹp chinh phạt bọn họ, dùng công trận này để được thưởng! Thậm chí còn tìm ra được rất nhiều phong thư của Mộ Dung Chính và đối phương, bên trong có kế hoạch tác chiến và vùng bố trí quân sự, gần như hoàn toàn ăn khớp với chiến dịch! Điều khác biệt duy nhất chính là Mộ Dung không chiếm được phong thưởng!

Àm Mộ Dung Chính bị thương cũng chỉ là một dẫn chứng, bởi vì thương thế hấn nhanh chóng tốt lên chính là chứng minh, mà lần này Mộ Dung Cẩm được Đông Phương Trạch đề cử thành Phó tướng lại bị nói là kết bè kéo cánh, Đông Phương Trạch muốn mở rộng lực lượng quân đội, muốn hoàn toàn nắm giữ quân đội, thậm chí đã lên đến mức “mưu triều oán vỹ” rồi!

Mà phương diện này chẳng những có phong thư, còn có nhân chứng của đối phương, thậm chí ngay cả tay chân liên lạc giữa Mộ Dung Chính và bọn họ cũng đều rõ ràng! Ngay cả ‘chứng cứ’ Đông Phương Trạch lật thuyền trong mương cũng bị người lỏi ra một đồng lớn, chỉ còn thiếu long bào cửu trảo minh hoàng nữa thôi!

“Triệu Quốc công!” Mộ Dung Cẩm nhìn tên tuổi người cầm đầu, có chút kỳ quái, nhưng lại cảm thấy không kỳ quái, dù sao trận đánh này nếu coi như là thắng, vậy cũng coi như là thật đẹp.

“Phi!” Tàn Phi Nguyệt nhin cười không được: “Có thể nghĩ ra lý do như vậy, thật sự là cực phẩm, mà Hoàng đế tin lời này, cũng ngu ngốc đến vậy, không bằng trực tiếp giết cho xong!” Dù thế nào đi nữa hấn cũng đã giết hai Hoàng đế, thêm một người cũng chẳng sao!

“Tần công tử cũng không nên nói như vậy, ngộ nhờ bị người nghe được, sợ rằng nhà Mộ Dung lại thật sự bị chơi!” Về mặt Văn Từ Khiêm nghiêm trọng!

Tàn Phi Nguyệt ngược mắt nhếch môi: “Mặc dù ta cũng rất muốn không có người nghe, nhưng hình như có chút muộn rồi!” Sau một giây, trong mắt hấn lạnh lùng thoáng qua, một tay thành công tung một chưởng về phía ngoài cửa sổ, lập tức có một người bị hút vào, sau đó bị hấn hung hăng ném lên trên mặt đất.

Văn Từ Khiêm nhìn người trên đất, kinh ngạc mở to miệng: “Đại Hổ, tại sao lại là người?”

Binh sĩ gọi Đại Hổ lúng túng nhìn người cả phòng, vội vàng cầu xin tha thứ: “Tiểu nhân có tội, không phải tiểu nhân cố ý nghe lén, xin tiểu cô cô thứ tội, tiểu nhân đảm bảo tuyệt đối không nói ra!”

Mộ Dung Cẩm và Tàn Phi Nguyệt nhìn nhau, đều nhìn thấy ý tứ không rõ ràng của đối phương, nhưng Mộ Dung Cẩm không trách cứ, ngược lại phát tay đề cho hấn đi ra ngoài: “Ồ bên ngoài canh chừng cho tốt, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào!”

“Dạ dạ dạ, nhất định tiểu nhân sẽ canh chừng cẩn thận, tiểu cô cô yên tâm!” Hình như Đại Hổ cực kỳ sợ hãi, lúc đi cũng đụng phải cột chống lều, ‘ai ư’ một tiếng mới ôm đầu đi ra ngoài!

Đợi đến khi hấn đi ra ngoài, Mộ Dung Cẩm lập tức hạ thấp giọng: “Đường Trúc, đi theo hấn ta!”

Đường Trúc ở một bên lên tiếng trả lời rồi lác mình đi, lúc này Văn Từ Khiêm mới phản ứng được: “Cẩm nhi, đây là?”

“Hấn ta có vấn đề!”

“Nhưng Đại Hổ là thiếu niên trong doanh trại mà? Phải biết rằng hấn vẫn luôn thật thà đàng hoàng, hơn nữa là do nhà Mộ Dung nuôi lớn, tại sao có thể là gián điệp?”

Nhưng Mộ Dung Cẩm không giải thích quá nhiều: “Tất cả chờ Đường Trúc trở lại sẽ rõ!”

Văn Từ Khiêm nghe vậy cũng không rồi rắm quá, lại trở lại vấn đề chính: “Hiện tại Tướng quân bị nhốt, Thái tử cũng bị bắt giam, nhà Mộ Dung bị niêm phong, chắc hấn quan binh tới bắt chúng ta đang trên đường đi, xem ra trong thời gian ngắn không trốn được trận tai ương lao ngục này!”

“Nghĩa phụ sợ sao?”

“Ta sợ cái gì?” Văn Từ Khiêm cười khê: “Ta đã một bó tuổi rồi, sóng gió gì mà chưa từng thấy qua? Mặc dù hiện tại chứng cứ xác thực, nhưng chỉ cần chưa trực tiếp định tội, chúng ta còn nhiều phen lật mình, hiện tại cần tìm chứng cứ chứng minh Triệu Quốc công ngụy tạo chứng cứ!”

“Nghĩa phụ không cần phải lo lắng, ngay cả khi chúng ta không động, cũng sẽ có người không để nhà Mộ Dung chúng ta gặp chuyện không may!”

Trong đầu Văn Tử Khiêm đột nhiên lóe lên suy nghĩ: “Là nhà Tần Quốc công!”

“Đứng! Quả thật chiêu hạ cờ này của Triệu Quốc công thật là chính xác, nhưng ông ta lại quên mất, thế lực phía sau của thái tử. Tần Quốc công có quyền thế nhất, bọn họ đều đặt ở trên người thái tử, làm sao có thể trở mặt nhìn thái tử bị phế truất? Hơn nữa làm thái tử nhiều năm, nhất định trong triều đình cũng có đầy đủ thế lực, đây cũng không phải là Triệu Quốc công muốn động là có thể động được!”

“Mà nhà Mộ Dung vừa vặn đứng ở phe cánh của thái tử, đây chính là một lực lượng cường đại, nếu như Tần Quốc công ngoan độc, hoặc dã tâm Đồng Phuong Trạch khá lớn, nhà Mộ Dung ta giúp hấn ngồi trên tội danh này, để cho hấn trực tiếp leo lên ngôi vị Hoàng đế thì cũng không phải không thể, ngay cả khi không phải như vậy, nhất định Tần Quốc công cũng không muốn mất đi cái lực lượng trợ giúp cường đại nhà Mộ Dung này, cho nên tự nhiên ông ta sẽ lo chu toàn!”

“Bộp bộp!” Tần Phi Nguyệt không nhịn được vỗ tay: “Khanh Khanh, nếu như nàng là nam tử, chắc hẳn bá chủ thiên hạ cũng phải thay đổi người rồi!”

Mộ Dung Cẩm liếc hấn một cái: “Sao lại xem thường nữ tử?”

“Nào dám?” Tần Phi Nguyệt giả bộ xin tha, chọc cho Văn Tử Khiêm liếc mắt, thấy vẻ mặt của hai người thì âm thầm lắc đầu, nói không chừng đây chính là một khoản nợ đào hoa!

“Mặc dù Tần Quốc công sẽ ra tay, nhưng chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi chờ như vậy sao?” Văn Tử Khiêm rất ít khi ở để đô, ngay cả khi ông có đầy mưu lược, nhưng đối mặt với triều đình lục đục đầu đầu ông vẫn có chút lực bất tòng tâm

“Dĩ nhiên không thể ngồi đợi chờ chết!” Trong mắt Mộ Dung Cẩm thoáng qua tia lạnh, ngay sau đó nhìn về phía Tần Phi Nguyệt: “Người của ngươi có am hiểu về dịch dung và bắt chước theo không?”

“Có! Nàng muốn mấy?”

“Không cần nhiều, một là đủ!”

“Cái này dễ rồi, ta lập tức tìm người đến cho nàng!” Tần Phi Nguyệt vỗ tay một cái với bên ngoài, chỉ trong chớp lát đã có một người mang theo một nữ tử xuất hiện trước mặt Mộ Dung Cẩm

“Tham kiến chủ tử!”

Tần Phi Nguyệt tùy ý phát tay một cái: “Khanh Khanh, nàng muốn dùng nàng ta làm cái gì?”

Mộ Dung Cẩm đứng dậy đi tới bên cạnh nàng ta, chiều cao hai người chênh lệch không lớn, Mộ Dung Cẩm chỉ mình: “Kể từ hôm nay, ngươi chính là Mộ Dung Cẩm, biết chưa?”

Nữ tử kia gật đầu một cái, Mộ Dung Cẩm trực tiếp đưa mặt nạ dư thừa của mình cho nàng ta: “Hiện tại ngươi lập tức bắt chước lời nói và động tác của ta, còn thiếu Đường Trúc sẽ ở bên cạnh ngươi dạy thêm!”

Văn Tử Khiêm nhìn một màn này, nhất thời ngạc nhiên: “Cẩm nhi, người này là?”

“Nghĩa phụ, con sẽ trở về để đô trước, người giao phó chuyện tình quân Mộ Dung xong, đến lúc đó trực tiếp trở về là được rồi, yên tâm, nhất định con sẽ cứu người ra!”

Văn Tử Khiêm khẽ gật đầu: “Ta hiểu, con cẩn thận một chút!”

Văn Tử Khiêm đi ra ngoài an bài chuyện trong quân, lúc này Mộ Dung Cẩm mới nhìn về phía Tần Phi Nguyệt: “Ngươi thì sao?”

Tần Phi Nguyệt không xuong tựa vào trên bàn, đôi môi mị hoặc đỏ mọng vênh lên: “Khanh Khanh, đột nhiên cảm thấy ta thật đáng thương, bị nàng dùng xong rồi trực tiếp vứt bỏ, nàng thật vô tình!”

Mộ Dung Cẩm bình tĩnh giật giật mí mắt: “Chẳng lẽ Yêu Nguyệt lâu quá rảnh rồi?”

“Quả thật là rất rảnh rồi, nếu không Khanh Khanh nàng trả thù lao ta trực tiếp giúp nàng giết tên Hoàng đế kia, giảm bớt rất nhiều chuyện nha.” Tần Phi Nguyệt ‘tốt bụng’ đề nghị.

Mộ Dung Cẩm liếc hấn một cái, sau đó trực tiếp không thèm nhìn nữa! Nếu đơn giản như vậy, triều đình còn cần người tranh ta đoạt làm gì? Trực tiếp so xem ai có nắm đầm mạnh rồi đi làm Hoàng đế cho xong

Một lát sau, Đường Trúc trở lại: “Tiểu thư, quả nhiên có vấn đề, hấn ta đi ra khỏi doanh trại gặp một người áo đen, hai người nói chính là nội dung chúng ta vừa nói, em không làm kinh động Đại Hổ, nhưng mà sau khi hai người đó tách ra lập tức giết người áo đen!”

“Có nhận dạng không?”

“Cái này!” Đường Trúc lấy một tấm bài ra: “Đây là lệnh bài tử sĩ Lý gia Triệu Quốc công, khẳng định là không sai!”

Mộ Dung Cẩm liếc nhìn: “Phân phó người đi ra tất cả tư liệu của Đại Hồ!”

“Dạ!”

Ban đêm, mộ dung cẩm chuẩn bị cả đêm rồi đi, lúc này Tần Phi Nguyệt lại phát tay một cái: “Khanh Khanh, nằng đến để đồ trước đi, hôm nay ta nhận được một vụ làm ăn rất thú vị, đã lâu không hoạt động gân cốt, chuẩn bị chơi cho đã!”

Mộ Dung Cẩm cũng không giữ lại, trực tiếp đổi trang phục rồi đi. Tần Phi Nguyệt neho mắt lại nhìn nằng đi xa, ngay sau đó nằng bước hướng bầu trời đêm, mà phương hướng hẳn đi là – nước Sở!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 24: Chương 4 (tiếp)

Một tháng sau, ở đế đô, một bộ thường phục mà xanh lam nổi bật thân thể có chút gầy gò nhiều thêm một phần khí thế, trên đầu đội một tầng lụa mỏng, làm cho người ta không thấy rõ được dung mạo của hắn, chỉ có thể thấy được dường như là một thiếu niên thanh tú khôi ngô.

Thiếu niên kia, cũng chính là Mộ Dung Cẩm. Nằng một tay gấp thức ăn ăn cơm, ánh mắt lại nhìn chăm chăm trên tờ giấy trắng kia, phía trên ghi lại đầy đủ lai lịch của Đại Hồ: năm cậu ta mười năm tuổi được nhận vào quân Mộ Dung, trước kia là một cô nhi không cha không mẹ, trước mười năm tuổi đều làm ăn xin mà sống, sau khi tiến vào quân Mộ Dung cũng rất đàng hoàng, là người thật thà, thành khẩn, mặc dù không có biểu hiện xuất sắc, nhưng cũng là an phận thủ thường, là một người trung hậu, theo lý thuyết cậu ta không thể giống như là thám tử của Lý gia, nhưng sự thật không thể biện minh, quả nhiên là người không thể nhìn bề ngoài.

Mộ Dung Cẩm thu tờ giấy vào trong tay áo, nhanh chóng com nước cho xong, để một thỏi bạc xuống rồi rời đi.

Hương Tuyết Hải.

Mộ Dung Cẩm tung tung viên đá thuận tiện nhặt ở ven đường trong tay, nhìn viên tử lịch sự tao nhã này, cười giễu cợt một tiếng, giậm chân tại chỗ rồi đi vào.

Thuần thực nhảy qua được hai người, đẩy cửa chính bằng vàng kia ra, không đợi thị nữ lên nghênh tiếp nằng đã đi trước một bước, không nhìn nơi xa hoa đầy mùi rượu này, bay thẳng đến nơi có mục đích của mình.

“Công tử! Nơi này người không thể đi vào!” Hai thị nữ đã ngăn ở cửa, nhìn tứ chi của các nằng liền có thể biết hai người này có tập võ, hơn nữa sợ rằng võ công còn không thấp.

Mộ Dung Cẩm không xông vào, mà đưa viên đá trong tay tới: “Hỏi chủ tử của các người, ta có một viên đá, có thể mua những thứ gì?”

Hai vị thị nữ kinh ngạc, dùng một viên đá để mua đồ? Một người trong đó vừa muốn quát lớn, nhưng lại có một ánh mắt vừa bình thản lại nặng nề rơi vào trên người các nằng, khiến cho các nằng không dám quát lên.

Ngay trong lúc này, cửa lớn mở ra, Mai Tử Hàn vẫn là một thân hoa phục màu bạc như cũ, liếc viên đá trong tay thị nữ, nhìn về phía Mộ Dung Cẩm: “Công tử muốn dùng viên đá này mua cái gì của tại hạ?”

Hai người thị nữ càng không hiểu, chủ tử có nhiều tiền như vậy, tại sao còn hiếm lại một viên đá? Huống chi nhìn một cái liền biết đây chính là một viên đá nhặt ở ven đường, có thể dùng để trao đổi?

Mộ Dung Cẩm ngước mắt, qua màn che nhìn về phía Mai Tử Hàn: “Một tin tức, như thế nào?”

Mai Tử Hàn xoay người: “Người tới là khách, mời vào bên trong!”

Mộ Dung Cẩm nhảy vào, không hề nhìn những phòng ốc xa hoa đến tận cùng xung quanh, trực tiếp đi tới ngồi đối diện với Mai Tử Hàn, nằng một tách trà Tuyết Cúc thượng hạng vừa mới được dâng lên, nhấp một hớp rồi để xuống ngay sau đó. Ngước mắt liếc nhìn người đối diện rồi lập tức rời đi chỗ khác, trong mắt thoáng qua chút yên lặng!

Mai Tử Hàn nhìn người đối diện, sự bình tĩnh trong đôi mắt hiện lên chút tò mò nghiên cứu: “Các hạ là ai? Vì sao biết quy củ viên đá tương đương vàng bạc châu báu của Tử Hàn?”

“Ta làm sao biết được quan trọng sao?”

“Tử Hàn chỉ là có chút ngạc nhiên mà thôi!” Mặc dù hắn gia tài bạc vạn, hơn nữa còn có cung điện dưới lòng đất hào hoa như thế, nhưng hắn lại không tham những thứ này, dùng vàng bạc châu báu cầu xin hắn, đến nhìn hắn cũng sẽ không liếc mắt nhìn, cho nên hắn định cho mình một quy củ, đó chính là

lấy viên đá thay vàng bạc châu báu, nhưng người biết điều bí mật này, trong thiên hạ tuyệt đối sẽ không vượt quá mười người!

Mộ Dung Cẩm chuyển động nắp tách trà, làm như tùy ý mở miệng: “Muốn biết cũng rất đơn giản, dùng tin tức ta muốn để trao đổi thì như thế nào?”

Mai Tử Hàn nhẹ nhàng vuốt bàn tính bên tay: “Vậy cũng phải xem các hạ muốn tin gì từ Tử Hàn mới được!”

“Nói cách khác giao dịch được thành lập?”

Mai Tử Hàn tức cười, xem ra là nàng quyết nắm chặt từng lời nói của hắn, bàn tính bị dừng lại tiếp tục dao động: “Các hạ có thể nói không?”

Mộ Dung Cẩm chăm chú nhìn: “Ta muốn biết tại sao Triệu Quốc công lại đột nhiên ra tay với nhà Mộ Dung, không hơn!”

Mai Tử Hàn sững sờ, ngay sau đó sáng tỏ: “Thì ra là Mộ Dung tiểu thư!”

Đề tài đến lúc này, Mộ Dung Cẩm cũng không che giấu nữa, trực tiếp coi tảng lựu che mặt ra, lộ ra dung mạo của nàng, nhìn Mai Tử Hàn: “Có thể nói chưa?”

Mai Tử Hàn cúi đầu sờ bàn tính của mình, khóe môi hiếm khi khê câu lên: “Nếu là Mộ Dung tiểu thư, ngược lại Tử Hàn lại cảm thấy giao dịch này có lời, bởi vì thứ Mộ Dung tiểu thư có thể tới để trao đổi tin tức, có thể còn hữu dụng hơn nhiều!”

“Hả? Sao ta lại không biết?”

Mai Tử Hàn ngược mắt: “Nói ví dụ như, thần kiếm Vô Phong đã từng được chôn giấu ở mộ Vũ Nghĩa, tại sao lại xuất hiện trong tay Mộ Dung tiểu thư!”

Trong mắt Mộ Dung Cẩm hiện ra tia sáng lạnh, bén nhọn mà lạnh lùng: “Xem ra ngươi đã hỏi lắm người?”

Mai Tử Hàn cũng không rối rắm, chăm chú sờ bàn tính trong tay: “Mộ Dung tiểu thư tính toán muốn Tử Hàn trả lời vấn đề trước sao?”

Mộ Dung Cẩm thu hồi khí thế trên người, lấy một cái mặt nạ bằng bạc từ trong tay áo ra, nhẹ nhàng đặt trên bàn: “Như thế đã đủ chưa?”

Mai Tử Hàn lập tức chăm chú nhìn, đã rất lâu chưa có thứ khơi gợi lên hứng thú của hắn, nhưng hôm nay Mộ Dung Cẩm đã cho hắn thấy. Thứ đặt trên bàn kia, càng khiến hắn có lại được cảm giác đã lâu không thấy: “Quả thật Mộ Dung tiểu thư đã có chuẩn bị mà đến!”

“Ta muốn đáp án thì sao?” Mộ Dung Cẩm không muốn nhiều lời với hắn.

Mai Tử Hàn đứng dậy, thu bàn tính lại: “Tử Hàn xin Mộ Dung tiểu thư xem một màn kịch được không?”

Mộ Dung Cẩm không đáp, nhưng lại đứng dậy!

Mai Tử Hàn ấn chốt mở cơ quan, phía sau vách tường lập tức lộ ra một lối đi rộng khoảng một mét, bên trong dùng dạ minh châu chiếu sáng, chiếu sáng rõ cả lối đi!

Mai Tử Hàn đi vào đầu tiên, Mộ Dung Cẩm theo sát phía sau, mới vừa đi không bao lâu, Mộ Dung Cẩm liền phát hiện nơi này quá huyền bí rồi. Trong thông đạo này tràn ngập âm thanh của rất nhiều người, có đùa giỡn, có dâm mỹ, có nói chuyện trời đất, có tiếng va chạm của chén vàng chén bạc, chỉ cần cẩn thận nghe, toàn bộ đều nghe được rõ ràng. Sợ rằng nơi này chính là đường dây đánh cắp tin tức quan trọng.

Mai Tử Hàn không tiếng động đi về phía trước, nhưng nếu có người đi trước hắn, sẽ lập tức phát hiện ra ánh mắt của hắn đã không còn lạnh nhạt như lúc đầu, ánh mắt của hắn khó lường, đặt tay nắm chặt nửa khối ngọc bội, trong lòng thầm nhẩm: Cẩm! Mộ Dung Cẩm?

Nửa giờ đồng hồ sau, Mai Tử Hàn dừng bước, giơ tay lên gõ mấy cái trên vách tường trơn bóng, vốn dĩ vách tường không một khe hở đột nhiên mở ra một thông đạo, đi thông tới một chỗ khác.

Lại đi khoảng trăm mét, Mai Tử Hàn dừng bước lại, dời một viên dạ minh châu trên vách tường đi, lập tức có một cửa sổ lớn tầm quyền sách xuất hiện, tiếng thờ gấp dâm mỹ lập tức truyền đến. Mộ Dung Cẩm cau mày, nàng hiểu Mai Tử Hàn sẽ không để cho nàng xem xuân cung sống, cho nên chịu đựng chán ghét trông vào, sau một khắc lập tức nhắm mày lại.

Bên trong căn phòng, trên chiếc giường lớn rèm lụa màu đỏ rực, một nam nhân hơn năm mươi tuổi đang chống đẩy trên người một nữ tử, nam nhân kia Mộ Dung Cẩm biết, chính là người tố cáo phụ thân nàng, Triệu Quốc công, nữ tử dưới người ông ta Mộ Dung Cẩm chir có thể nhìn thấy một cặp chân dài, những thứ khác không thấy rõ.

“Ừm!” Nữ tử không nhịn được rên lên, vươn tay đặt lên thân thể nam tử, dính vào trên người phụ họa động tác của ông ta: “Ừm...”

Triệu Quốc công một tay đặt trên tuyết tròn trắng muốt, trong miệng khạc ra lời nói bi ôi: “Cái người lẳng lơ này, ha ha! Lão tử cũng phải ném thử một chút tư vị của thái tử phi, nếu để cho Đông Phương Trạch biết được, đoán chừng lập tức tức chết đến báo danh điện Diêm Vương!!!”

Mộ Dung Cẩm lập tức ngây người, nàng thế nào cũng không nghĩ đến nữ tử cùng Triệu Quốc công hô mưa gọi gió này lại chính là thái tử phi ngày xưa _ Tôn Phi Phi!

Ở trong rèm lụa đỏ, trong mắt Tô Tây Phong lóe lên tia chán ghét và ác độc, nhưng khi ngẩng đầu lên lại là gương mặt kiêu ngạo: “Tư thế oai hùng năm đó của Quốc công không hề giảm đi, Phi Phi bội phục, nhanh quá!”

Triệu Quốc công bi ối cười một tiếng: “Quả thật đủ nhanh!”

“Vậy chuyện Quốc công đồng ý giúp Phi Phi sao rồi?” Tôn Phi Phi vẽ vài vòng trên người Triệu Quốc công rồi hỏi.

Triệu Quốc công một phát nắm được tay của ả ta: “Hiện tại Mộ Dung Chính và Đông Phương Trạch đã cùng ngồi trong thiên lao rồi, nàng không cần phải lo!”

Tôn Phi Phi nũng nịu: “Quả nhiên Quốc công lợi hại!”

“Ha ha ha .....”

Mộ Dung Cẩm không muốn nghe tiếng cười bên trong phòng nữa, cũng không muốn nhìn nữa, sắc mặt khó coi đi ra khỏi nơi đó!”

Mai Từ Hàn ngồi lại vị trí của mình, vẫn vuốt vuốt bàn tính của hân: “Hài lòng với đáp án này không?”

Bình phục ghé tòm trong lòng, lúc này Mộ Dung Cẩm mới mở mắt ra, lạnh lùng nói: “Ngay cả Tôn Phi Phi dùng thân thể mê hoặc Triệu Quốc công, nhưng còn chưa đủ để cho Triệu Quốc công làm ra loại chuyện tình rung chuyển triều đình này. Tôn Phi Phi cũng chỉ là một người nổi, là một người hy sinh đáng thương mà thôi. Không, có lẽ không nên dùng từ đáng thương, mà là thật đáng buồn!”

“Xem ra Mộ Dung tiểu thư đã có được đáp án!”

Mộ Dung Cẩm đối tăng lụa mỏng lên, vốn dĩ hôm nay nàng muốn có được một chút tin tức trong triều đình, nhưng hiện tại nàng không có tâm tình, thay vì trao đổi với Mai Từ Hàn, không bằng vào trong cung tìm một chút.

“Lần sau nếu Mộ Dung tiểu thư còn muốn làm giao dịch, nhất định Từ Hàn xin đợi đại giá!”

Mộ Dung Cẩm ngẩng đầu, qua tầng lụa nhìn Mai Từ Hàn, cười lạnh: “Chẳng lẽ Mai công tử quên lần trước người phải sát thủ tôi?”

Mai Từ Hàn bất đắc dĩ buông tay: “Coi như là Từ Hàn thiếu Mộ Dung tiểu thư một ân tình thì sao?”

Mộ Dung Cẩm nhìn hân một cái, không nói một lời xoay người rời đi.

Mai Từ Hàn nhìn bóng lưng Mộ Dung Cẩm rời đi, ngón tay sờ bàn tính đã dừng lại, hồi lâu cũng không buông xuống, cúi đầu không biết đang nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 25: Chương 4 (tiếp)

Ra khỏi “Hương Tuyết Hải” Mộ Dung Cẩm cố nhin ghé tòm trong lòng, mũi chân điểm một cái phi thân rời đi, nhưng nơi nàng đi không phải là hoàng cung mà là thiên lao!

Trong thiên lao, Đông Phương Trạch đang ngồi đối diện với Mộ Dung Chính, giữa bọn họ cách nhau một song sắt, hai người đem bày bàn cờ ra, lấy tất cả để làm một bàn cờ, một người cầm trong tay cờ trắng, một người cầm trong tay cờ đen, cách phòng giam đánh cờ. Trên bàn cờ của Đông Phương Trạch đều là cờ trắng, mà trên bàn cờ bên Mộ Dung Chính đều là cờ đen, nếu ghép hai bên cờ lại, đó chính là một bộ cờ chân chính!

“Hình như thái tử không vội vàng chút nào!” Mộ Dung Chính nói thì nói thế, nhưng trong mắt vẫn là nhin không được có vẻ tán thưởng, dù sao rơi vào tình cảnh như thế còn có thể duy trì bình thản, hiển nhiên là không tầm thường.

Đông Phương Trạch mỉm cười đặt một quân cờ xuống: “Không phải Mộ Dung tướng quân cũng không vội hay sao?”

Bị hỏi ngược lại, Mộ Dung Chính cũng không nhin được nở nụ cười: “Mặc dù cảm thấy có chút hoang đường, nhưng trực giác nói cho cự thần biết, cự thần rất nhanh sẽ ra khỏi nơi này!”

“Hả? Vậy bốn điện hạ đành mượn ánh sáng của Tướng quân, có thể thoát khỏi tai ương lao ngục này hay không?”

“Có thể trở thành thái tử, nhất định có cự thần che chở, nhất định thái tử có thể gặp gỡ hóa lành!”

“Thì ra Mộ Dung Tướng quân cũng tin cái này, bốn điện hạ còn tưởng rằng Tướng quân giống Mộ Dung tiểu thư, tin tưởng người khác nhất định sẽ thắng thiên?”

Nghe vậy, Mộ Dung Chính khẽ sững người, ngay sau đó lo lắng thở dài: “Nghe nói hoàng thượng đã phái Khâm sai đi lùng bắt đám người Cẩm nhi, không biết hiện tại bọn họ như thế nào rồi!”

Đông Phương Trạch cầm một quân cờ lên, cười khê: “Tướng quân yên tâm đi, tạm thời phụ hoàng sẽ không tổn thương nàng, chỉ là có thể phải để bọn họ chịu khổ một chút rồi!”

Mộ Dung Chính lại thở dài, không nói thêm gì nữa, ngược lại Đông Phương Trạch dùng tay lại, ngược mắt nhìn vạt áo được che giấu nơi góc đường, nụ cười lại càng sâu hơn, giờ tay lên thả cờ!

Mộ Dung Cẩm không gặp Mộ Dung Chính mà phi thân rời khỏi thiên lao, trực tiếp đến hoàng cung. Mộ Dung Cẩm biết một mình mình khó có thể tra được cái gì trong hoàng cung, cho nên nàng cần một đồng minh lớn mạnh, mà đương nhiên chính là Hoàng hậu rồi! Bà ngồi yên ổn ở ngôi vị Hoàng hậu đã nhiều năm, hiển nhiên là có thể lực trong cung, mà sau lưng bà là Tàn Quốc công đứng hàng tam công, không phải dễ dàng để cho người ta khinh thường, chuyện triều đình cũng không ai rõ hơn so với bà.

Cơ Hoàng hậu tự vào trên giường êm, vẻ mặt có chút tiêu tụy, dĩ nhiên vẻ mặt này chỉ vào lúc không người mới có thể lộ ra, vào thời điểm khác, bà vẫn là Hoàng hậu cao quý của một nước. Thái tử đã bị giam hơn một tháng, vậy cánh của Thái tử cũng bị cắt bỏ gần hết, nếu không cứu Thái tử ra, sợ rằng tội danh làm phản này sẽ phải gánh thật, đến lúc đó bà thật sự phải gườm gườm!

“Nương nương, đã một ngày người không ăn cái gì, như vậy thân thể sẽ không chịu nổi!” Ma Ma thân cận bưng một chén cháo tổ yến lo lắng khuyên nhủ.

Cơ Hoàng hậu vô lực phát tay một cái: “Người cứ để đây, để Bồn cung một mình yên lặng một chút!”

Ma ma bắt đầu đi lác đác, một tháng này Hoàng hậu nương nương cũng không ăn cái gì, hiện tại ngày càng gầy gò hơn, cứ tiếp tục như thế, thân thể sao có thể chịu được! Nhưng bà khuyên cũng không được, sợ rằng chỉ có Thái tử ra ngoài, Hoàng hậu nương nương mới có thể tốt hơn được! Đặt cháo tổ yến xuống, kéo màn đi ra ngoài.

Thìa khẽ khuấy động cháo trong bát, Cơ Hoàng hậu cho là ma ma quay lại: “Bồn cung bảo người đi ra ngoài!”

“Nếu như hiện tại nương nương mệt mỏi suy sụp thân thể của mình, làm sao có thể nghĩ ra đối sách để cứu Thái tử ra?”

Nghe vậy, Cơ Hoàng hậu sững người, ngay sau đó ngẩng đầu lên: “Người là ai?”

Mộ Dung Cẩm không trả lời, đưa cháo tổ yến trong tay tới: “Thế lực Thái tử dựa vào ở trên triều có hạn, rất nhiều chuyện còn cần dựa vào Hoàng hậu nương nương đi lo liệu, mưu nghịch là tội lớn, hiện tại chính là thời khắc sống còn của Thái tử, nếu như nương nương ngã xuống, ai còn có thể lo lắng cho Thái tử?”

Cơ Hoàng hậu chần chờ một chút rồi đỡ bát cháo, nhưng vẫn nghi ngờ Mộ Dung Cẩm như cũ: “Rốt cuộc người là ai?”

Mộ Dung Cẩm thở dài, vẫn là lật mi che mặt của mình ra: “Nhìn Hoàng hậu nương nương chính là do Cẩm Hoa mạo phạm!”

“Lại là người?” Nhìn thấy là Mộ Dung Cẩm, đầu tiên Cơ Hoàng hậu kinh hãi, sau đó mới yên tâm, rồi lại nghi hoặc: “Bồn cung nhớ là Hoàng thượng đã phái Khâm sai đi lùng bắt người, làm sao người lại trở lại? Hôm nay người một mình xuất hiện tại nơi này thì chính là đào phạm?”

“Điều này nương nương không cần phải lo lắng, nếu có thể giải quyết thế cục này, dĩ nhiên là không tồn tại đào phạm rồi!” Mộ Dung Cẩm tự tin nói.

“Chẳng lẽ người còn có biện pháp hay sao?” Cơ Hoàng hậu hỏi xong cũng tự cười: “Bồn cung thật hồ đồ!”

Mộ Dung Cẩm ngồi xuống: “Cẩm Hoa biết hiện tại nương nương đang nóng vội chuyện Thái tử, nhưng nếu như Hoàng hậu đồng ý tin tưởng Cẩm Hoa, không quá nửa tháng Thái tử sẽ ra khỏi lao tù!”

Giọng nói chắc chắn như vậy, cuối cùng Cơ Hoàng hậu có chút tin tưởng, nhưng: “Vì sao người lại về phe Thái tử đến trình độ như vậy?”

Mộ Dung Cẩm cười khê, giọng nói lại lạnh nhạt: “Chẳng lẽ nương nương đã quên, phụ thân ta cũng ở trong lao, nhà Mộ Dung ta từ trên xuống dưới nghìn vạn đầu người hiện tại đều bị treo dưới đao đấy!”

Nghe vậy, Cơ Hoàng hậu hoàn toàn tin tưởng, ngập ngừng: “Thật sự người có thể cứu Thái tử?”

“Vậy còn phải xem nương nương và Tàn Quốc công có đồng ý phối hợp hay không!”

Cơ Hoàng hậu do dự một chút, một nhát bắt được tay Mộ Dung Cẩm: “Ta tin, người muốn ta làm gì?”

Ánh mắt Mộ Dung Cẩm lạnh lùng: “Nương nương chỉ cần phối hợp với ta là được rồi...”

Chờ khi Mộ Dung Cẩm nói xong, Cơ Hoàng hậu đã tròn to hai mắt, kinh hãi nói không ra lời, hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: “Chuyện này... Chuyện này...”

Mộ Dung Cẩm nhìn nàng: “Hoàng hậu nương nương, ta cho Thái tử hai con đường để chọn, đã là nhượng bộ lớn nhất của ta rồi!”

“Nhưng... Nhưng đó là đại nghịch bất đạo?”

“Nhưng Cẩm Hoa cũng không bức bách nương nương? Cho nên cho người con đường thứ hai, hiện tại chuyện Thái tử mưu phản đã sắp thành đại cục, ngay cả sau này Hoàng thượng tra ra Thái tử oan uổng, nhưng phe cánh Thái tử đã bị trừ sạch. Thế lực đã mất, đến lúc đó cũng chỉ là một cái thùng rỗng, hiện tại đường sống duy nhất chính là tìm đường sống trong cõi chết! Chỉ xem nương nương có dám theo Cẩm Hoa đánh cuộc hay không mà thôi!”

“Mộ Dung Cẩm!” Lần đầu tiên Cơ Hoàng hậu kêu đầy đủ tên Mộ Dung Cẩm, không còn là từ ái và dịu dàng như trước, mà là một loại phòng bị kỹ càng: “Người có biết người đang nói gì không? Người có biết hiện tại người đang nghị luận chuyện lớn của Hoàng thất đất nước Thiên Khai hay không? Người có biết nếu bước này mà thua, không chỉ nhà Mộ Dung người, cả gia tộc Cơ thị ta cũng đều xong không?”

Mộ Dung Cẩm lạnh lùng: “Nương nương động tâm với đề nghị thứ nhất, nhưng lại không muốn mạo hiểm, nương nương có biết cả và tay gấu không thể có cùng đạo lý hay không?”

“Người...” Cơ Hoàng hậu không còn lời nào để nói, hiện tại bà đang bị giam lỏng trong hậu cung này, thực quyền Hoàng hậu cũng đã sa sút, nếu như Thái tử rơi đài, ngôi vị Hoàng hậu của nàng cũng chỉ có chịu tội theo. Về phần Đông Phương Khai, giữa hai người căn bản cũng không có tình phu thê, nàng không có một chút quyền uy. Cho nên khi Mộ Dung Cẩm nói phụ giúp Thái tử bình định lập lạo trật tự, đúng là bà có động lòng. Nhưng từ xưa Thái tử làm phản, có mấy ai có kết quả tốt? Đến lúc đó Cơ gia mới thật sự xong rồi!

“Nếu như nương nương do dự thêm một khắc, tình cảnh Thái tử sẽ nguy hiểm thêm một phần. Nếu Hoàng thượng thật sự định tội Thái tử, ngay cả Tần Quốc công và nương nương có năng lực lớn hơn nữa, chỉ sợ cũng không thể cứu vãn.

“Nhưng... Người có thể đảm bảo cứu Thái tử không?” Cơ Hoàng hậu vẫn không vượt qua được vương bận trong lòng, cuối cùng lựa chọn con đường thứ hai.

Mộ Dung Cẩm nghe vậy cười lạnh: “Tần Quốc công có quyền thế lớn như vậy đều có thể tồn tại chu toàn, nương nương lại muốn ta bảo đảm, có phải là quá dễ mất đến ta?”

“Lớn mật, Mộ Dung Cẩm, người biết là người đang nói chuyện với ai không?” Cuối cùng Cơ Hoàng hậu phục hồi tinh thần lại, vừa rồi bà lại bị Mộ Dung Cẩm áp chế, hơn nữa vẫn bị nàng dắt đi, đây chính là chuyện chưa từng có.

“Nếu nương nương cố ý muốn nói chuyện với Cẩm Hoa như vậy, như vậy Cẩm Hoa sẽ rời đi, nương nương hãy coi như Cẩm Hoa chưa từng tới bao giờ!” Dứt lời, nàng trực tiếp xoay người rời đi, không chút lưu luyến.

“Người đứng lại!” Cuối cùng Cơ Hoàng hậu vẫn không thể già bộ nữa: “Người muốn Bôn cung làm gì?”

“Hơn một tháng qua nương nương chưa đi thăm Thái tử, là một mẫu thân, có phải là nên nhớ một chút?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 26: Chương 5 (1)

Bóng đêm phủ xuống, Mộ Dung Cẩm tựa vào bên cửa sổ của khách điểm, mắt nhìn trời đầy sao ở bên ngoài. Nàng biết hiện tại còn rất nhiều chuyện cần nàng làm, nhưng đột nhiên nàng có cảm giác uể oải, khiến cho đến cả đầu ngón tay nàng cũng không muốn động!

“Vút!” Một ngọn phi tiêu bay thẳng tới, cắm lên trên cây cột bên cạnh Mộ Dung Cẩm. Mộ Dung Cẩm mắt cũng không nháy, giờ tay rút phi tiêu ra, tháo lá thư bên trên xuống, còn có một miếng ngọc bội đang đựng đưa. Ngọc bội hình rồng nạm vàng, nhìn một cái cũng biết là đồ của hoàng gia, mà phía sau còn khắc ký hiệu của nước Sở, hiển nhiên chính là đồ của Sở Dã!

Đề ngọc bội ở một bên, nhẹ nhàng lấy thư ra, nhìn thấy nội dung phía trên, Mộ Dung Cẩm ngây ngẩn cả người:

Nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất bồ đề! Nếu mệt mỏi cứ tới nước Sở, cô vương chờ nàng!

Hồi lâu, Mộ Dung Cẩm nhàn nhạt cười, cất ngọc bội và thư đi, đứng dậy đội nón rồi đi ra ngoài, giải quyết chuyện trước mắt, đi dạo đến nước Sở, đường như... cũng không tồi!

Ngõ hẻm yên tĩnh, bước chân đơn độc, Mộ Dung Cẩm dừng bước lại: “Đi ra đi!”

Tiếng nói biến mất ở trong bong bóng, chốc lát, Hàn Tĩnh Ngọc mặc bộ đồ trắng đi ra, vẫn vẻ mặt lãnh nhược băng sương như cũ, thế nhưng trong mắt lại có chút phức tạp: “Quả nhiên là người!”

Mộ Dung Cẩm không xoay người, nhìn về phía trước: “Ngươi biến mất lâu như vậy, lão yêu bà kia chưa tìm tới ngươi?”

Hàn Tĩnh Ngọc bật cười, cũng chỉ có nàng mới dám gọi chủ mẫu kính hoa thủy vực là lão yêu bà: “Nếu cô cô nghe được, nói không chừng là đã giết ngươi rồi!”

“Ba năm trước không giết được ta, ngươi cho là hiện tại có thể sao?”

Hàn Tĩnh Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu một cái, ngay sau đó nhớ tới chuyện trước đó, có chút tức giận: “Ngươi còn dám nói tới chuyện ba năm trước đây, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đấy?”

Mộ Dung Cẩm xoay người, cách màn che nhìn Hàn Tĩnh Ngọc: “Hiện tại ngươi biết thân phận của ta rồi, chuyện ba năm trước còn cần thiết biết hay sao?”

Hàn Tĩnh Ngọc cắn răng: “Đương nhiên là muốn biết rồi, khi đó ngươi...” Trên gương mặt băng sương của Hàn Tĩnh Ngọc nhuộm chút đỏ ửng, nhất thời nói không được.

Mộ Dung Cẩm im lặng, nhìn thân thể một chút mà thôi... Còn có không cần thận sờ soạng một chút mà thôi, đều là nữ nhân, có cái gì mà xấu hổ? Nếu Hàn Tĩnh Ngọc nghe được lời nói trong lòng nàng, khẳng định sẽ xông thẳng lên giết nàng, chỉ là xem một chút mà thôi? Người nào trực tiếp lôi nàng từ trong bồn tắm ra, hơn còn nhìn thấy không sót gì? Sờ soạng mà thôi? Nàng trần truồng bị nàng ta ôm lấy, hơn nữa còn là tư thế xấu hổ như vậy, hơn nữa khi đó nàng ta vẫn mặc trang phục nam nhân, đeo mặt nạ quý, mặc dù nói nàng ta vì tránh né truy binh, nhưng... Nhưng cũng không thể đối với nàng như vậy chứ...

Có lẽ bởi vì là chốt dạ, Mộ Dung Cẩm nói chuyện dịu dàng hơn một chút: “Hiện tại ngươi tới tìm ta, không phải là chỉ vì một chút chuyện này thôi chứ?”

Hàn Tĩnh Ngọc thật vất vả mới ổn định lại được tâm tình kích động, nhớ tới mục đích mình tìm đến nàng ta: “Chuyện của phụ thân ngươi, có thể có liên quan đến Tôn Phi Phi, Triệu Quốc công đã từng tìm tới cha ta, nhưng mà cha ta không đồng ý, cũng không ngăn cản. Hơn nữa chuyện này đã nổ ra, chắc chắn bọn họ đã chuẩn bị từ lâu, ngươi...” Phải cẩn thận một chút! Câu nói sau cùng làm sao nàng cũng không thể nói ra được.

Nghe vậy, Mộ Dung Cẩm thản nhiên cười một tiếng, thật lòng nói: “Cám ơn!” Mặc kệ nàng ta nhắc nhở nàng vì mục gì, nhưng ý tốt của nàng ta nàng cảm nhận được.

Mất thấy Mộ Dung Cẩm xoay người muốn đi, Hàn Tĩnh Ngọc gấp gấp, không hề suy nghĩ bật thốt lên một câu: “Nếu như có gì cần, có thể tìm đến ta giúp một tay!”

Bước chân Mộ Dung Cẩm ngừng lại một chút, bỗng nhiên quay đầu: “Thật?”

Hàn Tĩnh Ngọc: ... Sao miệng nàng lại tùy tiện rồi?

Bất đắc dĩ gạt đầu một cái, sau đó lập tức bị Mộ Dung Cẩm kéo đi. Hàn Tĩnh Ngọc im lặng nhìn trời, nàng không phải là tìm đến nàng ta để tính sổ hay sao?

Tuân theo quy tắc không cần uống phí, cho nên Mộ Dung Cẩm an bài cho Hàn Tĩnh Ngọc một công việc vô cùng quan trọng_ chân chạy, mặc dù đề là thù hạ của Hàn Tĩnh Ngọc chạy!

Hôm sau, Mộ Dung Cẩm mở mắt, có chút tức cười nhìn Hàn Tĩnh Ngọc không chút hình tượng nằm ở bên cạnh mình, thật ra thì mặc dù nàng không thích Hàn Tĩnh Ngọc, nhưng cũng không ghét, chỉ là nhớ tới lần gặp mặt kia của hai người thì vẫn còn có chút buồn cười!

Cái người ở Ma Vực kia muốn nàng đi đoạt chính là chỉ bảo của kính hoa thủy vực Băng tinh thủy liên, kính hoa thủy vực dựa vào Băng tinh thủy liên này, nữ tử kính hoa thủy vực tu luyện Băng hàn chi công đều phải dựa vào Băng tinh thủy liên để thay đổi thể chất, nếu không sẽ bị lạnh độc mà chết. Mà người kia nhất quyết muốn nàng hái toàn bộ Băng tinh thủy liên mang về, mà nàng đánh giá thấp công lực chủ thủy vực, cuối cùng bị thương, bị truy đuổi, sau đó vọt vào gian phòng của nàng ta, lại là ở lúc nàng ta đang tắm.

Một người bình thường khi tắm thì nên dùng nước ấm? Nhưng nàng ta lại tắm với nước bốc khói trắng, cũng không phải là khí nóng, đó chính là Hàn băng chi khí. Khi đó nàng đang nghiên cứu y thuật, cho nên vô cùng hiếu kỳ, vì vậy khụ khụ... Cũng không cần thận coi chừng ta như hàng mẫu nhìn qua mấy lần, nhưng nàng bảo đảm không có một chút khinh nhờn...

Sau đó truy binh lại tới, nàng bất đắc dĩ thả nàng ta vào trong nước, sau đó mình cũng nhảy vào, bởi vì thực sự quá lạnh, lại không dám dùng nội lực làm nóng lên, cho nên chỉ có thể ôm nàng ta, sau đó...

Không nên nhìn Hàn Tĩnh Ngọc lúc nào cũng một bộ băng sơn mỹ nhân, nhưng thật ra thì trong nội tâm nàng ta chính là một khối thuốc nổ, lúc nàng trốn ra được khỏi chỗ nàng ta, sau đó bị nàng ta truy sát một năm, một bộ hăng hái không giết được nàng thì quyết không bỏ qua, khiến cho nàng không thể không bội phục. Cũng bởi vì nàng nào như vậy, cũng khiến cho tên tuổi Tà Y mặt quý của nàng càng thêm vang dội!

Thở dài dưới đáy lòng, Mộ Dung Cẩm vẫn đánh thức nàng ta tỉnh: “Này! Hôm nay còn có một màn kịch hay!”

Hàn Tĩnh Ngọc mơ mơ màng màng ở mắt, đợi đến khi nhìn thấy rõ Mộ Dung Cẩm, hai tay ôm ngực, giống như phòng bị sắc lang. Mộ Dung Cẩm im lặng: “Ta là nữ!”

Dường như lúc này Hàn Tĩnh Ngọc mới kịp phản ứng, thở ra, sau đó làm một chuyện mà nàng ta vô cùng muốn làm, đột nhiên nhào qua bóp cổ Mộ Dung Cẩm: “Ngươi là tên khốn kiếp, ban đầu sao lại đối với ta như vậy? Chờ đến khi ta thật vất vả tìm được ngươi, tại sao ngươi lại biến thành nữ nhân?”

Mộ Dung Cẩm cảm thấy khó chịu, bỗng dừng lại nghe được câu cuối cùng của nàng ta, thiếu chút nước sặc nước miếng của mình, mặt xạm lại nhìn nàng ta, thì ra nàng ta quan tâm là nàng không phải là nam nhân...

“Hô!” Một lúc Hàn Tĩnh Ngọc mới thả Mộ Dung Cẩm ra, mặc dù có chút tức giận bưng bưng, nhưng chỉ bóp hơi chặt, làm Mộ Dung Cẩm khó chịu, nhưng sẽ không đá thương nàng. Sau khi bóp xong, tức giận biến mất, ngược lại có chút kỳ cục: “Ngươi nói cho ta ngươi là nữ nhân sớm một chút, ta đã không đuổi giết ngươi rồi!”

“Khụ khụ!” Rốt cuộc cổ họng của Mộ Dung Cẩm không khó chịu nữa, nghe vậy thì im lặng, cũng lười phải giải thích với nàng ta: “Được rồi, cũng đã phát giận xong, hôm nay còn có chính sự!”

Hàn Tĩnh Ngọc theo bản năng gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu: “Màn kịch kia chính là ngươi đi xem đi! Ta mới không cần đi, hình ảnh buồn nôn như vậy, ta không xem nổi!”

Mộ Dung Cẩm cũng cảm thấy khó chịu, nhưng cũng khẳng định, một mình ghê tởm thì sao được, phải kéo người đi theo. Vì vậy Mộ Dung Cẩm rất không có lương tâm kéo Hàn Tĩnh Ngọc lên thuyền giặc, lúc đi ra cửa đội lên cho nàng ta một cái mũ che, tránh cho đến khi đó bị người ngoài đường đuổi theo. Không cần hoài nghi, Hàn Tĩnh Ngọc cũng vô cùng được hoan nghênh ở giới quý tộc, nếu không bởi vì tính tình nàng lãnh nhược băng sơn, sợ rằng cửa chính phủ Hàn Quốc công cũng đều bị đập đổ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 27: Chương 5 (2)

Trầm Hương Lâu, một quán rượu vô cùng lịch sự tao nhã, chưa tính là lớn nhất, nhưng mà bởi vì vị trí vắng vẻ lại lịch sự tao nhã, cho nên vô cùng được đám văn nhân nhã sĩ kia hoan nghênh, ngay cả rất nhiều quý tộc trong kinh cũng thích tới nơi này uống một cốc.

Tôn Phi Phi đeo khăn che mặt, thuận theo thị nữ đỡ xuống xe ngựa, tùy ý bước vào của Trầm Hương Lâu, không tới chốc lát, một chiếc xe ngựa bình thường cũng theo vào, Triệu Quốc công một thân đơn giản đi tự mình đi xuống, không biết còn tưởng rằng ông ta thanh liêm mặc cỡ nào nữa?

Tầng hai Trầm Hương Lâu là các gian phòng riêng, bên trong sắp đặt bàn trà, bàn com còn có kỹ nữ, bàn ghế đều làm bằng gỗ trầm hương thượng hạng, nhìn mộc mạc nhưng cũng không thiếu phần thưởng thức, đây mới là nguyên nhân mọi người thích đến!

Triệu Quốc công mở cửa ra đã thấy Tôn Phi Phi ngồi ngay ngắn ở một chỗ, một tay phát đuôi thị nữ của nàng ta ra, thân thể lập tức tới gần, trên mặt ý dâm sáng long lánh: “Phi nhi...”

Tôn Phi Phi trẻ đẹp, hơn nữa được bao nuôi cực tốt, da thịt trông còn non hơn với trứng gà, chủ yếu nhất là công phu trên giường của ả ta, cái đó gọi là dâm dăng mắt hôn, mặc dù biết ả tiện, nhưng lão ta muốn ngừng mà không thể ngừng lại được. Ngay cả giờ phút này Tôn Phi Phi ngồi giống như thực nữ, nhưng ở dưới ánh mắt của lão ta quả thật hấp dẫn đến mức muốn lập tức xé rách y phục ả ra, sau đó hung hăng giày xéo. Thân là Quốc công, dạng nữ tử gì mà chưa từng trải qua, nhưng những thứ kia không phải là quá bảo thủ thì chính là không đủ vị, cũng chỉ có Tôn Phi Phi mới có thể khỏa gợi dục vọng của lão ta được. Nhất là ả đã từng là nữ nhân của Đông Phương Trạch, vừa nghĩ như thế, ngay lập tức lão ta có loại cảm giác vô cùng kiêu ngạo, nữ nhân của Thái tử cũng muốn bò lên giường của lão, tại sao lão ta không thể không kiêu ngạo được chứ?

Tôn Phi Phi chán ghét trong lòng, nhưng khi ngẩng đầu lên vẫn là gương mặt cười duyên, muốn nghênh còn cự: “Quốc công tới rồi! Mời ngồi!”

Triệu Quốc công ngồi xuống, thân thể dán chặt vào Tôn Phi Phi, bi ôi hít hít mùi vị trên người ả, lập tức cả người không có cách nào tự kiềm chế được, một tay ôm lên eo ả, một tay đưa vào giày xéo trước ngực ả. Tôn Phi Phi muốn giãy giụa, rồi lại cố tình lộ bộ dáng tránh không được khiến cho lão ta càng thêm hưng phấn, xuống tay cũng mạnh hơn!

“Đừng... Nơi này là bên ngoài!” Tôn Phi Phi giãy giụa, mặc dù đã bôi mấy lần, nhưng đối với loại người này ả vẫn không nhận được ghê tởm.

“Ha ha, hiện tại Đông Phương Trạch đã bị lão phu tống vào trong ngục giam, không bao lâu nữa chính là ngày chết của hắn ta, ha ha, đến lúc đó nàng chính là nữ nhân của ta rồi!” Triệu Quốc công há hê nói.

“Đông Phương Trạch sắp chết?” Tôn Phi Phi có chút ngây ngẩn.

“Hừ! Mưu triều oán vị là tội nhỏ chớ? Một mình hắn chết là ít, cả tộc Cơ thị, dù là nhà Mộ Dung cũng phải chôn theo!” Về mặt Triệu Quốc công hưng phấn khác thường, sắc mặt long lánh ánh sáng đỏ: “Lý Nghiêu ta chính là muốn cho bọn họ biết, ai mới là người đứng đầu tam công, Cơ gia, không phải chỉ là ý vào mây đòi hoàng hậu hay sao? Hừ, lần này ta nhờ tận gốc Cơ gia bọn họ, về sau Triệu gia ta duy nhất một nhà, ha ha!”

Tôn Phi Phi trốn to hai mất, sau đó phát hiện thân thể mình có chút không thể khống chế, à ta nghe thấy giọng mình hỏi: “Vậy nhà Mộ Dung thì sao? Làm sao Quốc công có thể lòi nhà Mộ Dung vào được?”

Triệu Quốc công hừ lạnh: “Lão thất phu Mộ Dung Chính kia ta đã sớm không vừa mắt, cậy chính mình có chút binh quyền cho nên điều võ dương oai, thậm chí còn giữ vững thái độ trung lập, hừ, già bộ thanh cao! Cho nên ta liền động chút tay chân ở Trường thành phía Bắc, nhưng đáng tiếc là không thể lấy mạng của lão thất phu kia, cho nên ta chuẩn bị sắp xếp người trong quân, không ngờ đến Mộ Dung Cẩm tiểu tiện nhân cuối cùng của nhà Mộ Dung đó, làm hại ta thất bại trong gang tấc. Nhưng hiện tại thì sao? Ha ha, xem bọn họ làm thế nào nhảy ra khỏi lòng bàn tay ta?”

Tôn Phi Phi kinh ngạc nhìn lão ta, ngu hơn nữa à cũng hiểu, mình bị lão ta đùa giỡn. Rõ ràng lão ta đã chuẩn bị để đối phó với nhà Mộ Dung rồi, lại còn khiến à phải dâng mình cho lão!

Triệu Quốc công nói xong mới phát hiện có chút không đúng, nhưng mà lại không tìm ra được, đúng lúc này, cửa chính “Oanh” một cái đổ xuống, Triệu Quốc công sững sờ, ngay sau đó giận dữ: “Khốn kiếp, ai dám giương oai ở chỗ này?”

Yên lặng, hoàn toàn yên lặng, cuối cùng, một bóng dáng màu vàng đi vào, mặt lạnh như sương: “Trẫm!”

Triệu Quốc công bị dọa đến mức lẫn xuống từ trên tháp, đến quần cũng không kịp kéo trực tiếp nằm trên mặt đất: “Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng!”

Tôn Phi Phi cả kinh nói không thành lời, thấy rõ người bên ngoài, ngay lập tức mặt xám như tro, vẫn là nha hoàn của à cầm áo choàng đắp lên thân thể à!

Đông Phương Khải giận quá thành cười: “Tốt! Rất tốt! Triệu Quốc công không phải còn muốn nói, người cũng đùa giỡn khiến Hoàng thượng Trẫm phải xoay quanh rồi chứ? Ngay cả triều đình cũng nằm trong tay của mình, thậm chí ngay cả Hoàng thượng Trẫm đây cũng bị người nắm chặt trong tay?”

Người bên ngoài bị kinh động lập tức hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống: “Ngô hoàng vạn tuế!”

“Hoàng thượng tha mạng! Cựu thần, cựu thần là bị mê sảng, không thể tin...” Triệu Quốc công bị dọa đến mức không còn thần trí, dù thế nào lão ta cũng không thể ngờ tới ngày hôm nay ở chỗ này gặp Đông Phương Khải!

Hiện tại Đông Phương Khải đang trong cơn thịnh nộ, coi như có thể khắc chế được mình, nhưng cũng không thể tỉnh táo lại được: “Người tới, giam Lý Nghiêu vào Thiên lao, lột bỏ phong tước, chờ đợi phán xét!”

“Dạ!”

“Mặc Tuyền!”

“Có!”

“Lập tức mang binh, khám xét toàn bộ Lý gia, toàn bộ giam vào Thiên lao!”

“Dạ!”

“Không... Không cần!” Hoàng thượng, cựu thần một lòng trung thành, vừa rồi đều là mê sảng!” Rốt cục Lý Nghiêu cũng biết sợ, vừa rồi còn tràn ngập mê sảng, thế nhưng hiện tại giống như một con chó sấp bị ném bỏ vậy!

Đông Phương Khải tức giận hừ một tiếng, xoay người rời đi, căn bản không hề để ý đến lão ta cầu xin tha thứ, xoay người đi vào trong một nhả gian khác, nhìn thấy Hoàng hậu đã khóc không thành tiếng, trong lòng Đông Phương Khải có chút áy náy: “Đừng khóc, lần này là trẫm tin lời tấu bậy, trở về nhất định Trẫm sẽ bồi thường cho nàng thật tốt!”

Cơ Hoàng hậu khóc đến mức không dừng lại được, lập tức quỳ trên mặt đất, ôm lấy chân Đông Phương Khải: “Hoàng thượng... Nô tì, nô tì rất uất ức a!”

“Được rồi được rồi!” Đông Phương Khải đỡ vai của bà ai ủi.

Đợi đến khi đoàn người Đông Phương Khải rời đi, rốt cuộc cả Trầm Hương lâu mới nổ oanh: “Trời ạ, đó chính là Triệu Quốc công ư?”

“Đúng vậy! Lão ta lại tăng tị với người ở chỗ này, hơn nữa còn bị Hoàng thượng bắt tại chỗ!”

“Ông trời, lão ta thật là xui xẻo!”

“Không đúng, hình như ta nghe được, dường như có nhắc tới Thái tử và Mộ Dung Tướng quân, hơn nữa Hoàng thượng còn vô cùng tức giận, chẳng lẽ vụ lần này Thái tử có oan tình?”

“Thái tử luôn luôn đối đãi với người khoan hậu, hơn nữa luôn thanh chính liêm minh, làm sao có thể mưu phản!”

Mộ Dung Tướng quân cũng vô chính trực, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy?”

“Nghe nói bọn họ chính là bị Triệu Quốc công bắt đi, còn có một bằng chứng định tội nữa?”

“Chẳng lẽ Triệu Quốc công vu cáo hãm hại bọn họ? Thật ra chính lão ta mới là đầu sỏ gây nên?”

“Đúng, nhất định là như vậy! Người không nghe thấy Hoàng thượng nói muốn khám xét Lý gia hay sao? Khẳng định chính là do lão làm rồi!”

Đột nhiên, có một giọng nói yếu ớt xen vào: “Chẳng lẽ các người không phát hiện ra, dường như nữ tử kia là Thái tử phi hay sao?”

Yên lặng... Chỉ chốc lát sau tiếng ồn lớn hơn, tất cả mọi người vọt tới gian phòng kia, lại thấy nữ tử kia đã bị người mang đi, vì vậy một đồng người buồn chuyện lại bắt đầu đuổi xuống phía dưới.

Từ đầu đến cuối cũng không có người nào phát hiện ra, một gian phòng bên cạnh gian phòng kia, vẫn không mở cửa!

Hàn Tĩnh Ngọc bội phục nhìn Mộ Dung Cẩm: “Đoán chừng khắp thiên hạ cũng không tìm được mấy người có thể làm được như người, hạ độc cũng không hề biến sắc, hơn nữa còn hoàn toàn đạt được tất cả kết quả dự tính!”

Mộ Dung Cẩm không nói, nâng chung trà lên uống một ngụm, chốc sau mới nói: “Lần này, nhà Mộ Dung đã an toàn!”

Hàn Tĩnh Ngọc chán ghét cau mày: “Chúng ta cũng đi thôi, nơi này ghê tởm như vậy, một khắc ta cũng không muốn ở đây nữa!”

Mộ Dung Cẩm đặt ly xuống: “Đi thôi!”

Thật ra thì trong lòng Hàn Tĩnh Ngọc vẫn chột chút nghi ngờ: “Chẳng lẽ người bảo Hoàng hậu nương nương đưa Hoàng thượng tới đây?”

“Không phải!”

“Vậy thì là sao?”

Mộ Dung Cẩm trầm ngâm, chậm rãi nói: “Nếu Hoàng hậu cố ý đưa Hoàng thượng tới, ngay cả khi Hoàng thượng nghe được tất cả, chuyện sau đó, cũng sẽ nghi ngờ, biện pháp duy nhất chính là để Hoàng thượng tự mình đến!”

“Để cho ông ta tự mình đến?” Hàn Tĩnh Ngọc càng hiếu kỳ thêm.

Mộ Dung Cẩm không muốn giải thích, nhưng Hàn Tĩnh Ngọc cũng không chịu bỏ qua cho nàng, một nhát bắt được: “Người không nói ta sẽ không buông tay, nói mau đi! Nói một nửa lưu một nửa kiểu này, là người cố ý hành hạ ta!”

Mộ Dung Cẩm nhìn nàng ta một cái, mới nói: “Đây là thói quen của Hoàng thượng, cách hai tháng lại tới Trầm Hương lâu ngồi một lát, ăn chút điểm tâm. Hôm trước Hoàng hậu đi cầu Hoàng thượng cho gặp Thái tử, Hoàng thượng không đồng ý, Hoàng hậu khóc thiếu chút nữa đứt ruột đứt gan, cuối cùng còn giao ra Phượng ấn, thậm chí thiếu chút nữa muốn chết đi, lúc này mới lấy được một cơ hội đi gặp Thái tử!”

“Vốn dĩ Hoàng thượng muốn xuất cung, lại không muốn Hoàng hậu và Thái tử có mưu đồ bí mật gì, nên mới cùng bà đến Thiên lao, sau khi trở về thì đi ngang qua đây, chắc chắn sẽ đi vào ngôi một chút. Tất cả đều là ý chỉ của bản thân Hoàng thượng, căn bản không có người tấy máy vào, cho nên nhất định ông ta sẽ tin không nghi ngờ gì!” Nhưng, đoán chừng từ nay về sau Đông Phương Khải sẽ không tới Trầm Hương lâu nữa rồi!

Mộ Dung Cẩm nói xong, Hàn Tĩnh Ngọc hoàn toàn ngốc lăng, mặc dù Mộ Dung Cẩm nói rất đơn giản, nhưng... Phải làm như thế quả thật còn khó hơn so với lên trời, lại còn có thể khuyên Hoàng hậu buông tha Phượng ấn, thậm chí lấy sinh mạng bức bạch, đây cũng không phải là làm giả một chút mà có thể giấu giếm được Hoàng thượng. Hoàng hậu cần bỏ ra bao nhiêu tin tưởng mới dám đi làm chuyện như vậy?

Rồi sau đó cũng cần phải nắm vững hành tung của Hoàng thượng, còn phải để cho trong lòng Đông Phương Khải tin tưởng những gì mình nhìn thấy, mà không nghĩ là mình bị người dẫn đi nhìn thấy. Chủ động và bị động, tất nhiên chủ động mới có thể cho ông ta hoàn toàn tiếp nhận.

Nàng cứ như vậy nhẹ nhàng tính toán Hoàng thượng đương triều, hơn nữa còn làm cho lão nhân gia người tin tưởng không chút nghi ngờ! Đột nhiên Hàn Tĩnh Ngọc cảm thấy người này thật sự đáng sợ, nhưng... lại làm cho nàng rất bội phục!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 28: Chương 5 (3)

Ngày đó Đông Phương Trạch và Mộ Dung Chính đều được thả ra, khôi phục quan chức như cũ, mà linh phòng ngõ bên ngoài của Cơ gia và nhà Mộ Dung cũng rút lui, có nghĩa là nguy cơ của hai nhà đã được giải trừ!

Trong vòng năm ngày, lấy tốc độ như sét đánh tìm được tất cả các chứng cứ, chuyện xấu Lý gia làm, còn có những quan viên dính líu tới Lý gia. Cả nhà Lý gia bị chém hết, tịch thu tài sản, mà những quan viên kia nên giết thì bị giết, nên lưu đầy thì bị lưu đầy, triều đình được rửa sạch triệt để. Mà Hồng

Thần vương Đông Phương Hồng cũng bị dính líu, hoàng tử tranh giành đoạt vị sau này, hẳn đã mất đi tư cách!

Trong khách điểm, Hàn Tĩnh Ngọc kỳ quái nhìn người như ma cô ngồi bên cạnh: “Thái tử được thả ra, oan khuất của cha ngươi cũng được rửa, sao ngươi không đi gặp bọn họ, lại ngồi ở chỗ này?”

Mộ Dung Cẩm không nói, tiếp tục ngồi im!

Hàn Tĩnh Ngọc cảm thấy tò mò, tò mò giống như em bé tiến tới, giật nhẹ y phục của Mộ Dung Cẩm: “Này! Ngươi làm sao vậy hả? Không phải là làm chuyện xấu không dám trở về gặp phụ thân đấy chứ?”

Mộ Dung Cẩm không nói lời nào, tiếp tục trầm mặc.

Hàn Tĩnh Ngọc cho là mình đã đoán trúng, lập tức cười vui mừng: “Ta còn cho là ngươi lợi hại, không có gì khiến ngươi sợ chứ! Ha ha, thì ra ngươi cũng rất sợ phụ thân ngươi!”

Cười nửa ngày mới phát hiện Mộ Dung Cẩm vẫn không nói chuyện, Hàn Tĩnh Ngọc nghi ngờ: “Chẳng lẽ ta nói sai? Rốt cuộc ngươi bị sao?”

Một lúc lâu sau Mộ Dung Cẩm mới ngẩng đầu, thần nhiên mà lại mang theo u oán nhìn nàng, im lặng, im lặng, im lặng... Trong khi Hàn Tĩnh Ngọc sắp không chịu được, lại nghe được tiếng nói cực kỳ nhỏ của Mộ Dung Cẩm: “Quý thủy của ta đến rồi!”

“Hả?” Ban đầu Hàn Tĩnh Ngọc sững sờ, ngay sau đó cười lớn: “Ngươi có làm hay không, không phải chỉ là quý thủy thôi sao? Vấn đề này khiến cho ngươi ngốc nửa ngày ở đây sao?”

Mộ Dung Cẩm đen mặt, hơi lúng túng: “Ta không biết nên làm cái gì!”

Hàn Tĩnh Ngọc kinh ngạc: “Đây là lần đầu tiên?”

Mộ Dung Cẩm gian nan gật đầu, mà Hàn Tĩnh Ngọc giống như phát hiện được vùng đất mới, nhìn nàng như có chút khố sở, cũng không dám cười nàng: “Rất đau đúng không? Lần đầu tiên của ta cũng rất đau!”

Dứt lời, lập tức đứng dậy: “Ngươi chờ một chút, ta đi lấy vải giúp ngươi!”

Chỉ chớp lát sau, Mộ Dung Cẩm tựa vào trên giường, uống một bát chè, cả người cảm giác như là chết đi sống lại. Mặc dù nàng luôn cho rằng nữ nhân phải có chuyện này, nhưng thật sự nàng không có kinh nghiệm. Nàng cũng là nữ nhân, nhưng thân là sát thủ, những thứ này đã sớm bị loại bỏ, nàng cũng chưa từng trải qua, cho nên hiện tại nàng mới có thể lúng túng như vậy!

Hàn Tĩnh Ngọc nằm ở trên bàn, một bộ muốn cười lại sống chết nén lại, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n chọc cho Mộ Dung Cẩm cho một cái liếc mắt: “Tự ngươi nhìn bộ dáng hiện tại của ngươi đi, đi ra ngoài đoán chừng không có người tin ngươi là Hàn Tĩnh Ngọc nữa đâu!”

Hàn Tĩnh Ngọc phát tay một cái: “Điều này ta sớm đã biết, chúng ta là người tu luyện bằng hàn công, khiến cho người khác có cảm giác chính là một tòa băng sơn, đó không phải là vấn đề về thái độ, mà là bản thân cơ thể có vấn đề. Kể cả ta cười đến vô cùng dịu dàng, nhưng vẫn cho người khác cảm giác gió lạnh rét run, cho nên còn không bằng là không cười.”

Mộ Dung Cẩm biết nàng nói thật, cũng không cùng nàng rồi rắm cái vấn đề này, đổi áo khoác khác, sáng khoải ra cửa, nhưng nàng vẫn đội mũ che lên, nơi đến không phải là phủ Mộ Dung mà là ngoài thành.

Đoàn người áp tải đội ngũ ‘Mộ Dung Cẩm’, Văn Từ Khiêm và người có liên quan đã đến, ngay từ ngày hôm trước đã nhận được tin tức, cho nên không có người dám bắt tù bọn họ, mà cung kính giống như lão tổ tông vậy!

Mộ Dung Cẩm chuyển tin khiến người nọ ra ngoài, mình đổi y phục với nàng, sau đó trở về đội ngũ. Sắc mặt Đường Trúc không che giấu được vui mừng, Văn Từ Khiêm cũng phát hiện Mộ Dung Cẩm khác biệt, mừng rỡ vây lại: “Cẩm nhi, là con ra tay đúng không?”

Mộ Dung Cẩm lắc đầu một cái: “Nghĩa phụ, không phải con với người cùng một đường đi tới sao?”

Văn Từ Khiêm tỏ ra hiểu rõ, hiển nhiên Mộ Dung Cẩm không hi vọng Mộ Dung Chính biết nàng đã tham dự vào chuyện này: “Ta biết rõ phải nói như thế nào!”

“Vâng!” Xe ngựa một đường thẳng vào thành, khi trở lại nhà Mộ Dung, một đám đông đã đợi ở đó, Mộ Dung Cẩm về mặt thần nhiên đi tới, nhìn Mộ Dung Chính: “Phụ thân!”

Mộ Dung Chính nhìn Mộ Dung Cẩm, trầm ngâm trong chốc lát, ngay sau đó cười một tiếng: “Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi!”

“Ô ô ô, tiểu thư, người trở lại rồi, Mộc Hương cho là người đã không cần em nữa!” Mộc Hương lao ra, một tay ôm lấy Mộ Dung Cẩm, khóc đến mức kinh thiên động địa!

\

Đường Trúc một tay ngăn nàng, mặt không chút thay đổi: “Tiểu thư đi xe ngựa, còn không mau chóng đi chuẩn bị nước tắm?”

Mộc Hương ô ô nửa ngày, bắt đắc dĩ đi vào.

Mộ Dung Chính vỗ vỗ vai Văn Tử Khiêm và mấy Phó tướng: “Đi thôi! Trước vào trong phủ tẩy trần đã!”

Mọi người xoay người vào nhà, ngay lúc này lại có người gọi: “Cầm Hoa Quận chúa, xin dừng bước!”

Mộ Dung Cầm sững sờ, ngay sau đó xoay người: “Người là?”

Người đến là một thái giám mặc cẩm y màu xanh dương, hấn cúi người hành lễ: “Nô tài phụng mệnh Hoàng hậu nương nương, truyền gọi Cầm Hoa Quận chúa vào cung một chuyến!”

Nhìn qua ánh mắt lo lắng của Mộ Dung Chính, Mộ Dung Cầm thân nhiên cười một tiếng: “Phụ thân không cần phải lo lắng, ta đi một chút sẽ trở lại ngay!”

Mộ Dung Chính gật đầu một cái: “Con cẩn thận một chút!”

“Vâng!”

“Quận chúa, xin mời!”

Lên xe ngựa, Mộ Dung Cầm mới phát hiện Đông Phương Trạch lại ngồi ở trong xe ngựa, hơi sững sờ, sau đó bình tĩnh ngồi xuống.

Đông Phương Trạch chau mày: “Thấy ta liền không có gì để nói?”

Mộ Dung Cầm cặp mắt: “Không phải là ngươi cái gì cũng biết hay sao?”

Đông Phương Trạch lấy một bộ cờ ra: “Đi tới hoàng cung cần mất mấy canh giờ, một ván thì sao?”

Mộ Dung Cầm mở mắt, nhìn thẳng vào Đông Phương Trạch: “Đều nói người làm quan biết nhìn người, ngươi nghĩ ta thấy cái gì?”

Đông Phương Trạch lấy quân cờ ra, nghe vậy cười khê: “Cần gì phải dùng quân cờ? Giữa nàng và ta vẫn còn không rõ ràng sao? Ta đã hiểu nàng... nàng cũng cần phải hiểu rõ ta chứ?”

“Hôm nay ngươi chính vì nói cái này?”

Đông Phương Trạch lắc đầu một cái: “Chỉ muốn cảm ơn ân cứu mạng của nàng!”

“Cứu ngươi chính là Hoàng hậu, không phải là ta!”

“Lần vu hại này tới quá đột ngột, trong nháy mắt Hoàng thượng bắt giam ta, ngay cả phủ Tàn Quốc công cũng bị dính líu, mẫu hậu cũng vì thế mà lao tâm phí sức, thiếu chút nữa là nổi điên. Ngay cả Tàn Quốc công quyền thế rất lớn, nhưng lại không dám hành động dù một chút. Nàng cho mẫu hậu chủ ý, mặc dù là nguy hiểm, nhưng lại là biện pháp tốt nhất để phá vỡ từ cục* này, mà chắc hẳn chuyện Triệu Quốc công cũng là do nàng bày kế!”

*Từ cục: Kết cục chết.

Đột nhiên Mộ Dung Cầm nhớ đến Tôn Phi Phi, không khỏi có chút nghi hoặc nhìn Đông Phương Trạch: “Dù sao Tôn Phi Phi cũng là Thái tử phi của ngươi, ngươi chưa từng có chút cảm giác?”

Đông Phương Trạch nhìn Mộ Dung Cầm, đột nhiên nghe thấy bên ngoài huyên náo, chăm chọc cười một tiếng, sau đó vén rèm lên. Ở trên đường phố cách đó không xa, Tôn Phi Phi quần áo lam lũ, rối bù, toàn thân bị người ném rau cải thổi trứng gà ung, quả thật là khác biệt như trời với đất so với cái người cũng đã từng là thân kim ngọc, là Thái tử phi vô cùng cao quý.

Lời nói của Đông Phương Trạch vang lên bên tai: “Tôn gia đã trực xuất nàng ta ra khỏi cửa rồi!”

Mộ Dung Cầm thu hồi ánh mắt: “Ta nên nói ngươi rất máu lạnh sao?”

“Ta không phủ nhận!” Đông Phương Trạch nhìn Mộ Dung Cầm, trong mắt là ánh sáng lấp lánh, tuy vẫn là thần sắc ôn nhu như cũ, nhưng chung quy vẫn pha một chút gì đó không rõ.

Mộ Dung Cầm dựa vào vách xe, tiện tay nhặt một quân cờ ném lên trên bàn cờ. Đông Phương Trạch khê cười, vươn tay hạ một quân, Mộ Dung Cầm tùy ý đuổi theo. Đông Phương Trạch vẫn cười yếu ớt như cũ, sau trăm quân, Mộ Dung Cầm vẫn không đếm xỉa tới như trước, nhưng Đông Phương Trạch đã có chút chăm chú, một trăm quân, trên bàn cờ đã kín, nhưng Mộ Dung Cầm một quân cũng không ăn của hắn, mà hắn cũng không hề có chút ưu thế. Từ đầu đến cuối, rõ ràng chính là kết cục đã định!

Đông Phương Trạch tự nhận tài đánh cờ của mình không tệ, nhưng giờ phút này hắn thua hoàn toàn, trong lòng khiếp sợ, cười yếu ớt: “Ta thua!”

Mộ Dung Cầm ném một quân cờ cuối cùng xuống, nhìn cũng không nhìn: “Ngươi không thua, nếu đơn giản chỉ nói về tài đánh cờ, người thua là ta.

Nhưng ở trên bàn ta dùng Cửu cung bát quái, quân cờ đầu tiên chính là mắt trận, trừ phi ngươi phá được trận, nếu không ngươi không thắng được ta!"

Cho dù Mộ Dung Cẩm giải thích như thế, Đông Phương Trạch cũng không có một chút cảm giác kiêu ngạo, hạ cờ chính là đánh cờ, cho dù ở đâu, dùng phương pháp nào ở bên trong cũng không quan hệ, thua chính là thua!

Mộ Dung Cẩm vươn tay vén màn xe lên, lại phát hiện tay của mình bị người bắt được, trắng nõn có lực, khớp xương rõ ràng, rất đẹp mắt, quay đầu: "Ngươi muốn gì?"

Đông Phương Trạch nắm tay Mộ Dung Cẩm, một tay cầm thật chặt, có chút dùng sức cho thấy hấn khẩn trương. Hấn nhìn Mộ Dung Cẩm, phi thường nghiêm túc: "Nếu như ta muốn nâng trở thành Thái tử phi của ta, nàng nguyện ý sao?" (Đông Phương Trạch đã xé lớp tình cảm của anh ấy ra rồi nên mình đối xung hô luôn :)))

Mí mắt Mộ Dung Cẩm hé ra, từ khi nào nàng trở thành miếng mồi ngon vậy? "Điều hôm nay ngươi muốn nói chính là cái này?"

Đông Phương Trạch khẽ cười, khôi phục bình tĩnh trước sau như một của hấn, buông tay Mộ Dung Cẩm ra: "Hiện tại nhà Mộ Dung và ta đã bị buộc cùng một chỗ, mà nàng chính là người tốt nhất cho vị trí Thái tử phi, nhưng ta không bức nàng... Nếu như chờ đến khi phụ hoàng hạ thánh chỉ, chắc hẳn nàng sẽ hận ta!"

Thật sự, có đôi khi Mộ Dung Cẩm cực kỳ chán ghét người thắng thế này, bởi vì hấn quá thắng thế, cho nên ngay cả hấn đáng chán ghét nhưng cũng không chán ghét nổi! nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Từ khi nào những Đế vương, Hoàng tử này cũng trở thành quân tử vậy?

"Ngươi cần dựa vào một Thái tử phi để vững chắc địa vị của ngươi hay sao?"

Mộ Dung Cẩm nhẹ nhàng nói... Đông Phương Trạch lập tức biết câu trả lời của nàng, tuy hấn cố gắng đè nén lại, nhưng mắt mắt dày đặc trong lòng thì không cách nào che giấu được!

"Để ngươi một mình tiến cung đi gặp mẫu hậu vậy!" Nói xong câu đó Đông Phương Trạch không nói nhiều hơn nữa, khi xe ngựa đến cửa cung Đông Phương Trạch rời đi trước!

Mộ Dung Cẩm nhìn bóng lưng của hấn, một lúc lâu sau dưới sự thúc giục của thái giám mới xuống xe ngựa. Nàng không rõ tại sao nàng lại cự tuyệt Đông Phương Trạch như vậy, nhưng trong vô thức, nàng không muốn gả cho hấn. nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Nếu là trước kia, có lẽ gả cho Đông Phương Trạch là lựa chọn tốt nhất, ít nhất hấn xuất sắc hơn so với các Hoàng tử bình thường, quân tử hơn so với bất kỳ kẻ nào, nhưng bây giờ... Đúng là nàng vẫn không làm được việc không quan tâm đến nội tâm của mình!

"Tham kiến Hoàng hậu nương nương!" Mộ Dung Cẩm khom người hành lễ. Bộ dạng phục tùng, dường như lại nhớ tới lần đầu tiên tiến cung, nhưng lúc này Cơ Hoàng hậu không dám xem thường Mộ Dung Cẩm dù chỉ một chút.

"Đứng lên đi!"

"Tạ nương nương!"

Cơ Hoàng hậu vẫy tay lui những người khác ra ngoài: "Các ngươi cũng lui xuống đi, không được Bôn cung truyền triệu thì không được đi vào!"

"Dạ!"

Nhìn mọi người rời đi, Cơ Hoàng hậu mới nhìn Mộ Dung Cẩm: "Hiện tại ngươi còn giả bộ với bản cung hay sao?"

Mộ Dung Cẩm ngẩng đầu, bảo trì nụ cười yếu ớt như cũ: "Nương nương truyền triệu Cẩm Hoa, không biết là có việc gì?"

Cơ Hoàng hậu đứng dậy từ trên đài cao bước từng bước xuống, lần vẩy hoa lệ kéo dài ở sau người, cuối cùng, bà đứng ở trên bậc thang cuối cùng, nhìn Mộ Dung Cẩm, trong mắt mang theo thâm trầm: "Lần này ngươi cứu Thái tử, nói đi, muốn ban thưởng cái gì?"

Ban thưởng? Mộ Dung Cẩm cười lạnh, những người ở địa vị cao như thế này chính là như vậy. Rõ ràng là người có ân với bà ta, mà bà ta vẫn còn giữ cái tư thái cao cao tại thượng, không biết là muốn che giấu sự bất an của bà ta, hay là muốn cho người khác biết thân phận của mình?

"Nương nương đã quên, Cẩm Hoa cứu chính là ngàn vạn tính mạng nhà Mộ Dung, không có quan hệ gì với Thái tử. Tính ra thì là nương nương cứu chúng ta, cho nên Cẩm Hoa nên báo đáp nương nương mới đúng!" Cơ Hoàng hậu nhìn Mộ Dung Cẩm, trong mắt có một tia buồn bực, nhưng lại bị bà ta ép xuống, khéo léo cười, vươn tay kéo tay Mộ Dung Cẩm: "Ngươi còn khách khí với ta sao? Đây là tâm ý của Bôn cung, muốn tặng ngươi ít đồ, nhưng không biết tặng cái gì cho tốt, cho nên mới hỏi ngươi một chút. Ngươi cứ nói cho Bôn cung ngươi muốn cái gì, cho dù là Thái tử, Bôn cung cũng tặng cho ngươi!"

Mộ Dung Cẩm không nói gì, Thái tử cũng có thể đưa cho nàng? Lời này quá rõ ràng đi...

Nhìn Cơ Hoàng hậu còn đang đợi nàng trả lời, Mộ Dung Cẩm đành phải xấu hổ cười cười: "Nương nương nói đùa, Cẩm Hoa không chịu nổi!"

Cơ Hoàng hậu có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn nàng: "Làm sao ngươi lại ngu như vậy chứ, không phải Bôn cung nói chuyện chưa rõ ràng chứ?"

Mộ Dung Cẩm không nói gì nhìn trời!

Cơ Hoàng hậu lôi kéo Mộ Dung Cẩm đi lên thêm đá, ý bảo nàng cùng mình ngồi xuống, lúc này mới thân mật vỗ tay của nàng, lời nói thâm thúy: "Nha đầu, Bồn cung biết rõ ngươi là một đứa nhỏ có chủ kiến, cho nên Bồn cung mới hỏi ngươi, nếu không đã trực tiếp đi tìm Mộ Dung Tường quân hoặc là Hoàng thượng không phải tốt rồi sao?"

"Bồn cung nhìn ra được, ngươi cũng không ghét Thái tử, mà Thái tử cũng giống như vậy, đây chính là một khởi đầu tốt! Sau khi các ngươi thành hôn, cảm tình có thể chậm rãi bồi dưỡng!"

"Nương nương!" Rốt cục Mộ Dung Cẩm không nhịn được lên tiếng, nếu nàng không mở miệng, không biết Hoàng hậu có thể nói đến vấn đề hai người sinh mấy đứa con nữa hay không mất: "Trong quý tộc thiên kim tiểu thư có thể sánh đôi với Thái tử nhiều như vậy, tiểu thư Cơ Lam cũng là người ứng cử tốt nhất cho vị trí Thái tử phi, nương nương cần gì phải chấp nhất với Cẩm Hoa?"

"Bồn cung ưa thích tính tình của ngươi, không được sao?"

Mộ Dung Cẩm thật lòng cảm thấy vô lực, chưa từng nghĩ tới cục diện tự mình phải đi xã giao như vậy: "Nương nương nhìn trúng chính là năng lực của ta! Lần này ta có thể nghĩ kế cứu Thái tử từ trong biển lửa, nếu gả cho Thái tử, sau này ta sẽ tận tâm tận lực hiến kế cho hắn. Nương nương không phải muốn Thái tử phi, mà là một quân sư trung thành mà thôi!"

Cơ Hoàng hậu thoáng không nói chuyện, bà ta biết Mộ Dung Cẩm không phải dễ lừa dối như vậy: "Tuy đây cũng là suy nghĩ của Bồn cung, nhưng Bồn cung chính là thật tâm muốn ngươi trở thành Thái tử phi!"

Mộ Dung Cẩm lắc đầu: "Hoàng hậu nương nương, Mộ Dung Cẩm ta dùng tính mạng của ta thề với ngươi, nhà Mộ Dung ta tuyệt đối sẽ ủng hộ Thái tử, cho đến khi đăng cơ, tuyệt không hai lòng! Cho nên thỉnh nương nương không cần phải lấy hôn sự ra mà nói!"

"Cẩm Hoa cáo từ!"

Cơ Hoàng hậu có chút kinh ngạc với cục diện như vậy, nhưng cũng đã có trong dự liệu, có chút mệt mỏi dựa lên đệm dựa: "Con cũng nghe thấy rồi đúng không? Không phải Bồn cung không giúp con!"

Đông Phương Trạch đi ra từ sau tấm bình phong, nhìn phương hướng Mộ Dung Cẩm rời khỏi, quạt trong tay gãy thành từng khúc...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 29: Chương 6: Đông Phương Hiểu chết?

Nước Sở

Hai tòa cung điện cách xa nhau trăm mét, hai bóng dáng một đen một đỏ xa xa đối lập, kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ, chiến ý dạt dào. Dưới mặt đất hơn một ngàn Ngự lâm quân cầm đao chăm chú nhìn chăm chăm, mặt không biểu tình, nhưng mơ hồ có thể trông thấy chút sợ hãi, đều là bị sắc đỏ đầy trời làm sợ.

Dường như Tần Phi Nguyệt không cảm giác được không khí khẩn trương là do hắn mà ra, hắn cười vuốt Yêu đao màu đỏ trong tay, không quan tâm nói: "Nghe Khanh Khanh nói đưa kiếm Vô Phong cho ngươi rồi, lấy ra để cho Bản tôn mở mang kiến thức một chút đi!"

Đôi mắt đen dài của Sở Dạ chỉ còn có lạnh lùng: "Đối phó với ngươi không cần phải thần kiếm đệ nhất thiên hạ!" Trong lòng tối tăm, lại còn gọi nàng là Khanh Khanh, đáng chết!

Mắt phượng hẹp dài của Tần Phi Nguyệt nheo lại, phát ra ánh sáng lạnh: "Vốn dĩ Bản tôn không định cho nước Sở thay đổi triều đại, nhưng hiện tại thì..."

Lời còn chưa dứt, bóng dáng của hắn đã nhanh chóng vọt tới, một tia đỏ hình cung xẹt qua không trung, Yêu đao ra khỏi vỏ, mang theo mùi máu nồng đậm. Mắt Sở Dạ khẽ nhúc nhích, biết rõ công lực của Tần Phi Nguyệt hắn cũng không dám khinh thường, tiếp được đao của hắn. [nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n](http://www.nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n) Hai người trong nháy mắt quấn lấy nhau chiến đấu, hai luồng ánh sáng đỏ đen đan vào nhau, cuối cùng không phân rõ người nào với người nào!

Sau trăm chiêu, hai người đồng thời bay về hai phía, Sở Dạ vẫn đứng nổi bật như trước, mà bước chân Tần Phi Nguyệt đã có chút lảo đảo, một vết máu từ khoeo môi hắn tràn ra, hắn diêm dúa lảng lơ cười lau đi: "Ha ha! Đã nhiều năm chưa bị thương, sắp quên máu của mình có mùi vị gì rồi!"

Sở Dạ không nói, một tay cầm kiếm, nghiêm nghị mà đứng, phía sau tay cũng có một tia máu nhỏ.

Tần Phi Nguyệt lại vung đao, cười ma mị lạnh lẽo: "Hôm nay ta muốn nhìn thấy kiếm Vô Phong!"

Dứt lời, trường đao trong tay giờ lên, sắc bén vung lên, kiếm khí đỏ như máu bay ra, như một vòng cung khổng lồ trực tiếp chén vào cung điện dưới chân Sở Dạ.

"Rầm!" Một tòa cung điện tốt nhất dưới một đao này bị chém thành hai nửa, phía dưới mọi người trợn mắt há mồm.

Sở Dạ lui lại ngoài hai trăm thước lạnh lùng nhìn người chính giữa, vung tay lên: "Bắn!"

Hơn một ngàn cung thủ đồng thời bắn tên, tên như mưa xuống, trong nháy mắt bao phủ Tần Phi Nguyệt.

"Sở Dạ, người khôn kiếp!" Tần Phi Nguyệt một đao vuren ra chặt đứt mũi tên thành hai nửa, nhưng có hàng ngàn mũi tên dày đặc phóng về phía hắn, hắn chỉ có thể tránh thoát màn mưa tên này trước.

"Bụp!" Âm thanh xuyên thấu da thịt vô cùng rõ ràng, Tần Phi Nguyệt nhìn mũi tên xuyên thấu trên cổ tay mình, đôi mắt rét lạnh, sát khí toàn thân đột nhiên tăng cao, không để ý nguy hiểm, tức giận chém ra vài đao, những Ngự lâm quân kia lập tức bị chém ngã ngựa.

Sở Dạ ra hiệu cho cung tiễn dừng bắn tên, nhìn Tần Phi Nguyệt ở xa xa: "Rời đi, Cô vương sẽ bỏ qua chuyện cũ!"

Tần Phi Nguyệt liếm liếm môi, khát máu cười: "Sở Dạ, chuyện ngày hôm nay Bản tôn sẽ nhớ kỹ, một ngày nào đó Bản tôn sẽ đích thân lấy được đầu của ngươi!"

Dứt lời, Tần Phi Nguyệt hóa thành một bóng đỏ biến mất, Sở Dạ nhìn cung điện bị hủy, trực tiếp xoay người rời đi!

Trong gương đồng có chút mờ ảo hiện ra một thân hình tinh trắng, nửa người trên lơ lửng, thân hình hoàn mỹ to lớn lập tức bày ra. Cánh tay kiên cố, đầu vai rộng lớn, không hoàn mỹ duy nhất chính là miệng vết thương dữ tợn trên cánh tay kia. Một đao trực tiếp chém ngang cánh tay, vết đao đã ngưng chảy máu, đáng tiếc không phải bởi vì máu chảy khô mà dừng, mà là máu này đã bị Yêu đao của Tần Phi Nguyệt hút hết!

Sở Dạ vuren tay lấy ra một bình sứ màu trắng ở trong một chiếc hộp tinh xảo, đôi mắt lạnh như băng hiện lên một chút ôn nhu, nhẹ nhàng đổ thuốc bột trắng lên trên vết thương, nhìn đau tự mình quặn vài lần.

Rốt cuộc Dương Phong không nhìn được nữa, hạ xuống: "Chủ tử, thuộc hạ giúp người!"

Sở Dạ nhìn hắn một cái, ngầm cho phép đề nghị của hắn.

Khi Dương Phong nhìn thấy miệng vết thương dữ tợn kia, lập tức trong lòng tê rần. Bị Yêu đao của Tần Phi Nguyệt làm bị thương, trừ phi là tuyệt cao liền da thượng hạng, nếu không miệng vết thương này vĩnh viễn sẽ không lành lại! Như là theo bản năng hắn nghĩ tới Mộ Dung Cẩm, chắc hẳn chỗ tiểu thư Mộ Dung có thuốc!

-- tuyến phân cách--

"Cái gì? Trong nội cung có thích khách đến, còn phá hủy một tòa cung điện?" Nhận được tin tức Đông Phương Hiểu cả kinh: "Vậy Hoàng thượng có bị thương không?"

"Cái này thì không biết, nhưng hiện tại Hoàng thượng trở về tẩm cung rồi, một lúc lâu rồi mà không thấy ra."

Đông Phương Hiểu đi tới đi lui ở trong phòng, tuy đã bị cự tuyệt, nhưng nói cho cùng nàng ta còn chưa hết hi vọng: "Chuẩn bị xe, ta muốn tiến cung!"

Lần này Đông Phương Hiểu không đến chỗ Thái hậu, mà tìm một chỗ bí ẩn thay đổi một bộ trang phục cung nữ, đây là do nàng ta đã sớm chuẩn bị, bộ trang phục cung nữ này khác với trang phục khác, màu trang phục khác biệt, là trang phục cung nữ chuyên dụng của tẩm cung Sở Dạ.

Mới vừa tới cung điện của Sở Dạ, lập tức có người hô lên: "Ai kia? Nhanh tới đây, đưa cái này đi đến phòng trà!"

Lần đầu tiên bị người sai sử như vậy, Đông Phương Hiểu giận dữ, nhưng vì nhìn thấy Sở Dạ, nàng ta nhịn. Tiếp nhận một gói trà lớn, ôm bước đi, lại nghe được giọng nói của người nọ vang lên: "Người choáng váng à? Phòng trà ở bên cạnh!"

Đông Phương Hiểu đành phải xoay người đi về phía bên kia, đột nhiên nhớ tới phòng trà cách tẩm cung không xa, lập tức lên tinh thần. Bởi vì kết cấu hoàng cung không khác là mấy, cho nên nàng ta nhớ lại bố cục của hoàng cung Thiên Khai, rất nhanh đã tìm đến tẩm cung của Sở Dạ. Đúng lúc này Sở Dạ và Dương Phong đi ra, Đông Phương Hiểu nhìn dáng người kiêu ngạo cao ngất của hắn, dung nhan tuấn mĩ như thần kia, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n lập tức ngây dại, sau một giây cảm giác được ánh mắt sắc bén quét tới, nàng ta cho rằng Sở Dạ trông thấy nàng ta nhìn, trong lòng kinh hãi, nhanh chóng gục đầu trốn qua một bên.

Hiện tại Sở Dạ bị miệng vết thương đau đến phiền, cho nên cũng không có chú ý những thứ này, chỉ nhìn phương hướng Thiên Khai, như làm bầm lâu bầu: "Chuyện ở Thiên Khai đã giải quyết xong, nàng sẽ tới nước Sở hay không?"

Dương Phong buồn cười: "Chủ tử đã nhớ Mộ Dung tiểu thư như vậy, vì sao không tới đó nhìn nàng?"

Sở Dạ nhìn về phía Dương Phong: "Người nói xem, có nữ nhân nào có thể cự tuyệt việc làm Hoàng hậu của ta không?"

Dương Phong ngẫm lại lắc đầu: "Đoán chừng là không có, ít nhất thuộc hạ đã gặp nhiều nữ nhân ước mơ làm Hoàng hậu của chủ tử, nhưng... Mộ Dung

tiểu thư thì không chắc chắn..."

Sở Dạ nở nụ cười, cũng không nói rõ, nhưng ý tứ thì quá rõ ràng rồi!

Đợi cho hai người rời đi, Đông Phương Hiểu gần như bóp nát lá trà trong tay: Mộ Dung Cẩm, Mộ Dung Cẩm, lại là Mộ Dung Cẩm, vì sao người ở Thiên Khải xa xôi còn muốn tranh với ta?

Ta đường đường là công chúa cũng không có được ngôi vị Hoàng hậu, uờn vào cái gì hấn lại muốn cho người, mà người lại còn cự tuyệt? Mộ Dung Cẩm, người đáng chết!

Thay y phục của mình, Đông Phương Hiểu vẫn chần chừ, nắm khăn tay trong tay: "Ta cho các người một cơ hội cuối cùng, bằng không, cũng đừng trách ta!"

Nàng ta nhớ rõ vừa rồi Sở Dạ đi chính là Ngự hoa viên, không dừng lại, bay thẳng đến Ngự hoa viên. Quả nhiên ở trong một đình sen nhìn thấy Sở Dạ, nhưng còn Dương Phong trông coi, nàng ta cũng không vào được.

"Húc Vương phi đừng bước, Hoàng thượng muốn yên lặng một chút, không muốn bắt luận kẻ nào quấy rầy!" Dương Phong cầm kiếm chặn ở trước mặt.

Đông Phương Hiểu không tiến lên, chỉ đứng ở xa xa nhìn Sở Dạ, sau đó hai đầu gối gập lại, quỳ xuống, nước mắt cũng chảy xuống theo. Đông Phương Hiểu lớn lên vốn đã xinh đẹp, mỹ nhân rơi lệ, tất nhiên là đẹp không sao tả xiết. Đáng tiếc Dương Phong lại một chút cảm giác cũng không có, xem nhiều đã thành quen nên miễn dịch.

Đông Phương Hiểu đứng ở xa xa nhìn Sở Dạ: "Hoàng thượng, ta cầu chàng, ta không cần ngôi vị Hoàng hậu của chàng, không cần tâm chàng, nhưng xin chàng không cần gả ta cho Đông Húc Vương được không? Ta chỉ muốn ở lại bên cạnh chàng, cho dù là một phi tử nhỏ nhỏ, được không?"

Đây là lời nói trong lòng của Đông Phương Hiểu, nàng ta nói vô cùng động tình, nước mắt chảy xuống, lại vô cùng chân thành. Đây cũng là nhượng bộ cuối cùng của Đông Phương Hiểu, nàng ta biết mình không thể cầu nhiều hơn, nàng ta chỉ muốn ở bên cạnh hấn là được rồi.

Dương Phong lạnh lùng nhìn, mà Sở Dạ coi như tất cả đều không nghe được! Trong lòng Đông Phương Hiểu cực kỳ nghiêm túc, mạnh mẽ phóng về phía kia: "Hoàng thượng, Hoàng thượng, chàng phải trả lời ta một câu, trả lời ta một câu..."

Dương Phong vươn tay nắm lấy nàng ta, nhưng Đông Phương Hiểu vẫn không hề để ý nam nữ khác biệt, Dương Phong bất đắc dĩ rút kiếm, nhưng Đông Phương Hiểu cũng không quan tâm, cô bay thẳng đến mũi kiếm kia như mũi tên đi ngang. Dương Phong bị quyết tuyệt này hù đến, đành phải thu kiếm, nhìn Đông Phương Hiểu nhào tới. Đúng lúc Đông Phương Hiểu sắp bỏ nhào lên người Sở Dạ, cuối cùng Sở Dạ cũng quay đầu, ánh mắt lạnh lùng không nhiệt độ nhìn nàng ta. Khoảng cách gần khiến nàng ta bị đông lạnh tại chỗ, một bước cũng không nhúc nhích được!

Một lúc lâu nàng ta mới tìm lại được giọng nói của mình: "Hoàng... Hoàng thượng, ta..."

Trong nháy mắt, nàng ta không biết mình nên nói cái gì, một giây sau lời nói của Sở Dạ trực tiếp đánh nàng ta xuống địa ngục: "Chính phi của Húc Vương đã ghi vào gia phả, dù là chết, người cũng chỉ là người của Húc Vương.

Cả người Đông Phương Hiểu giống như là bị sét đánh, đợi đến lúc nàng ta hồi thần, Sở Dạ đã không thấy đâu, sau đó nàng ta bắt đầu cười, điên cuồng cười, mà nước mắt cũng không ngừng rơi xuống. Nàng ta điên cuồng cười, cho đến khi cười mệt mỏi, nàng ta dựa vào lan can trong mắt lộ vẻ điên cuồng: "Đây là do các người bức ta, đừng có trách ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 30: Chương 6 (2)

Ngày hôm sau, trong phủ Húc Vương truyền ra tin tức động trời, Húc Vương phi vị Húc vương làm nhục đến chết, tình trạng chết rất thê thảm, toàn thân trên dưới không có chỗ da thịt nào hoàn hảo, chết không nhắm mắt!

Sở Dạ nghe được đầu tiên là nhú mày, lập tức phát tay: "Trước áp chế việc này xuống, ngày mai xử lý tang sự, sau đó gửi hưu thư cho Thiên Khải!"

"Còn Đông Húc Vương thì sao?"

"Bắt vào thiên lao, chờ xét xử!"

"Vâng!"

Không đến năm ngày sau "Công chúa Thiên Khải Đông Phương Hiểu si mê thương nhớ Sở Dạ, cuối cùng lại bị Sở Dạ vứt bỏ, gả cho Đông Húc Vương phong lưu dâm loạn, sau cùng bị Đông Húc Vương làm nhục chết, chết không nhắm mắt!" Tin tức gần như truyền khắp thiên hạ, Sở Dạ muốn ép xuống

cũng ép không nổi.

"Hoàng thượng, theo thuộc hạ thấy nhất định là có người cố ý lan truyền tin tức, bằng không không có khả năng lan nhanh như vậy!"

"Đúng vậy, hiện tại chuyện xảy ra mới mấy ngày, sao khắp thiên hạ đều biết được, thấy thế nào cũng giống như là có mưu từ trước!"

Sở Dạ ngồi sau thư án xem tấu chương, nghe vậy vẫn bất vì sở động, tuy lúc này không rõ rốt cuộc là người phương nào điều khiển, nhưng chút sóng gió này căn bản không có chút quan hệ khó khăn gì với hắn!

Thiên Khải.

Liên Phi cảm một phong thư vừa nhận được, toàn thân run rẩy, nước mắt mờ hồ, cuối cùng cũng xem hết, cả người bà ngã thẳng về phía đằng sau!

"Nương nương... Nương nương..." Một đám cung nhân kinh hãi.

"Nương nương! Người tỉnh lại! Nương nương..."

"Nhanh, truyền thái y, truyền thái y!"

"Không cần!" Liên Phi có chút suy yếu mở mắt ra, hận ý ngưng tụ trong mắt: "Nhanh lên, đỡ ta đứng dậy!"

"Nương nương! Người phải nghỉ ngơi thật tốt!"

"Đừng nói nhiều, đỡ Bồn cung đến điện Kim Loan, Bồn cung muốn... cáo trạng!"

Liên Phi cầm lấy 'Di thư' của Đông Phương Hiểu, mang theo hận ý ngập trời đi đến điện Kim Loan!

"Nương nương! Lúc này người không thể đi vào!"

"Nương nương! Xin đừng bước!"

Liên Phi không để ý tới, 'Xẹt' rút đao một thị vệ bên cạnh đặt lên trên cổ, trên mặt đều là quyết tuyệt: "Mở ra, nếu không Bồn cung tưới máu tươi ở đây!"

"Nương nương..."

Đám thị vệ khó xử, bị Liên Phi từng bước một buộc lui về phía sau!

"Liên Phi nương nương, thỉnh rời đi, lúc này không phải là lúc người có thể vào!"

Tiếng cửa mở truyền vào, tiếng nghị sự trong triều đình lập tức dừng lại, đã nhìn thấy Liên Phi cầm đao buộc chính mình từng bước một đi đến.

Đông Phương Khải nhíu mày: "Liên Phi, nơi này không phải là nơi người đến!"

Liên Phi một tay lấy đao ném ra ngoài cửa, nhanh chóng vọt vào, hai đầu gối quỳ xuống: "Nô tì biết là không nên, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n nô tì biết rõ làm như vậy tội chết vạn lần, nhưng... Nô tỳ không thể không đến!"

"Thỉnh Hoàng thượng xem cái này!"

Đông Phương Khải đưa tay ý bảo thái giám mang lên: "Đây là cái gì?"

Liên Phi liều mạng nhện xuống, nhưng vẫn không thể đè nén tiếng khóc xuống được: "Bẩm Hoàng thượng, đây là .. di thư... Bát Công chúa!"

Nghe vậy, cả sảnh đường xôn xao, sắc mặt của Đông Phương Khải ngưng trọng, cho người mang lên, càng xem càng kinh tâm!

Mẫu Phi thân:

Nữ nhi bất hiếu không quan tâm đến ý của mẫu phi đi lấy chồng ở nơi xa, làm cho mẫu phi ngày ngày lo lắng vì nữ nhi, thật là bất hiếu! Trong lòng nữ nhi có nỗi khổ tâm, chỉ có lúc sắp chia xa mới dám nói cùng mẫu phi, nữ nhi một lòng hướng tới hắn, nào biết phu quân không phải là người thâm yêu, bị ép gả cho Đông Húc Vương. Húc Vương phong lưu xa hoa lãng phí, ngày đêm đắm hoan cùng cơ thiếp, nữ nhi ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, có miệng mà không thể nói! Sở Hoàng lạnh lùng, bức nữ nhi nhập lăng Đông Húc Vương, nữ nhi bất đắc dĩ muốn rời khỏi Đông Húc Vương, lại bị hắn lăng nhục như vậy. Nữ nhi thật sự không có mặt mũi nào để sống tiếp, thẹn với ân phụ hoàng mẫu phi dưỡng dục dạy bảo, kiếp sau nữ nhi... nữ nhi sẽ... báo đáp...

Nữ nhi bất hiếu Đông Phương Hiểu

Chữ đằng sau đứt quãng, hiển nhiên tính mạng đã hết, Đông Phương Khải thích nhất là tỷ đệ song bào thai này, nếu không phải Đông Phương Hiểu kiên trì, ông cũng sẽ không thể nâng lấy chồng xa Thiên Khải, hiện tại... Lúc ngẩng đầu, trong mắt Đông Phương Khải đã có nước mắt.

Liên Phi "bụp" vài cái dập đầu, trán lập tức phun máu tươi, giọng nói tiêu điều lạnh lẽo: "Nô tì cầu Hoàng thượng làm chủ thay Bát Công chúa!"

Đông Phương Khai đưa tín vật cho thái giám ở bên cạnh: "Cầm đi, để cho chúng đại thần cùng nhìn xem!"

Các đại thần liếc qua xem hết, cuối cùng có người không đứng vững nói: "Hoàng thượng, đám người nước Sở đối xử với Bát Công chúa như vậy, thật sự là quá đáng. Bát Công chúa là Công chúa tôn quý của triều ta, sao có thể chết không thể diện như vậy được? Đây chính là trực tiếp đánh vào mặt Thiên Khải ta!"

"Thần tán thành! Thần cho rằng Bát Công chúa xuất giá, hai nước hòa thân, đại biểu cho chính mặt mũi của Thiên Khải ta, hiện tại Công chúa chết thảm, thật sự là khiến cho không ai có thể chịu được!"

"Thần tán thành! Công chúa qua đời chúng thần và Hoàng thượng cùng nuông nuong đều vô cùng đau đớn, nhưng đại cục trước mặt, kính xin Hoàng thượng và nuông nuong bớt đau buồn!"

"Thỉnh Hoàng thượng và nuông nuong bớt đau buồn!"

Đông Phương Trạch vẫn luôn yên lặng đứng ở bên cạnh, hắn biết rõ giờ phút này nên là lúc hắn tỏ thái độ. Hắn đi sang hai bước quỳ gối bên cạnh Liên Phi, giọng nói vang vang trên mặt đất: "Khởi bẩm phụ hoàng, nhi thần chủ chiến!"

"Vì công, Bát Công chúa vì nước phải lấy chồng xa, lại bị lăng nhục, hiện tại thiên hạ đều đã biết, nếu Thiên Khải không thể xuất ra thái độ cứng rắn, sẽ nói Thiên Khải sợ nước Sở, cho nên Thiên Khải không thể không chiến! Vì tư, Bát Công chúa là bào muội của nhi thần, nhi thần không thể trơ mắt nhìn bào muội hàm oan mà chết, chết không nhắm mắt. Cho nên, nhi thần thỉnh phụ hoàng xuất binh chinh phạt nước Sở!"

Đông Phương Khai gật đầu, Đông Phương Trạch nói thật sự vào đáy lòng ông, tuy ông muốn tạo quan hệ tốt với nước Sở, nhưng hiện cả đất nước đều biết Công chúa của ông bị lăng nhục đến chết, nếu ông còn có thể nhịn được, Thiên Khải sẽ thấp hơn nước Sở một bậc rồi!

Đông Phương Thực cười lạnh: "Thái tử nói đạo lý rõ ràng như vậy, nhưng Thái tử đã nghĩ qua chưa, nếu Thiên Khải chủ động khơi mào trước, nước Sở và Thiên Khải sẽ lập tức lâm vào hỗn chiến, ngắn thì nửa năm, lâu là vài năm, chiến tranh dài như vậy, hao tổn thực lực và binh lực của cả nước, nếu nước khác nhân cơ hội này đánh Thiên Khải chúng ta, không phải ngày đó Thiên Khải sẽ bị bao vây tứ phía? Nguy trong sớm tối?"

Đông Phương Thực chấp tay: "Phụ hoàng, nhi thần cho rằng phương pháp của Thái tử chẳng những không được, hơn nữa sẽ khiến cho Thiên Khải lâm vào nguy hiểm, kính xin phụ hoàng nghĩ lại!"

Đông Phương Khai do dự, Đông Phương Thực nói không phải là không có lý!

Đông Phương Triệt đi ra, theo Thái tử quỳ xuống: "Phụ hoàng, nếu như vì bảo tồn thực lực của nước nhà mà bỏ mặc việc này, người trong thiên hạ sẽ cho rằng chúng ta chịu hèn nhất nhu nhược, thực lực của một nước có thể bỏ sung lại, nhưng mặt mũi bị thương tổn sẽ danh xấu thiên cổ! Phụ hoàng là minh quân, nhi thần không hi vọng phụ hoàng anh minh bị lừa gạt!"

Đông Phương Nhuận cũng đứng dậy, tuy hắn không thích tỷ tỷ này, nhưng dù sao cũng là cùng bào thai, hủy cốt hòng gân: "Nhi thần thỉnh phụ hoàng làm chủ cho tỷ tỷ!"

"Hoàng thượng..." Liên Phi "hu hu" khóc lên, trán nhỏ máu, thê thảm thê thảm, nhưng thương tâm thì quá rõ ràng: "Nô tỳ... Nô tỳ muốn lấy công đạo cho Hiếu nhi!"

"Hoàng thượng! Uy không thể diệt, chúng thần chủ chiến!"

Đông Phương Thực nắm chặt tay, vì cái gì, vì cái gì tất cả mọi người đều đối nghịch với hắn? Vì cái gì?

Giờ phút này Đông Phương Khai không còn do dự nữa: "Người tới, truyền Mộ Dung tướng quân!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.